

Lucien CERISE

NEURO-PIRAȚII

REFLECȚII DESPRE

INGINERIA SOCIALĂ

COLECȚIE COORDONATĂ DE ALAIN SORAL
KONTRE KULTURE, 2016
www.kontrekulture.com

UNIVERSITATEA POPULARĂ, 2019

Traducere de Ruxandra Iordache

CZU

Lucien CERISE
NEURO-PIRAȚII

REFLECȚII DESPRE INGINERIA SOCIALĂ

COLECȚIE COORDONATĂ DE ALAIN SORAL
KONTRE KULTURE, 2016
www.kontrekulture.com

Ediție îngrijită de Iurie Roșca
Traducere de Ruxandra Iordache
Tehnoredactare și coperta de Iurie Babii

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII

© Universitatea Populară, 2019

ISBN

*În memoria lui
Emmanuel Ratier*

Un manual de luptă în războiul cognitiv total

Prefața la ediția de limbă română

Această carte a lui Lucien Cerise este prima tradusă în limba română. Ca, de altfel, și toate celelate cărți apărute la Universitatea Populară și semnate de către prietenii noștri din Franța. Îmi face plăcere să le amintesc: **Jean Parvulesco "Putin și Eurasia", Herve Juvin "Zidul de Vest nu a căzut", Jean-Michel Vernochet "Războiul civil rece. Teogonia republicană de la Robespierre la Macron", Ivan Blot "Europa colinizată", Valerie Bugault&Jean Remi "A ucide Plutocrația. Ghid practic pentru demontarea sistemului", Youssef Hindi "Mistica laicității. Genealogia religiei republicane de la Julius Fray la Vincent Peillon", Herve Juvin "Guvernarea dorinței".** Toate au fost editate timp de un an și toate țin de același curent de opinie, de același mod de abordare a realității, de aceeași atitudine față de marile provocări ale timpurilor pe care le trăim. Toți autorii, fără excepție, sunt francezi și fac parte din ceea ce se numește de câțiva ani buni *noua disidență occidentală*, care a izbucnit din plin în special după prăbușirea URSS.

Apariția acestor lucrări fundamentale este de o urgență acută nu doar pentru Franța, ci și pentru spațiul limbii române. Asta pentru că noi suntem afectați nu mai puțin de efectele nocive ale unui Occident globalizat, distructiv și chiar genocidar. Capacitatea de pătrundere în esența unui sistem pervers, extrem de complex și multiform, cel asociat nu fără temei cu imperiul global american sau cu extensiunea lui regională, Uniunea Europeană, este blocată de întregul dispozitiv de luptă al oligarhiei mondiale, care reușește să impună un control cvasitotal al percepției popoarelor asupra realității.

Din această perspectivă cartea prietenului nostru Lucien Cerise face parte din arsenalul de luptă pe câmpul războiului cognitiv, cultural, ideologic, identitar și psihologic în plină desfășurare, ce cuprinde toate popoarele lumii fără excepție. Avertismentul lui Lucien Cerise "PATRIA ESTE ÎN PERICOL! TOATE PATRIILE SUNT ÎN PERICOL!" este nu doar unul perfect adevărat. El definește cât se poate de clar muchia de prăpastie în care se rostogolește cu viteză crescândă întreaga umanitate.

Și ca în orice război, cel în care este angajat și el fără rezerve cere mobilizare totală. Și ca de fiecare dată în istorie, crainicii adevărului sunt puțini. Ei își asumă condiția de luptător pe frontul intelectual, având sentimentul răspunderii morale ce îi revine unei elite autentice de a-și ghida neamul spre țința râvnită – eliberarea de sub noul jug al noului tip de imperialism extrateritorial. Lucien Cerise sfidează cu tărie toate limitările impuse de dictatura corectitudinii politice. El reușește să destructureze până la ultimul detaliu modul de funcționare al Sistemului: de la dimensiunea geopolitică la cea militară, economică, culturală, educațională și mediatică. Miza acestui război total este una fără precedent în istoria umanității – extincția totală a speciei umane.

Efortul unor cercetători ca Lucien Cerise merită apreciat nu doar pentru erudiția lor excepțională, care transcende orice abordare sectorială, parțială sau incompletă. A aduna laolaltă o realitate atât de complexă și proteiformă, care caută să-și mascheze adevărata ei esență sub o diversitate infinită de măști onorabile, poate doar cineva care a înțeles că doar depășirea limitelor profesionale inițiale și studierea tuturor domeniilor vieții umane îi poate oferi tabloul complet asupra lumii în care trăiește. Meritul lui este în primul rând acela de a-și asuma plenar vocația de combatant care știe bine cine îi este dușmanul și cât de puternic, perfid și periculos este acesta.

Așadar, una dintre sarcinile de prim ordin asumate de către autor este să definească inamicul. Asta pentru că ai șanse să învingi doar dacă știi bine că principiul "Cunoaște-ți dușmanul" stă la temelia oricărei victorii. Cine sunt "neuro-pirații", cine caută să ne

pirateze capacitatea de gândire, care sunt mizele acestora și nu în ultimul rând cum să îi ripostăm acestuia, iată miza lucrării de față. Cum se realizează managementul percepțiilor și al comportamentelor, cum funcționează tehnicile de inginerie socială negativă, care sunt modalitățile de spargere prin efracție a codurilor noastre culturale, cum ne sunt dizolvate tradițiile, identitatea, limitele morale și atașamentele naturale față de Patrie și față de aproapele, toate acestea sunt decriptate într-o manieră pertinentă de către Lucien Cerise. Dar pentru a fortifica capacitatea de a asimila aceste adevăruri zguduitoare, autorul ne invită să întreprindem cel puțin un prim act de voință, și anume să ieșim de sub raza armei de distrugere în masă care este televizorul.

"Pentru că suntem într-un război cultural, trebuie să avem grijă de igiena noastră mentală. La acest nivel, prioritatea absolută, care nu costă nimic, din contra, constă în a ne despărți definitiv de televizor, care rămâne pentru Putere principalul instrument de management al percepțiilor. În ce mă privește, nu mai am televizor de ani de zile, și asta îți schimbă viața, deoarece nu mai ești sub influența virtualizantă a imaginilor care te deposează de propria viață mentală. Fără televizor, îți recuperezi suveranitatea cognitivă, câștigi în "realism", în capacitatea de a vedea lucrurile așa cum sunt, iar nu cum ți se spune să le vezi."

Recunosc, pentru că sunt și eu printre cei care au abandonat demult privitul televizorului, am fost fericit să descopăr printre prietenii din diverse țări pe care i-am câștigat în ultimii ani oameni la fel de ostili "tembelizorului". Iată de ce prietenul meu francez, Lucien Cerise, îmi este drag și pentru respingerea TV care devastează capacitatea intelectuală, anihilează spiritul critic și lichiefiază orice șansă de exercițiu intelectual autonom și relevant. Insist asupra necesității stringente de a ne rupe de fascinația, de magnetismul, de seducția exercitată de instrumentele audiovizuale de exercitare a controlului asupra minții, deoarece fără a ne distanța de acest tsunami cognitiv chiar nu avem cum să depășim condiția de "sclav fericit" (Ovidiu Hurdueu). Fericit, pentru că nu-și conștientizează condiția de sclav. Sugestia autorului este perfect valabilă și pentru consumatorii de mass-

media din Republica Moldova (ca și din România, presupun), mai ales pentru cei care au iluzia că urmărind un post TV aflat în opoziție față de guvernare, ar beneficia de informație de alternativă. Iluzii! O putem obține doar din sursele de informare "disidente", din site-urile și blogurile de pe Internet și, poate în primul rând, din cărțile care depășesc abordările strict profesionale.

Toate eforturile intelectualilor de vârf pe care îi frecventez și, iată, îi recomand cititorului de limbă română, de a scrie articole, cărți, de a ține conferințe publice nu urmăresc altceva decât să limpezească lucrurile în condițiile unei guvernări printr-un haos bine pus la punct, ca să folosesc o expresie atât de reușită a lui Lucien Cerise. Noi, cei din spațiul ex-comunist, odată scăpați de dictatura în primul rând cognitivă a vechiului regim, ne aflăm cumva într-o situație dezavantajoasă față de confrății noștri europeni de dincolo de fosta Cortină de Fier. Am crezut cu naivitate că noul regim capitalist, care s-a extins asupra noastră, este aducător de libertate, dreptate și demnitate, personală și națională. Dar după trei decenii de capitalism am ajuns într-un dezastru economic, politic, cultural și întâi de toate axiologic și mai grav decât cel din care am gustat sub sovietici. Inerția de gândire, confortul intelectual și lipsa de perspectivă încă ne împiedică pe mulți dintre noi să realizăm dimensiunile hăului în care am ajuns. Încă mai trăim cu iluzia că e suficient să dăm jos, prin alegeri, iar după caz, prin proteste de masă, o guvernare coruptă și incompetentă și totul se va rezolva. Iar acest gen de naivitate ne joacă festa din plin.

Eurolatria este încă vogă pe meleagurile noastre. Mesajul promovat de "noul cler" (experți, analiști, jurnaliști, politicieni și alți idioți utili ai Sistemului) despre un Occident prosper, o Uniune Europeană văzută ca stație terminus pentru reușita noastră, despre democrația liberală și economia de piață care ar funcționa impecabil în Vest își face efectul devastator. Ia noi continuăm să orbecăim într-un sistem de referință fals și așteptăm mântuirea noastră terestră tocmai raportându-ne la parametrii impuși de către acesta.

Cartea "Neuro-pirații" mai are o virtute care poate fi de o maximă utilitate pentru cercetătorii fenomenului identitar din Republica Moldova. Autorul analizează cu minuțiozitate conceptul și practica a

ceea ce se numește *conflict triunghiular*, adică tehnica de instrumentare a unor animozități ireconciliabile între diverse grupuri sociale cu diferențe identitare minore pentru a obține controlul asupra ambelor tabere beligerante. Jocul în conflictul triunghiular constă în ciocnirea celor două unghiuri de la baza triunghiului, dar cu păstrarea obligatorie a anonimatului, a caracterului invizibil al unghiului de sus, care este adevăratul instigator, dar și beneficiar al acestui conflict. Altfel zis, cele două tabere beligerante sunt folosite în orb, războindu-se într-un conflict epuizant și steril, astfel permițându-i celui din vârful triunghiului să aplice vechiul principiu imperial "Desparte și stăpânește". Autorul arată:

"Această "divizare a părții de jos" se sprijină mai ales pe ceea ce a reperat René Girard sub termenul de "rivalitate mimetică" sau "captură imaginară" în vocabularul lui Jacques Lacan. Este vorba de procesul de ascensiune la extreme și de crescendo a violenței ce cuprinde doi actori angajați într-un raport de forțe, mecanism de răzbunare și de vendetta perfect rezumat în legea Talionului: "Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte".

În cazul nostru ar fi vorba despre exacerbarea maladiivă a obsesiilor și traumelor istorice deopotrivă în comunitatea românofonă și rusofonă prin alimentarea unor reprezentări catastrofale asupra unor perioade istorice, uneia dintre părțile aflate în conflict atribuidu-se postura de victimă, celeilalte părți revenindu-i rolul de călău. Iar percepția narcisică a fiecăreia dintre părți asupra propriei identități face rolurile de călău-victimă interșanjabile. Astfel, sentimentul frustrării pentru nedreptățile reale sau imaginare se transformă în setea de revanșă prin anihilarea grupului asociat cu răul absolut. Acest procedeu de inginerie socială negativă se bucură de un succes major în Republica Moldova în virtutea rivalității - explicabile istoric, dar contraproductive și exploatare cu perversitate la ora actuală - dintre Rusia și România asupra acestui teritoriu. Așadar, rusofilii, care sunt în mod obligatoriu românofobi, luptă de zor cu românofiliile prin definiție rusofobi, "moldoveniștii" se păruiesc la sânge cu unioniștii identitari și totul merge strună preț de trei decenii. Iar orice efort de informare asupra caracterului steril al acestui interminabil război

identitar întâmpină o agresivitate și opacitate totală. Cine profită de pe urma acestei ciomăgeli absurde a celor două tabere deopotrivă de perdante? Sunt două niveluri de actori mai mult sau mai puțin invizibili care câștigă.

Primul grup de actori este mai ușor de reperat. Este vorba despre politicaștrii locali care se aciuiază la fel de comod în una din cele două nișe electorale, aducătoare de voturi: nișa adeptilor Rusiei și - automat și obligatoriu! – adversari ai României și viceversa. Iar "idioți utili", masă de manevră, contingent de manipulat se găsește câtă frunză și iarbă. Aici cu sfararii locali totul e clar. Aceștia și-au împărțit terenul de joc politic în două felii și călăresc cu succes fiecare propria sa felie.

Dar iată că de identificat sfararii externi, care sunt marii profitori de pe urma acestui joc sordid, deocamdată e mult mai dificil. Anume aceștia se plasează în unghiul de vârf al conflictului triumfiular, rămânând departe de privirile marelui public. Este vorba despre centrele de putere occidentale, care au trasat adânc pârtia cu sens unic ce duce spre ruina noastră. Îi putem numi oligarhie planetară, coporatocrație, elită globală, mafie a banherilor sau Marele Capital. Dar toate aceste nume multora li se par abstracte și, în plus – horribile dictu! – adie a teorie a conspirației, iar civilizații de noi nu credem în așa ceva. Bine, atunci vom invoca titulaturile uneltelor acestei entități aparent nebulose: SUA, ONU, UE, NATO, FMI, Banca Mondială, Organizația Mondială a Comerțului, Consiliul Europei, plus malefica mafie internațională pe nume "rețeaua Soros" etc. Anume din aceste centre de putere a fost produs calapodul după care au fost fasonate la momentul respectiv societățile postcomuniste. Dogmele lor sunt păzite cu strășnicie, deoarece aplicarea lor asupra popoarelor captive ale capitatului le asigură dominația nestingherită. Vom enumera doar câteva dintre aceste dogme ale noului catehism ideologic:

modelul economic neoliberal cu respectarea obligatorie a principiului liberului schimb (libera circulație a capitalurilor, mărfurilor și serviciilor, dar și a forței de muncă), adică anihilarea capacității statului de a se proteja în fața invaziei giganților economici străini, menținerea Băncii Naționale sub control extern (cu pretextul că aceasta ar fi o

entitate statală independentă față de autoritățile naționale), inocularea feminismului la scara reprezentării în structurile politice și de stat (drepturile femeii oprite de bărbat, femeia reprezentând noul proletariat ce ar trebui să rupă lanțurile falocrației), teoria de gen (cea care spune că sexul este un construct social artificial, prin urmare opțional), teoria toleranței față de așa-zisele "minorități sexuale", politica de planificare a familiei (de fapt, un genocid planificat pentru reducerea populației), stimularea avorturilor etc.

Concluzia: atâta timp cât actorii politici interni se vânzolesc, asemeni unor gândaci ticsiți în borcan, în paradigma sau sistemul de referință impus drept normă din exterior, disputându-și întâietatea pentru ciolanul guvernării fără a ieși din pârtia trasată, sforarii nevăzuți din vârful unghiului pot fi liniștiți că principiul "Desparte și stăpânește" funcționează impecabil, iar colonia Moldova nu se abate de la calea spre abator.

Așadar, începutul emancipării noastre naționale va putea surveni doar atunci când vechile și stupidele clivaje politice și ideologice vor fi depășite, atunci când adepții celor două armate aflați într-un război fratricid se vor reconcilia și își vor ridica privirile spre vârful piramidei, depășind conflictul triumfiular aducător de profituri astronomice adevăraților noștri împilatori. Putem spune și așa: reorientarea conflictului de la dimensiunea orizontală spre cea verticală, de la bază spre vârf, va reprezenta începutul drumului nostru spre cucerirea adevăratei suveranități. Doar că suveranitatea politică este condiționată de cea economică, însă ambele trebuie să fie precedate în mod obligatoriu de redobândirea suveranității cognitive, adică a capacității de a raționa independent și în armonie cu realitatea, nu cu simulacrele acesteia. Cititorul dornic să aprofundeze înțelegerea subiectului descris mai sus ar putea studia mai cu aplecare capitolul V al cărții, intitulat "Ingineria socială a conflictului identitar".

Încă o dată, citez din cartea de față pentru a întări argumentele aduse mai sus:

"La polul opus, ingineria socială negativă constă în a produce violență sau cel puțin separatism, pofta de a se separa. Cum? Într-un

prim moment, sprijinindu-se pe ceea ce Freud a numit "mici diferențe narcisice" pentru a le exacerba la maxim și pentru a le face insuportabile. Nici o societate nu este perfect omogenă, deci e de ajuns să i se reperateze elementele eterogene pentru a le stimula, a le cultiva, a le amplifica, a le îngroșa. A rupe coexistența pașnică a oamenilor care se aseamănă, dar nu total, subliniind micile diferențe dintre ei, pentru a reuși constituirea de tabere tranșate, opuse și ireconciliabile". Iată adevărata miză a conflictului identitar indus artificial în societatea noastră. Sau, mai simplu, când doi se bat, obligatoriu, există un la treilea care câștigă de pe urma acestei păruieli provocate chiar de el.

Atunci când Lucien Cerise afirmă cu tărie că Patria lui, Franța, pentru a depăși statutul de colonie, trebuie să iasă imediat din Uniunea Europeană, din zona euro, din zona Schengen, din NATO, din Organizația Mondială a Comerțului, să-și restabilească frontierele practicând un protecționism economic dur, un număr important de cititori ar putea trăi un adevărat șoc. Iar dacă e așa, atunci aș dori ca această carte să se înscrie în tratamentul numit "terapie de șoc", atât de necesar societăților noastre debusolate și colonizate intelectual. Detabuizarea acestor subiecte ține în cel mai direct mod de recăpătarea sănătății noastre mentale. Deprovincializarea noastră ține nu de schimbarea unui dat geografic sau de soluția personală de a migra într-o țară "civilizată". Ea depinde de deschiderea noastră spre lumea largă, înarmându-ne cu o capacitate de analiză superioară, incomparabilă cu cea a liotei de nemernici care populează fauna politică și a mercenarilor acestora din presă.

Am râvnit acum trei decenii să scăpăm de comunism, pe care îl percepeam pe bună dreptate ca pe un blestem istoric. Astăzi a venit momentul să ne încadrăm activ în bătălia majoră împotriva globalismului. Sau, ca să utilizăm termenul preferat de francezi, împotriva mondialismului. În clipa în care vom însuși adevărul formulat expres de către autorul nostru că anume mondialismul, nu proastele guvernanți ce se succed prin părțile noastre, este cauza primară a tuturor nenorocirilor noastre, vom simți și noi nevoia acută de a fi parte a acestui front planetar al noului val de decolonizare a popoarelor. Ruina economică în care ne-am pomenit, șomajul, exodul în masă al

populației, dezastrul demografic, corupția, incapacitatea statului de a rezolva cele mai elementare probleme sociale, depravarea morală și atâtea alte năpaste abătute asupra capetelor noastre nu au alte cauze majore decât cele descrise în mod strălucit de către Lucien Cerise. Iar acestea vin din exterior și cad pe un sol fertil în interiorul societății noastre, profitând de un mediu viciat cu bună știință de către plutocrația globală.

Cauza primară a tuturor relelor, subliniază autorul, este Capitalul. "Cum vine asta?", - se va întreba cititorul. "Iar ne întoarcem la comunism?". Nu. Autorul explică cu lux de amănunte că vechile sisteme politice și ideologice, care au dominat secolul XX, au rămas în trecut. Nici comunism, nici nazism, nici fascism, dar nici capitalism. Asta e cheia! Lucien Cerise propune o abordare non-ideologică, realistă și de bun simț, a realității. *Orice organizare socială care ar avea măcar o valoare superioară Banului este mai bună decât capitalismul*, spune el. Dar oare nu tocmai asta ne exasperează? Oare nu banul face legea în toate sectoarele societății? Și atunci când ne revoltăm contra oligarhiilor apărute la noi după căderea comunismului, trebuie să înțelegem că barosanii care și-au acumulat averi astronomice de malurile Bâcului sau ale Dâmboviței nu sunt decât o emanație palidă a oligarhiei financiare globale. *A gândi global și a acționa local*, iată un alt principiu valoros pe care îl subliniază autorul.

Resuveranizarea tuturor țărilor, accentuează autorul, poate să se producă doar în urma practicării unui naționalism autentic, pe care îl numește "naționalism permacultural". Nu voi dezvolta acest concept, îl veți găsi în carte. Doar țin să menționez că m-am bucurat nespus să găsesc în lucrarea de față idei pe care personal le-am formulat în ultimii ani pentru Republica Moldova de nenumărate ori. Acest tip de naționalism nu are nimic în comun cu exclusivismul etnic. Este vorba de un naționalism care solidarizează, iar nu separă oamenii de diferite etnii sau limbi. Vorbim despre naționalismul economic, despre o protecție a propriului popor în fața unei deschideri excesive care anulează orice șansă de supraviețuire pe termen mediu și lung a acestei colectivități.

Unul dintre meritele incontestabile ale cărții de față este și faptul că autorul nu se oprește doar la nivelul unei critici, oricât de competente, a stării de lucruri. El oferă soluții practice de angajare în luptă. Așa cum spuneam, este o luptă de idei. Ea poate fi practică de oricine. Termenul utilizat în acest caz de către francezii din noua disidență este cel de *reinformare*. Adică, fiecare dintre noi poate contribui la dezintoxicarea celor din jurul nostru, la demascarea procedeelor de manipulare în masă, la asanarea intelectuală a mediului în care trăim. Cum? Prin comunicarea directă cu cei din preajma noastră, prin utilizarea rețelelor de socializare, prin răspândirea informației despre acele portaluri cu texte și video care spun adevărul, prin lectura și popularizarea unor cărți ca cea de față.

Închei cu un citat din Lucien Cerise care ar face cinste oricărui luptător, oricărui patriot, indiferent de locul și de momentul istoric în care sunt rostite aceste cuvine:

"Inamicul nostru trebuie să știe: ne vom bate. Ceea ce pică bine, deoarece ne place să ne batem, adorăm asta, este sensul vieții noastre, nu vom înceta niciodată, deoarece pacea ne plictisește. Lupta, *polemos*, înseamnă viață, așa cum spune Heraclit. În luptă simțim că trăim și că suntem fericiți. Perspectiva înfruntării ne umple de fericire, începem să surâdem, iar ochii ne strălucesc atunci când se apropie bătălia. Și nu suntem niciodată obosiți, niciodată descurajați, și revenim întotdeauna la asalt, deoarece victoria nici nu este scopul, căci noi iubim lupta de dragul luptei și pentru că lupta în sine este recompensa noastră. Iată cum cei ce iubesc viața în calitatea ei de luptă devin de neînvins și nu pot decât să câștige. Deoarece victoria constă în a te bate".

Acum comparați aceste rânduri pline de energie, optimism și vi-goare bărbătească cu poezia lui Radu Gyr "**Îndemn la luptă**":

***"Învins nu ești atunci când sângeri,
Nici ochii când în lacrimi ți-s,
Adevăratele înfrângeri
Sunt renunțările la vis".***

Iurie ROȘCA

CUVÂNT ÎNAINTE

EGOISMUL NAȚIONAL, CONDIȚIE A ALTRUISMULUI INTERNAȚIONAL

Titlul *Neuro-Pirați* mi-a fost inspirat de cartea *Neuro-Sclavi*, de Paolo Cioni și Marco Della Luna, lucrare în domeniul științelor cognitive și psihologiei sociale, care trece în revistă diverse metode ce fac posibil să se reducă la sclavie o populație, ținându-se asupra creierului uman și deturnându-se mecanismele sale de apărare. De decenii, oligarhia la putere în zona de influență occidentală – incluzând petromarhiile – aplică o veritabilă piraterie asupra conștiințelor noastre pentru a ne face, cu consimțământul nostru, sclavii ei. Servitutea noastră nu e voluntară, ci construită. Această piraterie asupra minților și creierelor caută eficiența maximă și vizează deci să stingă până și posibilitatea psihologică de revoltă. Sclavia autoritară provoacă întotdeauna reacții de revoltă "spartakiste". Pentru a evita acest risc, stăpânii noștri autoritari au inventat mai multe tehnici de dominare furtivă, blândă și seducătoare, al căror punct comun este disimularea aspectului de autoritate pentru ca structura din situația stăpân/sclav să nu apară niciodată cu claritate și să adoarmă cumva germenii rebeliunii. Un termen folosit pentru a califica această sclavie invizibilă este cel de "inginerie socială", dar putem vorbi și de neuro-piraterie sau infiltrare cognitivă.

Neuro-pirateria caută nu doar să domine populațiile, ci și să le distrugă instinctul de supravieuire. Într-adevăr, puterea occidentală contemporană este nu doar totalitară, ci și genocidară. Provocarea ei este imensă: este vorba nici mai mult nici mai puțin decât de a sfârși cu specia umană, și asta cu propriul ei acord! Neuro-pirateria își dă astfel misiunea de a ne reduce la o turmă docilă, brave animale de

sacrificiu care se vor lăsa cu moliciune exploatate și dirijate către abator sau eutanasiu atunci când va decide stăpânul. În epoca noastră de automatizare crescândă a muncii, stăpânul nu mai depinde de sclavul său pentru producție și poate deci să înceapă să îl lichideze fizic; dar pentru a nu-i provoca reacția, trebuie să o facă în mod furtiv, fără a-l lovi direct, aruncându-l etapă cu etapă într-un mediu global anxiogen, patogen, deprimant și morbid în care totul e poluat și toxic pentru corp și minte, de la moleculele chimice ambiante la ideile și reprezentările difuzate în opinia publică. Iată în ce fel este asasinată la foc mic o populație întreagă fără ca ea să realizeze ce i se întâmplă – după modelul "broaștei fierte". Această fabrică de consimțământ față de propria noastră dispariție trebuie să împiedice chiar și nașterea condițiilor mentale ale tresăririi vitale. Să ucidă din fașă revolta sclavilor. La modul ideal, trebuie chiar să se ajungă la inversarea instinctului de conservare al sclavilor pentru a-i împinge să comită ei înșiși suicidul colectiv. Neuro-piratul trebuie să-l facă pe neuro-piratat să-și dorească acel lucru care-l va ucide, jucând asupra anumitor mecanisme pe care psihologia le-a reperat sub termenii de *neputință dobândită* și *inculcare a resemnării* – *learned helplessness* în engleză. Acest dispozitiv general de educare înspre neputință și sinucidere posedă trei straturi distincte, chiar dacă ele au apărut cam în același timp. Aceste trei momente ale ingineriei sociale constau în a sufoca, a deriva și a culpabiliza revolta.

Mai întâi, se poate încerca împiedicarea nașterii sentimentului de revoltă prin intermediul a ceea ce Zbigniew Brzezinski numea *tittytainment*, adică abrutizarea întru consum. Acesta a fost rolul societății de consum, cel de a produce un tip uman satisfăcut și lipsit de cel mai mic spirit critic. Consumerismul și îmburghezirea transformă omul în animal domestic, molatec, obez, docil, atrofiat, degenerat. Atunci când suferința se manifestă totuși, ea este "naturalizată": ni se spune despre ea că vine de la sine, nici o decizie politică nefiind la originea ei, singurul responsabil este individul și complexiunea sa personală (psihologică și/sau fizică). Această metodă are limitele sale, deoarece creșterea și consumul pentru toată lumea au limitele

lor. Or, descreșterea mai mult sau mai puțin voluntară și critica consumului generează o reînarmare psihologică ce reprezintă un adevărat pericol pentru Putere. Turmele devin nervoase, agitate și dificil de gestionat. Cum să se dirijeze pe un drum către garaj această mânie pe cale să se nască?

Al doilea strat al dispozitivului: neutralizarea mâniei. Dacă în ciuda abrutizării consumeriste germenii revoltei apar, e încă posibil pentru Putere să îi orienteze către un impas. Acesta a fost rolul societății spectacolului – regatul trucajelor –, cel de a produce o opoziție controlată pentru a-i închide în ea pe cei dezamăgiți de consum într-o falsă alternativă canalizată de media. Împotriva consumului, critica spectaculară a consumului. Altfel spus pseudo-subversiunea Noii stângi (*New Left*), această contra-cultură pop și anti-autoritară, feministă, leneșă, informă, fără pericol, lansată în Statele Unite în anii șaizeci prin programul COINTELPRO (*Counter Intelligence Program*) pentru a seduce tineretul și a-l deturna de la stânga marxistă serioasă, formată, disciplinată și care poseda o bună capacitate de muncă, de entrism și de infiltrare. Mitul spontaneist conform căruia cea mai bună critică a Sistemului ar consta în a-l părăsi brusc a fost popularizat în acei ani. Or, atunci când stăpânul este un tehnocrat într-un birou – pentru că acolo este astăzi închisă Puterea – riposta trebuie să fie la fel de tehnocratică și birocratică. Revolta structurată va consta deci în a infiltra Sistemul pe termen lung, în a face studii, în a cuceri marile școli și a crea rețele de influență și de cooptare internă în marile organisme aflate la putere, publice și private, ministere, ONG-uri, multinaționale, etc. În a deveni un om al dosarelor în costum și cravată, și în a face ceea ce făceau rețelele comuniste în anii cincizeci în Statele Unite. Desigur, atunci când ai douăzeci de ani și când simți pulsuniunile legitime ale insurecției, visezi să îți exprimi mânia în cel mai bun caz pe baricade, în cel mai rău caz la concerte rock; uneori într-o insulă pustie sau într-o cabană din inima pădurii. Acestea nu sunt decât false piste și căi de derivare, concepute pentru ca orice veleitate revoluționară să fie dispersată rapid ca un sfârșit de manifestație. Nici o insurecție spontană nu a reușit vreodată, de-

oarece baricadele sunt mereu încadrate la un nivel mult mai înalt nivel. Potențialul de subversiune politică al evenimentelor artistice de masă este nul și nu are decât o funcție de control social narcotic. Cât despre retragerea voluntară din afacerile lumii, aceasta înseamnă să lași inamicul să avanseze. Izolarea izolează, punct.

Atunci când mânia reușește să emeargă în ciuda moliciunii consumeriste și a capcanelor pe care le întinde Spectacolul pentru a o reduce la neputință, mai rămâne încă o a treia barieră de trecut: culpabilizarea mâniei. De când s-au afirmat științele comportamentului în secolul XX, stăpânul își observă sclavul ca pe un șoarece de laborator și a inventat nenumărate procedee care să deturneze pericolul pe care l-ar putea reprezenta într-o zi. Am văzut asta, primele două constând în a adormi sclavul în fața televizorului, iar dacă se trezește, să i se repete mesajul la televizor – la cinema, la radio, în editură – că adevărata revoltă este în afara Sistemului. Dacă cele două metode eșuează, stăpânul mai are încă un as în mânecă: să delegitimeze moral revolta culpabilizându-i pe sclavii care se revoltă. Această strategemă constă în a inversa locurile călăului și victimei, ale celui ce domină și celui dominat, și în a descuraja sclavul să se scuture de lanțuri convingându-l că el este cel care comite o nedreptate împotriva stăpânului. De fapt, atunci când stăpânul dumneavoastră ajunge să vă reproșeze cu sughițuri în voce că el este victima și dumneavoastră călăul, și atunci când amenință să vă târască prin tribunal dacă îndrăzniți să spuneți contrariul, condițiile mentale ale revoltei se strâng ca o piele de șagrin. Atunci când stăpânul reușește să vă facă să înghițiți ideea că anume dumneavoastră sunteți "ticălosul" – antisemit, rasist, homofob, reacționar, sexist, specist, etc. – dacă vă plângeți de abuzurile sale de putere, asupra minții dumneavoastră se lasă o șapă de plumb și de autocenzură care vă inhibă capacitatea de acțiune și de reacțiune. Prin urmare, nu vă mai rămâne decât să vă îndreptați mânia și agresivitatea asupra propriei persoane și să vă autodistrugeți precum șoarecii lui Laborit. Anume în asta constă funcția corectitudinii politice, această unealtă de inginerie socială apărută în anii optzeci în campusurile americane pentru a intimida orice critică la

adresa minorităților active care ocupă Puterea în Occident. Dictatura minorităților și principiul ei de discriminare pozitivă incubau încă din anii șaizeci și din momentul inventării acelor *cultural studies*; astăzi, după o jumătate de secol de contaminare a lumii intelo-mediatice, acest nou terorism intelectual autorizează descalificarea fără orice dezbateri a oricărui cuvânt ieșit din gura "majorității" – acuzată că e în mod obligatoriu autoritară și dominatoare – și discriminarea pozitivă a oricărei vorbe rostite de "minorități" – prezentate ca fiind în mod obligatoriu dominate și meritând să ocupe tot spațiul, într-un act reparatoriu în mod obligatoriu progresist. Pe această bază ideologică în care totul este inversat, miezul războiului cultural constă în a lupta pentru libertatea de exprimare. Aceasta e prima etapă a emancipării poporului, deoarece ea îi permite să restabilească clar în vorbire și gândire cine anume este cu adevărat stăpânul și cine este cu adevărat sclavul în context capitalist, atunci când contul dumneavăastră bancar vă definește destinul și când minoritățile active dominante se descurcă foarte bine din acest punct de vedere și sunt departe de a se plânge.

Pentru a încerca să ferece controlul psihologic și politic asupra majorității dominate, minoritățile dominante joacă până la urmă cartea culpabilizării sale morale, mai ales a ceea ce numesc ele "egoism național". Trebuie să o spunem imediat: egoismul național este bun pentru sănătate, mai ales pentru cei mai puțin înstăriți, deoarece permite stabilizarea locului lor de viață, conservându-l relativ închis și homeostatic. Egoismul național și "închiderea națională" – adică un *firewall* național – sunt antivirusurile cele mai eficiente împotriva virusurilor difuzate de Putere, cea care urmărește constant să ne deschidă la maxim pentru a ne dizolva mai ușor. Ingineria socială este metoda prin care un sistem este penetrat fără efracție, fără violență, ci prin abuz de încredere, pentru a se prelua furtiv controlul asupra lui; se face în așa fel încât sistemul să se deschidă liber, adormindu-i-se vigilența – moment de *phishing* – pentru ca apoi să fie pătruns fără rezistență și să fie distrus din interior amplificându-i-se contradicțiile interne latente pentru a-l fragmenta – moment al

conflictului triumfiular. Imigrația este unul din principalii vectori ai acestei metodologii. Dintotdeauna, imigrația ucide atât în țările de destinație, cât și în cele de origine, jefuindu-i și pe unii, și pe alții după ce i-a convins să se deschidă sub diverse pretexte morale lansate asemenea unor cârlige cu momeală. În ce privește "sistemul Franța", de când datează această injoncțiune într-o deschidere, preludiv pentru disoluția consimțită? E posibil să mergem înapoi pe urmele ei exact în momentul Mai 68, eveniment istoric care a fost o vastă operațiune de *phishing* colectiv ce face introducerea către fărâmițarea individualistă și către războiul tuturor împotriva tuturor care se desfășoară sub ochii noștri din anii șaptezeci înapoi. În cadrul războiului psihologic care ne este livrat, individualismul are o funcție de demotivare ce sparge sentimentul de apartenență la o organizație vastă și puternică. Deconstruirea moștenirii virale a lui Mai 68 înseamnă pur și simplu a reconstrui securitatea sistemului Franța și apărarea imunitară a francezilor. După faimoasa "deconstrucție" a intelectualilor de la 68, ne revine să deconstruim deconstrucția, adică să reconstruim tot ce a fost distrus de decenii întregi. Și ne așteaptă un șantier imens, deoarece totul sau aproape totul trebuie reconstruit: ieșirea din zona euro, din Uniunea Europeană, din NATO, respingerea TAFTA și reclădirea frontierelor, a limitelor și a identităților la toate nivelurile existenței. Pentru aceasta, este imperativ necesar să fie îndiguită influența grupurilor de presiune elitiste care sunt principalii difuzori ai virusurilor contemporane: liberalismul libertar, cosmopolitismul, atlantismul și sionismul – din care decurg imigrația în masă, această crimă împotriva umanității – precum și transumanismul cu fațeta sa LGBT, știindu-se că toate se regăsesc în cele din urmă într-un singur cult, cel al lui Mamona.

Traducerea geopolitică a reconstrucției noastre va consta în a împiedica cu orice preț instalarea guvernării globale a lui Jacques Attali și Warburg, cu diversele lor corolare: suprimarea banilor lichizi, implanturi electronice subcutanate, trasabilitatea șeptelului uman, dictatura băncilor, etc. Trebuie să menținem cu orice preț o exterioritate în raport cu sistemul unipolar occidental și cu vasalii săi

wahhabiți. Cum? Păstrând fără condiții suveranitatea puterilor de pe continentul eurasiatic, Rusia, China, Iran, India, garanți ai libertății altor popoare de pe planetă, apoi eliberând națiunile aservite, începând cu a noastră. Atâta vreme cât există o exterioritate față de proiectul mondialist unipolar, multipolaritatea și viața continuă. Or, mondialismul avansează sub pretextul terorismului. Să nu încetăm a repeta, singurul terorism semnificativ este cel al statului, prin intermediul operațiunilor psihologice, al atentatelor cu steag fals, sau al unui *laissez-faire* intențional care orientează lucrurile de la distanță. În acest sens, prelungirea infinită a alertei roșii din Planul Vigipirate din ianuarie 2015 este perfect justificată: da, există un risc sporit ca serviciile speciale franceze, israeliene și anglo-saxone să lovească din nou în Franța. Cât despre viitorul atentat guvernamental, el va fi de folos pentru a crește și mai mult supravegherea cetățeanului *lambda* sau pentru a anula alegerile prezidențiale dacă iese câștigătoare Marine Le Pen (Manuel Valls declarând, totuși, că va face totul pentru a împiedica partidul său să ajungă la putere).

Antiterorismul nu are decât o funcție: implementarea gestiunii carcerale asupra societății. Trebuie să se ajungă la transpunerea protocoalelor de control social aplicate în închisoare la scara întregii societăți. Ca societatea întreagă să poată fi gestionată exact ca o închisoare, ca societatea să fie o închisoare! Pentru a-i băga pe toți la închisoare a fost inventată o șmecherie, care constă în a abolii diferența dintre cei care sunt liberi și cei privați de libertate printr-un nou statut hibrid: semi-libertatea pentru toți. Cum nu se poate face ca indivizii să intre în mod nedefinit în interiorul zidurilor de închisoare, atunci se face invers, se deschid zidurile închisorii, se eliberează deținuții și sunt supravegheați, dar nu prea mult, apoi se extinde supravegherea electronică asupra întregii populații. Ambele rezultă în reforma penală a lui Taubira, combinată cu legea privind informațiile a Marelui Orient. Și pentru a facilita și mai mult supravegherea grupurilor sociale, se comunitarizează la maximum, după modelul închisorilor din lumea întreagă – a cărei matrice este închisoarea americană – în care deținuții se regroupează între ei după identitatea etnică și culturală,

fiecare fiind dotată cu propria mitologie prefabricată: musulmani takfiriști/salafiști, negri *gangsta rap*, albi neo-naziști și White Power în Statele Unite sau regionaliști independentiști aici, etc.

Terorismul de stat reprezintă desigur o deturnare a primei funcții a structurilor de stat. Într-adevăr, suprafața organizațională optimă pentru a constitui o contra-putere față de barbaria liberală rămâne statul-națiune. Se va face deci totul de la Bruxelles pentru a activa prăbușirea statelor-națiune din Europa. Așa merge capitalismul, care nu tolerează nici o valoare deasupra lui însuși și care trebuie deci să dizolve toate formele de organizare susceptibile de a-i face concurență. Acesta este sensul în care "capitalismul național" nu există. În schimb, anticapitalismul ajuns la maturitate este compatibil cu o economie de piață temperată de patriotismul economic, un stat protecționist, social și strateg, și mai ales o decență comună care va interzice întotdeauna închirierea pântecelor femeilor, așa cum o cere un anume *lobby*.

Această carte este o culegere de articole și interviuri pe toate subiectele, publicate pe diferite site-uri sau în reviste tipărite apoi publicate *on line* după revizuire, între 2012 și 2015. Am revăzut și rescris aproape fiecare text pentru prezenta ediție, pe care am completat-o cu această introducere și cu un articol inedit. (Datele de publicare și de încărcare *on line* sunt precizate la note.) În cele din urmă nu este vorba despre o culegere ca atare, ci mai degrabă despre o carte rescrisă vreme de patru ani și în straturi succesive. Era de la sine înțeles că anume editura Kontre Kulture urma să o publice, în măsura în care mai mult de jumătate din texte au apărut pe site-ul *Égalité&Réconciliation*. M-am încârdășit deci cu dracul în persoană: l-am numit pe Alain Soral. De ce să accepți să fii asociat cu un personaj atât de sulfuros? Pentru că pentru mine Soral e dintre ai casei, cum se zice. Munca sa, un fel de verigă lipsă între lumea academică și cea a mediilor cu audiență mare, prezintă un caracter atipic și imposibil de clasificat pe care am început să îl urmăresc în 1985, atunci când am

găsit o ediție de buzunar a primei sale cărți, *Les Mouvements de mode expliqués aux parents* (*Mișcările la modă explicate pentru părinți*), scotocind printr-o bibliotecă de familie. Eram tânăr, dar am fost imediat fascinat de acest opus, pe care l-am recitit de mai multe ori, și de abordarea sa metodologică, pe care științele umane și sociale o numesc semiotică. Despre ce e vorba? Rezumând, atunci când semiotica este aplicată fenomenelor din societate este vorba de decriptarea sensului profund al istoriilor pe care le povestesc ele și care rămân de cele mai multe ori semi-conștiente, subliminale. În ceea ce privește mișcările la modă, aceasta constă în a pune întrebări: cu ce se joacă oamenii – și oare se joacă ? – atunci când urmează cutare modă sau mișcare? Ce legendă personală sunt pe cale să își povestească și cum vor să fie percepuți? Ce mit personal narcisist sunt pe cale să construiască și la care mit colectiv sunt pe cale să adere? Această abordare care constă în a demitifica și demistifica mișcările sociale este cea mai bună intrare în ingineria socială. Într-adevăr, semiotica sociologică se poate mulțumi să fie descriptivă, dar ea poate fi și prospectivă, la profesioniștii care lansează mișcări la modă și fenomene de societate după ce le vor fi reperat ca tendință emergentă sau care le concep ca la carte în laboratoare (sau lojă) pornind de la nimic. Aceasta este munca în jurul caietelor de tendință în marketing și modă, care urmăresc să anticipeze tendințele în formare pentru a prinde mingea din mers și pentru a le amplifica voluntar, ceea ce permite să se preia controlul asupra dezvoltării și orientării lor. Activitate apropiată de "decelarea de semne precoce" în criminologie, al cărei principal reprezentant în Franța a fost Alain Bauer. Aici, terenul de studiu nu este realul, ci realul probabil, pe cale de materializare, iar metoda ar putea fi un fel "sociologie cuantică", sociologie a potențialului, în care evenimentele nu au devenit încă acte și nu există decât conform unei rate de probabilitate mai mult sau mai puțin ridicate. Domeniu de cercetare fascinant, totul în clar-obscur, care se plasează la aurora realului, la punctul de joncțiune între noapte și zi, la frontiera dintre ceea ce există în mod declarat și ceea ce poate va exista. Ingeria socială constă de cele mai multe ori în a repera aceste tendințe emergente și în a

le fasona, cel puțin în a modifica cursul pe care l-ar fi urmat spontan, chiar în a le crea *ex nihilo* combinând după o sinteză inedită elemente luate de la mai multe dintre ele. Un fel de buturaj cultural care se întâlnește cu mimetica în numeroase puncte.

După un prim contact pur livresc cu Alain Soral la mijlocul anilor optzeci, l-am întâlnit de vreo două sau trei ori la începutul anilor 2000, într-o perioadă în care frecventam locuri mondene în serate *people* din Saint-Germain-des-Prés, pe lângă Houellebecq, Beigbeder și revista *Bordel* a lui Stéphane Million. În tot acest timp, urmăream diverse publicații și intervenții cu o plăcere gurmândă și crescândă chiar, pe măsură ce devenea din ce în ce mai provocator și intolerabil pentru un mediu mediatic din ce în ce mai corect politic și mai îndepărtat de viața reală. Critica pe care o făcea comunitarismelor mi s-a părut întotdeauna salutară. "Comunitățile" formează state în stat, introduc coloane în plus și străine în corpul național și lucrează conștient sau inconștient la dislocarea acestuia. Cea mai bogată dintre aceste comunități, iritată să fie arătată cu degetul, a ajuns să rostească împotriva lui Soral și a acolitului său Dieudonné un fel de *fatwa* talmudică, tipică pentru puritanismul dezumanizant al centrelor de putere din toate epocile, pentru care corectitudinea politică nu este decât un avatar, și care urmărește întotdeauna să interzică "ceea ce este propriu Omului", adică umorul. Ura împotriva râsului arată dimensiunea concentraționară a proiectului de societate nutrit de cenzorii noștri moderni, care nu mai suportă nici măcar ca sclavii să râdă puțin, luându-i peste picior pe stăpâni. În ce mă privește, neavând o predispoziție de spirit înspre respectarea dogmelor, nu am reușit niciodată să iau în serios aces verdict, nu pentru că aş avea vreun gust pentru provocare, ci pur și simplu pentru că faptele și realul – singurele autorități pe care le respect – se află dincolo de toate tribunalele religioase.

Mărturisesc că am fost destabilizat de apropierea dintre Soral și Dieudonné față de Frontul Național, dar i-am înțeles mai ușor rațiunile în momentul referendumului din 2005 privind proiectul de

constituție europeană. Eram în tabăra "nu-ului" de stânga, sub stindardul lui José Bové, Olivier Besancenot și Étienne Chouard, ceea ce nu m-a împiedicat să înregistrez rapid că dacă ar fi câștigat nu-ul nostru, asta s-ar fi petrecut datorită faimoasei "coagulări" cu FN și cu dreapta suveranistă în general. Ceea ce mi-a dat de gândit cu privire la punctele noastre comune, poate mai importante decât ceea ce ne separa – și nu e mare lucru de spus despre faptul că succesiunea evenimentelor, nu doar în Grecia, ci peste tot în Europa, ne-a dat dreptate deplină. Pe această bază, era firesc să merg să văd ce se întâmpla la Égalité&Réconciliation. Între timp, am trecut de la sensibilitatea comunistă la sensibilitatea gaullo-comunistă, și am adoptat Programul CNR (Consiliul Național de Rezistență) ca ideal politic. "Versaillais-ezi și comunarzi laolaltă", așa cum scria Bruno Gollnisch pe blogul său, iată care este rețeta care dă fiori liberalismului libertar hegemonic din mai 1968, de la Cohn-Bendit până la Sarkozy. Dreapta franceză a fost puternic pro-americană vreme de decenii, ea are deci partea ei de responsabilitate pentru actuala situație catastrofală, dar vremurile s-au schimbat. Astăzi, coaliția și fecundarea reciprocă dintre Action française și Partidul Comunist este calea regală și populară pentru restructurarea a ceea ce stânga libertară și dreapta liberală au destructurat timp de decenii întregi; rațiune pentru care Putea și supletivele sale fac tot posibilul pentru a împiedica întâlnirea dintre ele. Această sinteză politică posedă propriile sale mituri fondatoare, curente și sloganuri: Cercul Proudhon, național-bolșevism, naționalism revoluționar, CRN, a Treia Cale, solidarism, "coagulare", "*Nici dreapta, nici stânga : francezi*", sau și mai potrivit : "*Stânga muncii, dreapta valorilor*".

În termeni de inginerie socială, aceste elemente de cod compun antivirul capabil să apere sistemul nostru împotriva acestor virusuri fără frontieră, dar fără a-l închide excesiv față de rețea. Pentru a nu deveni neuro-sclavi, să ne protejăm de neuro-pirați, dar fără să ne rupem de mediul global în care suntem *de facto* scufundați. Sarcina este grea și presupune evitarea de mari pericole. În vreme ce puterea încearcă să ne expună fără filtru unor fluxuri migratorii transnaționale

mortale, este vital să reformulăm baricada noastră naționalistă, dar fără a pierde din vedere orizontul de cooperare internațional la care suntem constrânși la ceasul globalizării în acțiune. Acel adaggio ancestral – *Caritatea bine ordonată începe cu sine însuși* – va folosi drept fir roșu, deoarece permite articularea dintre Eu și Celălalt respectându-se ierarhia priorităților. Împotriva ingineriei sociale negative a Puterii și a încercării sale de a inversa sistematic toate valorile este deci urgent să se pună toate lucrurile din nou la locul potrivit și să se afirme sus și tare că....

Egoismul național este condiția altruismului internațional.

PARTEA ÎNTÂI

INGINERIE SOCIALĂ

CAPITOLUL UNU

INTERVENȚIE LA CONFERINȚA ”NEURO-PIRAȚI/NEURO-SCLAVI”¹

Condiționarea maselor

”Să revenim la Pavlov. El explicase deja în ce fel relația omului cu lumea exterioară și cu semenii săi este dominată de stimuli secundari: simbolurile lingvistice. Omul învață să gândească cu cuvinte și simboluri care îi sunt date; iar acestea sfârșesc prin a condiționa întreaga sa viziune despre viață și lume. Așa cum spune Dobrogaev, limbajul este mijlocul de adaptare a omului la mediul său. Am putea reformula această afirmație în felul următor: nevoia de comunicare cu semenii influențează relația omului cu lumea externă, pentru că limbajul și sistemul său sunt variabile și non-obiective. Dobrogaev continuă: ”Manifestările lingvistice fac parte din funcțiile de reflexe condiționate ale creierului uman.” Am putea spune mai simplu că ”persoana care dictează și formulează cuvintele și frazele pe care le folosim, care comandă media, este stăpână asupra minții”.²

Neuro-sclavi de Marco Della Luna și Paolo Cioni așează de-a lungul paginilor sale problema centrală a ingineriei sociale: cum să se pirateze un creier? Cum să se preia controlul de la distanță asupra unui subiect, pentru ca, la alegere, să fie redus la sclavie, să fie distrus sau, cel puțin, să i se modifice comportamentul? Creierul are două origini: genetică și epigenetică. Putem deci pirata un creier piratând datul genetic sau piratând constructul epigenetic. Substratul genetic este deci dat la naștere, prin moștenire genetică. Epigeneticul, în

¹ Conferința lui Paolo Cioni și Lucien Cerise, organizată de editurile Le Retour aux Sources și Agence Info Libre la 13/03/2014.

² Marco Della Luna și Paolo Cioni, Neuro-Esclaves, Macro Éditions, 2e édition, 2013, p. 505.

schimb, se construiește în relație cu mediul, mai ales cel socio-cultural. Creierul este programat genetic aproape fără conținut, pentru a fi plastic și pentru a învăța un conținut, deci pentru a fi activ și curios despre lumea sa, avid să fie fasonat printr-o influență epigenetică și de mediu, care îi va imprima o arhitectură neuronală prin interiorizarea unei presiuni externe, larg socioculturală. Această dublă origine între o mașinărie fizică, de origine genetică dar mută, și un program de origine epigenetică în stare a o face să vorbească, induce faptul că este posibilă piratarea creierului: 1) acționând direct asupra materialității sale fizice moștenite genetic, acel *hardware*, stimulii primari, care sunt semnalele electrice ale sistemului nervos și semnalele chimice ale sistemului hormonal (endocrin) ; 2) sau indirect, piratând programul creierului, *software*, deci piratând stimulii secundari transmiși epigenetic, adică reprezentările, cuvintele și imaginile, care informează cablajul neuronal. În introducerea la expozeul lui Paolo Cioni, și ca ecou la extrasul din cartea sa citată *en exerque*, mă voi concentra asupra priatajului epigeneticului asupra creierului, în particular în aspectele sale socioculturale, psihologice și de limbaj. Pentru a ilustra cuvintele mele printr-un exemplu, mă voi ocupa de teoria de gen, sau "ideologia confuziei genurilor", în calitate de virus cognitiv deosebit de puternic.

Pirataj și programare cognitivă

Potrivit celebrului pirat informatic Kevin Mitnick, veriga slabă din orice sistem de securitate rezidă în factorul uman. Ingineria socială, care vizează de preferință punctele de vulnerabilitate ale sistemului, constă deci în a pirata omul. Asta ne spune și David Castonguay în memoriul său către universitatea din Montreal intitulat *Pirater l'humain – L'analyse du phénomène d'ingénierie sociale (Piratarea omului – Analiza fenomenului de inginerie socială)*³. Putem pirata omul în moduri diferite, mai mult sau mai puțin invazive. În siajul transumanismului și al "omului augmentat" de tehnologie,

³ David Castonguay, *Pirater l'humain – L'analyse du phénomène d'ingénierie sociale*, Catedra de cercetare din Canada, în domeniul securitate, identitate, tehnologie, Universitatea, 2009. http://www.benoitdupont.net/sites/www.benoitdupont.net/files/Castonguay%20pirater%20l'humain_0.pdf

biohacking-ul lucrează pentru a bricola ADN-ul sau celulele, atunci când *body hacking*-ul se consacră modificărilor corporale, proteze și implanturi electronice diverse. Obiectul studiului nostru constă mai precis în piratarea psihismului uman, deci în piratarea creierului, ceea ce numim neuro-piraterie (după modelul neuro-sclaviei). Implanturile sunt aici cognitive, sunt "condiționări". Există două mari tipuri de condiționare, în sensul lui Pavlov și în sensul lui Skinner, dar ambele sunt modelizate prin formula matematică IFTTT: *If this, then that* - Dacă *a*, atunci *b*. Acest algoritm elementar pe care îl întâlnim într-un limbaj de programare informatică simplă precum BASIC pentru a ordona comportamentul calculatorului, este rădăcina oricărei formule de condiționare și a oricărui program comportamental, care asociază o dată contextuală, un stimul declanșator (*trigger*), cu o instrucțiune comportamentală (*action*). Această articulare între "declanșatorul contextual" și "acțiunea de răspuns" reproduce un cli-vaj exterior/interior, intrare/ieșire, input/output, și constituie principiul *feedback*-ului și al schimbului de informații după o buclă de retro-acțiune între un sistem comportamental (cibernetice sau viu) și mediul său. Văzut sub acest unghi behaviorist, psihismul uman nu se distinge substanțial de o mașină: cele două sunt compuse din variabile și constante care schimbă informații cu mediul. Neuro-pirateria asupra creierului va consta în a izola constantele, adică programele, rutinele, algoritmii, structurile, "tradițiile" cumva, pentru ca, la alegere, să fie observate doar (furt de date) sau rescrise (piraterie de influență) sau distruse (atac propriu-zis).

Cele două etape ale neuro-pirateriei epigenetice: Phising și conflict triumfiular

Piratarea unui creier trecând prin programul său epigenetic, prin mediul său semantic și sociocultural, se face în doi timpi: 1) ocolirea mecanismelor de apărare pentru a pătrunde furtiv în mașină; 2) apoi, dacă suntem un *black hat*, rescrierea codului pentru a face mașina să fie disfuncțională, provocând un *bug*.

Într-o primă etapă, pentru ca pirateria să fie efectivă, pentru ca violarea să fie furtivă, trebuie să se menținute aparențele de non-viol și de respect pentru integritate. Pentru a se putea vorbi de pirate-

rie, e necesar ca cel pirat să rămână inconștient. Dacă cel piratat este conștient de piratare, atunci prin definiție nu mai e piratare. În acest sens, neuro-piratarea, violul furtiv asupra creierului trebuie să respecte ergonomia cognitivă a creierului, adică felul său obișnuit de a funcționa, habitusurile sale, rutinele, algoritmii săi. Cum? Prin *phising* (concept apropiat de "calul troian") care dă iluzia că totul este normal și care înșală creierul în derularea procesului. Creierul nu trebuie să detecteze anomalia la o primă vedere; în mod ideal, trebuie chiar să dorească ceea ce se întâmplă. În timpul operațiunii de intruziune și de viol furtiv, piratul trebuie deci să reproducă măcar aparențele unei funcționări normale, producând indiferență în privința sa; iar la modul ideal, trebuie chiar ca creierul să fie făcut să dorească procesul propriei sale pirătărie, piratul producând încredere în privința sa (fabricarea consimțământului prin utilizarea mecanismelor sindromului Stockholm).

Odată ce s-a câștigat indiferența sau încrederea și odată ce s-a produs pătrunderea furtivă în mașină, ceea ce înseamnă prima etapă, de *phising*, se poate trece la etapa a doua: fraudarea codului de sur-să pentru a bloca mașina. Altfel spus, reconfigurarea sistemului de reprezentare interiorizat de creier pentru a-l „arde” ca pe un *hard disk*. Acesta e momentul "conflictului triumfiar", care constă în implantarea de contradicții interne în sistem, în orchestrarea unui conflict sub control între părțile sistemului pentru a le impune o mișcare separatistă, centrifugă, deci pentru a face să crească entropia și dezordinea în sânul sistemului și pentru a sparge unitatea sa organică și funcțională.

Primă etapă, *phising*: invizibilitate și impunitate

Fascicolul atenției conștiente este selectiv și are unghiuri moarte și pete oarbe ; exact acelea pe care piratul va trebui să le repereze sau să le creeze pentru a rămâne în afara câmpului vizual al creierului și pentru a intra furtiv în el, fără a fi depistat. Peștele în cârlig nu a văzut decât momeala, nu și cârligul care îl va ucide și nici pescarul de pe mal care îl va mânca. Punctele de orbire a conștiinței sunt zonele care nu focalizează atenția și nici nu o rețin. Ceea ce nu reține atenția este ceva care te lasă indiferent. Pentru a deveni invizibil, trebuie deci

să reușești să creezi o pată oarbă suscitând indiferența. Se poate provoca de asemenea o "pată de încredere", deoarece încrederea adormea vigilența și deturbează atenția la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât indiferența. Altminteri, dacă se provoacă neîncredere, obiectivul este ratat, deoarece redevii vizibil. Stăpânirea gamei de relații încredere-indiferență-neîncredere este deci cheia ingineriei sociale și a neuro-pirateriei. Pentru a ocoli mecanismele de apărare ale creierului, pentru a intra în el furtiv și pentru a prelua controlul asupra lui, există deci o rețetă așa cum vorbim de vreo rețetă de bucate: o succesiune de operațiuni de îndeplinit într-o anumită ordine, pentru a atinge un anumit scop. Această metodă cvasi-matematică a preluării puterii poate fi chiar și cuantificată printr-o abordare științifică și rațională derivată din cibernetică. La origine, cibernetica a fost creată în vremea celui de-al Doilea Război Mondial de către Norbert Wiener pentru a face calcule de balistică militară, al căror scop era de a reduce retroacțiunea "negativă", altfel spus contralovitura și șocul în retur la tunurile și avioanele care trăgeau proiectile. Ceea ce se cheamă *shock testing* sau test de șoc. Transpunerea calculelor de balistică militară într-o balistică socială permite să se reducă, și, dacă e posibil, să se suprimă orice retroacțiune la impactele provocate, orice contralovitură și orice șoc în retur la distrugerile care îi sunt aplicate societății. Este calculul aproape matematic al preluării puterii. Într-adevăr, oricine aș fi, oriunde aș fi, orice aș face, dacă nu există un șoc în retur la ceea ce fac, asta vrea să spună că sunt în poziția de putere. Absența unui șoc de retur poartă și un alt nume: impunitate.

Pentru a atinge impunitatea, trebuie să devii invizibil. Recunoaștem aici mitul inelului lui Gyges, povestit de Platon în *Republica*, apoi reluat de Tolkien în *Stăpânul inelelor*. În marea sa operă, Tolkien imaginează mai multe inele de putere împărțite de popoarele din Ținuturile de Mijloc, dar există unul mai puternic decât celelalte, care poate "în întuneric, să le lege", a se înțelege "să le controleze în mod ocult". Este inelul puterii supreme pe care Sauron îl caută și pe care Frodon trebuie să îl distrugă, care conferă invizibilitate celui ce și-l pune pe deget, metaforă a impunității totale, deci a puterii totale. Adevărata putere este invizibilă. O putere vizibilă va fi mereu mai puțin puternică decât o putere invizibilă. În lumea reală, inelul Puterii

nu există. A deveni invizibil înseamnă de cele mai multe ori a trece neobservat, deci "a se ascunde la vedere", după formula masonică. Ingineria socială, în calitate de artă de a-l modifica pe călălalt fără știrea sa, ar putea să fie descrisă în multe privințe ca versiune laicizată a doctrinelor ermetice și esoterice ale manipulării de masă, un fel de tehnică de "magie socială", de mentalism politic, de prestidigitatie hipnotică colectivă, fondată pe exploatarea unor pete oarbe din fasciculul de atenție și pe jocul cu dialectica vizibil/invizibil, umbră și lumină, în arhitectura societăților umane. Din punct de vedere istoric, francmasoneria este prima doctrină unificată despre influența subliminală de masă, justițiabilă în termenii unei "mari opere" de constructivism social, deci de inginerie socială.

Triunghiul lui Karpman sau cum să devii victimă?

Cum să devii invizibil ? Cum să treci neobservat? Cum să te "ascunzi la vedere", adică cum să atingi impunitatea în toate împrejurările, deci cum să preiei puterea și să exerciți un control total asupra cuiva? Primul element de răspuns : să inhibi la celălalt orice spirit critic împotriva sinelui, să inhibi orice suspiciune, orice neîncredere și orice supraveghere. Cum ? Trezind încrederea sau indiferența. Cum ? Făcând în așa fel încât să treci drept victimă, așa încât să inhibi orice proces de intenție cu privire la sine. Pentru a termina cu șocurile în retur, nimic mai mult decât să faci așa încât să treci drept victimă, o ființă într-o poziție de slăbiciune, deci incapabilă să facă vreun rău, să comită vreo violență, o violare, un viol. În fapt, cine zice piraterie spune viol furtiv, deci invizibilitate a violatorului sau măcar lipsa atenției asupra violatorului. Controlul asupra focalizării atenției creierului, adică stăpânirea gamei de relații de încredere - indiferență - neîncredere, este centrală. Aceste roluri și aceste locuri definesc "situații arhetipale de grup" care obligă să se adopte cutare sau cutare comportament în raport cu locul ocupat de ceilalți. Să înveți să instalezi acest gen de "situație care obligă" pentru a-l manipula pe altul forțându-l să se angajeze într-un comportament este un capitol din psihologia socială și din dinamica grupurilor, așa cum ne arată autorii lucrării *Petit traité de manipulation à l'usage des honnêtes gens* (*Mic tratat de manipulare spre folosința oamenilor de treabă*), Robert-Vincent Joule și

Jean-Léon Beauvois. În această perspectivă, implementarea analizei tranzacționale denumită "triumghiul lui Karpman", zisă și "triumghiul dramatic" (Stephen Karpman, 1968) este una din cele mai cunoscute. Triumghiul dramatic al lui Karpman constă în a reduce discursul politic la trei locuri: călăul, victima și salvatorul. Dacă neuro-piratul nu reușește să suscite indiferența simplă, trebuie în mod imperativ să suscite încrederea ocupând locul victimei sau al salvatorului. Orice individ și orice grup social care reclamă sus și tare statutul de victimă sau de salvator este deci pe cale să realizeze un triumfi al lui Karpman. Discursul "minorității persecutate" se înscrie în acest dispozitiv și constituie o unealtă de neuro-piraterie, o momeală eficientă pentru adormit neîncrederea. Atunci când statutul de victimă sau de salvator este dobândit de unii din actorii situației, conducând la aceea că ceilalți actori nu mai sunt neîncrezători în ceea ce-l privește, victima sau salvatorul pot să înceapă atunci să îi distrugă furtiv pe ceilalți, fără ca aceștia să fie capabili să înțeleagă ce anume se petrece. A viola și a distruge în mod furtiv creierul presupune deci să îl faci să intre într-un conflict triumphiar, a cărui structură este un duel între doi actori supervizat și orchestrat de un al treilea actor, deci o punere în scenă a unui conflict între două părți care se află sub controlul unei a treia părți, a cărei muncă constă în a lansa și a întreține apoi conflictul de pe poziția sa situată în afara razei de atenție. Pentru a rămâne neobservat, în afara atenției, vârful triumphiului, care organizează conflictul, va trebui să producă încredere sau indiferență cu privire la sine, ocupând locul victimei sau al salvatorului; apoi va trebui să crească neîncrederea între actorii care ocupă baza triumphiului, descriindu-i drept călăi unii față de alții pentru a genera un conflict între ei, ceea ce înseamnă să îi facă să intre într-o rivalitate mimetică, în sensul lui René Girard. Iată a doua fază a pirateriei, care constă în a inocula în creiere un virus mortal "separatist", introducând contradicții interne în sistemul țintă până la a provoca ruptura dintre părțile prezente.⁴ Să detaliem structura pe care trebuie să o adopte virusul.

⁴ «Éduquer contre l'homophobie dès l'école primaire – Des outils théoriques et pratiques pour avancer», SNUipp-FSU, 16/05/2013. http://www.snuipp.fr/IMG/pdf/document_telechargeable-2013-30-05.pdf

Etapa a doua, Care e funcționarea și disfuncționarea creierului?

Virusul epigenetic adoptă mereu forma unei propagande de război: altfel spus, un conflict triumfiular, o rivalitate mimetic orcheștrată, o tensiune strategică și sub control. După ce au câștigat încrederea sau indiferența creierului pentru a-l păcăli cu privire la identitatea inamicului său, este posibil ca acesta să fie piratat în mod furtiv și să i se injecteze virusul care îl va face disfuncțional, să i se sporească contradicțiile interne, entropia și dezordinea. Pentru a ști cum să faci ca un creier să devină disfuncțional, trebuie deja să cunoști modul lui de funcționare normală. Științele cognitive arată că creierul funcționează normal prin moștenirea mimetică a stereotipurilor; altfel spus, creierul funcționează prin 1) ierarhizare, 2) imitare și 3) modelizare. A căuta să împiedici una din cele trei activități înseamnă a încerca să împiedici funcționarea normală a creierului. Această împiedicare de a funcționa este exact ce își propune neuro-pirateria ofensivă, care are drept țintă creierul, iar ca scop distrugerea. Pentru a face să fie infectat în mod metodic creierul în cadrul unui conflict triumfiular, trebuie deci să i se injecteze un virus anti-mimetic, anti-ierarhizare și anti-stereotipi. Mai întâi să vedem cele trei axe ale funcționării normale a creierului.

1. Funcționarea mimetică a creierului are un fundament cerebral: neuronii oglindă, descoperiți de echipa lui Giacomo Rizzolatti de la departamentul de neuro-științe al facultății din Parma. Neuronii oglindă implică faptul că informațiile necesare supraviețuirii mele în lume îmi vin cu prioritate din observarea celorlalți subiecți în care am încredere, înainte chiar de a veni din observarea lumii obiective în ea însăși. E vorba de ceea ce se cheamă învățare. Creierul meu nu calculează direct aportul său la mediu, el trece mai întâi prin rezultatele pe care i le transmit alte creiere. Din motive de sincronizare și de organizare socială, creierul vede precum celelalte creiere și precum se prezintă faptele însele. Studiarea neuronilor oglindă a arătat că creierul învață informațiile necesare pentru adaptarea sa la mediu prin imitarea unui seamăn, ceea ce presupune deja că acesta ar ști mai mult, și mai ales că ar fi recunoscut ca atare și luat drept referință, exemplu de urmat, model de copiat, pe scurt ca un frate mai mare

și ca un support de înrudire și de imitare stereotip. (cf. René Girard, Luc-Laurent Salvador).

2. Cu mimetismul, creierul funcționează în mod selectiv, discriminant și ierarhizat. Percepția, memoria, tratarea informațiilor sunt selective, discriminante, ierarhizate. Științele cognitive, fenomenologia conștiinței și diversele teorii despre atenție au analizat ceva ce ține în fapt de domeniul evidenței, și anume că percepția și raza de atenție sunt "perspectiviste" și se exercită mereu dintr-un unghi particular, parțial și non global. Pentru creier, a gândi înseamnă întotdeauna a tria, a clasa, a deosebi, a diferenția, a selecționa, a discrimina. Nu toate lucrurile sunt la fel de importante. Anumite lucruri sunt superioare altora, altele nu sunt permise și altele nu sunt posibile. Există "limite", obiective și subiective. A pretinde contrariul, a pretinde că totul e la fel de important, că totul e permis și că totul e posibil, că nu există limite, înseamnă a împiedica funcționarea normală a creierului, ceea ce poate foarte bine să țină de o strategie intențională de război cognitiv, psihologic și cultural. Exemplare pentru această tehnică sunt cuvintele lui Najat Vallaud-Belkacem, în 2011: "Teoria de gen, care explică *identitatea sexuală* a indivizilor atât prin contextul socio-cultural, cât și prin biologie, are virtutea de a aborda chestiunea inadmisibilelor inegalități persistente între bărbați și femei sau chiar și homosexualitatea și de a face o operă de pedagogie pe aceste subiecte."⁵

3. Creierul își înțelege mediul prin intermediul stereotipurilor. "Stereotip" este un alt cuvânt pentru reprezentare, modelizare, teorie sau schemă. Or, reprezentarea nu este niciodată echivalentă cu realitatea pe care o reprezintă. Harta nu este totuna cu teritoriul (cf. Korzybski, semantică generală). Realul (teritoriul) este compus din nuanțe infinite. Acesta a fost obiectul picturii impresioniste, spre exemplu, cel de a încerca să dea seamă de aceste nuanțe infinite. Dar creierul nu este echipat pentru a se ocupa de infinit în sine, și nici de nuanțe infinite. El pur și simplu nu le vede. Mai mult, a trata despre infinit este prin definiție o căutare fără sfârșit, deoarece nuanțele și complexitatea sunt fractale, le regăsim la toate scările de

⁵ "Teoria de gen": "Este esențial să îi învățăm pe copii respectul față de diferitele forme de identitate sexuală. pentru a clădi o societate a respectului", 20 Minutes, 31/08/2011, <http://www.20minutes.fr/politique/778750-theorie-genre-il-essentiel-enseigner-enfants-respect-differentes-formes-didentite-sexuelle-afin-batir-societe-respect>.

observație asemenea unor păpuși rusești, una în alta. La un moment dat, dacă vrem pur și simplu să acționăm, trebuie să ne oprim asupra unei porțiuni din real și asupra unei versiuni provizorii a reprezentării sale: ceea ce se cheamă teorie. O teorie este întotdeauna aproximativă, ipotetică. O reprezentare este mereu o simplificare. "Eroarea face parte din condițiile vieții", scrie Nietzsche în *Știința veselă*. Cum creierul este incapabil să trateze realul și nuanțele sale infinite în mod direct, trebuie deci în mod necesar să treacă prin reprezentări schematice, prin modelizări, prin teorii, prin stereotipii simplificatoare care nu rețin din el decât liniile mari. Acesta este *Gestalt-ul* în psihologia formei, arhetipul la C. G. Jung, ideal-tipul în sociologia lui Max Weber, esența (*eidos*) transcendentă la Platon sau imanență la Husserl. După imaginea funcționării creierului, teoriile sunt la fel de lacunare și selective. Matematicianul și logicianul Kurt Gödel a arătat că teoriile complete nu sunt complet demonstrabile (metafizicile conțin întotdeauna propoziții de nedemonstrat), și că teoriile complet demonstrabile sunt incomplete ($1 + 1 = 2$ este complet demonstrabil, dar trivial). Transpuse și aplicate în epistemologie, teoremele incompletitudinii lui Gödel spun în esență că nu putem avea totul deodată: fie e ceva integral demonstrabil, dar nu prea interesant ($1 + 1 = 2$), fie e ceva foarte interesant, dar care nu poate fi integral demonstrat ("Dumnezeu există"). Pe scurt, experiența realului este în mod necesar exclusivă, selectivă, schematică, lacunară, deci parțial falsă. Se poate deci vorbi de rolul pozitiv al stereotipurilor, inclusiv al stereotipurilor de gen, în psihogeneză, și chiar de rolul lor de neocolit. Creierul învață universul reprezentându-l, deci simplificându-l prin intermediul stereotipurilor și modelizărilor în mod necesar schematice și imperfecte și este imposibil să ne eliberăm de acest mod de funcționare, cu riscul de a handicapa funcționarea sa normală. Foarte populara revistă *Psychologies* publica în 2010 un dosar foarte puțin corect politic despre caracterul funcțional și amoral al stereotipurilor și prejudecăților în cogniție. "Rasism, sexism, homofobie... Cum să înțelegem persistența discriminărilor, dacă nu admitându-le utilitatea, oricât de discutabilă ar fi ea? Jurnalistul nostru a cercetat punând la încercare propriile sale prejudecăți."⁶

⁶ «Stéréotypes et préjugés : à quoi servent-ils ?», *Psychologies*, decembrie 2010. <http://www.psychologies.com/Moi/Moi-et-les-autres/Relationnel/Articles-et-Dossiers/A-quoi-servent-les-stereotypes>

Piratarea funcționării mimetice, ierarhizate și stereotipizate a creierului

Handicapul provocat este exact scopul neuro-pirateriei și al ingineriei sociale negative (IS-). Transmiterea pedagogică care asigură continuitatea socioculturală și *continuumul* oricărui grup organizat se bazează pe imitarea ierarhizată a stereotipurilor, adică pe definierea și comunicarea normelor. Fără norme, fără limbaj comun, un grup explodează. Pentru a dezorganiza un grup și pentru a-l distruge, trebuie deci să i se întrerupă propriul *continuum*, întrerupându-i-se capacitatea la punctul de imitare ierarhizată a stereotipurilor și de comunicare a normelor. Aceste constrângeri structurale ale funcționării creierului fac ca egalitarismul, adică interdicția de a ierarhiza valorile și ființele în funcție de stereotipuri, să sfârșească prin a scufunda creierul într-o stare de incapacitate de mimetism, de învățare și socializare normativă. Relativismul care rezultă de aici induce paralizia creierului și a judecății, și provoacă inhibiție comportamentală cu caracter autist. Pedagogiile moderne, zise *anti-autoritare*, care pretind că luptă împotriva stereotipurilor de gen sau că nivelează ierarhizarea necesară între stăpân și elev, părinte și copil, sunt în realitate patogene, încetinesc activitatea necesară de modelizare prin care creierul înțelege lumea și fabrică copii handicapați, hiperactivi, incapabili să imite, să învețe, să socializeze interiorizând o normă comportamentală și care vor deveni perversi sociopați, toxicomani, strict individualiști, perfecți "liberali libertarieni" lipsiți de simțul colectiv cel mai elementar.

Pentru a face ca creierul să fie disfuncțional, trebuie și să i se inoculeze un virus incapacitant care îl va face să se blocheze, interzicându-i-se operațiunea mentală de imitare ierarhizată și stereotipă, ceea ce îi va bloca în mod mecanic accesul la dobândirea și tratamentul informațiilor noi. Ideologia confuziei genurilor, implicând confuzia generațiilor, care încearcă să împiedice, chiar să interzică imitarea ierarhizată a stereotipurilor fondatoare pentru identitate și care rabatează totul asupra alegerii individuale, este virusul mortal prototipic de injectat în creier pentru a-l face disfuncțional. De îndată ce nu mai există norme, nu mai există structură, nu mai există forme fixe, cădem în societatea în stare lichidă a lui Zygmunt Bauman. În mod evident,

un creier sănătos va refuza să se lase infectat de acest virus individualist, nivelant și dizolvant, și va dezvolta apărări imunitare dacă simte că este atacat. Pentru ca creierul să nu simtă că este atacat și pentru a accepta să se lase contaminat, trebuie deci ca amenințarea să nu fie percepută. Virusul mortal trebuie chiar să fie perceput ca salutar: acesta este rolul celui *phising*, un bine fals pentru un rău adevărat, momeala prezentată de un inamic care ne-a câștigat încrederea deoarece ocupă locul victimei și al salvatorului, sau care ne-a câștigat indiferența pentru că se află într-un unghi mort al razei de atenție a creierului. Aplicarea acestei tehnici autorizează negările cele mai flagrante ale realității, precum afirmația guvernamentală din 2014 că teoria de gen nu este aplicată în școli – și chiar că nu există ! – după ce a lăudat-o zgomotos luni întregi.⁷

Morfologia anti-normativă a virusului

Funcționarea normală a creierului este normativă: virusul cognitiv mortal trebuie să fie deci anti-normativ. Or, în mod destul de candid, ideologia confuziei de gen își revendică un caracter anti-normativ, deci criminal. Motiv pentru care ar trebui interzisă, deoarece chiar este vorba de un virus ucigaș. Să explicăm acest fapt cate ține de evidență, dar de care trebuie să ne dăm seamă în ciuda a orice. Faptul că creierul are o origine genetică, dar și o origine epigenetică a fost folosit drept pretext pentru constructivismul confuziei de gen ca să afirme că ne putem sustrage cu totul de originea genetică în construcția epigenetică a identității de gen. Este fraza existențialistă a lui Simone de Beauvoir : "Nu ne naștem femei, ci devenim", folosită de Judith Butler în *Gender Trouble*, și care se poate extinde și la bărbați. Această eroare se bazează pe necunoașterea funcționării creierului. Într-adevăr, domeniul epigenetic, din care face parte identitatea de gen, se construiește în raportul dintre corp și mediul său. Așa cum reamintește Bérénice Levet, femeile și bărbații nu sunt îngeri,

⁷«Circulaires, manuels, livres : les ministères censurent le mot «genre»», *Mediapart*, 06/02/2014. <http://www.mediapart.fr/journal/france/060214/circulaires-manuels-livres-les-ministeres-censurent-le-mot-genre>; «Théorie du genre : le gouvernement maquille les documents officiels», *Union républicaine*, 26/02/2014. <http://unionrepublicaine.fr/theorie-du-genre-le-gouvernement-maquille-les-documents-officiels/>

spirite pure, ci creaturi încarnate cu corpuri genetic diferite.⁸ Identitatea noastră socioculturală, din care identitatea de gen face efectiv parte, este o reprezentare a corpului, deci un raport față de corp și față de moștenirea noastră genetică. Această identitate de gen, adică reprezentarea sexului, este deci construită prin indexare pe diferența anatomică de origine genetică și elaborată prin intermediul raportului diferit față de mediu și față de celălalt pe care o predispune această diferență anatomică, mai ales din cauza reliefului epidermic, acel *Eu-piele* al lui Didier Anzieu, și din cauza conformației orificiilor din corp, interefețe și puncte de trecere între interiorul și exteriorul corpului, și puncte de comunicare între individ și mediul său. Identitatea de gen este deci în mod efectiv o reprezentare construită, dar de pe un soclu real, cel al diferenței genetice heterosexuale, care implică hetero-normativitate, fără de care ar produce efecte de de-realizare psihotică. Atunci când un bărbat se crede a fi femeie și invers e vorba despre cel puțin un sindrom psihotic.

Primul sistem de reprezentare a creierului este deci nu numai sexuat, ci și hetero-normat. Hetero-normativitatea este sursa oricărei norme, este norma normelor, meta-norma. Freud și în urma sa Lacan au arătat că accesul către gândire și limbajul articulat se realizează prin interiorizarea unei structuri sociale de diferențiere și de articulare identitară hetero-normativă, faimosul complex al lui Oedip. La polul opus, avem anti-modelul lui anti-Oedip, în sensul lui Deleuze și Guattari și al antipsihiatriei, adică absența normelor. Absența normelor nu prezintă o problemă atâta vreme cât rămâne minoritară și excepțională, limitată într-o sferă artistică spre exemplu, deoarece ea beneficiază de imersiunea în hetero-normativitatea majoritară ambiantă pentru a se restabiliza. În schimb, absența acestor norme este criminală de îndată ce pretinde să devină normă. Absența normelor, care înseamnă și absență a legii, face imposibilă comunicarea, face deci imposibilă viața în societate. Viața în societate presupune dialectică, adică articularea diferențelor și contradicțiilor într-un limbaj comun, capacitatea de a ține împreună un colectiv diferențiat prin intermediul unei gramatici mentale împărtășite și structurante: adică o lege. Exact această lege fondatoare care este aptitudinea dialectică

⁸ Bérénice Levet, *La Théorie du genre ou le monde rêvé des anges*, Grasset, 2014.

de a articula diferențele este cea pe care ne-o arată hetero-normativitatea oedipiană din schema familială interiorizată. Piratarea lui Oedip, a hetero-normativității, a legii fondatoare, a normei normelor, înseamnă deci a pirata codul sursă hetero-normat al creierului, care este la originea oricărei forme de structură psihosocială diferențiată, de dialectică, de intersubiectivitate, de competență lingvistică, culturală, civilizațională. Piratarea lui Oedip înseamnă piratarea codului rădăcină al patrimoniului epigenetic al întregii specii umane, înseamnă a pirata realitatea umană.

Științele sociale și umane în slujba neuropirateriei

Această vastă dez-oedipizare anomică, anti-normativă, criminală și criminogenă, este exact proiectul nutrit de universitari precum Éric Fassin, sociolog, care scrie : "Este în cauză chiar heterosexualitatea în calitate de normă. Avem nevoie să încercăm să gândim o lume în care heterosexualitatea nu este normală"⁹. Dar și Ruwen Ogien, director de cercetare la CNRS : "(Nu văd) nici un inconvenient pentru poligamie, nici pentru incest, nici pentru căsătoria cu animale dacă există consimțământ mutual, ceea ce e mai complicat cu animalele... Departe de a se termina azi, politicile minoritare deschid o breșă în care e important să ne cufundăm pentru a regândi ordinea sexuală și socială."¹⁰ Sau precum antropologul francez recunoscut la nivel internațional și mediat al CNRS, Maurice Godelier.¹¹ În sprijinul confuziei de gen și al "căsătoriei homo", acest fost asistent al lui Claude Lévi-Strauss afirmă în intervențiile sale de mai mulți ani de zile că complexul lui Oedip poate fi încălcat fără daune pentru individ și societate. Godelier atacă deci familia și determinismele sale structurante pentru a le înlocui cu un principiu al alegerii individuale, apropiat de teoriile liberale ale auto-fondării (*self-made man*, etc.).

⁹ Éric Fassin et Véronique Margron, *Homme, femme, quelle différence? La théorie du «genre» en débat*, Éditions Salvator, 2011, p. 25.

¹⁰ «Au-delà du mariage – De l'égalité des droits à la critique des normes», Institut de Recherche Interdisciplinaire sur les enjeux Sociaux (IRIS), journée d'études à l'EHESS, 08/04/2013. <http://blogs.mediapart.fr/blog/eric-fassin/020413/au-dela-du-mariage-de-legalite-des-droits-la-critique-des-normes>

¹¹ «Les rapports sont en train de changer dans la famille», *L'Humanité*, 30/08/2013. <http://www.humanite.fr/546667>

Astfel, el atacă funcționarea normală a creierului (imitarea ierarhizată a stereotipurilor) precum și principiul de socializare realist al lui Oedip, care derivă din ea (tolerarea frustrării, învățarea satisfacției parțiale, gratificarea diferată, sublimarea, răbdarea, munca) pentru a le înlocui cu dezlănțuirea individualistă a principiului plăcerii imediate și al delirului de atotputernicie cu care merge mână în mână. Întreaga gamă de patologii *borderline* și *stări limită* apare atunci când principiul realității ezită și când principiul plăcerii și fantasmatica sa liberal-libertară invadează psihismul. Atunci când Freud vorbește de principiul realității, opus principiului plăcerii, el desemnează accesul psihismului la noțiunea de limită și de frontieră. Fără interiorizarea unei limite comportamentale, etice, morale, identitare, socializarea și viața în societate sunt imposibile. Obligând copilul să renunțe la totalitate, complexul lui Oedip are ca funcție să stabilească primele sale limite și frontiere identitare: să fii bărbat sau femeie, să fii părinte sau copil. Mesajul este clar: nu ești ce vrei tu, deci nu faci ce vrei. Interiorizarea acestei organigrame normative constrângătoare cu patru locuri este condiția *sine qua non* pentru a accede la o reprezentare a realității indexate la real, deci la o reprezentare realistă a lucrurilor, care nu derivă dintr-o rătăcire de plăcere desfrânată cu caracter toxicoman.

Complexul lui Oedip sau "gratificarea amânată" (*delayed gratification*)

Înainte de a merge mai departe, să risipim câteva neînțelegeri privind noțiunea de complex al lui Oedip. Contrar unei neînțelegeri curente privind această noțiune, bebelușul nu are chef să "se culce cu mama". Și asta dintr-un motiv foarte simplu: bebelușul nici nu știe că e mama sa, nici *a fortiori* că e posibil să se "culce" cu oricine ar fi. Bebelușul percepe confuz ceva care îi face bine și vrea să rămână lipit de acest "ceva" pentru că îi face bine, și doar atât. Or, socializarea bebelușului, intrarea sa în lume și în viața socială normală presupune să se desprindă de acest "ceva" care îi face bine, deci să se desprindă de sânul matern. Acesta e rolul tatălui, de a introduce bebelușul către tot ceea ce constituie o alteritate față de această lume primitivă și fuzională a mamei. Un eșec în acest proces de socializare dialectică hetero-normativă înseamnă intrarea în psihoză (definiție fenomenologică).

logică a psihozei: fluul identitar). Or, eșecul în accesul la hetero-normativitate – acest eșec care va însemna intrarea în psihoză și fluul identitar – poate fi provocat în mod voluntar printr-o piratare a mecanismului oedipian.

Construcția ierarhizată, mimetică și stereotipică a realității este imposibilă dacă nu sunt clar așezate diferențe și limite identitare fixe, condiție a stabilizării lucrurilor. Psihismul trebuie deci să învețe să se disciplineze și să păstreze limite ("Sunt bărbat, nu sunt femeie", "Sunt părinte, nu sunt copil"). În expresia sa cea mai simplă, complexul lui Oedip este procesul prin care învățăm să suportăm frustrarea și să renunțăm la "totul, imediat". În câteva cuvinte, Oedip înseamnă "renunțare la totalitate". Este etapa educativă prin care creierul trebuie să treacă pentru a tolera faptul că satisfacerea dorințelor nu este imediată și completă. Acest mecanism psihosocial denumit de "gratificare amânată" nu este natural, așa cum o dovedesc urletele sugarului de îndată ce e frustrat, deoarece el vrea încă "totul, imediat". Această facultate de a renunța la capricii trebuie să fie învățată, deoarece este condiția oricărei socializări umane normale. Socializarea constă în a suporta să nu te bucuri decât parțial și nu complet, și în a sublima dorința acceptând să amâni satisfacerea ei în timp, ceea ce introduce către capacitatea de "a lucra". Munca este sinonimă cu răbdarea, deci cu interiorizarea mecanismului de gratificare diferată. Este deci stăpânirea instinctelor și a tonusului emoțional, controlul umorilor. Pentru a distruge o societate în mod indirect făcând neuro-piraterie și IS – este de ajuns dez-oedipizarea, așa încât să îi transforme pe toți subiecții în indivizi imaturi și narcisici, precum copiii hiperactivi incapabili de răbdare, de concentrare și muncă, inapți să amâne gratificarea, care vor deveni sociopați perversi impulsivi, incapabili să se controleze, chiar simpli autiști incapabili de mimetism.¹²

Modelizarea cea mai compactă a complexului lui Oedip este ceea ce Lacan a denumit "metafora Numelui Tatălui". Adică: un obiect abstract (un cuvânt, un semnificant), Numele Tatălui, trebuie să ia locul unui obiect concret, corpul Mamei, în calitate de obiect al dorinței co-

¹² Bérénice Levet, «La théorie du genre entraîne l'école dans l'ingénierie sociale», *Le Figaro*, 01/30/2014. <http://www.scienzaevita.org/rassegne/085d2d55eb4fa59f0fbd814f58a29c8.pdf>

pilului. Primul obiect de focalizare a dorinței infantile, primul obiect al atașamentului carnal al micului omuleț este un corp protector și dător de hrană. Socializarea normală a copilului presupune ca el să renunțe să fuzioneze cu acest obiect real și emoțional, „prima sa dragoste” cumva, pentru a-și reorienta atenția și dorința spre un obiect simbolic și abstract, mai îndepărtat și complex; astfel, el învață să distingă lucrurile și cuvintele, ceea ce este condiția de acces la limbaj și la cultură. Acest mecanism este trăit ca o smulgere, un travaliu, o suferință. De fapt, e vorba de o dezrădăcinare de trupul matern înspre înrădăcinarea în *logosul* patern și în cadrilajul său legalist de existență. Într-adevăr, sânul matern promite satisfacerea imediată și completă a dorinței. E lumea capriciului. Or, trebuie să renunțe la ea pentru a învăța să dorească un obiect exterior și pur mental, deci să învețe să dorească și să se identifice cu un „discurs”, compus dintr-o materie semantică rigidă, care obligă, și care posedă forță de lege și de gramatică. Trecerea de la emoția carnală la ariditatea Verbului și Conceptului: acesta este mecanismul însuși al sublimării, care este condiția de acces către competența de limbaj, de cultură, de idei, și către socializarea normală, adică hetero-normată. *A contrario*, ceea ce recomandă Maurice Godelier, ștergerea Numelui Tatălui din Codul civil înseamnă să înrădăcinezi individul într-o interioritate de pre-limbaj, pre-socială, pre-normativă, anomică și isterică, în sensul etimologic al uterului matern. Fenomen de de-simbolizare, deci de destructurare și de regresie psihică la starea fetală, dar într-un corp de adult, care este la originea tuturor patologiile apărute în anii șaptezeci.

Conflictul triunghiular generalizat: pilotarea rațională și metodică a războiului tuturor împotriva tuturor

Lupta împotriva stereotipurilor de gen vizează deci să producă psihoză, flu identitar psihotic, prin orchestarea unui conflict triunghiular heterofob. De la mandatele lui Nicolas Sarkozy la Interne, odată cu inventarea delictului de „homofobie” în 2004, apoi la Élysée atunci când ministrul său Luc Chatel a introdus în 2011 teoria de gen în educația națională sau când au fost organizate în 2009 și 2010 colocvii împotriva „transfobiei” la Adunarea Națională cu participa-

rea membrilor unora din cele mai puternice *lobbies*, vedem cum se instaurează un conflict triumfiar generalizat, cu heterosexuali în poziția de călăi și non-heterosexuali victime și salvatori în același timp. Piratarea creierului pentru a i se inocula virusul anti-normativ al confuziei de gen face ca omenirea să intre în era capitalismului integral, radicalizat până la închirierea pântecului femeilor (Pierre Bergé), ceea ce deschide calea către pilotarea științifică a războiului tuturor împotriva tuturor. Prin deconstrucția lui Oedip, a gratificării amânate, a hetero-normativității, a legii se blochează accesul la limbaj, la sublimare, la rațiune, la dialectică, la articularea diferențelor, la civilizație, crește rata de barbarie generală și de contradicții interne insolubile, mai ales violențele între bărbați și femei, între părinți și copii, se pregătește astfel banalizarea incestului, a pedofiliei și eutanasiei. Dar tot restul rămâne sub control. Astfel, se guvernează prin haos, se organizează anomia, psihoza socială, demolarea controlată a psihismului și a societății, se face țândări realitatea, se lichidează chiar orice formă de realitate, făcând imposibilă constituirea unei stabilități cognitive și psihosociale oarecare. Se fabrică astfel neuro-sclavi. Îi dau acum cuvântul lui Paolo Cioni.

CAPITOLUL II

CE ESTE INGINERIA SOCIALĂ¹³ ?

Definiția generală a ingineriei sociale

Wikipedia dă patru definiții ale ingineriei sociale (pe pagina din 7 octombrie 2013).

1. Științe sociale: o practică de acțiune socială ce vizează să facă să evolueze formele de acțiune individuală și colectivă într-o abordare cooperativă, democratică și participativă.
2. Științe politice: o practică ce vizează să modifice la scară mare anumite comportamente ale grupurilor sociale.
3. Securitatea informației: o practică ce vizează să obțină prin manipulare mentală o informație confidențială.
4. Psihologie: o practică ce utilizează tehnici de manipulare psihologică pentru a ajuta sau a face rău cuiva.

Desprinzând conceptul comun din aceste definiții, propunem să sintetizăm într-una singură: ingineria socială este modificarea furtivă și planificată a comportamentului uman. Cine vorbește despre modificarea unui comportament, are în vedere să îl facă se se schimbe. "Schimbarea" deci este cuvântul cheie al acestei abordări, având o orientare în mod clar intervenționistă, rațiune pentru care se vorbește despre inginerie, adică despre o practică conștientă, intențională și deliberată a schimbării. Această *praxis* a schimbării provocate este susceptibilă de planificare, sprijinită pe modelizarea științifică și pe programarea de tip algoritmic a comportamentului (formula IFTTT: *Dacă a, atunci b*).

¹³ Égalité & Réconciliation, 31/01/2013.

Mai multe universități franceze propun diplome de stat în inginerie socială (DEIS), între care universitatea Toulouse – Jean Jaurès a trecut pe diploma sa *Intervenție socială și schimbare*¹⁴. Cât despre Institutul regional de inginerie socială (IRIS), acesta oferă următoarele descrieri pe site-ul propriu: "Meseria noastră constă în a anticipa, suscita și însoți schimbarea la oameni, în firme, în organizații și teritorii atunci când există mutații economice, sociale, culturale, tehnologice sau de mediu". Sau, mai mult, pe pagina site-ului consacrat metodelor elaborate : "Ingineria socială, formidabilă intuiție născută în 2003, este menită să ajute *schimbării* stăpânind noutatea, elaborând noi competențe, adaptându-se la mutații, elaborând planuri strategice, fiind actor al mutațiilor economice, sociale, tehnologice, culturale sau de mediu și fiind autorul propriei sale schimbări."¹⁵

Ivită din *consultingul* managerial de tendință liberală și din *social engineering-ul* anglo-saxon, această frazeologie a "schimbării" este deci omniprezentă în ingineria socială, sub diferite forme de declinare: conduită a schimbării, schimbare dirijată, acompaniere a schimbării... O regăsim foarte firesc în sloganurile de campanie ale lui François Hollande 2012, "Le changement, c'est maintenant", Barack Obama 2008, "*Change, we can believe in*" sau în întrebuintarea apăsată a ideii de "ruptură" de către Nicolas Sarkozy en 2007. *Marketing-ul* nu rămâne în urmă cu sloganul băncii ING Direct Italie, "*Prendi parte al cambiamento*" sau în campania publicitară din 2015 a mărcii de încălțăminte Adidas, care reia elementele de limbaj ale ingineriei sociale în tendința sa cea mai machiavelică, zisă a pompierului piroman, ce constă în a provoca schimbarea unui sistem făcându-l disfuncțional cu bună știință, pentru a prelua din exterior controlul asupra sa: "Creează haosul", "Seamănă dezordinea", "Impune-ți propriile reguli", "Devino stăpân al jocului". În geopolitică, am văzut-o pe Angela Merkel care se felicita pentru că criza refugiaților avea să transforme Germania: *Die Flüchtlingskrise wird Deutschland verän-*

¹⁴ Université Toulouse 2, Master «Intervention sociale et changement». <http://www.univ-tlse2.fr/accueil-utm/formation/offre-de-formation/master-intervention-sociale-et-changement-isc--647.kjsp>

¹⁵ «IRIS – Présentation» http://www.iris.eu.org/presentation-d-iris_notre-metier.html

dern. Noțiunea de *regime change* aparține, în ce o privește, vocabularului tranzitologiei, disciplină dezvoltată în *think tank*-urile din unele țări imperialiste pentru a desemna printr-un eufemism practicile de ingerință și de colonizare susținute de ONG-uri și de invazii militare. O veritabilă industrie a schimbării este deci în funcțiune în zilele noastre cam peste tot pe planetă. Și totuși, ceea ce nu se schimbă este faptul că în toate cazurile – acompanyere adaptativă sau impuls dat – avem de-a face cu o "schimbare" pilotată, sub control, prin intermediul unei metodologii raționale.

Ca orice comportament, "schimbarea" este un proces obiectivabil care poate fi descompus în mai multe părți, analizat în elemente atomice și în etape: acesta este aspectul teoretic și propriu-zis științific. Odată îndeplinită această muncă descriptivă, putem trece la practica ce constă în a recombina între ele elementele analizate, dar după o nouă schemă, o nouă sinteză, în maniera în care ingineria genetică face acest lucru cu ADN-ul. Odată devenit abil în această artă a schimbării provocate, un individ experimentat va putea la fel de bine să o instileze la altă persoană și să preia controlul asupra comportamentului acesteia. Recunoaștem aici principiile de bază ale mentalismului și ale programării neuro-lingvistice (PNL), pe care le numeam în epoci revolute "magie" sau artă ermetică, și care se sprijină în mare măsură pe a "face să se creadă că", pe iluzionism, pe prestidigitație, pe *bluff* și pe poker mincinos. Văzută din acest unghi, ingineria socială nu este decât "manipulare" psihologică și comportamentală erijată în știință exactă.

Principiul manipulării, în general blamabil, poate totuși să se dovedească constructiv: părinții "își manipulează" adeseori copiii, adică îi fac să se schimbe în mod planificat, dar pentru binele lor, pentru a-i ajuta să se adapteze la lumea din jur și să-și dezvolte aptitudini, ca în orice relație de la maestru la discipol. Manipularea poate deci să aibă un caracter pedagogic. Că manipularea e binevoitoare sau răuvoitoare, ea se sprijină mereu pe reperarea slăbiciunilor și erorilor subiectului manipulat, fie pentru a le repara, fie pentru a le consolida, pentru a le exploata. Exploatarea răuvoitoare a punctelor de vulnerabilitate și a unghiurilor moarte de către ingineria socială

aparține dimensiunii sale de management al percepțiilor și de artă a "șmecheriilor", ca să reluăm titlul lui Kevin Mitnick. Artă înșelătoriei strâns legată de tehnicile de influență comportamentală aplicate în mediile de *hackers* și pirăți informaticieni, mai ales în practica de *phishing*, tradusă prin furt și uzurpare de identitate, noțiuni ce țin de registrul securității sistemelor și al *cindynics* (științe ale pericolului, gestionarea riscurilor, cibercriminalitate).

Un exemplu tipic de *phishing* ne-a fost oferit de piratarea de la Élysée în primăvara lui 2012, al cărei mod de operare este un adevărat caz de școală. *Journal Du Net* recapitulează astfel : "Cum Facebook a permis să se pirateze Élysée." Metoda folosită pentru a pirata palatul prezidențial în mai anul trecut a fost dezvăluită. Ingineria socială *via* Facebook și *phishing* sunt la baza ei. Ingineria socială este adeseori folosită pentru a ușura piratarea, iar cea la care a fost supus palatul Élysée în mai anul trecut este o nouă confirmare a acestui fapt. Confrații noștri de la *L'Express* cred astăzi că știu în ce fel au făcut atacatorii pentru a "scotoci în calculatoarele consilierilor apropiați ai lui Nicolas Sarkozy" și pentru a copia "note secrete pe hard disk-uri". Facebook le-a permis pirăților să identifice persoanele ce lucrau la Élysée, împrietenindu-se apoi cu acestea. După ce le-au câștigat încrederea, atacatorii i-au incitat prin email să dea click pe un link ce ducea către un fals site oficial, pentru a obține ID-urile lor. Pirății au folosit deci metoda bine cunoscută de *phishing*: au reprodus în mod identic site-ul oficial de la Élysée, punând capcane pentru ținta lor."¹⁶

Phishing-ul constă deci în a crește puterea pe care o avem asupra altcuiva, înlocuind realitatea sa printr-o simulare ale cărei chei sunt la noi. Suprapunem unui lucru real pe care nu-l controlăm, anume site-ul original de la Élysée, un simulacru pe care îl controlăm, un site al palatului Élysée identic reprodus, cu excepția parametrilor și codurilor de intrare pe care le-am definit chiar noi. Făcând pe cineva, prin *phising*, să se ducă înspre o simulare a realității sale așa cum am definit-o noi, devenim prin aceasta creator și stăpân al realității

¹⁶ «Piratage de l'Élysée : la méthode», *Journal du Net*, 21/11/2012. <http://www.journaldunet.com/solutions/saas-logiciel/piratage-de-l-elysee-la-methode-1112.shtml>

altcuiva, fără ca acesta să fie în mod obligatoriu conștient de asta. Mai multe lucrări de science-fiction sau de filosofie (Philip K. Dick, Jean Baudrillard, *Matrix*) ilustrează acest principiu de înlocuire a realului original printr-o simulare controlată și alienată a realului.

Inginerie socială pozitivă sau negativă

Ca o regulă generală, profesioniștii disciplinei (consultanți, lobbisti, *spin doctors*) se mulțumesc să își respecte contractele și nu aduc nici un fel de judecată de valoare privind caracterul bine fondat al schimbărilor pe care se străduiesc să le planifice, fie în modul "acompaniament", fie în modul "declanșare", ca și cum ar fi de la sine înțeles că schimbarea ar fi mereu înspre bine și nu înspre rău. Această neutralitate axiologică ridică probleme. Odată trecut momentul descrierii științifice a fenomenelor, vine momentul prescripției etice. Or, schimbarea nu este în mod obligatoriu bună în sine. Putem schimba, putem face ca ceva să se schimbe, în bine, dar și în rău. Dorim deci să introducem aici o subdiviziune morală între o inginerie socială pozitivă (prescurtată în continuare IS+), deoarece putem face ca un subiect să se schimbe pentru a-l îmbunătăți, și o inginerie socială negativă (prescurtată IS-), deoarece putem face ca un subiect să se schimbe pentru a-l distruge.

Fenomenul de "schimbare" este universal. Alterarea tuturor lucrurilor este inevitabilă. Dar sunt mai multe feluri de schimbare, rapide și lente, mai mult sau mai puțin naturale sau artificiale, etc. Cele două forme de inginerie socială se consacră unor două forme distincte de schimbare. Mai întâi, există numeroase procese de schimbare naturală și de evoluție spontană, dar sunt în general lente, continue, graduale, aproape de neobservat, adevăratele catastrofe rămânând rare și punctuale în natură, anormale prin definiție (prădarea animală înscriindu-se în fapt într-un *continuum*). Taoismul numește aceste schimbări lente "transformări tăcute". Le observăm în fizică și biologie, dar și în societățile tradiționale, precapitaliste și pre-revoluționare. Obiectul IS+ ar putea fi cel de a restabili sau de a facilita aceste schimbări naturale și sănătoase atunci când ele întâlnesc

obstacole. La capătul opus, IS- lucrează întru schimbarea provocată, non naturală, artificială sau artefactuală, forțată, și procedează prin sărituri, rupturi, "salturi cuantice", catastrofe, discontinuități, toate aceste lucruri care, în câmpul politic, se află la rădăcinile comune ale capitalismului și ale revoluției.

Trebuie să admitem că marele clivaj din gândirea politică ivită din 1789 și care opune Dreapta, asociată capitalismului, și Stânga, asociată revoluției, este în realitate înșelător. Prealabilul oricărei gândiri politice serioase constă deci în a abandona clivajul dreapta/stânga sau în a realiza sinteza a ceea ce au mai bun cele două tabere. În mod fundamental, singura distincție politică pertinentă se stabilește între Viață și Moarte. Propunem deci să distingem între o IS+ orientată către Viață, consacrată proceselor de schimbare negentropice și structurante, și o IS- orientată către Moarte, ce favorizează toate procesele de schimbare entropice și destructurante.

Inginerie socială negativă

Să începem cu IS -. *Guvernarea prin haos - Inginerie socială și mondializare* expune marile principii ale ingineriei sociale negative. Într-un cuvânt, e vorba despre o "demolare controlată", așa cum se poate face cu clădirile, dar aplicată minții și persoanelor. Faptul că poate exista la anumiți indivizi o voință de distrugere metodică a grupurilor umane pentru multă lume pare de neconceput. Totuși această metodologie rațională a distrugerii, această "ordine prin haos", este cea care constituie esența doctrinei secrete ezoterice elaborate, perfecționate și transmise de-a lungul secolelor de către adepții săi și pe care o regăsim până azi în ideea de "strategie a șocului", care structurează modelul capitalist (obsolescență programată a mărfurilor industriale, crize financiare provocate, etc.) sau în ideea de revoluție, al cărei ferment morbid mai constă încă în a face "tabula rasa" și în a provoca o ruptură ireversibilă (de la 1789 la pseudo-primăvara arabă). *Guvernarea prin haos* recapitulează felul în care aceste inspirații și aspirații politice au fuzionat în secolul XX în creuzetul ciberneticii și al științelor gestionării, ducând înspre conceperea ființei vii ca

obiect, susceptibilă de a fi deconstruită și reconstruită după bunul plac printr-o veritabilă inginerie, nu doar genetică, dar și în câmpurile psihic, spiritual, cultural sau comportamental.

La intersecția acestor piste regăsim psihanaliza, mai ales în versiunea pe care a dat-o Jacques Lacan, psihanaliză al cărei interes este de a fi adus la lumina zilei ceea ce am putea numi ADN-ul spiritului, structura și componentele sale elementare. Etica psihanalizei este totuși non-intruzivă, non-intervenționistă, construită de la bun început în opoziție cu hipnoza, și caută să dea pacientului mijloacele propriului său traseu (de unde și lentoarea unor cure). Din nefericire, ca în cazul oricărei alte științe, ea poate ajunge pe mâini rele, care să o folosească într-un mod distrugător, ceea ce explică aplicarea ei cotidiană și cu un succes neliniștitor în *management*, *marketing* și propaganda politică, și asta încă din anii douăzeci, atunci când Edward Bernays a început să folosească descoperirile unchiului său Sigmund Freud.

În spiritul deontologiei medicale și al jurământului lui Hipocrate, psihiatria, psihologia și psihanaliza se consacră principiului de a salva vieți restabilind structura, ordinea, legea, autoritatea, ierarhia, echilibrul, normalitatea, într-un cuvânt "supraeul" în viața psihică. La polul opus, ingineria socială negativă constă în valorizarea haosului ca instrument de transformare psihologică și sociologică și se înrudește cu "permisul de ucide" sau "permisul de a-l distruge pe celălalt" erijat în filosofie globală, asemenea unei adevărate religii sau antireligii a morții, a cărei elaborare subterană apare ca un contrapunct la Istoria oficială.

Țesătura narativă a acestei istorii oficiale în Occident se bazează mult pe o condiționare pavloviană de IS – inculcată încă din școală și consistând în repetarea unei mantre hipnotice : "Era mai rău înainte". Este vorba de fabricarea consimțământului poporului față de schimbare, instabilitate, agitație (fr.-*bougisme*), totul fiind descris ca înaintare a Progresului, a emancipării popoarelor și minorităților de sub dominația autoritară a regimurilor obscurantiste ale trecutului. O Istorie revizuită ar descrie inventarea acestei retorici progresiste în secolul XVIII ca pe o tehnică de *phishing*, un cârlig constituit dintr-o

momeală simulată, Progresul, pentru "a-l face pe celălalt să se miște" în sensul voit de cel ce întinde capcana. În speță, este vorba de a face ca poporul să adere la schimbările violente descriindu-le pe acestea ca pe un proces revoluționar de eliberare în mod obligatoriu benefică, pentru a-l face să înghită mai ușor pilula instaurării unui sistem de dominație decuplat ("dublu standard", "dublă etică"), în care o fracțiune minoritară a populației își stabilizează condițiile de viață și de conservare impunând unei părți majoritare să supraviețuiască într-o lume în care criza a devenit regulă. De fapt, revoluțiile nu își îndeplinesc niciodată promisiunile. Introducând și mai multe instabilități, și mai puține libertăți, în cele din urmă ele se dovedesc a fi tot în slujba capitalului. O Istorie revizuită a Occidentului ar fi deci cea a emergenței a două mair principii ale guvernării prin haos : capitalismul și revoluția.

Ce vor cu adevărat " phisher-ii " și inginerii sociali care provoacă crize și revoluții? Ei încearcă să-și impună noua ordine în locul celei precedente. În termeni de sociologie a organizațiilor și de analiză de organigrame, vedem că societățile umane se supun unui mod de organizare spontan, unei ordini naturale, care le conduce întotdeauna către adoptarea unor forme piramidale. Într-o piramidă, dreapta și stânga nu mai au vreo importanță, pentru că ele sunt relative atunci când faci un tur al lor, iar singurul clivaj absolut este cel între sus și jos. Dar în mod spontan, așa cum vedem în orice societate tradițională, susul și josul sunt solidare. La polul opus, IS – se supune unei duble etici ce constă în a desolidariza părțile și în a acuza diferențele din sistemul piramidal după schema următoare : josul este divizat pentru ca susul să fie unificat ; este mărită entropia josului pentru a spori neguentropia susului. Mai simplu: a-mi face bine înseamnă a face rău. Relația sus/jos este aici după modelul câștigător/perdant. Iată care e structura noului *soft*.

Spiritul IS – în calitate de piratare a conștiințelor umane s-ar putea rezuma astfel: distrugerea ordinii realului, deoarece acesta e incontrollabil și înlocuirea lui cu o nouă ordine a realului, aflată sub control. Această nouă ordine nu poate fi decât un simulacru. Într-adevăr, singurul mod pentru Putere de a exercita un control total asu-

pra poporului este creșterea artificială a entropiei acestuia din urmă aruncându-l într-o stare de criză perpetuă. Iar deoarece această stare nu are nimic natural și dispare de la sine dacă nu e alimentată, trebuie deci să obligăm poporul să intre într-o simulare, o halucinație colectivă, ai cărei parametri au fost definiți pentru a întreține o situație de criză și de precaritate perpetue. Haosul este aici un instrument în slujba unei ordini mai globale, ordine care nu apare decât de la o scară de observație superioară, pe care unii o denumesc "transumanism" sau "post-umanism", dar care presupune în toate cazurile genocidul speciei noastre.

La această scară de observație superioară, calculul turbulențelor și al haosului social provocate pentru ca cei ce le provoacă să nu fie loviți și să nu sufere șocul de retur se numește *shock testing* (test de șoc). Acest calcul de *shock testing* trebuie să permită, ca să folosim cuvintele lui Bertrand Méheust, să rămânem exact dincoace de punctul de fuziune și de *catharsis* al mâniei poporului, pentru ca acesta din urmă să nu înțeleagă niciodată ce se întâmplă cu adeărat și să nu fie niciodată capabil să se organizeze în masă pentru a redeveni stăpân pe propriul destin. Așa încât să fie bruiată percepția și înțelegerea a ceea ce se întâmplă, demolarea este sectorizată. Prăbușirea sistemului nu va fi deci nici globală, nici brutală, ci progresivă și în doze mici. La drept vorbind, ne aflăm deja aici, chiar în această situație, și putem deci să îi descriem formele din interior și în direct. Ea constă, pe de o parte, în distrugerea statelor-națiune sub pretextul datoriei publice complet fictive, și, pe de altă parte, în distrugerea sectorului privat sub pretextul la fel de fictiv că o întreprindere de producție sau alta nu ar fi rentabile, în timp ce de fapt acestea ele sunt rentabile. Exemplu cu Florange și ArcelorMittal este aici emblematic pentru această manipulare, dat fiind că informațiile scurse dintr-un document intern au dezvăluit că întreprinderea amenințată cu închiderea era în fapt printre cele mai rentabile.¹⁷

¹⁷ Platforma Florange, una din cele mai rentabile ale ArcelorMittal», *Challenges*, 13/12/2012. [http://www.challenges.fr/industrie/20121213.CHA4252/le-site-de-florange-l-un-des-plus-rentables-d-arcelormittal.html#xtor=EPR-14-Quot10h30\]-20121213](http://www.challenges.fr/industrie/20121213.CHA4252/le-site-de-florange-l-un-des-plus-rentables-d-arcelormittal.html#xtor=EPR-14-Quot10h30]-20121213)

Ingineria socială pozitivă

În fond, IS + atrage mai puține dezbateri, polemici și analize decât IS-, deoarece e mai la îndemână să fie înțeleasă și să se admită că există. IS+ se identifică cu virtuțile morale precum empatia, spiritul colectiv, simțul grupului, al binelui comun și al responsabilităților. Bazele sale au fost deja așezate în marile filosofii etice și în religii. Este vorba de ceea ce înțelegem în general prin "altruism" și care constă în a crește neguentropia întregii piramide sociale, ale cărei sus și jos rămân solidaritate. Cu totul diferit față de IS-, a-ți face bine este întru totul compatibil cu a face bine și altuia. Suntem în formula câștigător/câștigător. Transpus la epoca postmodernă, spiritul IS+ s-ar putea rezuma astfel: doborârea simulării sub control haotic a realului pentru a reveni în realul incontrollabil pentru toată lumea, deci egalitar. A face anti-*phishing*.

IS+ se identifică deci cu o metodă generală de "ieșire din criză". Dar pentru a nu adăuga haos haosului, această metodologie de ieșire din criză nu se poate împlini decât printr-o schimbare majoră, al cărei efect ar fi în mod paradoxal de a pune punct schimbărilor majore: adică o "revoluție lentă" (sau "revoluție conservatoare", în sensul german din anii douăzeci). A rezista la schimbările rapide, prin ele însele subversive, torpilându-le din interior printr-o schimbare lentă sau chiar prin inerție și imobilism.

Așa cum sublinia Gilles Deleuze, haosul înseamnă viteză. Guvernarea prin haos este deci pur și simplu accelerarea voluntară a tuturor proceselor psihosociale, impulsarea lumii reale cu un ritm falsificat și artificial prin intermediul unei reprezentări simulate a acestei lumi reale. Spre exemplu: economia reală și ritmul ei propriu natural vor fi falsificate și aruncate în haos prin subordonarea față de o simulare de economie, sub forma unei economii virtuale, pur financiare, al cărei ritm a fost accelerat în mod artificial. IS+ constă deci într-o primă etapă în a "încetini". Ieșirea din criză, ieșirea din matricea virtuală, extragerea din simularea generatoare de haos elaborată de media și de finanțe înseamnă în primul rând încetinirea tuturor proceselor care au fost accelerate artificial și aducerea lor la viteză

naturală inițială. Apoi, proiectarea în eternitate, pentru a se extrage de sub puterea termenului scurt. Readucerea lucrurilor la ele însele, după ce au fost deportate departe de ele însele.

Aceste proceduri de re-naturalizare sunt modelizabile. Într-adevăr, comportamentul uman nu este nici liber, nici imprevizibil, ci se bazează pe rutine, obișnuințe, ritualuri, regularități, constante, programe, algoritmi, rețete, automatisme, condiționări, reflexe, cicluri, într-un cuvânt, repetare. Sentimentul de libertate resimțit în ciuda a orice de către numeorase persoane vine pur și simplu din aceea că rutinele comportamentale se supun unor cauzalități non-lineare și multifactoriale complexe, adeseori contradictorii, de tip logică fluă sau multivalentă, al cărei calcul nu poate fi decât probabilistic sau tendențial. Ceea ce lasă un joc comportamental indivizilor, interpretat în anumite culturi ca fiind liberul arbitru. Baza IS+ trebuie deci să fie de a cultiva toate procesele de regularitate, constanță, disciplină, reglare și de stabilizare a sistemelor. Repetiția posedă virtuți anxiolitice și destresante, care permit stăpânirea tonusului emoțional.

Un exemplu concret de inginerie socială pozitivă este Ferma din Parc des Meuniers, la Villeneuve-le-Roi, în periferia Parisului. Este vorba de un centru social de muncă ce are drept scop reinserarea oamenilor desocializați. Putem citi pe site: "Dezvoltare, inginerie socială. Aveți proiecte în domeniul amenajării de structuri sau terenuri în jurul relațiilor sociale, al pregătirii, al inserției, al legăturii sociale, a cărui dominantă este activitatea agricolă și fermieră... putem să vă ajutăm să vă dezvoltați propriul proiect venind cu expertiza noastră."¹⁸ Carta de referință este expusă astfel : "Proiectul fermei s-a elaborat pornind de la constatarea degradării legăturii sociale, adică a capacității oamenilor de a "trăi împreună" în respect față de diferențe (diferența de vârstă, de culoare, de credință, de statut social), în coeziune socială și solidaritate. Cauzele acestor fenomene sunt cunoscute. Societatea s-a schimbat considerabil, reperele care permiteau ieri situarea în spațiul social, cultural și profesional se tul-

¹⁸ Centre social de la Ferme du Parc des Meuniers de Villeneuve le Roi: «Développement, ingénierie sociale.» <http://acvlr.free.fr/ingenierie.html>

bură și se estompează încetul cu încetul. Transmiterea de cunoștințe și de trăire care se făceau ieri prin familie, școală, muncă, țesătura asociativă, este azi în mare dificultate. Aceste mutații conduc la o fărâmițare a societății. Ele sunt purtătoare de excluziune, de repliere asupra propriei persoane, de izolare și de teamă de celălalt. Ele sunt generatoare de neîncredere și suspiciune, uneori chiar de violență. Ele contrariază dezvoltarea personală. Ele frânează dinamicile colective și solidaritățile”.¹⁹

Constatarea e implacabilă și problema identificată: ”Societatea s-a *schimbat* considerabil”. Or, societatea nu s-a schimbat de la sine. Contează deci să punem în lumină metodele care fac ca societatea să se schimbe chiar și atunci când nu are nevoie de asta, așa încât să poată să opună ingineriei sociale ”a schimbării provocate către distrugere” contra-măsuri de inginerie ce constau în a face să se schimbe schimbarea, dar de data aceasta în sensul construcției.

¹⁹ Centre social de la Ferme du Parc des Meuniers de Villeneuve le Roi : «Charte de référence – Un projet pour tous, construit avec et par tous.» <http://acvlr.free.fr/charte.pdf>

CAPITOLUL III

CE ESTE MIND CONTROL

Una dintre primele apariții ale *mind control* (control mental, *Mind Kontrolle*, MK) în cultura mediatică a marelui public este un roman intitulat *The Manchurian Candidate* scrisă de Richard Condon și publicată în 1959. Acest roman a fost de două ori adaptat pentru ecran cu același titlu: în 1962, cu Frank Sinatra în rolul principal; în 2004, cu Denzle Washington și Meryl Streep, difuzat în Franța cu titlul *Crima din minte*. De aici vine expresia "candidatul mandchu", pentru a desemna un individ gata să riște viața lui sau a altuia ca urmare a unei condiționări psihologice de tip hipnotic sau "spălare de creier". Aceste trei opere erau în general clasate în categoria "thriller conspiraționist" până când realitatea programelor MK a fost dezvăluită marelui public pe la mijlocul anilor 2000. Într-adevăr, scurgerile de informații ce au urmat declassificării anumitor dosare care erau anterior top secret ale CIA au furnizat material de scris pentru doi autori recunoscuți, cu largă difuzare în librării și greu de suspectat de "teoria complotului": istoricul în informații și servicii secrete Gordon Thomas, în *Secret and Lies : a History of CIA Mind Control and Germ Warfare*, publicată în Franța în 2006 sub titlul *Les Armes secrètes de la CIA – Tortures, manipulations et armes chimiques*; și militanta altermondialistă Naomi Klein în *The Shock Doctrine*.

Ce este *mind control*? În evantaiul de metode de control social științific care au apărut în secolul XX, este vorba probabil despre cea mai radicală. Dincolo de vechile tehnici de hipnoză cunoscute și aplicate din Antichitate și deja foarte eficiente pentru a condiționa comportamente, MK adaugă fenomenele de șoc și traumatism; într-o

primă fază, se studiază efectele lor asupra comportamentului, apoi, în faza a doua, pe baza tipologiei definite, se provoacă intenționat șocuri dirijate și traumatisme controlate pentru a obține modificarea comportamentală scontată. Cine spune șoc, spune stres. Iar întrucât stresul este un puternic declanșator motivațional și comportamental, MK poate și văzut ca un fel de management prin stres. Caracterul invaziv al acestei abordări este fără limite. Într-adevăr, sensibilitatea și suferința trăite de subiecții umani studiați nu poate fi nicicum măsurată, sau doar sub forma de date cuantificabile (intensitate a urletelor în decibeli, număr exact de lovituri cu capul de pereți etc.). Filosofia MK este strict behavioristă: subiectul uman este un obiect plastic, programabil și reprogramabil, un instrument, o unealtă, o mașină, un robot în care sunt introduse *inputs*, adică *stimuli*, și din care vor ieși *outputs* sub forma de reflexe sau de comportamente mai mult sau mai puțin previzibile. Între cele două se află "cutia neagră" subiectivă care nu interesează.

Pionierul acestui câmp de studiu pe care l-am putea numi psihologia șocului este Kurt Lewin (1890-1947). El a fost rapid secondat în anii 30 de oamenii de știință din țările comuniste (Pavlov), anglosaxone (Institut Tavistock, MIT) și de cei din al Treilea Reich, aceștia din urmă fiind apoi recuperați de blocurile geopolitice mai sus numite la ieșirea din al Doilea Război Mondial, de unde germanizarea ironică a termenului *Kontrolle*. Toate aceste cercetări s-au continuat după 1945 pe numeroși cobai umani, mai cu seamă în cadrul serviciilor secrete din diferite țări. Gordon Thomas și Naomi Klein relatează despre experiențele conduse pe bază de electroșoc și de privare senzorială în anii 50 și 60 în unele clinici de către adevărați savanți nebuni, precum Sidney Gottlieb sau Ewen Cameron, psihiatri de formație care nu ezitau să vorbească de "subiecți de aruncat" cu referire la pacienții lor. O, departe de a se limita la universul aseptizat al oamenilor de știință în halate albe, aceste studii s-au răspândit și găsit multiple aplicări practice. Naomi Klein menționează mai ales manualul de tortură științifică "Kubark", produs direct al cercetărilor în domeniul *mind control*, ale cărui aplicări concrete au fost descoperite de

toată lumea cu ocazia scandalului cu fotografiile din închisoarea de la Abou Ghraib în Irak. În epoca noastră de comunicare și imagini noi forme de tortură "corectă politic" și îndulcite vizual au fost elaborate pentru a evita leziunile fizice prea sângeroase și vizibile: simularea înecului (*washboard*), privarea de somn, posturi umilitoare ținute ore întregi, muzică idioată la volum maxim 24 din 24, etc. Mediile concentraționare în care experimentatorul poate controla toate variabilele oferă în mod natural condiții de observație optime. În teritoriile ocupate din Gaza și Cisiordania, aceste adevărate laboratoare între ziduri închise pentru un *mind control* de masă, efectele stresului de război pe termen lung, îndurat de la naștere, sunt testate pe palestinieni și examinate atent de psihologii din serviciile de informații israeliene timp de câteva decenii. Rezultatele acestor "studii clinice" de vârf sunt modelizate pentru ca apoi să fie aplicate în diferite țări, mai ales prin intermediul unor protocoale din ce în ce mai sofisticate de gestionare a mulțimii care urmăresc să păstreze aparențele democrației și pentru care exemplul cel mai cunoscut este consemnul dat soldaților israelieni de a nu ucide, ci de a răni grav, pentru a ciunti și pentru a lăsa handicapuri pe viață. Impactul psihologic este aici mai important decât cel fizic.

MK constă deci în a-l distruge pe celălalt, în mod metodic și rațional, deoarece este esențial să se pastreze controlul asupra situației. Este deci vorba de forma științifică și actualizată a ceea ce altădată se chema magie, adică controlul total asupra altuia și transformarea sa după bunul plac. Etnografia ritualurilor oculte și magiei negre din diferite culturi, occidentale, voodoo, asiatică ("cale a mâinii stângi"), etc., pune în evidență mecanismele psihologice pe care se bazează: de fiecare dată, este vorba de a aplica niște traumatisme emoționale față de sensibilitate astfel încât să se împingă limitele pe care le poate suporta subiectul. Transgresarea limitelor este căutată pentru eficiența sa în termeni de conducere a schimbării prin stres. Atunci când această modificare planificată care acționează asupra infra-conștientului comportamentului, ea este pusă în practică la nivelul de grupuri, fiind vorba despre ingineria socială, adică MK de

masă. Traumatismul ce vizează să facă se se miște liniile pentru a le recompune ulterior poate fi conceput în mod spectacular, de exemplu un mare atentat terorist mediatizat din greu. Dar el poate fi infuzat și în doze mici, așa cum se vede cu teoria confuziei de gen, virus cognitiv conceput pentru a induce un flux identitar psihotic, a cărui divulgare masivă este negată ca atare, dar care avansează mascat sub acoperirea a altceva (principiul *phishingului*). În ambele cazuri, leziunile pot fi ireversibile.

Nu trebuie totuși să ne lăsăm păcăliți, etapa necesară a haosului psihologic nu este decât un mijloc în slujba unui scop: fabricarea unui automat, a unui sclav, a unui zombi, a unui golem despuiat de orice instinct de conservare, deci ușor de croit și de îndoit după bunul plac, fără voință interioară, amorf, gata de orice, inclusiv de sinucide-re, în slujba exclusivă a stăpânului. Dacă vocabula *mind control* nu are decât câteva decenii, filosofia din care provine este deci ancestrală. Este vorba despre multiplicarea la infinit a formulei "a dizolva și a coagula" din ermetism : a dizolva toate formele solide (în speță psiho-comportamentale) pentru a le aduce în starea lichidă și plastică, așa încât să poată să le recompună conform unei noi coagulări, conform unei noi acțiuni solide, pilotate din exterior. Principiul iluminist *Ordo ab chao* al demolării controlate a structurilor preexistente în beneficiul unei noi ordini viitoare este deci în inima acestei metodologii.

În această perspectivă, anumite mărturii precum cele ale lui Cathy O'Brien și Mark Phillips, postate video pe web sau adunate în lucrările *Acces Denied. For Reasons of National Security* și *Trance Formation of America* traduse și publicate de editura Nouvelle Terre, sunt piese suplimentare de adus la acest dosar, deja greu, dar prea puțin cunoscut publicului francez.

CAPITOLUL IV

CE ESTE TRANSUMANISMUL?²⁰

În cultura populară, termenul de "transumanism" este asociat unor imagini de science-fiction precum clonarea, mutația genetică, cyborg, jumătate-om – jumătate-robot, și toate felurile de utopii futuriste. Or, se pare că realitatea este pe cale să depășească ficțiunea. Fenomene de societate ce au apărut recent, precum teoria de gen, "căsătoria homo", PMA și GPA, anti-specismul se înscriu efectiv într-o logică transumanistă.

Transumanismul poate fi definit în câteva cuvinte ca proiect de a modifica natura umană în mod durabil, până la punctul de a ieși definitiv din ea. Este vorba de a merge "dincolo de" uman, așa încât specia umană să fie perimată, depășită, obsoletă. În acest sens, termenul de "transuman" este sinonim cu "post-uman", dar primul pare să fi câștigat competiția și se impune în uzul curent. O masă documentară pe tema aceasta este accesibilă pe Internet sau în lucrările adresate marelui public pe care le putem achiziționa în librării.

Această introducere se va limita la a pune în relief strategia pe etape ce animă transumanismul și care se va impune în anii viitori, pe modelul teoriei confuziei de gen și al lobby-ului LGBT, care au incubat vreme de patruzeci de ani în mod discret și și-au țesut rețelele de influență cu răbdare, înainte de a se arăta în aceste ultime luni în ceea ce am putea numi explozia de ură antiumană coordonată la nivel internațional. Astfel, după un rezumat al fundamentului teoretic și istoric al proiectului transumanist, vom descrie cum se manifestă în practică, adică vom arăta rețelele de putere concrete și instalate care îl susțin astăzi.

²⁰ Égalité & Réconciliation, 30/03/2014

Sociologul american Vance Packard (1914-1996) publica în 1977 una din lucrările sale majore, intitulată *The People Shapers*, tradusă în franceză prin *L'Homme remodelé*. Acest autor s-a făcut cunoscut din 1957 cu opera sa cea mai renumită *The Hidden Persuaders*, în care analiza tehnicile de manipulare subliminală aplicate în marketing. Douăzeci de ani mai târziu, perspectiva sa se lărgeste deci către un discurs politic general, ce consta în critica abordării scientiste a chestiunii politice. La sfârșitul anilor șaptezeci, cibernetica și aplicațiile ei sociale au avut timpul de a difuza anumite idei, mai ales ideea că societatea și ființa umană sunt mecanisme ca și altele, pretabile unei inginerii ce permite remodelarea lor pentru a le controla mai bine sau pentru a le ameliora după un plan precis. Vance Packard își intitulează astfel cuvântul înainte: "Maleabilitatea omului: o idee nouă" Apoi pune în relief un citat din Skinner : "Nu am văzut încă nimic din ceea ce îi poate face omul omului", pe care îl comentează astfel: "Această declarație supărătoare a lui Skinner ține de ambiție în aceeași măsură ca de realitate. Dar este adevărat că se fac încercări înverșunate pentru a modela indivizii și comportamentul lor. Implicațiile lor ajung departe și sunt adeseori îngrijorătoare. *Ingineri ai omului* lucrează într-o întreagă serie de domenii (...) Psihologii comportamentului numără în rândurile lor o armată de revoluționari înflăcărați. Cel mai celebru dintre behavioriști, B. F. Skinner, de la universitatea Harvard, a cerut "o tehnologie a comportamentului" pentru că "avem nevoie să realizăm schimbări majore în comportamentul uman". Cu câțiva ani înainte, un grup de discipoli ai săi, încercând să descrie ce este ingineria comportamentului, explica : "Putem pune în practică tehnici capabile să producă în masă ființe umane superioare... Dispunem de o tehnologie suficientă pentru a obține tipul de comportament pe care îl dorim."

Suntem aici într-un constructivism integral. Una din constantele ingineriei sociale, pentru care transumanismul este una din dimensiuni, este să considere întreaga existență drept o construcție. Tot ce este dat, tot ce e natural poate fi deconstruit și reconstruit după un nou plan. Pentru transumanism, totul deci poate fi transformat și artificializat fără daune fundamentale, ba dimpotrivă, deoarece aceasta permite "eliberarea" de o natură umană considerată prea stânjenitoare și prea limitată.

Această schemă generală de deconstrucție/reconstrucție a tuturor aspectelor din viață a fost numită de Jean Baudrillard "crima perfectă", pentru a denunța faptul că ea duce în fapt la un simulacru tehnologic al lumii reale. O ilustrare cuceritoare ne e furnizată în seria de filme *Matrix*, în care lumea reală este distrusă și redusă la un deșert, și reprodusă în întregime de o manieră virtuală și sub control într-o lume informatică simulată. În această teologie constructivistă, universul întreg este un edificiu, o clădire, un "templu de reconstruit", în care locul "marelui arhitect" divin trebuie să fie ocupat de către un Inițiat de îndată ce acesta stăpânește regulile demiurgice ale demolării controlate și ale reconstrucției artefactuale (distrugere creatoare, "a dizolva și a coagula", *Ordo ab chao*, etc.).

Această filiație kabbalistă a transumanismului a fasonat chipul unei modernități plasate din plin sub domnia cantității și a numărului. Or, de la imaginarul artistic la științele exacte, artificializarea materiei vii și reducerea sa la cantitativ nu au în vedere în mod sincer emanciparea, ci mai degrabă simplificarea sa, așa încât să i se faciliteze gestionarea rațională, digitală, industrială și standardizată. Pentru a fabrica consimțământul față de această sărăcire a existenței și biodiversității, precum și față de patologii fizice și mentale care rezultă din ea, sunt investite sume colosale în toate domeniile societății pentru a impulsiona în cadrul acesteia tendințele societale tehnofile și umanofobe.

Între manifestările specifice, trecute și prezente, amintim inițiativele precum conferințele Macy dintre 1946 și 1953, raportul Meadows al Clubului de la Roma din 1972 (punct de plecare mediată pentru ideea de descreștere demografică controlată), Asociația transumanistă mondială creată în 1998 (a cărei ramură franceză "Technoprog!" și-a ținut primul său colocviu la Paris în ianuarie 2011), esești previzionști precum Jacques Attali, Timothy Leary, Douglas Rushkoff, Raymond Kurzweil (informatician care a fixat data de perempțiune a umanului în anul 2045, atunci când "singularitatea tehnologică" a inteligenței artificiale va depăși-o pe cea a omului), media specializate precum *Wired Magazine* sau LaSpirale.org (webzine francofon pentru "mutanții digitali").

Aceste inițiative sunt menite a difuza aceleași virusuri informatice precum Human 2.0 augmentat de tehnologie, piratarea minții și

a corpului (*biohacking*, *body hacking*, extropianism), eugenismul prin clonare reproductivă, procrearea asistată medical (PMA), gestația pentru altcineva (GPA), uterul artificial (ectogeneza), banalizarea avortului și eutanasiei, organismele modificate genetic (OMG) vegetale, apoi "himerele", adică metisajul genetic oameni și animale și în fine hibridele uman/animal/mașină puse în scenă de artiști precum Matthew Barney și Enki Bilal (*Mecanhumanimal*).

Transumanismul nu este o urgență spontană, naturală. Este vorba despre un proiect politic arbitrar susținut de către "minoritățile active" și de rețele de putere, a căror logică trebuie decriptată pentru a înțelege nu la ce servește, ci cui servește. În practică, creșterea puterii transumanismului în ultimii ani, mai ales prin intermediul lobbying-ului LGBT, și-a dezvăluit adevăratul chip : este vorba în fapt de umanofobie. Găsim aici un caz de școală de *phising* : sub pretextul de a apăra pozitiv ceva, este atacat în realitate un alt lucru. Pe același model, feminismul este în realitate anti-bărbați, teoria de gen este anti-bărbați și anti-femei, lobby-ul homo este heterofob, protecția minorităților constă în a ataca majoritatea, etc. Transumanismul nu va avea, evident, niciodată, vreo realizare pozitivă, și nici feminismul, confuzia de gen, LGBT sau protecția minorităților. Aceste diverse ideologii nu există pentru asta, ci doar pentru a ataca Omul sub acoperirea unor proiecte pozitive. Ura față de specia umană vehiculată de transumanism este din plin perceptibilă în mișcările politice care au purtat-o în secolul trecut. Mitul Omului Nou, regenerat prin știință și tehnică, a irigat întreg fondul ideologic eugenist al totalitarismelor secolului XX, precum și estetica lor futuristă. Dintre aceste totalitarisme, doar capitalismul a supraviețuit, în măsura în care el este cel ce a tras sforile altora de la început și în măsura în care ele toate derivă din aceleași rețele de putere, controlate de aceleași persoane versate în iluminism și progresism științific, a căror figură cea mai reprezentativă este evident Aldous Huxley cu al său *Breave New World*.

În zilele noastre, mișcarea transumanistă este transnațională și dispune de susținere puternică. Departate de a fi grupusculară și limitată la cultura *geek*, ea este pe cale să se constituie într-un adevărat lobby politico-economic cu ramificații tentaculare. O vedem cum în-

cepe să construiască pasarele cu grupurile de presiune deja existente și hegemonice, pro-israelian (*pinkwashing*), LGBT, farmaceutic, precum și cu complexul militaro-industrial, mai ales în domeniul NBIC, acronim pentru disciplinele convergente care sunt nano și biotehnologiile, inteligența artificială și științele cognitive (a se vedea Recherche & Développement militaire, DARPA, Pentagon, pentru a pune la punct noile arme și "soldatul viitorului").

Și deoarece obiectivul acestor rețele de influență este întotdeauna de a se alia împotriva inamicului comun, ființa umană, ele își adună forțele pentru a-și asigura mijloacele de a exercita o veritabilă teroare intelectuală și pentru a-și dicta capriciile instituțiilor juridice. Nu încapă nici o îndoială că vom vedea cum în curând vor apărea legi antiumane ce înaintează mascate sub pretextul moral de a lupta împotriva "transumanofobiei" și pentru egalitatea uman/transuman. De vreme ce a fost anunțată această revărsare de ură antiumană (delictul imaginar de homofobie creat de Sarkozy în 2004 nu a fost decât un preludiv), sunt deja în curs diferite reflecții privind noul statut juridic al animalelor pentru ca acesta să fie apropiat de cel al oamenilor, așa încât să se estompeze discriminările "speciste", considerate la fel de grave precum cele rasiste.²¹ "Dreptul roboților" ce constă în a acorda mașinilor personalitate juridică ce le-ar permite să exercite teoretic drepturi și îndatoriri comparabile cu cele ale oamenilor este de asemenea în plină dezvoltare. Un jurist ca Alain Bensoussan vorbește astfel foarte serios despre un drept al roboților care să respecte principiile etice : "Dacă reflecția etică nu trebuie să fie ocultată, mai ales în ce privește robotica humanoidă sau cu formă animală, ea nu poate să țină loc elaborării unui corpus de reguli juridice susceptibile de a redefini noțiunile de persoane și de identitate persoană și de a încadra relațiile persoană fizică - persoană robot."²² Iar avocatul Anthony

²¹ Pourquoi changer le statut juridique de l'animal ?, *La Croix*, 30/10/2014. <http://www.la-croix.com/Actualite/France/Pourquoi-changer-le-statut-juridique-de-l-animal-2014-10-30-1256871> «Pour en finir avec l'idée d'humanité», *Les Estivales de la question animale*, 2013. <http://www.question-animale.org/fra/estivales-2013-yves-bonnardel-cr-1>

²² «Un droit des robots respectueux des principes éthiques», *Alain Bensoussan*, 07/11/2013. <http://www.alain-bensoussan.com/tag/droit-des-robots/>

Bem pune serios întrebarea *Ce statut juridic pentru roboți ?* : "Prima etapă a instaurării unui drept al roboților presupune să li se acorde acestora din urmă un veritabil statut juridic. Altfel spus, ar fi vorba de a le recunoaște o personalitate juridică, adică de a le permite să aibă o identitate proprie și o existență juridică cu drepturi și obligații."²³

Înlocuirea oamenilor cu roboți pentru a efectua sarcini mecanice este în curs de mult timp, dar Comisia Europeană a făcut un pas înainte cu proiectul PETROBOT, ce prevede încredințarea către roboți a unor sarcini de control de securitate ce presupun o adevărată expertiză: "(...) scopul este de a elabora roboți care să poată să se substituie ființelor umane pentru a inspecta cuvele sub presiune și rezervoarele de stocare întrebuițate pe larg în industria petrolului, gazului și a petrochimiei."²⁴ Perspectivă de șomaj uman în plus, dar deoarece retorica antiumană constă în inversarea sistematică a raporturilor de forță, anume oamenii sunt cei acuzați de oprirea roboților. Curând vom avea asociații "SOS, roboți bătuți" ...

Discriminarea pozitivă a roboților pentru a le acorda mai multe drepturi decât oamenilor se va face după modelul juridic și societal încercat și testat al discriminării pozitive a pretinzelor "minorități": preferință față de străini în detrimentul naționalilor în cadrul antisemitismului, preferință pentru handicapați în raport cu cei valizi în cadrul anti-discriminării persoanelor cu handicap, preferință față de animale în raport cu ființele umane în cadrul anti-specismului, etc. Sub pretextul protecției minorităților este vorba de fapt de a li se acorda mai multe drepturi decât majorității, deci de a reconstitui un adevărat regim de privilegii, deci o oligarhie a minorităților care va fi justificată moral prin lupta împotriva discriminărilor. Aceste noi legi antiumane nu vor fi populare, iar voturile parlamentarilor prin care acestea să treacă vor fi trucate, așa ca în cazul "căsătoriei homo".

²³ «Droit des robots: quel statut juridique pour les robots?», *Legavox*, 10/09/2013. <http://www.legavox.fr/blog/maitre-anthony-bem/droit-robots-quel-statut-juridique-12489.htm>

²⁴ «Stratégie numérique : dans un projet cofinancé par l'Union européenne, des robots remplacent les inspecteurs pour le contrôle des conteneurs dans l'industrie pétrochimique», Commission européenne – IP/13/810, 03/09/2013. http://europa.eu/rapid/press-release_IP-13-810_fr.htm?locale=FR

Aceste legi vor rămâne deci proiecte de lege, nevotate și deci ilegale, dar vor fi aplicate totuși cu forța, ceea ce ne va face să intrăm în zona unui veritabil fascism al "minorităților".

Fuzionarea tuturor grupurilor de presiune antiumane într-un singur front comun se va face deci sub biciul unor texte precum *A Cyborg Manifesto – Science, Technology and Socialist-Feminism in the Late Twentieth Century*, de Donna Haraway, sau al unor inițiative precum colocviul internațional intitulat *The Israeli Presidential Conference – Facing Tomorrow*, care se ține din 2008 la Ierusalim. Lista vorbitorilor îi include pe Serguei Brin (2008), Raymond Kurzweil (2009), Jacques Attali (2008, 2009, 2012), iar ediția din 2013 a fost numită *The Human factor*. Serguei Brin este unul din cei doi cofondatori, împreună cu Larry Page, ai Google, unde ei ocupă acum funcțiile de director tehnic și de PDG. Ei l-au recrutat în 2001 pe Eric Schmidt, astăzi președinte executiv, care a fost invitat la conferința grupului Bilderberg din 2013. Cei trei convertiți la transumanism l-au angajat în 2012 pe Raymond Kurzweil, papa noii religii, ca să consolideze și mai mult capacitățile celebrului motor de căutare și ale extensiei sale *Google Zeitgeist*, creier informatic ce revelă marile tendințe ale stării de spirit mondiale pornind de la miliardele de cuvinte cheie introduce în căutare an de an.

Informatizarea societății, ca să cităm celebrul raport al lui Alain Minc și al lui Simon Nora din 1978, nu se oprește în înaintarea ei. Introducerea de cipuri electronice pentru șeptelul uman, pentru a i se asigura trasabilitatea completă prin intermediul componentelor RFID (sau altele) se realizează încet, dar sigur. Vânătoarea de oameni este deschisă, iar capcana riscă să se închidă cu tot cu noi. O conștientizare colectivă, însoțită de reacții militante de aceeași amploare ca *Manif pour tous* sau Zilele retragerii din școală (JRE) lansate de Farida Belghoul, este deci necesară. Devine tot mai urgent să reflectăm la constituirea unui front general de apărare a omului, o federație de organizații care să adune oameni de toate originile și obediențele pentru a apăra natura umană comună împotriva tuturor tentativelor de a o extermina sau de a o reduce la sclavie.

CAPITOLUL V

INGINERIA SOCIALĂ

A CONFLICTULUI IDENTITAR²⁵

Ingineria socială este modificarea planificată, durabilă și furtivă a comportamentului. Este vorba despre modificarea definitivă a naturii unui lucru, în mod ireversibil, deci pe o durată mare, și nu doar pe termen scurt. Anume prin asta se deosebește ingineria socială de propagandă și de manipulare, care au un impact punctual și reversibil. Cele două concepte ale ingineriei sociale sunt *phising-ul* și *conflictul triumphiular*. Aplicarea lor permite producerea sentimentului că un conflict este inevitabil, în timp ce în realitate s-ar putea foarte bine ca acest conflict să se oprească sau să nu înceapă, și asta pentru a da o aparență naturală structurilor conflictuale care au fost construite în mod artificial. Nu e exagerat a se vorbi aici de piratarea minții și a comportamentului, așa cum se vorbește de piratarea unui calculator. În ambele cazuri este vorba despre violarea discretă a mecanismelor de apărare și a integrității unui sistem de securitate în scopul preluării controlului asupra lui : *nu știu, n-am văzut*.

Interesul acestei abordări de inginerie socială este de a furniza o metodologie compactă, cu rețete și cuvinte-cheie, un fel de kit mental pentru a pirata orice fel de sistem, adică pentru a-l viola furtiv, deschizându-l prin abuz de încredere sau suscitând indiferența (*phising*), pentru a-l distruge ulterior în mod indirect indirect făcând să crească contradicțiile și neîncrederea între părțile sale, adică instaurând un conflict triumphiular.

²⁵ *Rébellion*, nr. 66, septembrie/octombrie 2014; *Égalité & Réconciliation*, 09/01/2015.

Abordarea polemologică a chestiunii identitare

Ideea unei inginerii posibile a conflictului identitar se înscrie în cadrul polemologiei sau științei războiului, disciplină fondată de sociologul Gaston Bouthoul (1896-1980) după al Doilea Război Mondial. Fie că e vorba despre obținerea de informații de ordin economic sau celor cu caracter militar, știința războiului se consacră modelării conflictelor, și mai ales a factorilor sursă de conflict, sau factori polemogeni și dizolvanți. Exact la acest nivel se situează studiul nostru, puțin în amonte față de conflictul propriu-zis, pentru că este vorba să se modeleze producerea strategică a conflictului. Să se modeleze acțiunea de "a dizolva pentru a stăpâni".

Metoda clasică pentru a păstra controlul asupra unui grup constă în a spori vizibilitatea diferențelor interne, în a-i sublinia contradicțiile, așa încât să se amplifice clivajele latente și să i se paralizeze organizarea. Veche de când lumea, aplicată de romani împotriva triburilor galice sau în zilele noastre în ceea ce se cheamă "doctrina Kitson", această metodă este mai mult ca niciodată de actualitate, la ora la care "minorități active", servicii speciale de stat sau organizații diverse lucrează pentru a elabora în Franța, în Siria, în Irak, în Ucraina, diverse tensiuni cu scop de dizolvare (lovituri de stat, războaie, terorism, comunitarisme) jucând cartea "identităților". Din punct de vedere identitar, identitățile etnice sau culturale sunt considerate ca având un referențial autentic, un pământ în care să se înrădăcineze în deplină încredere, deoarece pământul nu minte niciodată. Dar dacă ne uităm mai de aproape, vedem că identitățile, chiar și cele mai tradiționale și înrădăcinate, nu scapă de manipulări și că e posibil, aplicând anumite tehnici, să fie făcute să mintă, după ce au fost literalmente "piratate".

Teza asupra căreia insistăm aici este că producerea de conflict se sprijină pe exacerbarea rivalităților identitare. Conceptul de "rivalitate identitară" este mult inspirat din cel de "rivalitate mimetică" pe care René Girard, antropolog și membru al Academiei Franceze, l-a ridicat la un loc de cinste. Nuanța adusă de un alt adjectiv folosește doar la a preciza că orice rivalitate mimetică este în fapt o rivalitate

mimetică *identitară*, prin faptul că fenomenul de rivalitate mobilizează procesele de identificare a unor rivali. În plus, am dori să facem ca acest concept să funcționeze într-un câmp un pic diferit de cel al lui Girard. Trei categorii de persoane sunt interesate de chestiunea identitară:

1. militanții pentru identitate, indivizi și grupuri politice sau asociative;
2. analiștii identității, cercetători în științe umane, sociale și cognitive;
3. inginerii identității, în *consulting* și informații politice, comerciale sau militare (război psihologic).

Ceea ce analiștii descriu în mod obiectiv, dar fără să îi aducă atingere, consultanții nu ezită să pirateze, pentru a prelucra acel ceva și a-l reconfigura într-o optică strategică de management al percepțiilor cu scopul de a influența militanții prin intermediul unor operațiuni psihologice. Astfel, ceea ce René Girard descrie ca fiind o structură antropologică universală poate la fel de bine să facă obiectul unei fașonări și al unei instrumentalizări în scopuri de inginerie socială. Să vedem acum ce este o rivalitate identitară și cum poate fi ea utilizată în termeni de producere strategică de conflict.

Deosebirea dintre rațiunile bune și rațiunile rele pentru a te bate

Cine spune polemologie, spune abordare științifică a conflictului. În istoria omenirii, episoadele de conflict care pot fi supuse analizei sunt nenumărate. Se pare că faptul de a se bate la intervale regulate este inevitabil. Totuși, fiind privite cu distanțare, este evident că anumite conflicte ar fi putut să fie, în ciuda a orice, evitate cu ușurință. De fapt, există rațiuni bune pentru a te bate, dar există și rațiuni rele pentru a o face. Cum să deosebim rațiunile bune de cele rele? Printr-o abordare științifică și rațională a conflictului și prin renunțarea la abordările pasionale și emoționale în care totul devine confuz. Metoda științifică constă în 1) adunarea de fapte obiective și 2) propunerea de modele (modelare), adică de reprezentări schematice și ipotetice despre felul în care faptele obiective sunt legate între ele

prin cauzalitate sau relație de cauză-efect. Aceștia sunt cei doi timpi, practic și teoretic, ai activității științifice. Rațiunile bune pentru a te bate sunt "naturale" și nu au fost orchestrate în manieră triumphiulară. Toți actorii conflictului sunt vizibili și se adună în general în două tabere. La polul opus, rațiunile rele pentru a te bate sunt triumphiulare, adică provocate artificial, apoi "naturalizate" prin *phising*. Actorii conflictului sunt în număr de trei, însă apar doar doi dintre aceștia. Dintr-o perspectivă irenică și pacifistă, dar non-utopistă, e posibil să se cearnă și să se izoleze rațiunile rele de a te bate, așa încât să nu fim păcăliți, să se reducă impactul lor distrugător și să ne concentrăm asupra rațiunilor bune de a te bate. Ar fi vorba de a răspunde la întrebarea schmitt-iană: cine este adevăratul meu inamic, cel pe care trebuie să îl dizolv, și cine sunt adevărații mei prieteni și aliați, cu care trebuie să coagulez? Aliatul nu este prieten, dar, prin definiție, putem să ne aliem cu el împotriva unui inamic comun.

Rivalitatea mimetică identitară

Prima întrebare care se pune în cazul ingineriei conflictului triumphiular este: cum să creăm un conflict pornind de la nimic? Cum să amorsăm un conflict fără rațiuni? Cum să punem în scenă un conflict care nu are rațiuni obiective de a se produce, adică nu are "rațiuni bune" pentru a se produce? Pentru a răspunde la această întrebare, să analizăm fenomenul "rațiunilor rele de a te bate". Să descriem cum să se implementeze o rivalitate mimetică identitară pentru a lansa artificial o mecanică conflictuală, pentru a o naturaliza apoi și pentru a o automatiza în măsura posibilului.

Noțiunea de rivalitate mimetică la René Girard definește un mod de construcție identitară ce culminează în afirmarea voluntaristă a superiorității proprii în raport cu un altul. Un obiect râvnit în comun dă naștere unei competiții care face ca obiectul să treacă în plan secund, în spatele unei rivalități de prestigiu între doi subiecți, două ego-uri. Girard spune asta în *Des choses cachées depuis la fondation du monde*: "În universul radical concurențial al dublurilor, nu există raporturi neutre. Nu există decât dominanți și dominați (...) Raportarea

la celălalt seamănă cu un balansoar în care unul dintre jucători este mai sus când celălalt este mai jos și viceversa.”²⁶ În cea mai mare parte din cazuri, afirmarea voluntaristă a sinelui provoacă la celălalt un răspuns în oglindă al propriei sale superiorități. Astfel se declanșează un mecanism automat de revendicare narcisică în creștere, concurență care induce o ascensiune la extreme, ce conduce în mod logic la conflict și la slăbirea celor două părți angajate în rivalitate. Pe marginea acestui subiect ne vom referi și la teoria jocului și la fenomenele de escaladare schismogenă studiate de antropologul Gregory Bateson, pentru care cursa înarmărilor este o ilustrare practică.

Rivalitatea mimetică este structura generală a oricărui conflict specific uman, atunci când se trece de la un conflict în jurul unui obiect la un conflict între subiecți, deci la un conflict intersubiectiv și psihologic. Ceea ce cred eu despre celălalt și ceea ce cred eu că crede el, teritoriu pur mental pe care științele cognitive îl numesc ”teoria minții”, o ia înaintea observației obiective a faptelor. Atunci când nu există rațiuni obiective de a te bate în prezent, poți pune în scenă rațiuni subiective în câmpul reprezentărilor, mergând să le cauți în trecut pentru a reanima amintiri polemogene (cutare țară a atacat o altă țară în secolul trecut) sau în viitor, evocând riscurile ce vor veni (atac preventiv pe bază de supoziții), sau mai mult, o a treia opțiune, într-o metafizică exaltantă ce joacă rolul de psihotrop.

Rățiunile rele de a te bate, scenarizate printr-un *storytelling* polemogen, se nasc deci într-un câmp pur reprezentativ, mental, egoist, subiectiv și narcisic, legat de imaginea despre sine și despre celălalt, adică de sentimentul propriei identități și de cea a celorlalți. Din nefericire, din acest creuzet inițial pur psihologic pot totuși să apară consecințe întru totul concrete și fizice. Într-adevăr, toate speciile vii pot fi rănite fizic, dar una singură, a noastră, poate în plus să fie rănită psihologic până la punctul de a intra într-un proces concret de răz-bunare pentru a restabili stima și integritatea identității sale, făcând să debardeze conflictul din câmpul subiectiv pentru a fi făcută să lovească fizic și în realitate. Într-adevăr, atunci când leziunile psihologice și identitare sunt profunde, ele se traduc printr-un sentiment

²⁶ Grasset, 1978, p. 406.

depresiv de umilire care poată să împingă să se "treacă la acțiune" fizică: comportament de reparație, de revanșă, de răzbunare, de vendetta ce induce o ascensiune a violenței care se supune "legii talionului" și care face conflictul să treacă din starea psihică și subiectivă în starea fizică și materială. A face ca violența să treacă de la cuvinte la acte, iată toată munca ingineriei sociale.

Orchestrarea rivalității

Această tendință umană către conflictul identitar poate fi cultivată, stimulată, amplificată și manipulată. Într-adevăr, rivalitatea mimetică este structura principală a tuturor situațiilor în care o terță persoană trebuie să le facă să intre alte două persoane, persoane pe care dorește să le vadă cum se sfâșie una pe cealaltă. În cadrul unei inginerii polemogenetice triumphiulare, automatizarea unui ciclu conflictual în *crescendo* constant trebuie să instaleze clicuri de ireversibilitate pentru a jalona și a stimula ascensiunea la extreme, așa încât să nu se mai poată vreodată reveni înapoi la pacificare. Ambreiajul acestei mișcări perpetue are adeseori nevoie de ceea ce serviciile de informații numesc "operațiune psihologică", în speță orchestrarea metodică a unui prejudiciu profund, o rană traumatică fondatoare, a cărei memorie o vom reține (rolul sloganului "Nu uităm, nu iertăm"), și care va fi astfel folosită pentru a alimenta o sete de răzbunare infinită, motoare prin excelență ale rivalității mimetice (recuperare politică a Shoah, afacerea Clément Méric, atentate teroriste diverse, etc.).

O rivalitate mimetică apare mereu la prima vedere sub forma unei structuri duale. Așa cum se spune: în orice conflict, la sfârșit, suntem doi. Să ne gândim la doi subiecți care nu au vreun motiv obiectiv să se bată: ei pot totuși să se trezească antrenați într-o rivalitate mimetică conflictuală din motive proaste, pur mentale, care vor fi cristalizate în câmpul intersubiectiv al reprezentărilor (imagini și cuvinte) de către un al treilea actor care are interes să îi slăbească pe acești primi doi subiecți. Este uneori dificil să se deslușească rațiunile obiective și subiective ale conflictelor. Omul trăiește atât în lumea obiectivă a faptelor, cât și în cea a reprezentărilor și imaginilor despre

sine și celălalt. Totuși, partea propriu-zis identitară, intersubiectivă și psihologică a conflictelor nu este dramatizată și desfășurată decât în câmpul reprezentărilor, deci al limbajului și al imaginilor. În acest sens, versantul identitar al conflictelor este în mare măsură susceptibil de manipulare mediatică, făcând ca obiectul să treacă în spatele reprezentării sale lingvistice și iconice falsificate.

Exemplu: este posibil ca Islamul să fie incompatibil cu Occidentul, așa cum susțin partizanii "ciocnirii civilizațiilor". Este o ipoteză de testat, ca orice ipoteză. Dar pentru ca testul să fie neutru și obiectiv, trebuie să ne debarasăm de toate imaginile și reprezentările asociate acestei religii de către media odată cu lansarea teoriei complotului islamist, adică din 11 septembrie 2001. Pentru a discuta serios despre Islam și Occident, trebuie deci să revenim cel puțin la condițiile din 10 septembrie 2001, adică să uităm de bună voie tot ce s-a produs de la această dată în termeni de terorism de stat, fapte diverse truate și atentate cu steag fals (operațiuni *false flags*): 11 Septembrie, Madrid, Londra, Toulouse, Boston, Bruxelles, Paris, Statul Islamic, etc. După această muncă de decapare, de curățare și de deconstrucție a învelișului fără valoare al imaginilor mediatice, obiectul real apare și îl putem cuprinde în mod științific, dar până atunci toate acestea nu sunt posibile. A lupta împotriva Islamului pentru rațiunile invocate din 11 septembrie (fanatism, terorism, incompatibilitate culturală absolută, etc.) ține deci de o rivalitate mimetică orchestrată, adică un duel identitar pus în scenă de media prin intermediul imaginilor și cuvintelor-cheie. Această condiționare pavloviană polemogenă, așa cum sunt dresați câinii sau cocoșii înainte de a se bate între ei fără vreun motiv obiectiv, se sprijină deci pe rațiuni rele. Evident, asta nu exclude existența unor rațiuni bune pentru a lupta împotriva islamizării, dar aceste rațiuni obiective trebuie definite în mod total independent față de discursul mediatic și de reprezentările pe care le difuzează el în opinia publică.

Să ne amintim ce nota un raport militar din SUA de la School of Advanced Military Studies (SAMS), comentat în *Washington Times* din 10 septembrie 2001: "Ofițerii SAMS au spus apropo de Mossad, serviciul de informații israelian: "Joker. Fără milă și șmecher. Cu ca-

pacitate de a lua drept țintă forțe americane și de a face să se creadă într-o acțiune palestiniană/arabă ²⁷. De partea sa, site-ul Wikistrike publica pe 11 septembrie 2011 un articol în care își arăta mirarea că Al-Qaida a ținut în 10 ani lumea întreagă, cu excepția Israelului. În fapt, din 2002, Yasser Arafat putea acuza Mossadul că pune pe picioare false celule teroriste ale Al-Qaida în Gaza, probabil prin intermediul unității de la Mistaravim, agenți secreți israelieni antrenați de către arabo-musulmani pentru a se infiltra sau pentru a comite atentate cu steag fals.”²⁸

Conflicte în doi sau triumfiulare

Propaganda de război constă întotdeauna în a construi o imagine infamă și polemogenă a inamicului. În acest an în care se comemorează centenarul Primului Război Mondial, să ne amintim de felul în care media din Belle Epoque, mai ales ziarele tipărite, au fabricat pe durata mai multor ani o opinie publică favorabilă conflictului ce avea să vină, difuzând în coloanele lor articole de presă mincinoase și desene caricaturale deformatoare, așa încât să precipite popoarele unele împotriva altora. Ne aflăm aici pe domeniul managementului percepțiilor, care vin să se intercaleze între obiectul real și subiectul care percepe. Dar percepția asupra unui obiect sau asupra altui subiect (altă țară, altă regiune, altă identitate) poate fi alterată și modificată de o terță persoană, de un al treilea subiect care nu apare la prima vedere. Există deci o geometrie a conflictului. Există cel puțin două tipuri de formă geometrică a conflictelor: duală sau triumfiulară. În structura duală, doi actori se înfruntă față în față. Conflictul se întâmplă în mod ”natural”, prin întâlnirea problematică dar directă și fără mediator între cei doi actori. La polul opus, în structura triumfiulară, doi actori se înfruntă sub privirea unui al treilea. Duelul între cei doi actori situați la baza triumfiului este supravegheat, tu-

²⁷ «U.S. troops would enforce peace under Army study», *The Washington Times*, 10/09/2001. <http://www.washingtontimes.com/news/2001/sep/10/20010910-025319-6906r/>

²⁸ Israel ‘faked al-Qaeda presence’, BBC News, 08/12/2002. http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/2550513.stm

torat și influențat de un al treilea actor care ocupă vârful triumphiului. Aici, treburile sunt orchestrate.

Un conflict poate deci să fie "mediatizat", în sensul etimologic, adică întreținut de un medium care ocupă o poziție intermediară între cei doi beligeranți. Analiza tranzacțională propune modelul "triumphiului dramatic" sau triumphiul lui Karpman, care instituie o structură relațională între trei roluri: victima, persecutorul și salvatorul. Se pare că majoritatea conflictelor care însângerează planeta sunt triumphiulare. Altfel spus, practic toate conflictele sunt artefacte, puse în scenă, elaborate, fasonate, construite în cadrul unei veritabile inginerii strategice a tensiunii intenționale. De ce e atât de dificil să ne dăm seama de asta? Pentru că majorității observatorilor le lipsește o grilă de lectură, cea a serviciilor de informații. Un cercetător precum Bernard Lugan, spre exemplu, este o adevărată mină de informații factuale privind conflictele etnice care traversează continentul african, dar el aplică rar grila de lectură a serviciilor de informații. Consecința: lipsește de multe ori un element în descrierea sa, al treilea element, vârful triumphiului. Atunci când îl citim, avem impresia că tensiunile etnice intra-africane se produc pur și simplu, singure, direct, prin întâlnirea polemică a actorilor din conflict. Vârful triumphiului, inginerul conflictului, dirijorul de orchestră, nu e descris. Aplicarea grilei de lectură a serviciilor de informații în aceste conflicte etnice permite dezvăluirea faptului că în majoritatea cazurilor aceste conflicte identitare sunt supervizate, întreținute, provocate, tutorate de un actor extern, de cele mai multe ori occidental, în scopuri coloniale sau imperialiste. Această acțiune externă, această ingerință străină, nu provine în mod evident de la popoarele occidentale, care nu au nici o treabă, ci rezultă din convergența de interese între mafii financiare, lobby-uri industriale, diferite ONG-uri și servicii speciale occidentale precum CIA, MI6, le Mossad, DGSE...

Or, ceea ce se aplică cu succes în Africa subsahariană sau în lumea arabo-musulmană se aplică la fel și în Franța. Reprezentații polemogene menite să construiască rivalitatea mimetică identitară între două grupuri sociologice sunt difuzate în media de un al treilea grup sociologic. Cu titlu de exemplu, ne vom aminti de Rav Ron Chaya și

parabola sa talmudică cu cocoșelul evreu care trebuie să îi împingă pe cocoșii creștin și musulman să se ucidă între ei dacă vrea să prospere (în linia teoreticienilor supremacismului evreu, precum Yitzhak Shapira, Yaakov Yossef și Ovadia Yosef). O aplicare practică a acesteia a fost în realizată în timpul revoltelor de cartier din 2005 care au zguduit Franța vreme de mai multe săptămâni. Surse personale confirmate de alte surse, reproduse la anexe, au atestat prezența printre instigatori a unor agitatori cu legături în Israel și Mossad. Narațiunea mediatică oficială a acestei pagini din istoria Franței raportează despre un conflict dual între francezii neaoși, terorizați, repliați în spatele forțelor de ordine, și delicvenți nebuni și furioși proveniți din imigrația africană și musulmană. Al treilea actor al situației, în speță agentul provocator profesional, rămâne ignorat și nu apare decât cu condiția de a aplica grila de lectură a celor de la serviciile de informații. Această structură triunghiulară se întâlnește de asemenea pe piața produselor *halal* din Franța, a căror expansiune incontestabilă se află în mâinile unor indivizi și firme care nu sunt totuși musulmane; de unde necesitatea de a lansa o întrebare privind elementele non-musulmane care intervin în procesul de islamizare dacă vrem să înțelegem cu adevărat funcția lor. Regăsim și aici acest trinom în falsa opoziție politică dintre dreapta și stânga, întreținută artificial de la vârful tringhiului pentru a împiedica joncțiunea forțelor populiste franceze într-un front comun, faimosul proces de coagulare pe care Puterea își dă silința să îl dizolve, în timp, continuu. Clivajul dreapta/stânga trebuie denunțat pentru ceea ce este el, viclenia prin excelență a triangulării republicane, un simplu *phising* de inginerie socială.

În cea mai mare parte a conflictelor, nu suntem deci doi, ci suntem trei. Atunci când suntem angajați într-un raport de forțe cu un alt subiect, trebuie să ne întrebăm mereu "cine" ne-a angajat în asta, pentru a reconstitui "triumghiul rivalității", pentru a regăsi cei trei actori ai rivalității mimetice, ai raportului de forțe. Sunt doi actori evidenți, dar al treilea e mai puțin evident. Și e normal. Eficiența conflictului triunghiular se bazează pe o condiție *sine qua non*: el nu trebuie perceput ca atare, ca mobilizând trei subiecți, ci ca un duel. Baza nu trebuie în nici un caz să perceapă vârful. Sau dacă îl percepe, nu trebuie să îl înțeleagă.

Cum să devii invizibil?

Piratarea este arta furtivității, deci a invizibilității. Cum face vârful "pirat" al triumphiului pentru ca rolul său de instigator al conflictului să rămână neînțeles și neperceput de la bază? Eficiența triangulării vine din faptul că cei doi subiecți de la bază se percep reciproc drept inamici, deci nu au încredere unul în altul, dar nu percep vârful ca pe un inamic, deci au încredere în el sau cel puțin nu manifestă neîncredere sau sunt indiferenți față de el.

Conform celebrului pirat informatic Kevin Mitnick, inigneria socială este *arta înșelătoriei* și constă în esența ei în a miza pe credulitatea și încrederea celui alt pentru a-i modifica comportamentul, adică e vorba despre principiul *phishing-ului* și al uzurpării identității. Fiind perceput ca demn de încredere sau cu indiferență, vârful își poate permite să fie perceput, dar nu va fi înțeles ca arhitect al conflictului. Este o aplicare a tehnicii „de a te ascunde la lumina zilei”, „arta regală” de care se folosesc prestidigitatorii și iluzionistii, precum și societățile ezoterice și serviciile secrete: a te arăta parțial, pentru a câștiga încrederea și pentru a da sentimentul că nu e nimic de săpat mai adânc aici: „A, atât? Circulați, nu e nimic de văzut!”. În schimb, de îndată ce cei doi actori aflați în conflict, care ocupă baza triumphiului, își pierd încrederea în cel de-al treilea care este la vârful, se iese din duel și se intră în conflictul triumphiular. Rolul vârfului este perceput ca inginer al conflictului și se iese din rivalitatea mimetică, cea care este o structură duală; rațiunile rele ale conflictului, cele orchestrate de la vârful, se evaporă.

Pentru a-și atinge scopurile, vârful, care nu e niciodată total invizibil, trebuie totuși să împiedice ca privirea celor de la bază să rămână focalizată asupra lui. Vârful pirat știe că va fi mai mult sau mai puțin văzut, dar trebuie să împiedice ca atenția de la bază să rămână concentrată asupra lui. Trebuie deci să reușească să difracteze focalizarea atenției de la bază. Cum? Multiplicând capcanele, diversivările, piste false sau preluând controlul asupra raporturilor de încredere. Dominarea relațiilor de încredere este cheia ingineriei sociale. Dacă sunt inginer social, munca mea pentru a ocupa vârful piramidei

va consta în a produce neîncredere între voi și încredere în ce mă privește, sau cel puțin absența neîncrederii, adică indiferență. Dacă reușesc să produc indiferență în ce mă privește, defocalizez atenția voastră de la persoana mea și devin practic invizibil în ochii voștri. *Phising*-ul constă în a deveni invizibil, ceea ce permite prin contrast să se organizeze mai bine vizibilitatea celuilalt în bine sau în rău. Atunci când stăpânim gama de raporturi neîncredere/indiferență/încredere, deci atunci când avem control asupra focalizării atenției celuilalt, stăpânim tehnica de invizibilitate și devenim practic atotputernici. În orchestrarea triumghiulară a unui conflict, obținerea încrederii este astfel momentul cheie al *phising*-ului, care se rezumă prin expresia "un bine fals pentru un rău adevărat": pentru a-i face să avanseze, piratul trebuie să le arate celor două victime ale sale un morcov, adică acel conflict prezentat ca salutar, din care fiecare crede că va ieși mai puternic și câștigător, iar dușmanul mai slab și perdant, în timp ce deznodământul va fi de fapt perdant-perdant pentru cei doi, singurul câștigător fiind vârful pirat al triumghiului.

Concluzie

Credeam că suntem doi și ne dăm seama că de fapt suntem trei: iată sentimentul pe care l-au încercat soldații francezi din tranșee în războiul mondial dintre 1914 și 1918 atunci când au început să se revolte și să fraternizeze cu nefericiții de soldați prusaci din tranșeele din față, descoperind dintr-o dată că nu aveau vreun motiv real să se bată și că se ucideau între ei de ani de zile doar pentru că un al treilea actor în care aveau încredere îi convinsese să o facă. Și când au reflectat asupra vârfului triumghiului, acești curajoși patrioți, total manipulați de statele lor majore, și ele manipulate de media din epocă, au mers oare în sus pe lanțul causal? Au mers ei până la bancherii cosmopoliți și la "vânzătorii de tunuri", strămoși ai complexului militaro-industrial, pe care Louis-Ferdinand Céline îi desemna în pamfletele sale ca fiind adevărații responsabili ai acelui masacru? Chiar dacă în epocă unii soldați au reușit să decripteze individual situația generală și identitatea adevăraților artizani ai războiului, adevărul istoric asupra acestui conflict va fi exclus din marile media și va stagna deci

la nivelul de semnal slab. Consecința: aceeași structură conflictuală triumghiulară, care mobilizează cam aceiași actori, a fost reprodusă identic între 1939 și 1945 – de ce să schimbi o formulă câștigătoare? – iar de data aceasta și Céline a căzut în capcană! Ca să nu ne mai lăsăm și noi antrenați în capcana unor noi masacre lipsite de rațiuni obiective și orchestrate de sus, ne revine să organizăm masiv o forță politică colectivă capabilă să elaboreze măsuri anti-piraterie. Mai precis este indispensabil să democratizăm cultura serviciilor de informații, singurul mijloc de a pune în relief diverse capcane și conflicte triumghiulare care ni se aplică în Franța, în Orientul Mijlociu, în Ucraina și peste tot acolo unde axa Washington/Tel Aviv se înversunează să provoace războaie, lovituri de stat și atentate teroriste.

ANEXE

«Engagement With Muslim Communities – France», WikiLeaks, 25/01/2007., <http://cablegatesearch.wikileaks.org/cable.php?id=07PARIS306>; <http://wikileaks.ch/cable/2007/01/07PARIS306.html>

1) Extrase din *Wayne Madsen Report*.

”La 23 octombrie 2006 – WMR [Wayne Madsen Report] a raportat deja că ministrul de Interne francez, candidat conservator la prezidențiale, Nicolas Sarkozy, lansase manevre de ”război psihologic”, excitând violențe între musulmani, mai ales între tinerii nord-africani din bandele din Paris și din periferii, pentru a convinge publicul francez că există o ”amenințare musulmană”. Putem acum să raportăm că, după sursele noastre din serviciul de informații francez, programul are legături cu fonduri de finanțare ”în afara bilanțului”.

Ministerul de Interne întreține ceea ce cunoaștem drept o ”cutie neagră” de fonduri primite din confiscarea de active franceze anti-narcotice, contrabandă și alte activități ilicite. Aceste fonduri necontabilizate au ”dispărut” în operațiunile clandestine ale dlui. Sarkozy pentru a provoca tulburări în rândul tinerilor musulmani. Banii sunt folosiți pentru a plăti instigatori la dezordine și pentru a convinge bandele din stradă să atace mașini de poliție, clădiri, mijloace de transport public și în general pentru a stârni violențe. Ieri, niște provocatori au

oprit un autobuz la Grigny, în Essonne, la marginea Parisului. În acest act, pe care poliția l-a numit un atac bine planificat, pasagerii au fost forțați să coboare din autobuz, acesta fiind apoi incendiat cu petrol de doi tineri. Flăcările s-au extins peste patru mașini parcate. Incidentul ne duce cu gândul la atacurile precedente planificate împotriva poliției sau împotriva unor ținte civile.

În plus față de operațiunile tip cutie neagră, serviciul francez de informații a confirmat că structurile de informații din ministerul de Interne al dl Sarkozy au primit ordin de la ministru să o plaseze pe candidata socialistă la prezidențiale, Ségolène Royal, sub supraveghere electronică și fizică totală.”²⁹

”La 25 octombrie 2006 – în Germania o nouă carte pune în lumină programul clandestin al Israelului de a provoca violențe în rândul musulmanilor din Europa de Vest și de a se angaja în operațiuni cu ”steag fals” în scopul de a blama, pentru guvernele occidentale, islamul radical. Cartea *Der Krieg im Dunkeln (Războiul din umbră)* semnată de Udo Ulfkotte, fost corespondent la *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, oferă detalii despre operațiuni ale celor două unități din serviciul de Informații israelian – Metsada, specializat în sabotaj, inclusiv atacuri teroriste ”cu steag fals” și asasinate; și LAP (Lohamah Psychlogit), angajat în războiul psihologic.

Cartea precedentă a lui Ulfkotte despre extremismul islamist, intitulată *The War in our Cities (Războiul din orașele noastre)*, a fost retrasă de pe piața germană din cauza unor ”presiuni legale masive ale unor reclamanți islamici.”

Ulfkotte afirmă că niște agenți ai serviciului de informații britanic și german au întâlnit agenți din Metsada și LAP în Franța, aceștia provocând violențe în timpul revoltelor din noiembrie 2005, de care au fost acuzați extremiștii islamiști. WMR a raportat și el că ministrul de Interne și candidat la prezidențiale Nicolas Sarkozy, susținut în Franța de facțiuni favorabile dreptei israeliene (Likoud/Netanyahou/Olmert), a coordonat și continuă să coordoneze plata către o serie de agenți provocatori de violențe în periferiile predominant musulmane din Paris și din alte orașe.

²⁹ http://www.waynemadsenreport.com/articles/20070426_48

Revoltele din noiembrie 2005 s-au extins de la Paris la Rouen, Lille, Nisa, Dijon, Strasbourg, Marsilia (unde ramura C din Mossad, responsabilă de Paris și de Londra, are o importantă celulă), Bordeaux, Rennes, Pau, Orléans, Toulouse, Lyon, Roubaix, Avignon, Saint-Dizier, Drancy, Évreux, Nantes, Dunkerque, Montpellier, Valenciennes, Cannes și Tourcoing.

Ulfkotte citează și o sursă din MI6 britanic, care atestă că scopul Israelului este de a crea o imagine despre musulmani ca fiind amenințări imprevizibile ce nu pot fi integrate în societatea occidentală.

În acest răstimp, surse din serviciul de informații american raportează cu privire la un efort continuu al serviciului de informații israelian de a lansa operațiuni cu steag fals în Statele Unite. În plus, au fost captați cetățeni israelieni și binaționali americano-israelieni în vreme ce examinau tuneluri, poduri, baze militare, clădiri cu regim înalt, agenții guvernamentale, case private ale unor exponenți ai legii, aeroporturi, uzine petroliere și chimice și alte ținte potențiale, alți israelieni fiind prinși în timp ce puneau pe picioare atacuri tactice de panică și teroare. De asemenea, s-a produs și o infiltrare fără precedent a unor agenți ai Mossad în posturile sensibile și de înalt nivel din departamentul Apărării, CIA, Securitatea Internă, FBI și din alte agenții, toate aceste structuri contunând să recunoască oficial Israelul ca pe o țară cu "servicii de informații ostile".

Luni, Yechezkel Wells, un tânăr de 21 de ani, binațional americano-israelian, a pledat vinovat pentru fapta de a fi anunțat prin telefon, de la o cabină telefonică, o falsă alertă de bombă la 26 august către serviciile de salvare de pe aeroportul Long Beach (California). Wells a afirmat că dăduse acel telefon pentru că era în întârziere să ajungă la avion și spera astfel oprească avionul să decoleze. Wells a spus că era o bombă în zborul Jet Blue de la Long Beach la Fort Lauderdale, în Florida. Zborul Blue Jet a fost întârziat cu o oră.

Nu se știe mare lucru despre Wells. Afirmă că e student, dar nu există nici o informație privind înscrierea sa la vreo școală. Wells a pledat vinovat pentru simplul delict de informație falsă privind o amenințare la adresa unei aeronave. Sentința e prevăzută pentru 29 ianuarie 2007, iar Wells riscă cel mult cinci ani de închisoare sau probațiune. Dacă putem trage învățăminte din trecut, ne putem

aștepta ca administrația Bush să accepte probațiunea în schimbul expulzării lui Wells în Israel, unde mii de alți agenți ca și el, din Mossad, Metsada, LAP, prinși încercând să elaboreze operațiuni psihologice sau de terorism cu steag fals în Statele Unite, înainte, în timpul și după atacurile de la 11 septembrie, pot să continue să exerseze în munca lor de înșelătorie. ”³⁰

”La 26 octombrie 2006, WMR a primit o mărturie oculară privind operațiunile ministrului de Interne Nicolas Sarkozy de a provoca violențe în periferiile pariziene anul viitor. Sarkozy este în cursa pentru alegerile prezidențiale din anul următor. La 25 septembrie, un convoi de poliție a folosit cheiul Célestins pe malul drept al Senei ca zonă de antrenament pentru un asalt în cetatea Tarterêts în scopul de a-i ”buscula” pe locuitori. Mai multe sute de polițiști au fost recrutați pentru atac. Au fost doar câteva arestări în ceea ce se dovedește a fi o operațiune de război psihologic (a se vedea reportajul de ieri privind responsabilitatea LAP din Israel în revoltele din Franța).

Asaltul planificat al poliției a fost sub forma de represalii la un atac împotriva a doi polițiști în Tarterêts. WMR a aflat din surse de la serviciul de informații francez că agresiunea asupra polițiștilor era și ea orchestrată tot de Sarkozy și de oamenii săi care au pătruns masiv în serviciul de informații interne, DST, și care sunt în număr din ce în ce mai mare și la DGSE, serviciul de informații externe ”³¹

”12 noiembrie 2006 – WMR a obținut un mesaj criptat trimis de serviciul de informații american către un oficial din guvernul francez în iulie 2005, avertizând cu privire la infiltrarea în grupurile imigrante din Franța a unor membri din serviciul de informații neoconservator, antrenați în Statele Unite să stârnească războaie în periferiile pariziene populate de imigranți musulmani, în noiembrie 2005. WMR a afirmat deja responsabilitatea asupra elementelor controlate de ministrul de Interne francez și candidat la prezidențialele Nicolas Sarkozy în declanșarea revoltelor. WMR a raportat de asemenea că elemente din Mossad provenite din unitățile de război non convențional Metsada și LAP (psy-ops) erau angajați în revoltele din Franța, conform informațiilor prezentate în această nouă carte din Germania”³²

³⁰ http://www.waynemadsenreport.com/articles/20070426_57

³¹ http://www.waynemadsenreport.com/articles/20070426_60

³² http://www.waynemadsenreport.com/articles/20070427_19

"La 6 februarie 2017 – Candidatul de dreapta la alegerile prezidențiale din Franța, Nicolas Sarkozy, a primit bani de la fugarul internațional american și pivot al mafiei ruso-israeliene Marc Rich, conform unor surse franceze. Banii au fost trimiși prin intermediul diviziei de spălare de bani a Deutsche Börse cu sediul la Luxemburg la Clearstream. Sarkozy a afirmat că e nevinovat în afacerea de corupție și de spălare de bani negri din fregatele din Taiwan, acuzându-l pe premierul francez Dominique de Villepin că se află în spatele unei loviturii politice murdare. Oricum, pretinzându-și nevinovăția în scandalul din Taiwan, Sarkozy a deturnat atenția de la fondurile primite de la mafia ruso-israeliană de la Clearstream din contul băncii Menatep, banca deținută de magnatul rus aflat în închisoare Mihail Hodorkovsky. Sarkozy, un neoconservator cooptat pentru a favoriza o linie dură față de arabi în țară și pe plan internațional, este cunoscut și pentru că a primit fonduri de la Marc Rich, aflat în Elveția, prin intermediul conturilor de la Clearstream ale Menatep, înainte și după prăbușirea Menatep în 1998. Menatep are legături cu un număr mare de mafioți ruso-israelieni, inclusiv Semion Mogilevici, acesta fiind considerat cel mai periculos naș din mafia ruso-israeliană din lume. Fostul avocat al lui Rich, Irve Lewis "Scooter" Libby, este în proces la Washington, D.C. pentru mărturie falsă și împiedicarea justiției în dezvăluirea unui ofițer sub acoperire al CIA. Poliția fiscală franceză își îndreaptă atenția către conturi *off-shore* exploatate de fostul oficial de la Loukos și Menatep, Alexei Golubovici, care se afla în stare de arestat la domiciliu în Italia înainte de a se întoarce în Rusia. Golubovici a acceptat să fie martor împotriva lui Hodorkovski în schimbul renunțării de către procurori la acuzațiile care i se aduceau. În acest scandal de spălare de bani negri, Iuri Golubev, unul din cofondatorii Loukos, moare la Londra luna trecută, în împrejurări pe care procurorii ruși le consideră suspecte. În decembrie, WMR raportase că "Sarkozy a fost acuzat de primirea de fonduri ilegale prin conturi suspecte din Luxemburg și că unele din aceste fonduri au amprente digitale ale unor membri din mafia ruso-israeliană de pretutindeni." Sarkozy este într-o luptă strânsă cu candidatul Partidului Socialist francez, Ségolène Royal. O veritabilă infecție de scandaluri legate de bani și de corupție continuă să se agațe de Sarkozy."³³

³³ http://www.waynemadsenreport.com/articles/20070430_64

"La 10 mai 2007 – începe epurarea neoconservatoare a serviciilor de informații franceze.

La doar câteva zile după alegerea neoconservatorului Nicolas Sarkozy ca președinte al Franței, a început epurarea neoconservatoare contra membrilor anti-sarkoziști din serviciul de informații francez și din serviciile de securitate. Căpitanul Thierry Tintoni de la Renseignement Général (RG) a fost bănuț de un tribunal secret de violare a legilor secretului. Tintoni este acuzat că a furnizat candidatei învinse a Partidului socialist Ségolène Royal informații sensibile privind conduita lui Sarkozy pe vremea când era ministru al Internelor. Serviciile de informații franceze vor trece și ele acum prin aceleași epurări neoconservatoare similare cu cele care li s-au întâmplat serviciilor de informații americane, britanice, australiene, daneze și italiene.

Sursele franceze din WMR spun că serviciile de informații franceze, incluzând DGSE și DST, se așteaptă la o epurare stalinistă din partea forțelor lui Sarkozy. Țintele sunt agenți suspectați că sunt prea aproape de socialiști și cei considerați pro-arabi. Echipa lui Sarkozy va ținti de asemenea acei agenți care, prin telecomunicații interceptate ale lui Sarkozy și ale asociaților săi și ale oficialilor din organizații cheie americane și neoconservatoare, inclusiv American Enterprise Institute și American Jewish Committee, au devenit conștienți de politica externă secretă a lui Sarkozy și de canalele sale de finanțare pentru campanie. Sarkozy a făcut angajamente față de neoconservatorii americani în ce privește politica externă, angajamente care sunt în opoziție tranșantă cu politicile președintelui Jacques Chirac și ale premierului său, Dominique de Villepin."³⁴

2) Articole *on line* despre activitatea Mossad în Franța.

"Adevărul, în sfârșit, despre manevrele Mossad?", *The International Solidarity Movement*, 20 martie 2004.³⁵

"Revolte în suburbiile franceze în noiembrie 2005 provocate de Mossad", *Narkive – Israel francophones*.³⁶

³⁴ http://www.waynemadsenreport.com/articles/20070510_13

³⁵ <http://www.ism-france.org/analyses/La-verite-enfin-sur-les-menees-du-Mossad--article-934>

³⁶ <http://israel.francophones.narkive.com/p5rB1nMT/emeutes-des-banlieues-francaises-en-novembre-2005-provoquees-par-le-mossad>

"Dr Udo Ulfkotte, Wayne Madsen and Israel's covert program to provoke the Muslim riots in France», *The Daily Sketch*, 31 octombrie 2006.³⁷

"Mossadul în spatele revoltelor din suburbii în noiembrie 2005", *Union des Patriotes*, 4 august 2007.³⁸

"Notizbuch", *Deutschland Brief*, iulie 2007.³⁹

"Der Krieg im Dunkeln" (Udo Ulfkotte) , *Scriptoblog*.⁴⁰

"Udo Ulfkotte: Mossad a alimentat revoltele din suburbii", *La Voix de la Russie*, 22 octombrie 2014.⁴¹

"După *Charlie Hebdo*, Mossad își sporește prezența în Franța", *Al-Manar*, 21 februarie 2015.⁴²

³⁷ <http://dailysketcher.blogspot.fr/2006/10/dr-udo-ulfkotte-wayne-madsen-and.html>

³⁸ <http://uniondespatriotes.hautetfort.com/archive/2007/08/04/le-mossad-derriere-les-emeutes-des-banlieues-en-novembre-200.html>

³⁹ <http://uniondespatriotes.hautetfort.com/media/01/01/4240686e41be796abeae8721626de59e.pdf>

⁴⁰ http://www.scriptoblog.com/index.php?option=com_content&view=article&id=427:der-krieg-im-dunkeln-udo-ulfkotte&catid=49:geopolitique&Itemid=55

⁴¹ http://french.ruvr.ru/2014_10_22/Udo-Ulfkotte-le-Mossad-a-alimente-les-revoltes-dans-les-banlieues-Partie-2-7788/

⁴² <http://www.almanar.com.lb/french/adetails.php?fromval=2&cid=26&frid=19&seccatid=2>

CAPITOLUL IV

PRĂBUȘIREA CONTROLATĂ A SOCIETĂȚILOR HIPER-COMPLEXE⁴³

Cu ocazia manifestațiilor Bonetelor Roșii contra ecotaxei în Bre-tania un nou termen în vocabularul politico-mediatic francez și-a fă-cut intrarea, cel de "coagulare", pentru a desemna un fenomen de convergență și de unificare a forțelor populare într-un front comun împotriva puterii împinse către disoluție. Aceste elemente de limbaj, "a dizolva și a coagula", apar în unele tradiții ezoterice, dar descriu mecanisme psihologice și sociologice obiective și universale. Ele au fost transpuse în secolul XX într-o metodologie științifică, al cărei trunchi comun este cibernetica, mai cu seamă în aplicarea ei socială, subdivizată între o inginerie socială negativă, metodă de "dizolvare" a inamicului, și o inginerie socială pozitivă, metodă de "coagulare" a prietenilor și aliaților. Expunerea prezentă își propune, mai întâi, să descrie strategia aplicată de putere pentru a "dizolva" populațiile prin creșterea entropiei și a dezordinii din interiorul lor și în cele din urmă pentru a le extermina; apoi, într-o a doua parte, ca răspuns la acest program de exterminare genocidară aplicat în Franța de astăzi, vor fi propuse piste de strategie pentru a neutraliza atacul și a recăpă-ta avantajul "coagulând" opțiunile și sensibilitățile politice rezistente.

Ce este ingineria socială negativă?

Definiția ingineriei sociale negative, IS – prescurtat, se fondea-ză pe două cuvinte: demolare controlată. Demolarea controlată a popoarelor și identităților constă în a instala în sânul lor conflicte

⁴³ *Rébellion*, nr. 66, septembre/octobre 2014; Scriptoblog, 04/12/2014

identitare triumphiulare. De la vârful triumphiului, IS- implementează rivalități mimetice și dueluri identitare la baza triumphiului. Obiectivul este războiul tuturor împotriva tuturor, într-un cuvânt haosul, dar sub pilotaj triumphiular. Terenul cel mai favorabil pentru a spori nivelul general de entropie haotică, deci pentru a spori riscurile de conflicte și separatism, este hiper-complexitatea identitară.

În cartea *The Collapse of Complex Societies*, antropologul Joseph A. Tainter se întreabă cu privire la mecanismele de entropie socială care au condus în trecut la prăbușirea și apoi la dispariția unor societăți. Altfel spus, care sunt factorii ce aduc moartea unei societăți? Conform lui Tainter, factorul principal de entropie socială este complexificarea societății, care duce la randamente marginale descrescătoare. Tainter nu ia în calcul decât o prăbușire "naturală" a societăților. Or, moartea unei societăți poate fi naturală, dar poate fi și provocată. IS- constă în a provoca moartea unei societăți, adică în a activa artificial toți factorii de entropie socială și în a produce prăbușirea controlată a societății sporindu-i metodic complexitatea. A spori complexitatea unei societăți înseamnă a spori numărul de coduri de comunicare care o compun, adică numărul de subculturi. Altfel spus, a promova multiculturalismul.

Să distingem în prealabil un multiculturalism natural și rezonabil, al cărui ritm este lent, produs al unei întâlniri și al unui schimb între culturi care comunică în mod mai mult sau mai puțin aleatoriu în cursul istoriei pentru a ajunge la sinteze viabile; și un multiculturalism artificial și distrugător, al cărui ritm este rapid, în marș forțat, rezultat al unei planificări dirijate, intenționale și balistice. De ce "balistică"? Deoarece multiculturalismul artificial are un mare potențial polemogenez și e folosit de IS – ca o armă de distrugere masivă a popoarelor și identităților lor. Definiția unei arme este: tot ceea ce accelerează artificial entropia unei ținte. Societatea este ținta, i se accelerează artificial entropia, dezordinea, fărâmițarea, fragmentarea, dislocarea, prin intermediul unui multiculturalism centrifug impus.

Societățile tradiționale sunt destul de omogene și nu propun în general decât un singur cod de comunicare cultural, considerat ca ab-

solut în lipsa altor elemente de comparație. Renașterea a adus introducerea în Occident a perspectivei, deci a punctului de vedere, deci a comparației, a relativismului, a Multiplului. Această ruptură a afectat nu doar arta, ci și religia și științele, ca urmare a unor evenimente precum: 1) Reforma protestantă, care a introdus un al doilea creștinism, în concurență cu primul; 2) Cristofor Columb și descoperirea "Lumii Noi" de dincolo de Atlantic; 3) demonstrarea heliocentrismului, prima "revoluție coperniciană", rană narcisică înfiptă de științe religiilor; Omul nemafiind în centrul creației; 4) înflorirea tiparului și difuzarea controlată a ideilor. Renașterea, care face ca Europa să intre în ceea ce istoricii numesc Modernitate, a complexificat situația tradițională a codului unic, adăugând în societățile occidentale un al doilea cod, chiar un al treilea, un al patrulea, un al cincilea... Spiritul critic își face apariția. Suma de coduri diferite rămânea totuși calculabilă și în cantitate finită. Multitudinea era limitată.

Postmodernitatea din secolul XX ne-a făcut să trecem la hiper-complexitate, adică la stadiul în care numărul de coduri nu mai poate fi măsurat, este în fapt infinit, nelimitat. Or, dacă putem vorbi mai multe limbi, nu putem totuși vorbi o infinitate de limbi. Totuși, ce ne spune ideologia dominantă în Occident începând cu anii 60? În substanță: nimeni nu are dreptul de a limita numărul de coduri, altfel ar fi calificat drept "reacționar". Consecință: chiar când suntem "la noi", ne aflăm în situația de a trebui să dezvoltăm o expertiză în comunicare interculturală, deoarece o infinitate de coduri de comunicare sunt potențial "la dumneavoastră". Această situație paradoxală, pe care o putem rezuma prin "sunt la mine și în altă parte în același timp", obligă creierul să trateze tot mai multe semnale și informații, ceea ce accelerează metabolismul și induce un consum energetic crescut, deci o suprasarcină de lucru și o tensiune nervoasă suplimentară, sursă de stres, factor de anxietate, care nu plac defel creierului, deoarece el nu e echipat să trateze infinitul, funcționarea sa fiind finită și selectivă. Respingerea hiper-complexității, a infinității de coduri și a lui "multi-orice" (multi-culti, multi-etni) are deci o bază neuronală legitimă, sănătoasă și naturală.

Imigraționismul, o unealtă a ingineriei sociale negative

Multiplicarea la infinit a codurilor și identităților constituie o veritabilă agresiune asupra creierului, capabilă să împiedice și să handicapeze funcționarea sa normală. Traducerea politică a acestei hiper-complexități identitare este ideologia imigraționistă, al cărei caracter ofensiv este evident. Dincolo de un anumit prag demografic, imigrația forței de muncă devine o imigrație de înlocuire, deci o veritabilă unealtă de inginerie socială negativă, o veritabilă armă de distrugere în masă prizată pentru caracterul său precarizant, destabilizator, disolutiv, patologic, entropic și genocidar.⁴⁴

Cifrele oficiale privind imigrația în Franța arată că, începând cu mijlocul anilor 2000, Sarkozy și UMP, cu sprijinul liberalilor de dreapta și al libertarilor de stânga au început să facă să intre în Franța în medie 200 000 de străini pe an (fără a-i mai pune la socoteală pe clandestini). Oricare ar fi originea imigraților și motivațiile lor, o astfel de nebunie imigraționistă nu poate decât să distrugă țara de destinație, incapabilă să absoarbă un astfel de flux continuu, echivalent cu adăugarea populației unui oraș complet an de an, și nu poate decât să distrugă și țara de origine, care asistă neputincioasă la scurgerea de creiere și de forță de muncă, și la golirea sa de forțe vii ca într-o hemoragie mortală. Asume așa gândește Mustafa Al-Mikdad, scriitor și jurnalist sirian, care reacționează la plecarea tinerilor săi compatrioți cauzată de războiul pe care puterile occidentale îl poartă împotriva țării sale:

"Episoadele conspirației blocului occidental împotriva Siriei nu s-au epuizat încă, fiecare zi venind cu lotul propriu de detalii neașteptate pentru noi (...) Acum, după ce războiul lor terorist împotriva noastră ne-a epuizat o mare parte din resurse, organizarea imigrației tinerilor noștri începe să capete proporții foarte grave care ne fac să credem că este în curs un nou plan de a goli Siria de competențele sale umane și științifice, jucându-se pe coarda sensi-

⁴⁴«Social Engineering 101 : How to Make a Refugee Crisis», New Eastern Outlook, 13/09/2015. <http://journal-neo.org/2015/09/13/social-engineering-101-how-to-make-a-refugee-crisis/>

bilă a "suferinței insuportabile a migranților" pe lângă opinia publică în primul rând europeană, și, mai larg, occidentală. (...) Un ultim plan care, într-adevăr, ar goli considerabil Siria de această categorie de vârstă susceptibilă să combată terorismul și să reconstruiască țara; ceea ce înseamnă continuarea politicii războinice occidentale prin alte mijloace, care să atingă aceleași obiective, în caz de eșec al operațiunilor lor nesfârșite de exterminare, de distrugere și de extindere a terorismului."⁴⁵

Imigrația, oricare ar fi condițiile sale, ar trebuie să fie redenumită "deportare", mai ales atunci când ea are ca funcție să recompună echilibre demografice deportând cutare populație pentru a o înlocui pe o alta, ceea ce înseamnă a le ucide pe amândouă. Or, în ciuda consecințelor criminale, conceptul de "migrație de înlocuire" este folosit și aplicat fără scrupule și fără vreo pedeapsă de demografi ai ONU și de către tehnocrația europeistă⁴⁶ (raport Pisani-Ferry/Enderlein, etc.). Războaiele purtate de Statele Unite, Israel și de către mercenarii lor islamiști împotriva Siriei, Libiei și diferitelor țări din Africa subsahariană sunt la originea unei noi etape din această deportare migratorie în masă, descătușată în vara lui 2015 cu aflusul brusc în Europa, pe mare și pe uscat, al unor clandestini ce au declanșat o adevărată criză internațională. În fine, nu chiar pentru toată lumea! Într-adevăr, Pierre Gattaz, președintele MEDEF, brațul armat al capitalismului patronal din Franța, putea să declare fără să tresară că migranții sunt un atu pentru Franța.⁴⁷ Așa cum putem bănuși, și așa cum au raportat diverși observatori, această criză nu are nimic spontan, ci este supravegheată de puteri discrete (servicii de informații, rețele financiare, ONG-uri) și se împlinește în beneficiul intereselor cosmopolite cele mai cinice: "Instigatorii mondialismului și pârgghiile

⁴⁵«Syrie : Que nous prépare l'Occident après sa guerre destructrice et son terrorisme ?», Arrêt sur Info, 04/09/2015. <http://arretsurinfo.ch/syrie-que-nous-prepare-loccident-apres-sa-guerre-destructrice-et-son-terrorisme/>

⁴⁶«Nouveau rapport sur les migrations de remplacement publié par la Division de la population des Nations unies» <http://www.un.org/esa/population/publications/migration/pressfr.htm>

⁴⁷«Pierre Gattaz : l'accueil des migrants est «une opportunité pour notre pays»», *Le Monde*, 08/09/2015. http://www.lemonde.fr/idees/article/2015/09/08/les-migrants-sont-un-atout-pour-la-france_4749301_3232.html

lor imigraționiste sunt deopotrivă cei mai motivați și cei mai apti să finanțeze: spre exemplu machiavelicul Soros care nu mai e la începuturi, el, cel care prezintă în *curriculum* succesul dizolvării Iugoslaviei, prin manipularea explozibilei pârgii etno-religioase...Acum, Soros își consacră eforturile și fondurile guvernamentale (convertite discret în acțiuni private), pentru a destabiliza Europa și Rusia (...). Serviciile de informații austriece dezvăluie într-adevăr că CIA organizează aflusul de migranți musulmani în Europa. Un angajat de la Biroul austriac al Apărării care a preferat să-și păstreze anonimatul (ceea ce e de înțeles... dat fiind că operează sub direcția ministerului federal austriac al Apărării) afirmă că anumite organizații situate în Statele Unite plătesc traficanții pentru a însoți și mai mulți migranți africani și orientali în Europa. "Traficanții cer sume exorbitante pentru a aduce ilegal refugiați în Europa. Condițiile sunt adeseori foarte precare, dar un transport costă acum între 7 000 și 14 000 €", a declarat acest angajat al Biroului Apărării austriac pe site-ul Info-DIREKT. "Există elemente care atestă că unele organizații situate în Statele Unite au creat un model de cofinanțare și contribuie substanțial la plățile cerute de traficanți", a adăugat el.⁴⁸

Așa cum se vede din aceste exemple, dezvoltarea popoarelor și culturilor nu este întotdeauna "naturală", "liberă și autentică", uneori ea este piratată, adică preluată și transformată artificial; ceea ce se cheamă inginerie socială. Nafeez Mosaddeq Ahmed amintea în coloanele din *Guardian* că "Pentagonul se pregătește pentru tulburări civile importante" și că pentru a le anticipa a investit în științele umane pentru a reuși să modeleze, să anticipeze și să șlefuiască factorii de schimbare socială de masă: "Printre proiectele acceptate pentru perioada 2014-2017 se află un studiu al universității Cornell condus de serviciul de Cercetare științifică al US Air Force, care urmărește să dezvolte un model empiric de "dinamică a mobilizării și contagiunii unei mișcări sociale". Este vorba de determinarea "masei critice (pragul de răsturnare)" a contagiunii sociale prin studierea "urmelor digitale" în cazul "revoluției egiptene din 2011, al alegerilor ruse pen-

⁴⁸ «Qui peut payer autant de migrants-clandestins?», lesobservateurs.ch, 27/08/2015. <http://www.lesobservateurs.ch/2015/08/27/qui-peut-payer-autant-de-migrants-clandestins/>

tru Dumă din 2011, al crizei aprovizionării cu ulei petrolier în Nigeria în 2012, și al mișcării de protest din parcul Gazi din Turcia în 2013”. Mesajele și conversațiile pe Twitter vor fi examinate pentru a ”identifica care sunt indivizii mobilizați într-o contagiune socială, și când s-au mobilizat”. Un alt proiect de de reținut din anul acesta, acceptat la universitatea din Washington ”încearcă să descopere în ce condiții se nasc mișcările politice ce vizează o schimbare politică și economică la scară mare.”⁴⁹

După ce modelează acești factori de ”schimbare la scară mare”, ingineria socială negativă constă în a-i produce în mod furtiv, deci în a pirata societatea pentru a pilota în mod științific propria ei moarte lentă, pentru a o ucide făcând-o să treacă printr-un genocid metodic, dar de intensitate scăzută. Cum anume? Imprimându-i societății o mișcare centrifugă și separatistă, individualistă și dizolvantă, prin multiplicarea la infinit a codurilor de comunicare și a limbajelor, așa încât situația să ajungă la un grad de complexificare imposibil de gestionat, ceea ce va face să crească mecanic rata de in-comunicabilitate, deci de violență și entropie. Pentru a distruge un lucru, pentru a-l face să moară, trebuie să fie divizat, subdivizat, fragmentat, de unde angoasa ”corpului sfărțecat”, în termeni psihanalitici.

Hiper-eterogeneitatea semantică ce derivă dintr-o multiplicare nelimitată a codurilor vizează în fapt să pună punct comunicării și identităților, care se bazează în mod necesar pe o mișcare centripetă și unificatoare. Un cod nu există decât dacă este împărtășit cu ceilalți. Identitatea are nevoie de unitate și de omogenitate, ea nu poate supraviețui într-un multiplu pur. *Y'a d'Un (Există Unu)*, așa cum spunea Lacan, iar acest Unu este structural și de neocolit. Națiunea, una și indivizibilă, este în mod logic prima țintă a IS-. Pentru a lupta împotriva acestui haos separatist planificat, sunt de luat în considerare două opțiuni strategice: 1) întoarcerea imediată la o înrădăcinare identitară simplă și omogenă; 2) inversia progresivă a hiper-complexității distrugătoare în avantaj adaptativ, ceea ce presu-

⁴⁹ «Pentagon preparing for mass civil breakdown», The Guardian, 12/06/2014, <http://www.theguardian.com/environment/earth-insight/2014/jun/12/pentagon-mass-civil-breakdown>

pune într-o primă fază să "ne resemnăm" cu hiper-complexitatea fără a o da la o parte imediat.⁵⁰

Înrădăcinarea identitară ca unealtă a controlului social

Cea dintâi strategie, cea care vizează o reînădăcinare imediată, poate fi supusă criticii. Ființa umană are rădăcini, desigur, dar nu suntem plante. Suntem chiar programați genetic pentru a ne deplasa în spațiu, spre deosebire de plante. Posibilitatea de deznădăcinare face deci parte intrinsecă din natura noastră genetică, la fel ca migrația, nomadismul, călătoria, rădăcirea și tot ceea ce se învârtă în jurul deplasării geografice. Nu e vorba aici de a promova deznădăcinarea, ci de a ne asuma condiția umană ca fiind problematică în mod intrinsec, deoarece este prinsă între tendințe contradictorii. În plan identitar, suntem mereu prinși între vectorul înădăcinării și vectorul deznădăcinării, între aici și acolo. În termeni psihologici, suntem mereu prinși între "mama" și "tata". A crede că e suficientă înădăcinarea pentru a regla toate problemele ține de o fantasmă, cea de a sfârși cu lumea și cu problemele cronice pe care ni le ridică pentru a ne întoarce înapoi în burta mamei. Traducerea comportamentală la vârsta adultă a acestei fantasme este faimoasa căutare a unui "grup fuzional", care îi însușește pe mulți și care reprezintă otrava prin excelență a vieții în societate.

Reîntoarcerea imediată la o înădăcinare identitară simplă, de tip comunitar sau comunitarist, este deci o falsă bună idee. De fapt, ideea poate părea seducătoare: să rămănem "între noi", între oameni care sunt asemănători, între albi și negri, între evrei, creștini sau musulmani, între europeni sau între asiatici, între homosexuali, între rapperi, între gotici, între cei de stânga sau de dreapta, etc. Această soluție de repliere comunitară ar fi pertinentă dacă ea ar permite să se reaseze o autentică suveranitate politică. Impresia de suveranitate este produsă de închiderea comunității în chestiune, care dă sentimentul de a-și stăpâni destinul controlându-și limitele și frontierele. Din nefericire, această înădăcinare identitară și comunitară nu prezintă în sine nici o garanție a suveranității politice. Mai rău, pro-

⁵⁰ «US Using 'Controlled Chaos' Strategy for Social Engineering in Europe», Sputnik, 24/09/2015. <http://sputniknews.com/politics/20150924/1027437566/us-social-engineering-europe-refugees.html>

movarea înrădăcinării identitare etnice sau culturale poate chiar să constituie un instrument de alienare deosebit de eficient. De la replierea voluntară și până la ghettoizarea alienată și la neputința politică organizată de către vârful puterii nu e decât un pas. În realitate însă, adevăratul scop al puterii nu este dezrădăcinarea, ci separatismul. Or, pentru a ajunge la separatisme, trebuie uneori să se treacă în mod aparent paradoxal prin rubrica "înrădăcinare". Criminologia a oferit modele de control social care exact asta fac, și anume promovarea înrădăcinării identitare și comunitare. Comunitarismul este testat și aprobat în mediul carceral deja de decenii întregi ca o tehnică de gestionare a grupurilor. În închisoare, indivizii se înrădăcinează în comunitatea lor, ceea ce îi protejează împotriva unei anumite violențe, desigur, dar nu sunt totuși liberi și sunt chiar mai ușor de supravegheat, fiecare grup comunitar rămânând separat de ceilalți sub privirea panoptică a puterii, care aplică încă o dată celebrul "divide ca să stăpânești". Fragmentarea unei mase umane în subgrupuri închise asupra lor însele și care nu comunică, sau dacă o fac, o fac cu autorizarea și medierea unui controlor la *checkpoint*, permite asigurarea unei mai bune stabilități și previzibilități a sistemului global pentru cei ce îl gestionează.

Dialectica înrădăcinare/dezrădăcinare este deci subtilă în manevrarea ei și produce efecte uneori contra-intuitive. Spre exemplu, înrădăcinarea în regiune, în rasă sau în religie poate echivala cu dezrădăcinarea de națiune, deci cu angajarea pe calea separatismului și a neputinței politice. Doar națiunea poate ceva pe plan politic, deoarece doar națiunea este o organizare politică. Rasa nu este o organizare politică, e o informație genetică, or politica ține de epigenetică. Regionalismul ține de epigenetică dar are o suprafață politică prea redusă. Cât despre religie, și ea aparține epigeneticii, deci politicului, iar suprafața sa se poate dovedi suficientă, dar dimensiunea dogmatică oprește accesul către dimensiunile strategice și tactice.

Discriminarea pozitivă ca unealtă a controlului social

Pentru a pirata o identitate (religioasă, etnică, politică, etc.) și a o distruge în cele din urmă, trebuie uneori într-o primă etapă să o

susținem și să o apărăm. Înșurubarea poate fi o stratagemă cu finalitate distrugătoare. Contradicția aparentă se afișează atunci când reamintim numele curent al acestei tehnici de inginerie socială negativă : "discriminare pozitivă". David H. Price, antropolog, specialist în folosirea strategică a identităților de către armată și serviciile secrete analizează în revista *Horizons et débats* documente desecretizate recent. Așa cum putem vedea, înșurubarea identitară alienantă a început să fie teoretizată în anii patruzeci de către unul din fondatorii științelor comunicării, Gregory Bateson, pe vremea când lucra pentru serviciile de informații americane, OSS, pe bază de observații făcute cam peste tot, mai ales în URSS. Metoda este simplă și constă pentru colonizator în a valoriza și a flata cultura tradițională și specificitatea identitară a celui colonizat pentru ca acesta din urmă să nu se simtă agresat și să se lase astfel mai ușor dominat : "Experimentul cel mai important făcut până acum asupra reajustării relațiilor dintre popoarele *superioare* și cele *inferioare* este modul în care rușii se comportă cu triburile lor asiatice din Siberia. Rezultatele acestui experiment sprijină cu putere concluzia că e foarte important să se încurajeze observația asupra celuilalt la popoarele *superioare* și dorința de a se manifesta la popoarele *inferioare*. În mare, rușii i-au incitat pe indigeni să întreprindă o reînnoire a culturii lor tradiționale în vreme ce ei înșiși admirau sărbătorile cu dansuri și alte manifestări ale culturii indigene: literatură, poezie, muzică etc. Iar această atitudine spectaculoasă a fost apoi extinsă la realizările din producție și organizare. În schimb, atunci când omul alb crede că este un model și îi încurajează pe indigeni să îl observe pentru a vedea cum să facă lucrurile, indigenii sfârșesc prin a crea culte cu caracter etnic. Sistemul se amplifică până când se dezvoltă o mașinărie compensatorie și atunci reînnoirea artelor, a literaturii, etc. indigene devin o armă folosită împotriva omului alb (fenomene precum roata lui Gandhi se observă în Irlanda și prin alte părți). Dacă, pe de altă parte, poporul dominant favorizează reînnoirea culturii indigene, sistemul în ansamblul său este mult mai stabil și cultul etnic nu poate fi utilizat împotriva poporului dominant. (...) *Respect neașteptat pentru tradiție*. Consilierii în comunicare și *spin doctors* ai unui Steinbrück vor fi învățați asta în Statele Unite?

Spre exemplu, că nu trebuie să amenințăm că trimitem cavaleria în Elveția, deoarece elvețienii strâng rândurile, dar că agresorul trebuie să procedeze într-o manieră mai "vicleană" ? Mai exact, prin intermediul "atelierelor viitorului", dar și susținând cutumele indigene? Gregory Bateson ar fi foarte fericit să constate respectul brusc pentru cutumele și sărbătorilor indigenilor, atitudine pe care, în documentul său către OSS, o lăuda la sovietici vizavi de supușii lor siberieni care nu se răsculau datorită toleranței față de cutumele indigene."⁵¹

Citind aceste rânduri, nu avem cum să nu ne gândim la modul de pătrundere a CIA în suburbiile franceze, în linia dreaptă a tuturor politicilor americane în Europa începând cu 1945, pentru care stau mărturie ceva cabluri și memorandumuri dezvăluite de Wikileaks.⁵² E vorba de "proiectul Rivkin", după numele ambasadorului american Charles Rivkin, și programul său de discriminare pozitivă și de promovare a minorităților imigrate și musulmane din Franța, sprijinindu-se pe consolidarea comunitară și asociativă, sprijinul economic și "vizibilizarea" mediatică.⁵³ Discriminarea pozitivă a musulmanilor din Franța constă în a favoriza înrădăcinarea lor în această țară. Dar rezultatul scontat al acestei înrădăcinări islamice în Franța sub control american nu este nici o franțuzire a islamului, și nici o islamizare a Franței: este dispariția a două identități într-un flu identitar psihotic sub control triumfiular din partea capitalismului și a *show-business* spectacular.⁵⁴ Islamizarea Europei se realizează într-un cadru

⁵¹ «Gregory Bateson et l'OSS : la Seconde Guerre mondiale et le jugement que portait Bateson sur l'anthropologie appliquée» http://www.horizons-et-debats.ch/index.php?id=2316&print=1&no_cache=1; «Actualité des stratégies de manipulation de Gregory Bateson, ancien agent de l'OSS» http://www.horizons-et-debats.ch/index.php?id=2317&print=1&no_cache=1, Horizons et débats no 35, 13/09/2010.

⁵² «Embassy Paris – Minority Engagement Strategy», WikiLeaks, 19/01/2010. <http://cablegatesearch.wikileaks.org/cable.php?id=10PARIS58>; <http://wikileaks.org/cable/2010/01/10PARIS58.html>

⁵³ «The Rivkin Project: How Globalism uses Multiculturalism to subvert Sovereign Nations», *Foreign Policy Journal*, 12/03/2011. <http://www.foreignpolicyjournal.com/2011/03/12/the-rivkin-project-how-globalism-uses-multiculturalism-to-subvert-sovereign-nations/4/>

⁵⁴ «L'offensive américaine sur les banlieues françaises», *La Voix de la Russie*, 03/11/2012. http://french.ruvr.ru/2012_11_03/France-offensive-americaine/

definit de non-musulmani. Franța și Europa nu vor trăi deci niciodată sub *sharia*, deoarece nu acesta este scopul manevrei. Islamul este folosit pentru a decreștina Europa, dar atunci când această sarcină se va fi îndeplinit, islamul implantat în Europa va fi dizolvat și el creându-se în sânul lui mișcări contradictorii autodestructive. Forma utilizată pentru a o sparge pe una va fi și ea la rândul ei spartă: principiul conflictului triumfiar. Ucidem pe cineva cu ajutorul unui asasin, apoi ucidem asasinul. La capătul procesului de înrădăcinare a islamului în Franța, pilotat de la Washington D.C. devenim *mipster*, cuvânt-valiză englez (construcție lingvistică rezultată din contopirea a două cuvinte, caracterizată de ambiguitatea semantică ce rezultă din prezența a două rădăcini lexicale - n.t.) desemnat pentru a descrie o nouă tendință, hibridă între *muslim* și *hipster*, traductibilă prin "musulman bransat"; așa că, nu ne mai rugăm nici la Allah, nici la Isus, ci la Lady Gaga, nu mai vorbim nici arabă, nici franceză, ci engleza de aeroport (*globish*).⁵⁵ Iar când facem pelerinajul la Mecca, avem un cip RFID în *smartphone* pentru a asigura trasabilitatea electronică pe lângă autoritățile saudite, așa cum anunță diferite memorandumuri în Cercetare și Dezvoltare.⁵⁶

În drum către "Islamul în marș" și "stadiul Dubai al capitalismului" ! – pentru a face referire la lucrările lui Patrick Haenni, Mike Davis și François Cusset. De ani de zile, Arabia Saudită distruge locurile sfinte ale islamului de pe teritoriul său fără a provoca vreo reacție majoră, nici la musulmani, nici la ceilalți.⁵⁷ Inima istorică a lumii mu-

⁵⁵ «La stratégie américaine pour influencer les minorités en France», Gestion des risques interculturels – Entreprise et management interculturel, 04/12/2010. <http://gestion-des-risques-interculturels.com/risques/la-strategie-americaine-pour-influencer-les-minorites-en-france/>

⁵⁶ Hajj crowd management and navigation system : People tracking and location based services via integrated mobile and RFID systems», Ricardo O. Mitchell, H. Rashid, F. Dawood, A. AlKhalidi, International Conference on Computer Applications Technology (ICCAT), 2013. http://www.researchgate.net/publication/261377787_Hajj_crowd_management_and_navigation_system_People_tracking_and_location_based_services_via_integrated_mobile_and_RFID_systems

⁵⁷ «L'Arabie saoudite détruit des vestiges de l'Islam dans l'indifférence», Slate, 05/12/2012. <http://www.slate.fr/lien/64353/islam-arabie-saoudite-mecque-medine-detruit-vestiges>

sulmane este deci ea însăși pe cale de aculturație și de dezislamizare. Pentru a coloniza o țară sau un grup social, *soft power*, influența culturală și *social learning* (Albert Bandura) sunt deci uneori mai eficiente decât conflictele frontale și declarate. În 2003, un raport RAND Corporation – principalul *think tank* din complexul militaro-industrial american – intitulat *Civil Democratic Islam: Partners, Resources and Strategies*, redactat de către feminista Cheryl Benard și disponibil în PDF pe Google, detalia în mod extrem de precis pe 88 de pagini un vast program de inginerie socială și de conduită de schimbare care viza să introducă în Islam clivaje conforme cu interesele occidentale, așa încât să poată adapta mai ușor această religie la modernitatea liberală anglo-saxonă. Rezumatul planului: "America încearcă să subdivizeze Umma musulmană în diferite tabere. Bush a inițiat acest plan după 11 septembrie 2001 atunci când a anunțat clar: *Fie sunteți cu noi, fie sunteți cu teroriștii.*" Raportul RAND împarte Umma în patru tabere:

1. fundamentaliști, 2. tradiționaliști, 3. moderniști, 4. seculari

(...) Pentru a încuraja schimbarea pozitivă în lumea islamică în-spre mai multă democrație, mai multă modernitate, mai multă compatibilitate cu noua ordine internațională contemporană, Statele Unite și Occidentul trebuie să ia în considerare fiecare element cu multă atenție: – tendințele și forțele interne ale islamului pe care dorește să le întărească; – care sunt cu adevărat scopurile și valorile diferiților săi potențiali aliați și protejați; – care vor fi consecințele mai largi în avansarea proiectelor respective. O abordare complexă, compusă din elementele care urmează, ar putea fi cea mai eficientă abordare: 1. susținerea moderniştilor (...) 2. susținerea tradiţionaliştilor împotriva fundamentaliştilor (...) 3. confruntarea și opoziția față de fundamentaliști (...) 4. asistență laicilor în mod selectiv.”⁵⁸

În diversele sale intervenții, Pierre Hillard relatează de asemenea și existența unor programe separatiste, definite de sus pentru a fi aplicate în Orientul Mijlociu sau Europa, după modelele irakian sau iugoslav. Planul Oded Yinon, comentat de Israel Shahak, pentru țările arabo-musulmane are aceeași sursă de inspirație ca și harta eu-

⁵⁸ «Le plan américain pour corrompre l’islam», Islamic-Intelligence, 23/04/2011

roregiunilor care e menită să înlocuiască națiunile din Europa. Mergând către sursa lor comună, Pierre Hillard demonstrează în articolul *B'nai B'rith, regionalism și protecție a grupurilor etnice în noua orine mondială*, în ce fel diferite grupuri de influență au lucrat începând cu anii 20 la discriminarea pozitivă a minorităților europene, sprijinindu-se pe înrădăcinarea lor identitară etnică și regionalistă pentru a distruge statele-națiune din Europa: "Dislocarea statelor prin promovarea etno-regionalismului este un mijloc care permite digestia mai rapidă a națiunilor de către cei ce controlează oligarhia mondialistă(...) Într-adevăr, B'nai B'rith nu au ezitat să coopereze cu mișcările pangermaniste în anii 20. Într-adevăr, sub egida cancelarului Gustav Stresemann, s-a organizat un Congres al naționalităților menit să promoveze emanciparea grupurilor etnice din Europa în legătură cu Societatea Națiunilor(...) Imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, Congresul naționalităților s-a transformat în Uniunea federalistă a comunităților etnice europene (UFCE sau Föderalistische Union europäischen Volksgruppen, FUEV). Într-adevăr, la Palatul Chaillot de la Paris bretonul Joseph Martray a lansat un Congres, în aprilie 1949, în prezența a numeroase grupuri etnice (catalani, frizoni, basci, etc.) și a diverși oameni politici din Europa, între care un anume François Mitterrand. Ca urmare a succesului congresului, s-a decis crearea UFCE în noiembrie 1949 la Versailles, pentru a promova idealul etnic. Începând cu 1956 autoritățile politice germane și-au adus sprijinul financiar prin intermediul ministrului său de Afaceri Externe. UFCE trebuie să fie cunoscută, deoarece ea se află la originea marilor texte în favoarea promovării etnicismului în Europa: carta limbilor regionale sau minoritare și convenția-cadru pentru protecția minorităților".⁵⁹

Ingineria socială negativă aplicată statelor-națiune poartă un nume: separatism. Pedepsiți cu moartea în unele țări, separtistii, la vedere sau în umbră, sunt dușmanii de moarte ai tuturor popoarelor și națiunilor. În revista *Libres*, David Mascré analizează proiectele de separatism etnico-cultural pentru Belgia și le comentează astfel :

⁵⁹ «B'nai B'rith – Régionalismes et protection des groupes ethniques dans le Nouvel Ordre mondial», *Mécanopolis*, 23/10/2010. http://catholicapedia.net/Documents/cahier-saint-charlemagne/documents/C385_Minorites-et-action-juive_52p.pdf

"Ideea se înscrie în filiația directă a planului american de slăbire a Europei. Acesta din urmă vizează într-adevăr să multiplice peste tot crearea de micro-state care după modelul Kosovo sau Bosnia vor fi clienții docili și servili ai super-imperiului american, incapabili să dezvolte o politică de putere proprie, dotată cu instrumente de suveranitate adecvate – armată puternică, politică externă proprie, politică de alianță specifică, renume cultural și științific puternic. În linia dreaptă a principiilor și proceselor politice definite de geostrategii americani (Brzezinski, Kissinger), ea va conduce la balcanizarea Europei, *via* constituirea unor sute de bantustane – mici enclave teritoriale compuse pe bază de regrupări de populație omogene din punct de vedere etnic și cultural. Ideea nu este nouă. Ea a fost aplicată cu succes de Africa de Sud în anii șaizeci-optzeci și de Rusia Sovietică a lui Stalin și Hrușciov. De fiecare dată cu același obiectiv: să împiedice constituirea de poluri alternative foarte susceptibile de a pune sub semnul întrebării autoritatea oligarhiilor dominante. Richelieu concepușe principiul definind liniile directe ale acestui *Kleinstaaterei* care, imediat după Tratatul de la Westphalia (1648), avea să dea Franței supremația asupra Imperiului Germanic pentru o sută de ani, interzicând constituirea unei Germanii puternice și unite.⁶⁰

Doar statul-națiune poate spune "nu" mondialismului

Dacă trebuie să criticăm regionalismul, separatismul, independentismul, nu o facem pentru o rațiune de principiu, ce derivă dintr-un fel de iacobinism ideologic centralizator, ci pentru o rațiune foarte concretă de raport de forțe. Nici o regiune din Europa nu are mijloacele de a spune "nu" mondialismului. Pentru a spune "nu" mondialismului, trebuie să ai cel puțin mijloacele unui stat. Întrădăcinarea identitară etnico-culturală, regionalistă sau de mărime și mai mică nu protejează deci în nici un fel de colonizarea directă sau indirectă de către puteri străine. Nu protejează nici de mondialismul economic cel mai agresiv. Sâmbătă, 4 decembrie 2010, Blocul identitar organiza la Paris un colocviu intitulat *Localism și identitate, răspunsul la mondialism*. Evenimentul aduna personalități din orizonturi diverse, în-

⁶⁰ «Triomphe des nationalistes flamands, une Europe en voie de désagrégation», *Libres*, 01/2011, p. 55-56.

tre care Hervé Juvin care intervenea pe tema *Redescoperirea funcției politice (frontiera și identitatea) ca soluție la criza mondială*. Anterior, în 2008, el publicase *Produire le monde – Pour une croissance écologique*, a cărui teză de inspirație liberal-conservatoare descria o formă de capitalism integral, care viza să comercializeze totalitatea globului pământesc până la cel mai mic aspect al existenței noastre. Încă de pe coperta patru, autorul anunța culoarea: "Va trebui să producem, în termen scurt, totalitatea bunurilor considerate ca naturale, inclusiv aerul pe care îl respirăm și apa pe care o bem. Dar această constrângere reprezintă o formidabilă pârghe de creștere. Suntem în fața unei "noi revoluții industriale", a cărei miză nu este alta decât cea de a produce lumea."

A produce lumea... Adică a privatiza lumea. A privatiza aerul, apa, lumina, viața... Hervé Juvin descrie aici o mișcare de artificializare și de brevetare a materiei vii, de care un șir de multinaționale precum Monsanto se fac vinovate. În capitalismul mondializat, totul se cumpără, totul se vinde, totul se închiriază, inclusiv pântecul femeilor, așa cum spunea Pierre Bergé. A termina cu orice formă de gratuitate este, desigur, *leitmotivul* tuturor mondialiştilor, care trebuie deci să o termine și cu forma politică a statului, ale cărui servicii publice scapă speculației financiare și reprezintă o frână pentru această neliniștitoare "producere a lumii". Or, promovarea unei înrădăcinări identitare localiste, a cărei suprafață politică ar fi inferioară celei a statului-națiune, vizează întotdeauna, conștient sau nu, să sfârșească odată cu puterea protecționistă a statului și cu "funcția sa publică" (în sens puternic), ceea ce duce în mod mecanic la expunerea populațiilor la jaful multinaționalelor, fără ca acestea să se mai poată apăra. Într-adevăr, infra-naționalul este întotdeauna recuperat de supra-național. Regionalismul, adică abolirea sau neutralizarea frontierelor naționale, este profitabilă în ultimă instanță pentru entitățile mondialiste precum bancile financiare, *lobby-urile* industriale și acordurile de liber-schimb, precum TAFTA. Curentul liberal-conservator și tendința identitară regionalistă (adeseori etnico-culturalistă) se pun astfel în slujba mondialismului atunci când își iau ca țintă statul-națiune, funcția publică și naționalizările economice.

Ieșirea din capitalism: condiția unei înrădăcinări identitare autentice

Capitalismul amenință prin natura sa orice formă de înrădăcinare identitară, care nu se poate realiza decât fiind anticapitalistă. Teza politică liberal-conservatoare, care încearcă să concilieze capitalismul, adică banul-rege, și înrădăcinarea, este incoerentă. Liberalismul economic produce mereu un efect general de dezrădăcinare, fie prin imigrația de masă și abolirea frontierelor reclamate în cor de bănci și de înaltul patronat, prin privatizările care revând patrimoniul național celui care dă cel mai mult, prin delocalizările de întreprinderi pentru a fi mai competitive, prin libertarismul moravurilor indus de publicitate și consumerism, prin capitalismul seducției, prin pornografia ambiantă, etc. O înrădăcinare autentică nu este deci posibilă decât în afara liberalismului economic. Din punct de vedere istoric și antropologic, identitățile etnice, culturale, religioase joacă roluri fondatoare în societățile umane, însă doar în societățile precapitaliste, societăți tradiționale. Așa cum arată Garry Leech, capitalismul este un genocid structural, care extermină identitățile tradiționale și recompune clivajele ancestrale pe baze pur socio-economice. Se trece de la identitatea etnico-culturală la identitatea de clasă. În sfera capitalistă nu există nici o solidaritate etnică, confesională, de gen sau națională la nivel infrastructural. Solidaritățile identitare nu subzistă decât la un nivel supra-structural, deci întotdeauna friabil și subordonat imprevizibilului capitalului. În schimb, așa cum știu foarte bine cei bogați, și cum îndură cei săraci, există de fapt o omogenitate de clasă socio-economică, al cărei criteriu rezidă în calitatea condițiilor vieții materiale, bune sau rele, după poziția înaltă sau joasă în piramida veniturilor, precum și în speranța de viață care sporește odată cu capitalul.

Într-un sistem în care contul dvs. din bancă (puterea de cumpărare) vă definește destinul, chestiunea identității etnico-culturale ține deci pur și simplu de folclor. Un program politic fondat pe înrădăcinarea identitară etnico-culturală este irealizabil fără a se ieși din capitalism, cu excepția cazului în care se produc forme parodice ale identității, simulări și simulacre, în sensul lui Baudrillard. E ceea ce

numim de asemenea postmodernitate, domnia "triburilor" în sensul lui Michel Maffesoli, convinse că sunt autentice pentru că reciclează semnele exterioare ale identităților tradiționale, dar a căror acțiune duce în fapt la fărâmițarea și mai mare a corpului social prin introducerea în el a unei subculturi trecute prin râșnița Spectacolului și Consumului; unul din exemplele cele mai ciudate fiind sprijinul financiar al Uniunii Europene pentru regiunea Bretania, pentru a "relansa" folosirea limbii bretone la Rennes, și asta în timp ce nimeni din acest oraș nu a vorbit vreodată bretona, ci gallo...

"Politica este o ocupare fizică"

Pentru militanții identitari, primul lucru de făcut constă în a ieși din capitalism. Fără asta, e pierdere de vreme, deoarece ceea ce se construiește cu o mână, se distruge cu cealaltă. Cum ar spune Bossuet : "Dumnezeu râde de oamenii care deplâng efectele ale căror cauze le sunt dragi." A ieși din capitalism nu este excesiv de dificil: este de ajuns să așezăm cel puțin o valoare mai presus de bani. Patria, de exemplu. Pentru un șef de firmă, asta constă pur și simplu în a nu delocaliza firma, sau chiar a o reloca, din patriotism economic și pentru a face ca țara sa să trăiască, chiar dacă asta reprezintă o pierdere de câștig la final. Apoi, pentru militanții identitari "etniciști" mai cu seamă, al doilea lucru de făcut este să înțeleagă că așa ceva e inaplicabil în Franța, deoarece în acest caz ar urma ca departamentele și teritoriile de peste mări să fie decupate, deci să intre într-un proces separatism antinațional, în maniera lui Christiane Taubira (autorul acestor rânduri este din contră partizanul unei absorbții a TOM și DOM). Oricine susține teza identitară etnicistă sau rasialistă trebuie astfel să înțeleagă că își pierde timpul citind aceste rânduri, și citind până la urmă orice, de altfel. Într-adevăr, militantismul radicalist nu activează în câmpul intelectual, semantic și de limbaj: ci doar în dormitoare, găsind vreo femeie sau vreun bărbat din grupul propriu etnic pentru a fecunda sau a fi fecundată, și dând naștere unor copii din același grup etnic. Nu mai e nimic de făcut în cadrul militantismului rasialist.

Capitalismul, acest dușman al speciei umane și al identităților, este un malthusianism și sfârșește mereu în programe de descreștere

demografică și de reducere a populației, *via* sterilizare, eutanasiere și luptă împotriva familiilor numeroase, și împotriva familiilor pur și simplu. Deci dacă sunteți etnicist, faceți copii, cât mai mulți copii, punct și de la capăt! Chestiunea rasială, pentru a evoca un titlu al lui Michel Drac, nu este un obiect de gândire decât din punct de vedere etnografic. Din punct de vedere al militantismului politic, aceasta se rezumă la o practică demografică natalistă. Arthur Kemp, autor și editor anglofon, de sensibilitate etnicistă, originar din Rodezia de Sud și fin cunoscător al Africii de Sud, unde a lucrat, scria în 2009 apropo de regimul apartheid: "Oamenii politici sud-africani albi și conservatori nu au înțeles niciodată care era resortul esențial al puterii politice, adică ocuparea fizică. Puterea politică decurge din ocuparea fizică: fără drepturi politice, fără titluri de proprietate, drepturi morale – doar ocupare. Cei ce ocupă un teritoriu determină natura societății din regiunea în chestiune."⁶¹

A guverna haosul

Între comunitatea tradițională ancestrală și hiper-complexitatea identitară contemporană este aceeași diferență ca între o prerie plantată cu unul sau doi arbori și jungla amazoniană. Nu suntem adaptați la proliferarea celei de-a doua, care poate foarte bine să ne ucidă, de unde o angoasă legitimă, cea a "corpului fărâmițat". Această angoasă difuză în țara noastră provine din faptul că suntem efectiv angajați într-un război. Un război de exterminare, care, dincolo de Franța și Europa, vizează omenirea întreagă, angajată azi într-un proces de mare înlocuire prin transuman și prin robot. Or, atunci când suntem în război, trebuie să trecem de la ideologie la strategie, dacă nu, murim. Trebuie să trecem de la fixitate la mișcare, de la religie la calcul. Pentru a supraviețui acestui război de exterminare purtat împotriva noastră, propun să trecem de la revendicarea identitară la strategia identitară. Cine spune strategie, spune calcul. Trebuie deci să se definească un algoritm identitar, un program comportamental în mai mul-

⁶¹ «Arthur Kemp – Le mensonge de l'apartheid.» (Traduction du chapitre 1 du livre d'Arthur Kemp, *Lie of the Apartheid and Other True Stories from Southern Africa*, Ostara Publications, Burlington (Iowa), 2009.) <http://www.the-savoisien.com/blog/index.php?post/Arthur-Kemp-Le-mensonge-de-l-apartheid>

te etape. În starea actuală a lucrurilor, militantismul identitar trebuie să înceapă prin *damage control*: "salvarea situației", "descurcarea cu" situația prezentă, oricât de degradată ar fi ea, fără a o aproba neapărat, ci pentru a-i controla și a-i limita efectele negative. Mai întâi să blochezi, pentru ca apoi să fii în stare să inversezi colectiv și cu răbdare un raport de forțe care ne e defavorabil. Cele două etape sunt necesare pentru a întoarce situația în avantajul nostru în mod metodic și controlat, adică o "revoluție lentă" sau o "transformare silențioasă".

În acest scop, propun o nouă definiție a identității naționale franceze: "A fi francez înseamnă a stăpâni haosul." Oligarhia mondialistă, inamică a speciei umane, deci inamică a poporului francez, guvernează prin haos. Pentru ca Franța să-și recapete locul în concertul națiunilor, ea trebuie să își reia locul în lupta popoarelor împotriva haosului mondialist.

Această nouă definiție a identității franceze este strategică și dinamică, ea este legată de un "a face" pragmatic și de un "a fi" fix și ideologic. Tehnic, cum suntem francezi în aceste condiții? Deleuze spunea că pentru a înțelege ceva, trebuie să plecăm nu de la început, nici de la sfârșit, ci de la mijloc. Nu se începe nici cu originea, nici cu ceea ce se proiectează pentru viitor, ci cu situația prezentă, care definește situația factuală reală, în act. Or, situația prezentă este haosul. Pentru a guverna haosul, trebuie să plecăm de la haos, să studiem structurile sale, mai degrabă decât să imaginăm un început sau un sfârșit non-haotice, dar care nu sunt acolo, care nu există. Trebuie să ne tinuем spre *Realpolitik*, să analizăm realul, mai degrabă decât să ne imaginăm o altă lume. Atunci când joc cărți, joc cu cărțile care mi s-au dat. Care e situația? Hiper-complexitatea. A fi francez în realitate constă mai întâi în a înțelege în mod intelectual hiper-complexitatea socială, în a înțelege hiper-heterogenitatea și hiper-melting pot-ul de culturi și de rase, în a deveni stăpâni peste ele. În a ajunge să se refacă Unul cu multiplul integral, adică în a face "naționalism permacultural".

Dacă astăzi suntem constrânși la o anumită deschidere identitară, nu vom evita disoluția decât reinstaurând mecanisme de închidere la diferite niveluri. A reuși să gândești și să organizezi închiderea este miza majoră care ne așteaptă. Hiper-complexitatea haotică, adică hi-

per-deschiderea, este cu siguranță distructivă, dar este punctul nostru de plecare. Întrebarea : "Cu sau fără ?" își are deja răspunsul: și cu, și fără în același timp. "Cu" nu este doar el, singur, viabil, iar "fără" este azi de nerealizat. Trebuie să organizăm deci o deschidere-închidere. Pentru aceasta, după o fază de control defensiv asupra impactelor, trebuie ca în umrătoarea dază să răsturnăm distrugerea în creație, după faimoasa frază a lui Nietzsche: "Ceea ce nu mă omoară, mă face mai puternic." Managementul spune "gândire pozitivă" pentru a inversa negativul în pozitiv, handicapul în avantaj, entropia în neguentropie.

A avea grijă

Dacă criza este Multiplul, a domina criza constă în a-mi fonda identitatea pe înțelegerea Multiplului. A fi Om, a fi supraomul lui Nietzsche, înseamnă a stăpâni haosul, a domina bestia, a pune căpăstru tigrlui, după frumoasa imagine pe care Julius Evola o preia din înțelepciunea asiatică. Înseamnă și "a fi francez". Ingineria socială negativă este producția strategică de haos, deci ingineria socială pozitivă va fi metoda strategică de stăpânire a haosului, în mod posibil similară cu identitatea franceză. Trebuie ca dominarea hiper-complexității haotice să devină "casa noastră comună", ca să-l evocăm pe Laurent Ozon. De fapt, această stăpânire a haosului în sine este un proces de unificare comunitară, al cărei orizont comun este grija față de condițiile noastre de viață. Putem trăi între oameni de diferite origini cu condiția de a fi uniți în faptul de a "avea grijă" de teritoriul pe care trăim. Avem deja un punct comun: trăim cu toții "aici". Francezii neași și cei de oriunde au deci un interes obiectiv comun, ceea ce nu implică însă că l-au înțeles cu toții: să aibă grijă de această țară, deoarece chiar viețile lor depind de asta. Să aibă grijă de această țară ca de un copil sau ca de o grădină care trebuie să rodească, dându-i un impuls de dinamică neguentropică, structurantă și creatoare. Să aibă grijă de această țară așa cum au grijă de ei înșiși, să respecte această țară așa cum se respectă pe ei înșiși, într-un cuvânt, să iubească această țară așa cum se iubesc pe ei înșiși. Aceasta este calea păcii identitare pe care textul de față vrea să o exploreze.

CAPITOLUL VII

APROPO DE "SOCIETATEA INDECENȚEI" DE STUART EWEN

Stuart Ewen, născut în 1945, este istoric al media și al publicității. Predă această disciplină, fiind unul din fondatorii ei, la Universitatea Orașului New York (City University of New York - CUNY). Munca sa de decriptare a imaginilor și mitologiilor societății de consum îl leagă de curentul situaționist fondat în anii 60 de Guy Debord. Opera sa rămâne totuși puțin cunoscută pentru publicul francofon: o singură lucrare tradusă în 1983, care se epuizase chiar la editură înainte de reeditarea din 2014. Această absență de interes vine poate din punerea la index în mod deliberat, demersul de Stuart Ewen prezentând ceva atipic, inclusiv în cadrul unui corpus situ- și post-situaționist.

Într-adevăr, critica situaționistă clasică atribuie în general emergența Spectacolului și Consumului unui proces cvasi-natural de entropie socială, ceea ce numim și "decadență". Societățile noastre occidentale, după ce au cunoscut apogeul și maturitatea, ar fi pe cale să moară de moarte bună, iar noi am fi în faza de debilitate senilă. Nimeni nu e responsabil de cădere, e un ciclu natural, precum îmbătrânirea corpului și a minții. Această naturalizare a sfârșitului Occidentului le permite celor care o provoacă să nu apară niciodată public. Or, munca lui Stuart Ewen pune în lumină nu doar intențiile și programul, ci și metodele folosite, și asta în mod perfect academic și universitar.

Un proiect gândit

De fapt, societatea de consum nu s-a întâmplat cu de la sine putere, ci se supune unui proiect gândit și concertat, pe care Samuel Strauss îl va numi "consumatism", susținut și pus în practică de organizațiile și indivizii care însuflețesc capitalismul industrial de la începutul secolului XX. De ce este necesară o planificare de o asemenea amploare? Deoarece capitalismul este contra-naturii, pentru că poporul, bazându-se pe instinctul său de conservare, îl respinge spontan în beneficiul unui mod de viață mai tradițional, și pentru că, pentru a-l păstra împotriva înclinației profunde a poporului, trebuie deci să se "fabrice consimțământul" acestuia de a rămâne în capitalism, prin intermediul tehnicilor de "persuasiune clandestină" (Vance Packard).

Agenda generală a căpitanilor din industrie în anii 80 este deci următoarea: să adapteze poporul la piață, mai degrabă decât să adapteze piața la popor. În acest scop a fost definit un obiectiv monstruos: deconstrucția integrală a modurilor de viață tradiționale și pre-industriale, care reprezintă în mod evident un obstacol în fața acceptării totale a noii culturi consumeriste. Entropia socială, adică faimoasa decadență a Spectacolului și a Consumului, nu are deci nimic naural și nimic fatal, ci e pilotată prin intermediul unei veritabile inginerii științifice a instinctelor și moravurilor pentru a genera un nou tip uman degenerat, complet adaptat pieței. Acest tip uman inferior a fost portretizat de către numeroși autori în vitriol, între care colectivul de la *Tiqqun*, fin cititor al lui Stuart Ewen, în marile sale texte de la începutul anilor 2000, *Bloom Theory* și *Preliminary Materials for a Theory of Young Girl*. Individul adaptat pieței era rezumat acolo la două caracteristici ale sale, dezrădăcinarea și frivolitatea. Depresia și vulgaritatea.

Emergența planificată în America de Nord a acestei societăți bolnave, indecente, obscene, ar spune Baudrillard, deoarece și-a pierdut simțul limitelor, este analizată de Stuart Ewen în lucrarea

sa, urgență tutorată în mod artificial, pentru că e prea aberantă ca să reușească singură. Ființa umană nu este nebună și are un solid instinct de conservare, care a dat naștere unui "simț comun" și unei "decențe comune", care ne indică intuitiv limitele ce nu pot fi depășite, ce e normal și ce nu e normal, ce respectă constrângerile noastre antropologice și ce nu le respectă. Or, exact aceste constante fac obiectul unei "demolări controlate", în vederea unei mari înlocuiri a speciei noastre prin ceva mai standardizat.

Un model de societate post-umană

Din fericire, această politică eugenistă și populația sa pe cale de robotizare nu au o extindere universală. Într-adevăr, un mare clivaj între două variante s-a profilat în cadrul paradigmei industriale începând cu anii douăzeci. Primul model de societate post-tradițională, elaborat în Statele Unite, este deci o societate a indecenței, care își exercită controlul social prin relaxarea libidinală și care are drept cuvinte cheie *laisser-faire* și *laisser aller*. Principiul său de bază este transgresarea oricăror limite, ceea ce se cheamă și capitalism. Al doilea model, elaborat în țările comuniste, este mai puțin îndepărtat de societățile tradiționale prin aceea că împărtășește cu ele un mod de control social prin reprimarea libidinală (mentală și fizică) și impunerea de limite. Or, reținerea libidoului în interiorul unor limite care permit canalizarea și sublimarea sa este punctul de plecare al oricărei civilizații (mecanism cunoscut în psihologie sub termenii de "gratificare diferată" și complex al lui Oedip).

Acest clivaj geopolitic și civilizațional are o actualitate arzătoare, la ora la care Statele Unite au în vedere să atace Rusia și China în lovituri de ogive nucleare. Într-adevăr, în mod straniu, structura Războiului Rece pare să se redesfășoare azi, deși comunismul a dispărut, ceea ce tinde să demonstreze că clivajul Est/Vest este în mod sigur mai profund decât simpla opoziție comunism/capitalism. Comunismul a dispărut, dar trebuie să constatăm că țările, oligarhiile și

popoarele care au ieșit din el sunt azi mai sănătoase decât cele care nu au cunoscut decât capitalismul și incitarea sa la relaxarea de-civilizatoare. Fenomenele de reprimare, limitare, canalizare, sublimare a libido-ului, pe care le-au cunoscut popoarele sub comunism, au efecte de disciplină, structurante și constructive, care obligă la asumarea unui principiu de realitate situat la polul opus al leșinului destructurant și patogen al capitalismului, care întreține individul în principiul plăcerii și al satisfacțiilor virtuale și regresive. Cu timpul, superioritatea civilizațională a modelului antropologic vehiculat de comunism pare tot mai mare. Popoarele occidentale care nu au cunoscut decât anti-modelul contra-civilizațional vehiculat de capitalism îi percep zi impasurile și încep a găsi că e de invidiat și de dorit celălalt model rezultat din fostele țări comuniste, ale căror principii fundamentale au rămas sănătoase.

Un clivaj major

Într-adevăr, la noi, și nu în Rusia și nici în China, a fost depășită o nouă etapă în psihoza socială și haosul identitar, odată cu teoria confuziei de gen, cu proiectul de "căsătorie homo", "femeia cu barbă" de la Eurovision, și "bărbații în fustă" din școli. Ca reacție la aceste bufeuri delirante e pe cale să se ridice o mișcare de masă în Europa, care să zică *nu*, un adevărat tăvălug ireversibil manifestat prin succesul partidelor populiste la alegerile europene din 2014. În acest nou război mondial, linia de front devine evidentă, între o axă Washington/Bruxelles/Tel Aviv care încearcă să extindă dictatura acelor *Conchita Wurst* în lumea întreagă, prin bombe dacă trebuie (*pinkwashing*), și pe de altă parte o specie umană care se apără, reprezentată de BRICS și de nealiniații relansați de Iran. Pentru a ne reînarma și pentru a lua parte la această bătălie, atâta vreme cât cuvintele mai sunt utile, citiți și dați mai departe cartea lui Stuart Ewen.

PARTEA A DOUA

INTERVIURI

CAPITOLUL I

GUVERNAREA PRIN HAOS, APENDICE LA INSURECȚIA CARE VINE⁶²

Thibault Philippe: Puteți să ne explicați geneza acestui eseu și alegerea anonimatului la acea vreme?

Lucien Cerise: Ca multă lume, am fost frapat de afacerea Tarnac. Pentru reamintire, în noiembrie 2008, vreo zece tineri care trăiau în satul corezian Tarnac sunt opriți într-o manieră extrem de brutală și mediatică de poliția și brigadele anti-tero având drept cap de acuzare sabotarea căilor ferate pentru trenurile de mare viteză. Numele lui Julien Coupat iese în mod deosebit în evidență, deoarece se presupune că anume el ar fi creierul acestui grup ce aparține ultrastângii și autor al unei lucrări intitulată *Insurrection qui vient*, redactat sub pseudonimul de *Comitet invizibil*, care anunța viitoare acte de terorism. Această publicație de inspirație mai degrabă situaționistă urmează altora, mai ales celor din grupul *Tiqqun*, dintre care cea mai cunoscută este faimoasa "Teorie a Fetei Tinere". În rezumat: *jeunismul* (de la franțuzescul *jeune*, adică tânăr, ceea ce s-ar traduce prin *tinerism*-n.tr.) și feminismul sunt unelte de control social, deghizate în instrumente de emancipare. Iar întrucât și eu am frecventat ani de zile cercuri de extremă stângă, la Universitatea Paris 8 (Vincennes/Saint-Denis), în squat-uri și în rețelele anarho-autonomo-libertare, sau în sindicalism la locul meu de muncă, mi s-a întâmplat în mai multe rân-

⁶² Interviu comandat de revista *Nexus*, dar refuzat la publicare din motiv că era necesar să se taie din text, iar autorii nu au fost de acord ; *Égalité & Réconciliation*, 22 martie 2012.

duri, la serate sau reuniuni, să mă intersectez cu membri ai acestei nebuloase intelectuale și militante. Și mare mi-a fost mirarea atunci când i-am văzut plasați în centrul atenției mediatice, și încă în acest mod! Chiar dacă nu am fost niciodată unul din prietenii lor apropiați, am simțit fluieratul glontelui trecând pe lângă mine, deoarece frecventam aceleași cercuri. Nu am putut scăpa de senzația că sunt vizat de ceea ce li se întâmpla și am început deci să urmăresc sistematic tot ce se referea la această afacere. În aceeași perioadă, cineva îmi ceruse să țin o conferință pe tema ingineriei sociale, temă asupra căreia lucram de ceva vreme. Atunci când a început să apară, acest grup de la Tarnac nu era decât un țap ispășitor, degradările de căi ferate fiind revendicate de ecologiști germani, m-am apucat să redactez un text care asocia cele două teme care mă preocupau. După anularea proiectului de conferință, am început să scriu un articol destul de lung, care a atins rapid dimensiunea unui opuscul. Cum nu aveam încă editor în acea perioadă, l-am pus direct pe Internet, cu titlul *Inginerie socială și mondializare*. Din solidaritate și din omagiu față de acest grup de la Tarnac, am preluat pseudonimul de autor de *Comitet invizibil*, ceea ce a atras atenția câtorva persoane, între care Aude Lancelin, care a făcut din el un articol în *Le Nouvel Observateur*. Atunci când editura Max Milo l-a publicat într-o versiune revăzută și mărită, l-a întrebat Eric Hazan, editor al primului *Comitet invizibil*, dacă ar accepta să ne acorde franciza, iar el a refuzat. De unde publicarea sub anonim, deoarece identitatea autorilor nu are importanță, contează doar textul, pe care l-am scris ca pe un manual de introducere în ceva necunoscut, iar nu pentru a atrage atenția asupra mea. Astăzi, capul de acuzare de terorism împotriva lui Julien Coupat și a prietenilor săi a fost abandonat, însă doar după câțiva ani de proceduri – și asta pentru că acuzații dispuneau, din fericire pentru ei, de capitalul de sănătate economică și intelectuală necesară pentru a se apăra, ceea ce nu e cazul pentru toată lumea. Această afacere rămâne emblematică în mai multe privințe, deoarece tratamentul care li s-a aplicat va fi extins și aplicat întregii populații, sub pretextul anti-terorismului, și prin intermediul mai cu seamă al legii privind informațiile. Pentru a înțelege bine ce se întâmplă, putem vedea sau citi intervențiile lor din

2015, *Bye-bye Saint-Éloi!*, text de 38 de pagini ce poate fi descărcat pe Internet, scris împreună de către cei acuzați, și care relatează afacerea din punctul lor de vedere, precum și diferite interviuri și conferințe în care aceștia ne avertizează: "Acest regim special, pe care l-am trăit, va fi deschis către toată lumea."

TP: *Guvernarea prin haos* are ca subtitlu "Inginerie socială și mondializare". Ce este ingineria socială ? Și cum este ea legată de mondializare?

LC: Într-un cuvânt, ingineria socială, *social engineering*, constă în a considera faptul social ca pe un obiect. În mod normal, faptul social este considerat ca subiectiv. Un grup social este constituit din subiecți individuali, care, împreună, constituie un subiect colectiv. Aceasta e abordarea clasică, cea care induce un raport de interlocuțiune, deoa-rece ne aflăm în raporturi intersubiective, de la subiecți la subiecți. Aceste raporturi de interlocuțiune sunt mediatizate printr-un limbaj (cel puțin printr-un un cod) și pot fi pașnice, belicoase, neutre sau de oricare altă natură. În orice caz, ne adresăm cuvinte oral sau în scris, chiar ne apostrofăm, ne certăm sau ne amenințăm, dar rămânem "subiecți vorbitori", așa cum se zice în psihanaliză. Într-un cuvânt, producem semne și așteptăm să ni se răspundă. La polul opus, într-o abordare de inginerie, sfera subiectului care vorbește este literalmente zapată. Totul este de-subiectivitate. Aici, nu ne mai vorbim. Celălalt nu mai este deci adresa unei interlocuțiuni, ci obiectul unei gestiuni, al unui control, al unui management. Ideile, emoțiile, tot ceea ce trăim, totul este obiectivat. Celălalt, dar și noi înșine, putem fi atunci descriși ca obiecte "în șantier", adică de reconfigurat, de reformatat, de reinițializat, cam ca în informatică, în genetică sau în BPT, de unde și denumirea de inginerie, care nu e chiar metaforică. Este vorba pur și simplu de a "face lucrări" asupra subiectivității, de a recombina părțile, etc. Această mecanizare a ființei umane vine direct din abordarea cibernetică. Pe undeva, e un dispreț maxim față de ceea ce e viu. În același timp, este tipul de relație pe care Occidentul liberal-libertar încearcă să îl normalizeze sub conceptul de "mondializare", relație instrumentală, de la sine la sine sau de la sine la altul. Dat fiind că pe un șantier este adeseori mai puțin costisitor să spargi

totul și să reconstruiești din nou decât să modifichi ce era acolo, vedem unde poate să ducă asta atunci când e vorba de societățile umane. Ceea ce înseamnă a normaliza un raport complet sociopat față de celălalt: 1) subiectul este un obiect; 2) pot să îl distrug pentru un bine superior (sau pe care îl consider astfel). Știu că există în Franța un specialist diplomat în inginerie socială pentru oamenii care vor să lucreze în domeniul social. Dar de fapt adevărata muncă socială este antipodul spiritului ingineriei sociale și constă în a reinjecta limbaj, interlocuțiune, subiect vorbitor, deci respect, în straturile populare. După umila mea părere, numele acestui diplomat ar trebui schimbat.

TP: Care sunt azi principalii ingineri sociali?

LC: Am putea reformula: cine la ora actuală îl consideră pe celălalt un obiect? Citez o mulțime de nume în cartea mea. Ei se împart în categorii. La modul global, trebuie să deosebim:

1. "mânuțele", care fac inginerie socială în plan cotidian la muncă și care sunt adeseori idioți utili pentru sistem, toți acești oameni care lucrează în *consulting*, *management*, *marketing*, *business*, strategie militară, servicii de informații, informatica de nivel înalt (inteligență artificială, criptologie), robotică, securitatea sistemelor, etc.;
2. "cei care concep", aceștia fiind adesea minți strălucite, mai mult sau mai puțin conștiente de pericolul pe care îl reprezintă cercetările lor, precum Norbert Wiener, Kurt Lewin, Pavlov, Skinner, Albert Bandura și alții, ca Gregory Bateson;
3. "ticăloșii", ei înșiși divizându-se în două categorii: finanțistii din înaltul domeniu bancar, cu proiectul lor de guvernare mondială, scris negru pe alb și asumat în toate literele lui de către un David Rockefeller în *Mémoires*; și planificatorii precum Edward Bernays (și "com"), Milton Friedman (și strategia șocului), Zbigniew Brzezinski (și cartea lui *Marea tablă de șah*) sau George Soros (și revoluțiile colorate).

În ce privește corpusul bibliografic, acesta este destul de vast și nu e mereu perceput ca venind dinspre aceeași sursă de inspirație.

Putem include aici un celebru text cu origini dubioase – ceea ce în stadiul acesta nu are nici o importanță, deoarece anume metodologia este ce ape care trebuie să o reținem – intitulat *Protocolurile Înțelepților Sionului*; apoi, tot ce se învâрте în jurul lui Gramsci și al memeticii, informațiilor, războiului cognitiv, psihologic și cultural; publicațiile Școlii de război economic (în jurul lui Christian Harbut); semiotica (Barthes, Baudrillard, Kristeva), psihologia socială, structuralismul, sistemica și cibernetica; apoi putem spicui tot ceea ce vine dinspre RAND Corporation sau dinspre alte institute din complexul militaro-industrial nord-american.

TP: Politica și manipularea, nu sunt oare acestea în mod tradițional legate? Ingineria socială are vreo specificitate, un caracter de noutate?

LC: Din punctul de vedere al moralei, politica se adresează unor subiecți pe care încearcă să îi convingă adresându-se rațiunii lor. Dar din punctul de vedere al *Realpolitik*, mai degrabă manipularea iese triumfătoare, și asta într-adevăr de mult timp. Apoi, se poate manipula un corp social în două feluri: într-un mod "conservator", ca la Platon sau Machiavelli, și într-un mod "progresist", ca la Joseph Goebbels sau Bernard-Henri Lévy. Altfel spus, există două moduri de a face control social: prin construirea unei ordini conservatoare simple sau prin construirea unei ordini pornind de la haos. Ordinea conservatoare construiește și impune o ordine unică, aceeași pentru toată lumea, căreia putem să ne opunem din exterior. În schimb ordinea pornind de la haos, ordinea progresistă, distruge pentru a construi, își impune ordinea semănând în prealabil dezordine. Aceasta este diferența dintre controlul social simplu și ingineria socială: același lucru pentru toată lumea, sau o greutate și două măsuri. Într-adevăr, într-un cadru de inginerie, eu însumi nu trebuie să fiu afectat de destabilizarea pe care o provoc, cu riscul de a nu mai putea să o provoc. Trebuie să reușesc să mă disociez, să mă desolidarizez, să mă distanțez de obiectul social pe care îl destabilizez. Operațiunea de calcul al acestui decuplaj are denumirea de *shock testing*, test de șoc. Este complementul organic al strategiei șocului capitalismului, a cărui metodologie trebuie să facă în așa fel încât șocurile provocate să nu îi afecteze în recul

pe cei care le provoacă. Luis de Miranda, în *L'Art d'être libre au temps des automates*, evocă acest subiect destul de confidențial. Voi încerca să rezum în linii mari acest subiect.

Atunci când ordinea se impune tuturor și se repetă în mod identic de-a lungul timpului, este semnul că ne aflăm într-un sistem de societate tradițional, conservator. Iar atunci când ordinea și puterea mea se sprijină în mod necesar pe destabilizarea celuilalt, este semnul că am intrat în modul de funcționare al capitalismului, în care cei bogați nu se pot îmbogăți decât sărăcindu-i pe cei săraci și semănând haos în modul lor de viață. Pentru ca populațiile să accepte mai bine haosul și destabilizarea, acestei situații i s-a dat numele de "progresism". În vocabularul managementului, este "conduita schimbării" sau schimbarea dirijată. Ingineria socială este modul de control social specific al capitalismului, care constă deci în a disocia sistemul aplicându-i bucle de *feedback* pozitiv. Revenind la mecanismele de *feedback* ale ciberneticii aplicate la nivel de societate, avem opoziția dintre "buclele negative", care omogenizează și egalizează sistemul cu un efect de termostat de reglare orientat către o medie, și "buclele pozitive", care decuplează sistemul acuzând diferențele. Anume accentuarea diferențelor care duce la o disociere crescândă a claselor sociale este căutată azi. Această muncă perpetuă de desolidarizare intențională a oligarhiei în raport cu poporul este numită de Pierre Bourdieu "distanțiere" (în lucrarea cu același titlu). Analiza sa este continuată de Monique și Michel Pinçon-Charlot, mai cu seamă în *Les Ghettos du Gotha – Comment la bourgeoisie défend ses espaces*, sau *Les Rothschild, une famille bien ordonnée*. În zilele noastre, această distanțiere trece prin crearea de spații de viață fizic disociate, edificând apartheid-uri de toate felurile, mentale și fizice, precum zidul pe care israelienii în ridică în Palestina, sau precum *gated communities*, ghetto-uri ale celor bogați protejați de miliții private care înfloresc în numeroase țări.

Studiul acestor proceduri de inginerie socială permite să se înțeleagă de ce nu va exista vreo prăbușire economică globală după modelul *Mad Max*, adică haos în afara oricărui control, care să lovească toate clasele sociale, în Franța ca și în Elveția, de altfel. Rămânând

la aceste două țări, Franța permite invadarea militară a altor țări (Afganistan, Coasta de Fildeș, Libia), iar Elveția este o puternică bază pentru finanțele cosmopolite din Europa. Turismul de lux este și el foarte dezvoltat în aceste două țări. De ce vreți ca oligarhia să accepte să-și strice jucăriile? Țările sunt instrumente, instrumente foarte utile, iar diversele crize actuale sunt toate provocate și se află sub control. O prăbușire globală ar lovi și calitatea vieții a prea multor bogați și nu asta este scopul manevrei. Cei care domină sistemul nu vor distruge sistemul decât în măsura în care nu vor fi și ei atinși, în recul. Nu sunt ei masochiști și nu vor să-și taie singuri craca de sub picioare. Tot ce vor aceștia este să curețe sistemul de adversari fără a fi ei înșiși afectați, deci fără a distruge integral sistemul, cel puțin într-o primă fază, deoarece vor aplica politica pământului pârjolit, dacă vor vedea că sunt în pierdere.

Pentru a evita să ajungă aici, procesul de decuplare a claselor sociale pilotat de oligarhie trebuie să se facă fără lovituri și fără riscuri pentru ea. Această atenuare a consecințelor se modelează în termeni de *shock testing* prin aplicarea calculului balistic la circuitele socio-economice pentru a se răspunde la întrebarea: cum să se minimizeze șocul de recul într-o parte a sistemului care aplică un impact unei alte părți a sistemului? Cibernetica a fost inventată între altele pentru a calcula și minimiza șocul de retur și efectul de recul suferite de un vehicul sau un tun în momentul lansării unui obuz. Rezultatele tirurilor de proiectile au fost apoi transpuse într-un fel de balistică socială, înscrisă într-un adevărat de program de calcul al impactelor. Într-adevăr, la fiecare șoc aplicat, există un șoc de retur, asta e o lege universală. Atunci când aplicăm o lovitură cuiva, există întotdeauna contralovitura. În termeni balistici: efectul de recul. Oligarhia încearcă întotdeauna să se elibereze de limitele și de condiționările universale, ceea ce a condus-o înspre a-și pune întrebarea: cum să lovești în altul fără să-ți faci rău? Cum să distrugi dușmanul fără consecințe pentru sine? Cum să reduci șocul de retur atunci când provoci o criză? Cum să faci să nu existe nici un cost atunci când aplici o lovitură? În termeni hinduiști, cum să suprimi orice *karma*? În termeni monotești, cum să abolești orice vinovăție? În termeni orwellieni,

cum să te sustragi decenței comune? În termeni psihanalitici, cum să abolești Supraeul, orice rușine, orice empatie, orice scrupul și să devieni un perfect sociopat pervers? În clar: cum să facă cei bogați pentru a-i elimina fizic pe cei săraci fără ca asta să provoace prea multe remușcări, revolte, revoluții, insurecții, deci o instabilitate prea puternică a sistemului global, în care trăiesc și ei? Pentru oligarhie, mixitatea socială rămâne inamicul numărul 1. Pentru a reduce aceste efecte de șoc de retur, trebuie deci deja să disociem fizic circuitele fluxurilor valorilor economice și simbolice, infrastructurile materiale (apă, gaz, electricitate, transporturi, alimentație, educație, etc.), precum și populațiile însele, făcându-le să trăiască în spații diferențiate, cu cartiere de bogați și cartiere de săraci. Această desolidarizare există deja, dar nu suficient încă. Cei bogați și cei săraci trăiesc încă într-un mod prea întrepătruns și imbricat, prea solidar, de unde atacul masiv asupra a tot ce este factor de egalitate, servicii publice, state-națiuni, pentru a privatiza totul și a fărâmița societatea în funcție de capitalul fiecăruia.

Această perseverență muncă de decuplare a părților trebuie să normalizeze șocurile pentru ca poporul să accepte să le îndure. Laboratoare de sociologie lucrează mai cu seamă asupra noțiunii de "acceptabilitate a riscului", sau cum să facă să fie acceptat riscul de către populații? Putem, de exemplu, comunica asupra "exceselor" principiului de precauție, așa cum fac Jean de Kervasdoué în *La Peur est au-dessus de nos moyens – Pour en finir avec le principe de précaution*, sau Alain Madelin în diferite editoriale. Principiul precauției și arsenalul său juridic sunt probleme pentru oligarhie, deoarece ele protejează poporul împotriva riscurilor pe care oligarhia vrea să-l facă să le accepte. Principiul precauției, ca orice dispozitiv legal, induce o anumită rigiditate ce constituie un obstacol pentru flexibilitatea liberală și "societatea lichidă" pe care puterea caută să o normalizeze. Acest principiu este un obstacol în fața docilității totale, a instrumentalizării complete și a reducerii poporului la un obiect complet plastic. Vom remarca că această acceptare a riscului este ea însăși mereu decuplată. Producătorii de OMG sau de pesticide chimice mânăncă bio, așa

cum a dovedit activiștii americani scotocind prin tomberoanele lor. Iar atunci când era prim-ministru, Tony Blair voia să interzică suplimentele alimentare pe care el însuși și copiii săi le foloseau.

TP: Fiind ajutată de descoperirile științifice – mai ales cibernetica și psihologia socială – ingineria socială, armă a puterii, știe să anticipa reacțiile noastre, scrieți dvs. Poate chiar ajunge să le provoace. Ați putea dezvolta această idee?

LC: Putem într-adevăr să programăm algoritmi comportamentali. Cum anume? Pentru specia umană, structura elementară a percepției asupra lumii este un raport de dualitate. Pentru ca noi să percepem o lume care să aibă sens, oricare ar fi conținutul său, trebuie să percepem o structură de opoziție între cel puțin două lucruri: interior/exterior; yin/yang, tata/mama, zi/noapte, Bine/Rău, prieten/dușman, etc. Șmecheria managementului percepțiilor constă în a produce nu un discurs căruia i ne putem opune, ci două discursuri situate la cele două poluri ale dualității, pentru a pune în scenă o pseudo-opoziție completă, o falsă dezbatere, ceea ce permite să se preia controlul complet asupra lumii cuiva. În acest stadiu, suntem deja dincolo de simpla descriere științifică a reacțiilor și comportamentelor, putem trece la condiționarea lor.

Socul teoretic al ingineriei sociale este furnizat de științele umane și sociale, mai exact de abordările comportamentale sau inspirate din științele naturale. Marea diferență față de aceste științe constă în faptul că nu ne mulțumim cu descrierea lucrurilor, ci intervenim asupra lor, le modificăm. Ceea ce numim și "logică proactivă". Pentru a anticipa comportamentele populare și pentru a le ține sub control, trebuie să mergem mai departe decât simpla observație și culegere de informații, trebuie să mergem până la a provoca aceste comportamente, inclusiv comportamentele de opoziție, critice și contradictorii. Acest demers proactiv este cel al comunității de Informații, mai ales după anii 50 și după programul COINTELPRO (*Counter Intelligence Program*), elaborat în Statele Unite în cadrul mccarthysmului și al vânătorii de vrăjitoare anticomuniste. Serviciile secrete americane (FBI, CIA) au creat în mod conștient pentru tineret o contra-

cultură *beatnik* și *hippie* total inofensivă, pe baza expresionismului abstract (Pollock, De Kooning), de "bougisme" (Kerouac), de artă *pop* psihedelică și de produse stupefiante incapacitante, pentru a pune în funcțiune un circuit de derivare în afara instituției a potențialului de subversiune de altfel mai periculos pe care îl reprezenta comunismul ortodox, care era situat în miezul instituției.⁶³ Iată în ce fel dreapta capitalistă americană a inventat Noua Stângă anti-comunistă pentru a lupta împotriva stângii comuniste, așa cum arată Frances Stonor Saunders în *Qui mène la danse ? La CIA et la Guerre froide culturelle* (2003), al cărei rezumat îl găsim pe site-ul lui Michel Collon: "Cine spune *Război rece*, se gândește la cursa înarmărilor, la cortina de fier, chiar la vânătorearea de vrăjitoare, însă rar de tot la cultură, care a fost, totuși, unul din principalele sale câmpuri de bătălie. Recenta traducere a *Who paid the Piper?* de Frances Stonor Saunders ne arată felul în care CIA a folosit cultura ca armă împotriva stângii la ieșirea din al doilea război mondial... În lucrarea sa, Saunders aduce probe evidente despre un plan plămădit cu grijă de CIA, al cărui scop era înfeudarea vieții culturale și intelectuale de după război față de imperialismul american și față de concepțiile din vremea Războiului Rece. În fapt, CIA se transformase în mecena al artelor de o anvergură care i-ar fi făcut să pălească și pe Medici. Dacă scriu această critică, o fac pentru că sunt dezarmat de faptul că-mi dau seama că dezvoltarea mea intelectuală, în aparență autonomă, este în realitate rezultatul unui plan secret, clocit cu grijă de un serviciu de informații extern. (...) La apogeul Războiului Rece, guvernul american a investit mijloace gigantice într-un program secret de propagandă culturală în Europa occidentală. A nega existența unui astfel de program a devenit o componentă importantă a proiectului, executat în cel mai mare secret de CIA. În miezul programului se afla CCF (Congress for Cultural Freedom), condus între 1950 și 1967 de Michael Josselson, un agent CIA. Rezultatele sale, și mai ales durata sa, n-au fost câtuși de puțin neglijabile. La apogeul său, CCF se folosea de zeci de persoane

⁶³ «Comment la CIA a soutenu des artistes ex-communistes pendant la Guerre froide», 20 minutes, 04/05/2012. <http://www.20minutes.fr/culture/912023-20120405-comment-cia-soutenu-artistes-ex-communistes-pendant-guerre-froide>

În treizeci și cinci de țări, publica mai mult de douăzeci de reviste prestigioase, organiza expoziții, avea propriul său serviciu de presă, propriul său serviciu cinematografic, organiza importante conferințe internaționale și dădea recompense unor muzicieni și artiști în premii și evenimente publice. Sarcina sa consta în a seduce *intelligenția* occidentală, rămasă timp îndelungat sub vraja marxismului și comunismului, pentru a le face să adopte în mod progresiv o atitudine mai binevoitoare față de modul de a fi american (...). În decembrie 1947, George Kennan, arhitectul Planului Marsahll, introducea conceptul de *minciună necesară* ca piatră unghiulară a diplomației americane: se apăra adevărul făcându-se recurs la minciună, libertatea făcându-se recurs la manipulare, democrația prin intermediul unei oprimări nemiloase, deschiderea regimului prin operațiuni secrete și insidioase. *CIA angajează socialiști și foști comuniști*. Susținătorii principali ai acestei răsturnări neliniștitoare a valorilor nu erau defel ideologi de dreapta sau nașiști reabilitați odată cu terminarea războiului, ci preinși oameni de stânga care se afirmau ca "non-comuniști". Strategul cel mai importatn a fost Arthur Koestler."⁶⁴

Aceeași metodologie este folosită și în zilele noastre, de Frontul de stânga, de exemplu. Există, evident, oameni sinceri în această mișcare, dar ei sunt manipulați. Sistemul caută să elimine orice incertitudine, orice critică; pentru a face asta, el însuși creează pseudo-incertitudine și pseudo-critică, care sunt supramediatizate cu scopul de a monopoliza atenția și de a atrage energiile potențial critice într-o vizibilitate în afara sistemului care le neutralizează. În termeni hegelieni, teza produce propria sa antiteză; astfel, teza este sigură că păstrează controlul propriei sale contradicții antitetice; este deci sigură că nu va fi niciodată contrazisă fundamental, doar marginal, și că va păstra controlul. Puterea își organizează deci propria contestare. Pune în scenă pseudo-incertitudine, cu falși teroriști și false mișcări de opoziție. Spre exemplu, în Franța, ministerul de Interne nu se mulțumește să se infiltreze în mediile de stânga, organizează chiar el grevele și manifestațiile prin intermediul indicato-

⁶⁴ «Le «mensonge nécessaire» : la CIA et les grands écrivains», *Investig'Action*, 06/05/2006. <http://michelcollon.info/Le-034-mensonge-necessaire-034-la.html>

rilor și agenților dubli (cândva troțkiști, azi mai degrabă libertari). De la grevele din 1995 și de la *Plus jamais ça! (Niciodată mai mult!)* a lui Juppé, au fost desfășurate mijloace importante. Toată extrema stângă, pe care o cunosc bine, este astăzi complet infiltrată de agenți de influență, a căror sarcină este să o alinieze la interesele atlantiste și sioniste, care se confundă mai mult sau mai puțin. Găsim dovezi în acest sens pe un motor de căutare scriind *Indymedia Soros*, spre exemplu. Mediul anarho-libertar francez a început să își pună serios întrebări în 2008, atunci când o polemică a izbucnit cu ocazia invitării unor antifasciști ruși. Un forum al CNT-AIT dă următoarele explicații: "Polemica a izbucnit atunci când un internaut a dezvăluit că faimoșii antifasciști ruși invitați în Franța aveau legături cu *Searchlight*, revistă britanică care afișează, desigur, un frumos antifascism, dar al cărei redactor șef recunoaște că are legături cu serviciile secrete din țara sa. Același internaut arăta că mișcarea care aducea în Franța rușii aceștia (în speță REFLEX, SCALP, Rețeaua *No Pasaran*), face parte dintr-o rețea numită United (căreia îi aparține *Searchlight*). Ce este deci acest United? Este, după cum se afirmă pe site, "cea mai mare rețea pan-europeană antirasistă". Ea regroupează 560 de organizații și luptă împotriva naționalismului, rasismului, fascismului și pentru drepturile imigranților și refugiaților. Foarte bine până aici. Doar că dacă facem efortul de a citi rapoartele sale de activitate, ajungem să cunoaștem direct lista de organizații care finanțează United. Și aici ne vine să râdem. În raportul de activitate din 2006 erau arătați la grămadă, printre generoșii donatori: Comisia Europeană, Consiliul Europei, Consiliul Mondial al Bisericii (!), Consiliul cultural din Suedia, Grupul parlamentar european al Verzilor, Grupul parlamentar european socialist, Grupul parlamentar european comunist, ministerul Afacerilor Externe elvețian, etc. Chiar mai rău, două ministere ale poliției (cel puțin) finanțează direct United: ministerul de interne britanic și ministerul de interne olandez. Iar REFLEX este membru în această rețea (căreia îi aparține SCALP)! Aceste dezvăluiri fie trebuiau dezmințite formal (dacă erau false), fie, în caz contrar, să primească explicații politice, au trezit, desigur, o vie polemică, dar explicațiile se lasă încă așteptate. Astfel, principala rețeaua pusă în cauză, No Pasa-

ran (căreia îi aparține REFLEX, ca și SCALP), s-a învrednicit să dea un comunicat răsunător (din care voi reproduce mai încolo principalele extrase), dar care, în fond, se ferește să dea vreo explicație. Să remarcăm mai întâi că SCALP-No Pasaran se ferește să dezminț formal cele două acuzații care au lansat polemica: - în primul rând, că participă chiar ei la o rețea finanțată de poliție; - apoi, că directorul revistei *Searchlight* are legături cu poliția secretă britanică.”⁶⁵

Printre sponsorii nemenționați mai sus, să adăugăm Open Society Foundations a lui George Soros și Fundația Rothschild, așa cum se vede pe pagina "Supported by"⁶⁶. Consecințele acestei piratări complete a extremei stângi de către Marele Capital se manifestă în ineficiența totală a sindicalismului revoluționar, care a cedat complet locul sindicalismului de cogaștiune reformistă. Singurul tip de grevă cu adevărat eficientă ar fi o grevă, în timpul căreia să nu se piardă bani. Putem astfel să o continuăm la infinit. Este o "grevă durabilă", ceea ce numim în general o grevă a zelului. Se vine la muncă, dar nu se face nimic, sau mai nimic, și mai ales se organizează colectiv această absență de la muncă, evident, fără preaviz de grevă și fără vreo declarație oficială. Aici nu ar fi vorba decât de o nesupunere civilă cu o reputație bună. A ajunge la această concluzie și a începe punerea ei în practică este ceva pur și simplu de bun simț, dar totul se face la nivelul direcțiilor sindicale, ca să nu se ajungă până acolo niciodată. După mai mulți ani în mediile de stânga, simțim foarte bine acest "plafon de sticlă", această rezistență la inițiativele de la bază din partea cadrelor și a șefilor, care sunt obedienți față de o agendă definită și mai sus de ei, în rețelele de informații. Această proactivitate a serviciilor secrete merge dincolo de organizarea unor greve ineficiente și a unor manifestații pur carnavalești, și chiar dincolo de organizarea artificială a unor revolte la periferie prin intermediul unor nenorociți plătiți în batoane de canabis de polițiști pentru a-i ajuta să își com-

⁶⁵«Quelques questions de principe... (À propos des accointances)», CNT-AIT, 23/08/2008. <http://cnt.ait.caen.free.fr/forum/viewtopic.php?p=32625&highlight=>

⁶⁶«United is supported by», UNITED for Intercultural Action. European Network against nationalism, racism, fascism and in support of migrants and refugees. <http://www.unitedagainstracism.org/about-united/supported-by/>

pleteze propriile efective de instigatori în civil (sau "aprozi"), asta se referă și la idei, la difuzarea de viruși mentali incapacitanți, concepuți după chipul sistemului, precum teoria de gen, nouă rășnitură a feminismului de altădată, dar în plus încă și mai isteric, garnisit cu sos *girl power* și *gay friendly*. Rezultatul este în fața noastră: nu mai există azi vreo diferență între stânga și Spice Girls, Hollande, Cohn-Bendit, Besancenot și Lady Gaga: aceeași bătălie! Urmărind continuu, observ de ani de zile o muncă tenace pentru a se face ca extrema stângă să devină pro-israeliană. Se pleacă de departe, iar traseul pare improbabil, dar turnura se operează încetul cu încetul. Cum fac agenții de influență ? Aplicând tehnica *pinkwashing*. Se evită cu grijă să se militeze CONTRA cauzei palestinienilor, asta pare ciudat, dar în schimb se militează PENTRU cauza homo și transsexuală. Trebuie ca în caz de radicalizare a tensiunilor, dacă extrema stângă este somată să aleagă o tabără definitivă împotriva combatanților bărboși din Hezbollah și *gay pride* de la Tel Aviv, să triumfe a doua pentru că va fi mai familiară și descrisă ca autentic progresistă.

Despre toate aceste subiecte putem citi cu folos Frédéric Charpier, *La CIA en France – 60 ans d'ingérence dans les affaires françaises*, sau articolul lui Christian Bouchet, *À l'extrême gauche de l'oncle Sam*. Despre complicitatea dreapta-stânga trebuie să-l menționăm și pe Charles Robin cu *La Gauche du capital*, precum și Jean-Claude Michéa care pune această întrebare într-una din cărțile sale: *Stânga, stadiu suprem al capitalismului?*

Acestea fiind spuse, extrema dreaptă nu este, în rest, o chestiune de infiltrare. Rețelele NATO provenite din nazism și fascism, numite *stay-behind* și Gladio, sunt încă foarte active, așa cum se poate vedea în Ucraina. În Franța și prin alte locuri, dreapta națională a fost majoritar atlantistă vreme de decenii, și are deci partea ei de răspundere în situația actuală, inclusiv în ascensiunea LGBT și în invazia migratorie, fenomene care nu vin din comunism, nici din țările ex-comuniste. Chestiunea identităților, larg propagată înspre dreapta, este și ea cu dublu tăiș. Nu o putem evacua în totalitate, dar trebuie să recunoaștem că azi ingineria socială joacă din plin cartea identitară, de stânga ca și de dreapta, mai ales prin producția de rivalități

identitare în clasele populare pentru a le fărâmița, pentru a împiedica organizarea lor, în spiritul principiului "divide pentru a stăpâni". Există o teorie identitară de stânga, cu chestiuni de gen și de sex, și o teorie identitară de dreapta, cu chestiuni de rasă și cultură. În vreme ce se pierde timp cu aceste chestiuni în dezbateri "pentru și contra", supramediatizate și complet sterile, chestiunile socioeconomice serioase nu sunt abordate, iar Puterea continuă să avanseze cu pionii ei. Vechile sfori s-au uzat până la fir, dar încă mai funcționează, ceea ce mă uimește continuu. Într-adevăr, din noaptea vremurilor, războiul cognitiv purtat de Putere împotriva poporului constă mereu în : 1) esențializarea micilor diferențe identitare pentru a ridica indivizii unii împotriva altora; 2) colonizarea "timpului creierului disponibil" cu zgomot informațional și cu chestiuni anecdotice sau secundare, momeli care distrag atenția de la ceea ce este important. Chestiunea identităților este în miezul legăturii sociale, evident, așa cum arată științele umane, dar aceste identități nu vă definesc destinul decât în sistemele precapitaliste. În schimb, atunci când contul dvs din bancă este cel care vă definește condițiile reale de viață, deci tot ce vi se va întâmpla în viață, este ilegal să se tot vorbească atâta.

Acestea fiind spuse, nu îi voi acuza de "fascism" pe oamenii care evoluează în mișcarea identitară. Eticheta de *facho* este mult prea comodă și liniștitoare în definitiv, deoarece rolurile mediatice sunt clar definite, între cei buni și cei răi. De altfel, în această privință, un contact mi-a confirmat că întreaga campanie privind tema antifascismului (antifa, Ras l'front, Conspis hors de nos villes, etc.), relansată recent în mediile de extremă stângă, a fost în fapt elaborată după un *brainstorming* comun DCRI (ex-RG) și ziarul *Le Monde* pentru a încerca să denigreze orice critică prea apăsătoare a sistemului. Însuși modul său de apariție pune degetul pe rană, deoarece este mult prea concertat și disciplinat pentru a fi o urgență spontană a extremei stângi (care este prea individualistă și dezorganizată pentru a fi în stare să lanseze acest gen de campanie), cu toate elementele sale de limbaj prefabricate și livrate "la cheie": acuzația de confuzionism dreapta/stânga atunci când vrem să se facă sinteza a ceea ce e mai bun din ele (în stilul CNR sau Soral); acuzarea guvernelor "autoritare" și "popu-

liste”, de la Chavez la Putin, pentru a descuraja luarea lor ca model; acuzații la vrac de antisemitism, rasism, misoginie, homofobie sau de teorie a complotului etc. Pe scurt, pseudo-dezbaterea între *fachos* (fascizanți) și *gauchos* (stângiști) este o rutină de control social fără risc și bine unsă, în întregime fondată pe vechea tehnică bine cunoscută de ”descalificare înainte de dezbatere”, care constă în a ataca autorul mesajului pentru a evita să fie examinată relevanța intrinsecă a mesajului.

Acum, dacă vreți cu adevărat să puneți oamenii în dificultate la o cină în oraș, faceți turul mesei înrebându-l pe fiecare cât câștigă, apoi orientați discuția către diferențele de venituri și capital, clivajele și ierarhiile pe care le induc acestea în termeni de calitate a vieții, chiar de speranță de viață, și despre faptul dacă situația asta e meritată sau nu?! Veți vedea rezultatul. Personal am testat deja, ambianță plăcută și electrică asigurată. E încă și mai rău să treci drept *facho* de serviciu, deoarece nu corespunzi nici unui rol predefinit.

TP: Atunci cum să se evite capcana controlului?

LC: Exact refuzând să intri în vreun rol predefinit. Principiul ”gestionării riscurilor”, care este o ramură a studiului nostru, constă în a reduce incertitudinea, creând o falsă incertitudine atât de necesară. Trebuie deci să se reinjecteze o incertitudine adevărată în sistem. Să se rejicteze adevărata contradicție. Cum să fii sigur că e o contradicție adevărată? Cum să fii sigur că nu urmezi o antiteză generată în mod proactiv, o falsă contradicție? Singura soluție constă în a te extrage cu totul din sistemul teză/antiteză. În a nu fi contradicția a nimic. A nu fi antiteza a nimic. Cum? Prin a nu te situa în raporturi ”pentru sau contra” a orice. Pentru aceasta, trebuie să învățăm să meta-comunicăm: atunci când suntem în fața unei dezbateri, ”pentru” sau ”contra” a ceva, să nu luăm partea nimănui, ci să urcăm la nivelul logic superior pentru a descoperi trunchiul comun al tezelor contradictorii despre care e vorba. În general, *pentru* și *contra* au o presuposiție comună, care este cel puțin relevanța dezbaterii în chestiune. Apoi, să ne extragem și din acest trunchi comun.

În acest moment, ieșim dintr-o dezbatere de idei pentru a vedea structura acestei dezbateri de idei și dacă această structură corespunde

punde cu ceva la nivelul faptelor. Să punem mai degrabă întrebări privind originea dezbaterii decât să intrăm în ea. Facem atunci analiză de sistem (sistemică și cibernetică) sau analiză de modele, a căror osatură se supune teoriei matematice a ansamblurilor: sistemele se întrepătrund sau se includ unele în altele și există sisteme ale sistemelor, tot mai integratoare, care permit să se degaje structura structurilor, etc. Aceasta este și logica Conceptului și a Spiritului, care constă în a subsuma din ce în ce mai mult.

În pus, această procedură de meta-comuniare permanentă în legătură cu ideile trebuie să fie confruntată cu faptele. Baza la care revenim întotdeauna trebuie să fie neutră pe planul ideilor: să ieșim din jocul contradicțiilor și antitezelor pentru a gândi lucrurile doar din perspectiva faptelor concrete. Fapte, și numai fapte, toate faptele. Ceea ce e total irecuperabil. Subversiune maximă, pe vecie irecuperabilă, aceasta este exact vechea și buna metodă științifică experimentală: raționamente logice sprijinite pe fapte concrete. Atenție, să nu fie vreo neînțelegere, nu vorbesc de scientism sau de pozitivism. Vorbesc de o atitudine pur și simplu non-ideologică față de lume, adică cu cât mai puține idei posibil. Mă feresc ca de ciumă de ideile și de sistemele de idei (ideologii). Nu ne putem lipsi cu totul de idei și teorii, dar mereu trebuie să păstrăm în minte că ele nu sunt decât ipoteze, mai mult sau mai puțin coerente și consistente, însă doar ipoteze. Ideile și ipotezele trebuie să fie mereu supuse autorității faptelor brute, autoritate a Realului, singura autoritate pe care o recunosc, în ceea ce mă privește. (Într-o perioadă, voiam să lansez o mișcare botezată Comunitatea Realului, după articolul despre *reality-based community* de Ron Suskind, dar inițiativa a rămas în gol, din lipsă de timp și de mijloace.)

Realul înseamnă felul în care sunt lucrurile, independent de ceea ce am vrea noi să fie ele. Alte definiții ale realului, cele din tipologia lacaniană: "Ceea ce revine mereu în același loc" ; "Ceea ce nu se poate controla". Eu militez deci în favoarea unui empirism integral, un "factualism" cu un număr cât mai mic de idei, deoarece anume ideile și ideologiile sunt cele manipulate, sunt regizate în dezbateri "pentru sau contra". Trebuie deci să rămânem "triviali" în sensul epistemo-

logic, adică la cel mai jos nivel și fără idei preconcepute. Apăr deci o metodă vidă, fără conținut, fără idei, ceea ce reduce considerabil riscurile de a fi manipulat. Această viziune despre metoda științifică, compusă dintr-o meta-comunicare privind sistemele, adică privind formele noastre mentale, asociată unei reîntoarceri constante la trivialitatea factuală, este destul de aproape de buddhismul zen. Ca să zicem totul, este vorba pur și simplu de "bunul simț".

TP: Dezinformarea, explicați dvs., trece exact prin alunecările semantice *via* promovarea cuvintelor noi în scopuri de propagandă. Unde ne aflăm în această privință?

LC: Pentru Putere, manipularea limbajului în general este esențială, deoarece acesta este modul în care construiește ea realitatea. Spuneam la începutul interviului că într-un cadru de inginerie, nu mai vorbim între noi. Pentru a fi mai precis, putem continua să ne vorbim "în aparență", dar e un pseudo-limbaj, o limbă de lemn sau de cârpă, un limbaj ce nu are nici o indexare în spațiul Realului. Marile totalitarisme ale secolului XX au făcut să progreseze arta de realizării prin intermediul limbajului până la o sofisticare extremă. Orwell a spus totul cu conceptul său de *newspeak*, dar va fi completat în mod judicios prin lucrările lui Victor Klemperer, Éric Hazan și Christian Salmon.

De ce merge atât de bine *storytelling*? Cum se face că suntem sensibili atât de tare la istoriile ce ni se povestesc și că aceste narațiuni adeseori fictive cântăresc atât de mult în viețile noastre și în mersul lumii? Asta vine din faptul că *Homo Sapiens* nu este niciodată în contact direct cu realitatea brută. Nu avem acces la real decât prin intermediul unei construcții semantice, de limbaj, care furnizează reprezentarea, harta teritoriului în care subzistăm. Această hartă e ansamblul a ceea ce știm noi despre lume, este grila de lectură culturală pe care o învățăm și o perfecționăm de la naștere și fără de care nu am putea supraviețui. Pentru mai multe explicații privind aceste chestiuni de semiotică aplicată psihogenezei, facem trimitere la cercetările lui Dany-Robert Dufour, mai cu seamă *On achève bien les hommes*. Încerc un rezumat.

Totul pleacă de la faptul că specia umană este neotenă, adică prematură. Moștenirea genetică aparte nu înseamnă nimic, este nevoie ca ea să fie activată prin ficțiune. Într-o viață de om, ficțiunea reprezintă o parte mai importantă decât realitatea. Punerea în expresie de ficțiune a trăirii umane este înscrisă în condiția noastră de subiecți vorbitori. În fapt, tot ceea ce are Sens ține, de bine, de rău, de ficțiune. Asta include toate marile narațiuni identitare și comunitare, toate marile mituri istorice, religioase, politice, memoriale, și nu doar pe cele asupra cărora cenzura ne interzice de ceva ani să ne punem întrebări. Pentru a înțelege asta, trebuie să examinăm mecanismele de dobândire a limbajului, pentru că nu există producere de sens fără un cod, fără un vehicul de limbaj. La naștere, pe un plan strict genetic, bebelușul este capabil să producă toate sunetele. Or, nici o limbă omenească nu conține toate sunetele. Pentru a intra într-o limbă și a începe un schimb cu sens, bebelușul trebuie deci să învețe să își inhibe anumite potențialități genetice, anumite potențialități reale și naturale, în beneficiul consolidării altor potențialități genetice. Intrarea în limbaj, intrarea în sens presupune deci o negare selectivă în cadrul moștenirii genetice, în evantaiul de potențialități care ne sunt lăsate moștenire, ceea ce constituie un fel de denaturare. Natura este prea bogată, intrarea în cultură și sens constituie o reducere a ei și o orientare specifică, pe seama unei alte orientări. Această reducere, sau limitare, sau denaturare, sau in-formare (în sensul de punere în formă) a materialului genetic înnăscut corespunde unui mecanism al socializării. Învățarea socială, *acquis*-ul post-natal, educația, cultura, într-un cuvânt "competența de limbaj" impun limite și inhibă selectiv moștenirea naturală, care fără această influență externă rămâne anarhică, amorfă, non-structurată, "literă moartă". Anume această informație inhibatoare este cea care dă Sens. La oameni, moștenirea genetică singură nu conduce decât la autism și la o absență handicapantă de socializare. Socializarea de limbaj și semantică constituie deci în ea însăși o de-realizare: trăirea nativă, originală, genetică, a realului brut natural nu este luată în bloc, nu este respectată în integritatea sa totală, nu reținem din ea decât unele părți, dar acest mecanism selectiv trece neobservat, iar "partea", construcția selectivă, este

luată drept întreg. Într-adevăr, pentru ca codul cultural prin intermediul căruia comunicăm să fie credibil și funcțional, el trebuie să se bazeze pe postulatul iluzoriu al deplinei sale adecvări la Real: să uităm că este o convenție și să începem să credem că e ceva absolut. Dacă încep să mă îndoiesc de limbajul pe care îl folosesc, se prăbușește nu doar capacitatea mea față de legătura socială, ci și orice formă de "sens al vieții" (proces al psihozei) . Pentru a intra în universul Sensului, în universul simbolurilor și al codurilor de limbaj, trebuie decât să negăm selectiv Realul crezând în același timp că îl respectăm. Pentru a continua să folosim harta, trebuie să credem că ea corespunde teritoriului.

TP : De ce încheiați cu *L'Appel des Résistants*? Nu a furnizat Stephen Hessel mai mulți membri în Comisia trilaterală, via clubul Jean Moulin, așa cum ne reamintește Jean-Claude Michéa în *Le Complexe d'Orphée* ?

LC: Stephen Hessel nu este singurul semnatar al acestui *L'Appel des Résistants*, ei sunt vreo cincizeci. De altfel, atunci când am scris cartea în 2008-2009, nici nu știam cine e Stephen Hessel, în afară de faptul că era un nume printre altele în josul vreunui text, deoarece nu a devenit celebru decât în 2010 cu *Indignez-vous ! (Time for Outrage !)*. Înainte, *L'Appel des Résistants* pe care l-a cosemnat în 2004, a fost redactat pentru a se comemora a 60-a aniversare a Programului Consiliului Național al Rezistenței, scris în 1944. Acest program al CNR, cu titlul său adevărat *Les Jours heureux*, este un text absolut extraordinar, minunat, mustind de inteligență și bunătate, întreg geniul francez e în el, în această alianță între gaulliști și comuniști, care vă face pielea ca de găină și vă umple ochii de lacrimi. Dacă nu ești un ticălos, nu poți decât să fii de acord cu acest text și să simți că a-l promova este o urgență; deși nu e decât de dimensiunea unui manifest, cele patruzeci de pagini ale sale nu pot fi citate integral. Voiam totuși să reamintesc că există și să mă așez sub patronajul său. Din lipsă de spațiu, m-am mulțumit să reproduc *L'Appel des Résistants* care face un rezumat pe două pagini al programului. Și mai pe scurt, să notăm că regăsim în el întreg spiritul Consiliului Național al Rezistenței în maxima genială lansată de Égalité & Réconciliation, mișcare fondată

de Alain Soral: *Gauche du travail, droite des valeurs* (Stânga muncii, dreapta valorilor).

TP: Să trecem pe planul geopolitic. Recentele tulburări din Italia, Grecia, legea NDAA a lui Obama pot fi interpretate în termeni de inginerie socială?

LC: Din punctul de vedere al oligarhiei occidentale, ai cărei reprezentanți sunt Obama și consilierii săi, o lume multipolară, o lume multiculturală este intolerabilă deoarece nu este cu totul sub control, sub controlul său. O lume multipolară îi reamintește oligarhiei de lumea reală, obligând-o la anumite limite, frontiere, la contradicție, la faptul că nu domină lumea în totalitate. Pentru oligarhia capitalistă, lumea trebuie să fie Una și fără frontiere. Aceasta este viziunea sa geopolitică. Ca să reușească, ea să străduiește să distrugă lumea așa cum e pentru a o înlocui cu lumea pe care și-o dorește. Metodologic, în opera sa de distrugere, face apel la "strategia ciocnirii" și la "managementul terorii". *Terror management theory* este o branșă a științelor umane născută în 1986 sub impulsul a trei cercetători americani: Jeff Greenberg, Tom Pyszczynski și Sheldon Solomon. Această abordare de tip gestiune, rațională și științifică, a terorii propune o analiză a mecanismelor psihologice și comportamentale ale temei și panicii. La nivelul unei inginerii, putem extrage din ea aplicații care permit să se răspundă la unele întrebări. Cum să terorizezi și să panichezi pe cineva în cel mai eficient mod posibil? Cum să îi faci pe oameni complet nebuni, cum să îi împingi să se sinucidă sau să se ucidă între ei, fără ca asta să aibă vreun impact de retur, evident?

Conform celor spuse mai sus cu privire la limbaj, reprezentarea este uneori suficientă pentru a provoca aceleași efecte ca și realul. Spre exemplu, ceea ce se numește de obicei "datorie publică" nu există decât în limbaj. Dar din faptul că oligarhia nu putea să ne facă să credem în ea de pe o zi pe alta fără o minimă punere în scenă, a trebuit trecem prin stratagema crizei 2007-2008, prin intermediul căreia băncile au supraîndatorat statele cu bani care au servit pentru a le salva tot pe ele. Creditoare și debitoare în același timp, băncile ne-au făcut să intrăm în sistemul circular de auto-confirmare perfor-

mativă fără legătură cu realul și cu o natură profund halucinatorie și psihotică. Jean-Claude Paye este foarte bun la analiza acestor mecanisme de nebunie socială. Dacă ea merge totuși, e doar pentru că poliția și armata sunt acolo pentru a-i proteja pe bancheri, care nu sunt decât niște tipi din birouri (sau castele), și sunt de felul lor total neputincioși în a imune ceva, orice. Puterea finanțelor se bazează în întregime pe ceea ce se numește în limbaj comun *bluff*, ca la poker. De altfel, i se atribuie lui Mayer Rothschild, fondatorul dinastiei, următoarea remarcă: "Afișați aparența puterii, și ea vă va fi dată fără întârziere cu adevărat."

Ceea ce merge în cazul puterii, merge și în ce privește pericolul. Capacitatea de "a face să se creadă" (în putere sau în pericol) este fundamentală, deoarece reprezentarea pericolului provoacă aproape aceleași efecte anxiogene ca și pericolul real. De aici și faptul că antiterorismul, ai cărei avatari sunt *Patriot Act*, NDAA sau legile noastre scelerate din Franța, nu are nevoie de teroriști adevărați. De aici și faptul că se lipsește efectiv de ei! Personal, atunci când aud vorbindu-se de "amenințare teroristă", zâmbesc. Timp de ani de zile, am mers la Școala militară, situată în fața Turnului Eiffel, la Paris, să ascult colocviile și conferințele privind serviciile de informații, securitatea, Forțele speciale, strategia militară și geopolitica. Aceste evenimente adunau toată crema din armată, poliție, servicii secrete, politică, patronat și jurnalism. "Amenințarea teroristă islamistă" constituie pânza de fond pentru toate aceste dezbateri. În mod bizar, se intra la aceste conferințe prin simpla înscriere pe Internet, cu prezentarea rapidă la intrare a unui document de identitate banal și ușor de falsificat. Nu exista nici un fel de sistem de detectare a metalelor, nici un scanner corporal și nici vreo bandă rulantă pentru genți și valize, nici un câine de urmă, și nici nu-mi amintesc de vreo cameră de supraveghere video. Coerența și profesionalismul par aici secundare, inclusiv din partea celor de la securitate, pentru că nici nu se preocupă să se protejeze de pericolele despre care conferențiază de altfel plini de complezență. În realitate, nu există NICI O amenințare teroristă islamistă. Zero, nimic, iar acești profesioniști știu bine asta, rațiune pentru care se scutesc singuri de neplăcerile paranoiei securitare.

A trebuit să vină pretextul atentatelor din ianuarie 2015 pentru a arunca țara întreagă în alertă permanentă de terorism, fără ca asta să împiedice guvernul să organizeze chiar el manifestații de stradă încă din prima zi a atentatelor, în disprețul cel mai flagrant față de dispozițiile legale din planul Vigipirate deoarece, după același guvern, un număr necunoscut de teroriști circulau în libertate înarmați cu lansatoare de rachete!

În ce mă privește, am studiat îndeajuns chestiunea: singurele riscuri teroriste reale în Occident vin chiar de la serviciile secrete occidentale, și mai ales de la cele anglo-saxone și israeliene. E de ajuns să te instruiești un pic cu privire la metodele de lucru ale serviciilor speciale pentru a afla că atentatul cu steag fals (*false flag*), adică atribuit în mod fals altcuiva, este complet banalizat de secole. Fabricarea de documente false, uzurparea de identitate, precum și identitățile inventate de la zero – ceea ce în jargon se cheamă "legende" – sunt pâinea de toate zilele în munca la Informații.

Amenințarea teroristă în Occident este deci în mare parte o ficțiune, la fel ca datoria publică, dar ea se înscrie perfect în managementul "terorii virtuale". Toate evenimentele geopolitice pe care le menționați sunt simptome ale unei veritabile inginerii sociale a fricii aplicată popoarelor, dar fără vreo rațiune obiectivă, fără rațiune reală, nu trebuie să încetăm a spune asta. Puterea "comunicării", adică a media, face totul. Acest rafinament pur și simplu satanic într-ale sadismului dezvăluie că oligarhia occidentală atlantistă a mers mult dincolo de decadență, ea se află în stadiul de sociopatie generalizată. Pentru a continua despre aceste chestiuni, alături de lucrarea bine cunoscută a lui Naomi Klein, recomand și altele, la fel de obligatorii, *Choc et Simulacre* de Michel Drac, și *La Stratégie du chaos* de Michel Collon. Dacă titlurile noastre se oglindesc unele în altele, o fi *Zeitgeist*...

TP : Ce grilă de analiză se poate aplica revoluțiilor colorate?

LC: Tebuie să plecăm de la o constatare. Este un raționament deductiv, dar întemeiat pe observații empirice: toate revoluțiile autentice, care vin cu adevărat de la popor, au eșuat; toate revoluțiile care au funcționat erau "revoluții colorate", dirijate de "minorități active".

E cazul Revoluției americane, a revoluției noastre din 1789, apoi a celei ruse din 1917. Asta e bine să se știe și despre Mai 1968 (cf. Alain Peyrefitte, Roger Frey, *L'Express*, no. 2437), al cărei scop era să deschidă Franța către rețelele americano-israeliene. Aceste minorități active, compuse din *lobbies* și diverse grupuri de influență, plutesc peste mânia poporului, uneori justificată, alteori complet fabricată sau amplificată. "Să agităm poporul înainte de a ne folosi de el", spunea Talleyrand. Apoi, folosind media ca pe o cutie de rezonanță, aceste minorități active filmează în plan îndepărtat o zonă circumscrișă în care oamenii se agită efectiv, precum Piața Tahrir din Cairo, în vreme ce restul orașului și al țării se dedică propriilor treburi sau își face siesta, așa cum mi-a spus un contact pe care îl am în Egipt. Am avut același gen de manipulare cu Primăvara Arabă în Siria, Iran, Libia – cu piața centală de la Tripoli reconstituită în gips-carton în Qatar – sau în Ucraina de două ori la zece ani distanță: Revoluția portocalie și apoi EuroMaidan.

Chiar și atunci când poporul suferă cu adevărat, capacitatea sa de a se supune și de a nu se revolta "spontan", capacitatea sa de inerție este aproape infinită. Se întâmplă totuși ca un *leader* carismatic să apară și să provoace o insurecție, o revoltă, o *jacquerie*. În general, se stinge rapid din lipsă de mijloace, sau e reprimată în mod sângeros foarte repede. Când durează și e încununată de succes, asta înseamnă că există în spate niște profesioniști. Pentru că da, există profesioniști într-ale revoluției, agitației și subversiunii. Și trebuie totuși resurse mari pentru a face să cadă un stat sau un regim, ceea ce dovedește *de facto* că avem de-a face cu actori foarte puternici în spatele acestor pseudo-revoluții, adică alte state, dotate cu servicii de informații performante, sau averi private care pot face concurență statelor. A se vedea despre acest subiect Roger Mucchielli, *La Subversion*, precum și teoreticienii contra-insurecției: Kitson, Galula, generalul Francart. Se cunoaște că Statele Unite au mobilizat un număr mare de cercetători universitari în științe umane și sociale pentru a modeliza procesele insurecționale, așa încât să le anticipeze pentru a le controla mai bine, vidându-le de potențialul lor și lansând alte pseudo-mișcări care să fie sub control de la origine și care vor servi drept diversiu-

ne sau derivare. "Răscoalele FMI" (*IMF Riots*) constituie un concept folosit chiar de FMI, mai ales de cercetătorii folosiți să calculeze și să prezică amploarea tulburărilor sociale provocate prin aplicarea acestor măsuri. Mai înainte chiar, în anii Războiului Rece, un program al CIA denumit "proiectul Camelot" (*Project Camelot*), al cărui nume complet este "Metode de predicție și de influențare a schimbării sociale și a potențialului de război intern" (*Methods for Predicting and Influencing Social Change and Internal War Potential*), a fost pus pe picioare cu obiective sensibil identice. Rezumat : "Științele comunicării, a căror dezvoltare a fost condusă de CIA începând cu anii cincizeci, au constituit un instrument esențial în războiul psihologic desfășurat împotriva guvernelor prosovietice și a țărilor susceptibile de a se orienta către tabăra comunistă. În colaborare cu armata și serviciile secrete, specialiștii în comportament au contribuit la colectarea informațiilor despre "inamic", la elaborarea propagandei atlantiste, la prevenirea mișcărilor de eliberare ostile Washington-ului, mergând chiar până la a-i consilia pe experții în tortură. Această "alianță între savant și omul politic" este la originea unui dispozitiv folosit încă pentru a difuza vocea Americii în lume. (...) Alt avatar al războiului psihologic, Proiectul Camelot consta, în anii șaizeci, în modelizarea procesului revoluțiilor naționale în țările din Lumea a Treia, pentru a ghida operațiunile de contrainsurtecție. Camelot ilustrează perfect intensificarea relațiilor între comportamentaliști și serviciile secrete americane. Lansat în 1963, proiectul, menit să faciliteze intervențiile din Yemen, Cuba sau din Congo belgian, trebuie în teorie să permită să se prevadă și să se prevină riscurile unei revoluții."⁶⁷

TP: Puteți să reveniți asupra actualității conceptului de biopute-re, pe care îl expuneți în ultimul dvs. capitol?

LC: Dacă mergem pe firul reflecției lui Foucault sau Agamben, ajungem la brevetarea materiei vii, adică la privatizarea sa, la organismele modificate genetic, la eugenism și transumanism. Din nefericire, toate acestea sunt de actualitate. Într-adevăr, există voințe afirmate în

⁶⁷ «Les sciences de la domination mondiale», *Epsys – Revue électronique de psychologie et sciences humaines*. <http://www.eepsys.com/fr/sciences-de-domination-mondiale/>

cadrul organizațiilor supranaționale fără legitimitate, precum Uniunea Europeană sau Organizația Mondială a Sănătății, de a pune punct biodiversității prin intermediul unor texte cu pretenții legale precum Catalogul semințelor autorizate, Certificatul de obținere vegetală sau Codex Alimentarius. Toate aceste perspective sunt rezumate prin conceptul de *Gestell*, formulat de Heidegger, pe care l-am putea traduce ca "ceea ce se dispune". Sau, mai mult, cu prețul unui neologism, "inginerie". Este cu adevărat spiritul epocii: nimic nu trebuie să fie "în dur", nimic nu trebuie să dureze, trebuie să se poată rescrie totul, modifica totul, recompune totul, în fiecare clipă, deoarece totul trebuie pus la dispoziție, toate aspectele vieții, inclusiv cele mai intime dintre ele, în speță codul genetic al ființelor vii, al tuturor ființelor vii, de la plantă la ființa umană. În această privință, inițiativa comună a lui Bill Gates și a lui Rockefeller de a crea pe insula norvegiană Svalbard un fel de bunker "arca lui Noe" conținând toate cerealele și semințele din lume este puțin neliniștitoare. De ce fac asta, ce pun la cale? Întrebare retorică, proiectul e foarte clar: e vorba de a începe să privatizeze întreaga biosferă, ceea ce va permite controlarea ei după ce va fi distrusă integral. Rigidizare după fluidizare, și iată-ne în inima celui *Gestell* și a ingineriei cibernetice, care împărtășesc același orizont: automatizarea completă a globului pământesc.

TP: Atunci, cu inginerii sociali, ce omenire vom avea mâine și în ce fel de democrație? Putem, de altfel, să mai vorbim despre democrație?

LC: Ne aducem aminte de faimoasa frază de pe genericul de la *The Six Million Dollar Man* : " Domnilor, îl vom reconstrui. " Principiul comun al ingineriei sociale și al transumanismului stă în această frază, și ca să spunem totul, prima conduce inevitabil la cea de-a doua. (Trebuie să recunosc, și eu am fost transumanist, dar revendic dreptul la "greșeli de tinerețe", de îndată ce devenim conștienți de ele și le amendăm în mod onorabil.) Conform voinței finanțatorilor lor de pe Wall Street, naștii au fost părinții fondatori ai transumanismului modern. Ei nu se aflau acolo pentru multă vreme și nu au avut deci timp să-și aplice programul, dar antropologia lor, sprijinită pe o interpretare puerilă a conceptului de supraom al lui Nietzsche, ținea de un

principiu de transformare a datului natural și viza crearea unui Om Nou prin intermediul ingineriei genetice. Libertarii de stânga care promovează transgenul și schimbarea de sex sau de identitate după bunul plac sunt demnii lor descendenți spirituali, cu Toni Negri și Deleuze. Ei se recunosc poate mai mult în sovieticii din anii douăzeci și treizeci, care au fost mai prompti în a scoate din teacă sabia alibiului progresist ("Vom face din trecut tabula rasa."), pentru a apăra programe similare de reconstrucție integrală a naturii umane. Și așa cum vedem sub condeiul lui Jacques Attali (precum și la Raymond Kurzweil și Howard Bloom), vârful fin al sionismului fuzionează și cu proiectul transumanist și adoptă atunci când poate noțiunea corolară de Nouă Ordine Mondială, nouă ordine ivită din haos conform terminologiei iluminismului anglo-saxon (a se vedea Aldous Huxley și consorții). Într-un sens, Claude Vorilhon, *alias* Raël, a înțeles totul la vremea sa, el, cel care imbrică svastika levogiră, simbol al distrugerii, cu cele două întrepătrunse de pe steaua lui David pe un fond de clonare reproductivă! Pe scurt, se pare că toate "tarele de pe Pământ" converg dintotdeauna în transumanism.

De la transumanism la postumanism, apoi la postmodernism, nu mai e decât un pas. În fapt, e același lucru. Ce e postmodernismul? Într-un cuvânt, postmodernismul este atunci când copia înlocuiește originalul. Originalul este imperfect, îl înlocuim prin copia sa retușată și lustruită, ca în Photoshop. Transumanismul înlocuiește omul original cu niște copii așa-zis îmbunătățite, augmentate (precum "realitatea augmentată" virtual). Astăzi, toată lumea reală este amenințată de un val de de-realizare postmodernistă și de înlocuire prin copie rescrisă. Realul este ceea ce nu poate fi controlat. Pentru a ajunge la controlul total în aceste condiții, nu există altă opțiune decât de a distruge realul original și de a-l înlocui cu copia sa virtuală. Apoi se produc la infinit copii ale copiilor, pentru a se ajunge la un control tot mai mare. La sfârșit, nu din original nu mai rămâne decât un simulacru complet devitalizat și desubstanțializat. Pe plan politic, este venirea post-democrației, care nu este decât o palidă imitație a democrației originale, așa cum e cu Comisia Europeană, ale cărei directive își bat joc de toate legile și transgresează toate constituțiile.

Idem în câmpul religiilor. Vedem cum apar practici care se limitează la recuperarea semnelor exterioare de afiliere identitară, semne total golite de substanță. Capitalismul e cel care a trecut pe aici. La drept vorbind, ar trebui să vorbim de post-iudaism, de post-creștinism și de post-islam. Atunci când capitalismul vrea să-și dea un spor de suflu pentru a-și mobiliza trupele, se gătește cu zdrențe mitologice și spune o poveste, spre exemplu că nu e fondat pe o ierarhie de clase socio-economice, ci că e vorba de o comunitate culturală sau etnică, etc. Pe scurt, cântă din fluier și încearcă să vă prindă prin emoții. Asta merge totuși cu indivizi și grupuri sociologice naive, puțin politizate, în declin sau în stare de angoasă.

TP: Ce mijloace de ripostă de rămân ? Unde și cum să luptăm?

LC: Mai întâi, câteva cuvinte despre metodă și formare. Nu trebuie niciodată să uităm un lucru: suntem în război. Trebuie să trăim având asta în minte. Trebuie să devenim deci războinici și să mergem la război. Sunt mii de moduri de a purta un război, uneori foarte oculite, foarte impalpabile, precum războiul psihologic, și există și reculuri tactice și pauze. Dar cadrul general este de război și de luptă. Vom purta războiul democratizând cultura Informațiilor. În plan cotidian, putem fi actorii unui adevărat război al informațiilor foarte stimulant, ca un joc de-a v-ați ascunselea cu Puterea și cu relele sale din sânul populației. Fiecare să devină un agent de influență la nivelul său. Cea mai mare parte din concetățenii noștri sunt timorați și intimidati. Trebuie să îi dezinhbăm, să îi destupăm la minte cumva, și să le sporim pofta de a lupta împotriva sistemului, dar în mod perfect canalizat și rațional pe planul acțiunii și al metodologiei răsturnării. "Lovește fără ură", așa cum aflăm din artele marțiale. Această exigență de raționalitate științifică în acțiune trebuie menținută până la capăt. Chiar în situație de criză, niciodată, niciodată, niciodată să nu cedezi panicii și emoțiilor. Să rămâi lucid, stăpân pe tine, decontractat. Și mai ales niciodată să nu simplifici lucrurile și să știi să rămâi în complexitate. Trebuie să devenim atât de tăioși, atât de ascuțiți și periculoși precum lama sabiei, pe plan intelectual și fizic. O elită, într-un cuvânt.

Acum, să definim inamicul: Occidentul atlantist, conform unei axe Washington/Bruxelles/Tel-Aviv, și aliații și susținătorii săi, din petromonarhii și diverse rețele Gladio de ultradreapta, ultrastânga și islamice. Apoi, programul: vom termina cu totul și definitiv cu acest Occident atlantist și cu aliații săi. Nu vom păstra acest moment atlantist și postmodern al Istoriei în memoria Omului decât cu titlu pedagogic, ca pe o nerozie, să ne aducem aminte de toate lucrurile pe care nu trebuie să le facem, o paranteză grea care va putea fi descrisă ca domnie a Antihristului pentru cei credincioși, sau ca epocă nihilistă a ultimului om în termenii lui Nietzsche, într-un cuvânt, Răul absolut, stadiul terminal, dejecția ultimă. Vom lua taurul de coarne și vom trece la reconstruirea civilizației.

Acum, mijloacele. Mai întâi, va trebui să fim numeroși, numărul este singurul lucru pe care Puterea nu îl are. Trebuie să facem copii, cât mai mulți. Nimic nu îngrozește mai mult Puterea decât o demografie galopantă, de unde și faptul că promovează contracepția, avortul și eforturile de a distruge familia ducând femeile la muncă și crescându-i pe copii împotriva părinților lor. Poporul trebuie să fie numeros deoarece "poporul e totul", așa cum spune Aleksandr Dughin în *A patra teorie politică*. Numărul este forța noastră, dar acest număr trebuie organizat. Trebuie deci să punem "micile diferențe" narcisice la o parte, culoare de piele, origini culturale, credincios-necredincios, nu ne pasă de toate astea. Poporul nu este niciodată perfect omogen, în orice caz.

Cum să organizăm poporul? Trebuie să construim "un creier colectiv" pentru popor, un creier colectiv popular și populist. Acest creier colectiv trebuie să fie întemeiat pe Tradiție. Deci pe tradiții. Dacă una cade, celelalte vor prelua ștafeta. Toate tradițiile autentice pot să se înțeleagă, deoarece ele converg în principiile lor. Aceste principii au toate în comun faptul de a organiza psihismul și societatea într-o combinație de ierarhie și heterofilie. Altfel spus, Legea și Dragostea. Definiția normalității la Freud: "A iubi și a munci." Formula Tradiției este deci "ierarhia heterofilă". În mod simetric, ingineria cognitivă postmodernă (de dreapta și de stânga) încearcă să dezorganizeze și să sterilizeze poporul, inoculându-i un virus care se rezumă în două

cuvinte-cheie : "anarhie homofilă", adică legea celui mai puternic și dragostea de sine. Într-un cuvânt, individualism. Aceste antivalori trebuie să devină respingătoare la modul absolut.

Cu creierul nostru colectiv tradiționalist, ierarhizat și heterofil, putem trece la atac. Regula de acțiune trebuie să fie să ne plasăm la nivelul a ceea ce este și nu se schimbă. Să ne înscriem în durată și în termenul lung. Atunci când analizăm un sistem, există constante și variabile. Trebuie să le deosebim pe unele de altele și să ne plasăm la nivelul constantelor. Puterea, la rândul său, pune în practică o veritabilă inginerie a percepțiilor, multiplicând variabilele la infinit, așa încât ele să ne captureze atenția și să nu percepem niciodată constantele. Inamicul vrea să ne scufunde într-o durată scurtă, în panică, mereu pentru a ne dezorganiza. Trebuie deci să îmbrățișăm punctul de vedere al eternității. Suntem eternitatea. Din acest punct de vedere, trebuie apoi să facem tot ce ne stă în puteri, să atacăm pe toate fronturile în același timp, fără a omite vreunul. Vom iriga întreg corpul social în mod capilar, așa încât să restabilim Legea și Dragostea. Pentru că suntem într-un război cultural, trebuie să avem grijă de igiena noastră mentală. La acest nivel, prioritatea absolută, care nu costă nimic, din contra, constă în a ne despărți definitiv de televizor, care rămâne pentru Putere principalul instrument de *management* al percepțiilor. În ce mă privește, nu mai am televizor de ani de zile, și asta îți schimbă viața, deoarece nu mai ești sub influența virtualizantă a imaginilor care te deposează de propria viață mentală. Fără televizor, îți recuperezi suveranitatea cognitivă, câștigi în "realism", în capacitatea de a vedea lucrurile așa cum sunt, iar nu cum ți se spune să le vezi. Apropo de media, de dezinformare și reinformare, francezii nu mai au altă opțiune azi decât să se informeze din străinătate. În general, e de evitat în măsura posibilului să ne informăm din surse occidentale "de mare audiență", trebuie să ne reinformăm din media non-occidentale. Media occidentale sau pro-occidentale *mainstream* trebuie să moară.

Pe planul inserției sociale și profesionale, trebuie să "facem carieră." Să constituim analogul rețelelor de *sayanim* sau de francmasoni pentru a le face concurență pe propriul teren, în instituțiile publice,

pentru a le reînvia din interior, dar și în sectoarele privat și asociativ, până la a căuta aliați în străinătate. În instituție, să ne infiltrăm în ceea ce a mai rămas din stat, funcția publică, partide (UMPS și altele), sindicate, poliție, armată, pentru a ne strădui să consolidăm aici toate tendințele suveraniste pe care le vom repera, de dreapta și de stânga, scopul manevrei fiind de a reconstrui o autentică democrație națională. Desigur, nu mai există o contra-putere instituțională în Franța. Trebuie deci să o recompunem sprijinindu-ne pe structurile deja existente. Asta va presupune în mod necesar demon-dializarea, ieșirea din Uniunea Europeană, din euro, din NATO și abolirea faimoasei "legi din 1973" pentru a restabili un adevărat protecționism economic.

Doborârea sau cel puțin slăbirea sistemului bancar este esențială, deoarece, în fond, acesta e pur parazitar. *Bank run* este un ideal către care trebuie să tindem, dar e dificil de pus în practică pentru cei mai mulți dintre oameni. Totuși trebuie să încercăm să ne devirtualizăm bunurile și să rematerializăm capitalul la maxim, spre exemplu, în metale prețioase sau în imobilitate. Dacă nu avem mulți bani, să cum-părăm obiecte utile pentru bricolaj, alimente care rezistă mult, cere-ale și semințe, sau un mic teren, chiar un garaj, o pivniță, un hambar. Pe scurt, să convertim tot ceea ce nu are decât o valoare de schimb, o valoare fiduciară, sub formă de hârtie sau digitală, în lucruri cu valoa-re de întrebuințare, valoare reală și concretă.

În domeniul privat, trebuie să lucrăm peste tot cu același obiec-tiv suveranist, mai ales în media și în inteligența economică, care rămân sectoare de viitor în societățile noastre terțiarizate, dar și în agricultură și industrie, dacă e posibil. În plan asociativ, ne putem implica în diferite mișcări, precum orașele în tranziție, relocalizare, survivalism, monede alternative și complementare, unde să învățăm să ne organizăm la modul concret în afara capitalismului. Recucerirea locală a unui suveranism alimentar, energetic, apoi economic și poli-tic permite să ne îmbunătățim rezistența, capacitatea de rezistență la șocurile aplicate de capitalism și de modul său de a funcționa prin cri-ză, delocalizare și dezrădăcinare. Așa cum spunea Sun-Tzu: "A câștiga înseamnă a rămâne în viață." Atâta vreme cât suntem în viață, oricare

ar fi condițiile acestei vieți, inamicul nu a câștigat. Deci nu pierdem. Deci câștigăm.

Trebuie să acționăm local, dar să nu uităm să gândim și global. Din acest motiv, trebuie să susținem toate țările libere: Rusia, China, Iran, Siria, Venezuela, Ungaria... Trebuie să îi susținem pe toți cei din rezistență peste tot în lume, să creăm legături cu ei, apoi să reinfor-măm populațiile occidentale cu privire la ceea ce se întâmplă cu ade-vărat, să nu creadă o vorbă din propaganda de război ce urmărește să îi murdărească. Oligarhia occidentală nu se teme decât de un lucru: ca popoarele pe care este pe cale să le martirizeze, începând cu grecii și continuând cu noi, să nu se întoarcă către țări non-occidentale, de la care să aibă sprijin, mai întâi moral, și apoi afinități. Oligarhia se teme mai presus de orice că am putea compara sistemele de so-cietate și că asta ar fi în defavoarea sistemului în care ea vrea să ne facă să rămânem. Vrea să ne iubim cușca și să ne inoculeze sindromul Stockholm, astfel încât noi să ne iubim călul. În acest scop, țările non-occidentale sunt descrise în media ca "autoritare", acolo oamenii sunt nefericiți, persecutați, asasinați, alegerile sunt furate, etc. Să mătu-răm gunoiul de la ușa noastră și să nu încetăm să reamintim trista realitate a Occidentului atlantist: dictatura băncilor, democrație vir-tuală, referendumuri anulate și scrutine traficate prin diferite meode, ficțiune totală privind "amenințarea teroristă" aici, dar sprijin față de terorism în alte părți, răpiri a mii de nevinovați în închisori mai mult sau mai puțin secrete acolo unde sunt torturați lent, epidemii de de-presii, cancere, divorțuri și copii obezi sau hiperactivi, etc. Multicul-turalismul, care permite compararea codurilor culturale, și deci cri-ticarea lor, este inamicul frontal al oligarhiei occidentale, deoarece el conduce către altceva decât modelul unic de societate; rațiune pentru care această oligarhie încearcă să înlocuiască multiculturalismul și pluralitatea națiunilor suverane printr-o singură lume fără frontiere, în care ar domni monocultura occidentală liberală-libertară, așa încât să abolească elementele de comparație. Și atunci când *soft power* nu mai e de ajuns, oligarhia capitalului își continuă colonizarea în rafale de bombe și invazii militare sub pretext umanitar și invocând dreptul de ingerință și "drepturile omului".

Pentru a acționa concret în Franța, există numeroase structuri suveraniste care mi se par potrivite, nu refac aici lista lor. Principiul director al acțiunii noastre trebuie să fie deci să împiedicăm cu orice preț și prin toate mijloacele posibile și imaginabile constituirea unui guvern mondial, care ar fi mai rău decât Armagedonul termonuclear. Pentru Baudrillard, veritabila apocalipsă nu era sfârșitul real al lumii, sfârșitul său fizic, material, asumat, ci unificarea sa în ceea ce el numea "mondial", ceea ce numim noi azi mondialism, și care însemna adevăratul sfârșit, simulacrul ultim, "crima perfectă", adică sfârșitul care neagă că e sfârșit, sfârșitul non-asumat, care dă iluzia că totul continuă. Matricea, așa ca în film, dacă vreți.

Istoria se va opri și va fi sfârșitul lumii în ziua în care nu vor mai fi măcar două blocuri, două puteri. Să facem deci ca dualitatea să trăiască, la fel și antagonismul, raportul de forțe. Inamicul nostru trebuie să știe: ne vom bate. Ceea ce pică bine, deoarece ne place să ne batem, adorăm asta, este sensul vieții noastre, nu vom înceta niciodată, deoarece pacea ne plictisește. Lupta, *polemos*, înseamnă viață, așa cum spune Heraclit. În luptă simțim că trăim și că suntem fericiți. Perspectiva înfruntării ne umple de fericire, începem să surâdem, iar ochii ne strălucesc atunci când se apropie bătălia. Și nu suntem niciodată obosiți, niciodată descurajați, și revenim întotdeauna la asalt, deoarece victoria nici nu este scopul, căci noi iubim lupta de dragul luptei și pentru că lupta în sine este recompensa noastră. Iată cum cei ce iubesc viața în calitatea ei de luptă devin de neînvins și nu pot decât să câștige. Deoarece victoria constă în a te bate.

CAPITOL II

INTERVIU CU LUCIEN CERISE AUTORUL CĂRȚII "GUVERNAREA PRIN HAOS"⁶⁸

Rébellion: Vă puteți prezenta în câteva rânduri?

Lucien Cerise: Venind din extrema stângă a eșichierului politic, votez NU în 2005 la referendumul pentru Tratatul instituind o Constituție pentru Europa, la fel ca 55% dintre votanți. Când văd în cursul anilor 2006 și 2007 ce face puterea din scrutin, mă decid să mă angajez în mișcările anti-Uniunea europeană și antimondialiste, oricare ar fi eticheta lor, independentiste, naționaliste, autonomiste sau localiste. Autogestiunea înseamnă pentru mine "libertatea popoarelor de a dispune de ele însele", precum și "suveranitate" în toate sensurile termenului: alimentar, energetic, economic, politic și cognitiv. De-a lungul timpului, în diverse întâlniri, mi-am dat seama că clivajul politic dreapta/stânga era în fapt complet o păcăleală și că singura diferență de luat în considerare este cea dintre viață și moarte.

R.: În 2010 ați publicat *Guvernarea prin haos – Inginerie socială și mondializare*, la editura Max Milo. Puteți să reveniți la originea reflecției dvs. și la opțiunea dvs. de anonimat⁶⁹?

LC: Originea este multiplă. Mai întâi, la fel ca multă lume, am observat la conducătorii noștri politici, economici și mediatici o atât de mare cantitate de erori și o asemenea persistență în eroare, încât am ajuns să mă întreb dacă nu o făceau expres. În Occident, rezultatele

⁶⁸ Rébellion, nr. 58, martie/aprilie 2013; Egalite et Reconciliation, 20 septembrie 2013.

⁶⁹ A doua ediție revăzută și adăugită în 2014.

catastrofale ale orientărilor adoptate de decenii sunt evidente pe termen scurt, într-atâta încât nu le putem găsi nici o scuză. O asemenea de absență de bun simț este tulburătoare. Asta induce un viu sentiment de disconfort, care poate deveni o depresie mai mult sau mai puțin larvară, și care a fost starea mea vreme îndelungată. Am ieșit din ea progresiv, dar anumite elemente au fost mai decisive decât altele în a mă face să înțeleg ce se întâmpla cu adevărat, să realizez originea acestui disconfort.

Faptul că am citit *La Stratégie du choc*, de Naomi Klein a fost exact un șoc. Se înțelege în cele din urmă la ce servesc ceea ce putem numi "erori voluntare" la conducătorii nostri. Până la un moment dat, atribuim erorile lor stupidității sau rapacității oarbe. În realitate, aceste erori voluntare se supun unei metode generale întru totul raționale și controlate, dezvoltate într-un termen lung, și care abordează pozitiv rolul distrugerii. *The Shock Doctrine* abordează pentru prima dată într-o carte pentru marele public doctrina "distrugerii pozitive" și a "haosului creator", care constituie inima capitalismului începând cu secolul XVIII și care se bazează pe crize provocate și recuperate. Klein pune asta în paralel cu metodele de tortură și de recondiționare mentală de tip MK-Ultra, care vin din aceeași inspirație: a distruge ceea ce nu se poate controla, pentru a reconstrui apoi acel lucru într-un mod mai "rațional" și supus.

În 2003 am făcut și niște cercetări asupra grupului de consilieri ultrasioniști din jurul lui Georges W. Bush, care sunt numiți neoconservatori. M-am scufundat în publicațiile lor, *Clean Break*, PNAC, precum și în maestrul lor Leo Strauss, care m-a dus înspre Machiavelli și Kojève, și către o abordare a politicii ce nu disprețuiește *Führerprinzip*-ul lui Carl Schmitt, statul total drag lui Hegel, și nici să facă uz de "mijloace extraordinare", după frumosul eufemism al autorului *Principelui*. De aici, am mers înspre Sinarhie, cu Lacroix-Riz, apoi mi-am extins studiul la toate cluburile, grupurile de influență, societățile secrete și discrete care nu apar decât rareori în organigramele oficiale ale puterii.

Câteodată, în cursul acestor ani, am fost în contact în două moduri diferite cu lumea *consulting*, în diversele sale ramuri: *management*, *marketing*, inteligență artificială, memetică, inginerie socială, cibernetică, etc. Am întâlnit oameni care erau ei înșiși consultanți profesioniști, dar pe care i-am văzut și de cealaltă parte a barierei, deoarece am trecut și eu la locul de muncă prin metode de management negativ, la fel cu cele aplicate la France Telecom. Asta m-a împins nu la sinucidere, ci la a deveni reprezentant sindical în cadrul Comitetului de igienă, securitate și condiții de muncă. M-am specializat în chestiuni privind "suferința la locul de muncă", de *burnout*, "hărțuirea morală" (cf. Marie-France Hirigoyen, Christophe Dejourn, Vincent de Gaulejac).

În aceeași perioadă, am început să fiu interesat foarte serios de universul serviciilor de Informații, al *lobbying*-ului, al influenței și al războiului cognitiv, deoarece aveam în vedere să mă reorientez către asta pentru a face carieră (Școala de război economic, DGSE, etc.). În toată această perioadă, am întâlnit oameni și am citit publicații care m-au învățat multe despre metodele de lucru ale manipulatorilor profesioniști, fie în firme, în politică sau în tactica militară, deoarece se întâlnesc aici aceleași tehnici și concepte: *storytelling*, management al percepțiilor, operațiuni psihologice (*psyops*), atentate cu steag fals, etc.

La începutul anilor 2000, explorasem și pista transumanismului și a postumanismului. Am aderat la ele sincer, din decepție față de ființa umană, în esență, înainte să înțeleg că era un impas evolutiv. Formația mea universitară, pe care am început-o în filosofie și am continuat-o în științe umane și sociale, în particular în comunicare și semiotică, mi-a dat uneltele conceptuale pentru a sintetiza totul. Deci, revenind la întrebarea "conducătorii noștri fac în mod expres atâtea erori?", după ce am verificat, pot confirma că da, și asta se supune chiar unei metodologii extrem de riguroase și disciplinate. Există o veritabilă știință a distrugerii metodice, care se sprijină pe o artă a schimbării provocate, și al cărei termen generic este "inginerie socială". (Am introdus apoi o nuanță între două forme de inginerie socială, dar revenim.)

De ce anonimatul? Și adaug o întrebare: de ce sunt dispus să renunț la el mai devreme sau mai târziu? Ca să spun totul, sunt prins într-o dublă constrângere. Nu am nici un chef să exist din punct de vedere mediatic, nici să devin celebru. Una din maximele mele personale este: "Ca să trăiești fericit, trăiește ascuns.". Prefer mai curând să fiu invizibil decât vizibil. În același timp, atunci când cineva dorește să difuzeze informații, el este constrâns să se expună, chiar dacă minim.

Or, eu vreau cu adevărat să difuzez informațiile conținute în *Guvernarea prin haos* sau în alte publicații care nu sunt neapărat ale mele. Nu văd pe nimeni altcineva să facă asta, atunci o fac eu. Cred că este indispensabil să se difuzeze cât mai larg cu putință metodele de lucru ale Puterii. Am un slogan pentru asta: să se democratizeze cultura Informațiilor.

Un alt motiv al anonimatului este să respect caracterul destul de colegial al lucrării *Guvernarea prin haos*. Diferite persoane au participat mai mult sau mai puțin direct la existența sa: inspirație, redactare, mediatizare, etc. Mărturisesc să sunt scribul principal, dar fără contribuția altor persoane acest text nu ar fi existat în forma sa definitivă.

R.: Ce credeți despre producția "Comitetului invizibil" și a revistei *Tiqqun*? Afacerea Tarnac marchează o etapă suplimentară în manipularea spiritelor și reprimarea de către sistem a disidenților?

LC : Am citit tot ce s-a putut despre această mișcare situaționistă extrem de stimulantă. Textele lor propun un amestec bizar de anarhism de dreapta, vag *dandy* și reacționar, tendință Baudelaire și Debord, cu un romantism de ultrastânga uneori idealist și naiv. Totul sună foarte rimbaudian. Viața lui Rimbaud, precum și cea a lui Nerval sau Kero-uac, combină tendințe contradictorii: fătăiala nomadului cosmopolit cu nostalgia unei reveniri la real și la un pământ concret în care să se înrădăcineze; dar și o sete de acțiune permanentă și revoluționară care coexistă cu disprețul față de orice angajament în lume și fuga într-un altundeva despre care există fantasma că ar fi mai autentic. O constantă a acestui *topos* literar este că străinul este perceput ca superior față de ceea ce e local. Ceea ce poate conduce la un fel de maso-

chism identitar, o ură sau o oboseală de sine care duce la respingerea a tot ce suntem ca formă cunoscută, majoritară și instituțională, în beneficiul minorităților sau marginalilor, posibil veniți din alte părți. Există un fel de credință religioasă în "minorități", de la care ar veni mântuirea, credință întreținută de numeroși ideologi ai Sistemului, de la Deleuze și Guattari la Toni Negri și Michael Hardt, trecând prin retorica "șanselor pentru Franța". În *L'Insurrection qui vient*, lumpen-proletarii ce însuflețau răscoalele din periferii în 2005 sunt idealizați în mod destul de candid (și aparent fără a se ști că niște agitatori din serviciile speciale străine s-au strecurat printre instigatori).

Pentru a reveni la corpusul textelor în chestiune, azi nu îl rețin decât pe cel mai bun, în tabăra anarhiștilor de dreapta, adică o critică radicală și profundă a Capitalului, a Consumului și a Spectacolului, dar care rămâne irecuperabilă de către stânga capitalistă, libertară, bobo, caviar, societală, gânditoare de bine și "politic corectă." Din *Tiqqun*, rețin deci mai ales "teoria Tinerei-Fete", text absolut genial și foarte haios. Regăsim aici referințe la istoricul specialist în publicitate Stuart Ewen, ale cărui cercetări arată felul în care feminismul și jeunismul au fost începând cu anii douăzeci uneltele capitalismului și ale societății de consum ce se năștea în Statele Unite.

În plus, mă frământă foarte mult chestiunea raportului dintre vizibil și invizibil. Am "mâncat" multă fenomenologie în timpul studiilor mele de filologie, ca toți cei din generația mea: Edmund Husserl, Martin Heidegger, Maurice Merleau-Ponty, Michel Henry, etc. Această dialectică vizibil/invizibil reface și cuplul "a vedea și a fi văzut" din teoriile supravegherii, de la Jeremy Bentham la Michel Foucault, și are ecou și în câmpul lexical al situaționismului. Și astfel ajungem la universul Comitetului invizibil.

Acum despre afacerea Tarnac propriu-zisă. Întâmplarea face că am întâlnit unele persoane din această mișcare cu diverse ocazii, fără ca vreodată să fac parte din lista lor de persoane de contact. Evoluam aproximativ în aceleași rețele și aceeași nebuloasă din anii 2000-2005, între squats, reviste, colective și universitatea Paris 8 (istoric, foarte de stânga). M-am simțit vizat de afacerea Tarnac, al cărei sin-

gur avantaj a fost de a face să progreseze critica criminologiei, mai cu seamă în forma ei actuarială. Știința actuarială constă în a calcula potențialul de pericolozitate și în a lua măsuri în mod anticipat. Despre acest subiect trebuie să citiți mai cu seamă Bernard Harcourt, din care vă prezint extrasul unui interviu pe aceeași temă: "Pericolozitatea, – scria acum mai bine de douăzeci și cinci de ani Robert Castel într-o carte premonitoare intitulată *La Gestion des risques* – este această noțiune misterioasă, calitate imanentă a unui subiect, a cărui existență rămâne aleatorie, deoarece proba obiectivă nu este niciodată dată decât imediat după realizarea sa. Diagnosticul stabilit este rezultatul unui calcul de probabilitate; pericolozitatea nu rezultă dintr-o evaluare clinică personalizată, ci dintr-un calcul statistic care transpune la comportamentele umane metodele puse la punct de asigurări pentru a calcula riscurile. De unde o nouă știință (rețineți bine cuvântul !): știința actuarială."

La modul global, prezumpția de inocență este inversată în prezumpție de culpabilitate. Deja nu procurorului îi revine să aducă probe că sunteți vinovat, ci dumneavoastră trebuie să veniți cu doada că sunteți nevinovat. În 2008, Alain Bauer publicase o broșură despre "decelarea precoce a riscurilor". Afacerea Tarnac venea la fix să illustreze aceste teze ale sale... "Amenințarea teroristă" de care erau acuzați Julien Coupat și prietenii săi se înscrie complet în acest dispozitiv care permite criminalizarea aproape a oricărui om care nu gândește "corect". Despre toți cei care sunt uciși în timpul arestării, în absența procesului, nu vom ști niciodată dacă erau vinovați în lumea reală și nu doar în cea a media! În seria de montaje politico-mediatică ce vizau terorizarea populației să trecem rapid peste afacerea Clément Méric, al cărei obiectiv părea să fie de a face să existe o "amenințare fascistă", emanând de la o "dreaptă radicală", de altfel foarte potolită. Și pentru a reveni la Tarnac, dacă montajul s-a prăbușit rapid, asta s-a întâmplat pentru că inculpații dispuneau de sprijin în *intelighenția* pariziană; fără asta, merită pariat că ar fi trecut în posteritate ca teroriști de ultrastânga dovedii. Coșmarul de *science-fiction* imaginat de Philip K. Dick și transpus în filmul *Minority Report* a devenit realitate. Ne gândim la la capodopera absolută a lui Terry Gilliam, *Brazil*.

R.: Pentru dumneavoastră, controlul maselor s-a schimbat profund odată cu apariția ingineriei sociale. Ce înseamnă pentru dvs. acest termen?

LC: Există mai multe definiții ale ingineriei sociale. Putem să le găsim pe Google. Unele universități propun o Diplomă de stat în inginerie socială (DEIS) și dau câteva descrieri pe site-urile lor. Există de asemenea numeroase publicații, articole despre securitatea informatică, literatură gri, manuale de sociologie și management, rubrici de enciclopedie, etc. Propun sinteza următoare între toate aceste definiții: ingineria socială este modificarea planificată și furtivă a comportamentului uman. Este dificil să fixăm o dată precisă pentru apariția termenului. În schimb, intuiția din spatele ei, în mare mecanizarea existenței, merge înapoi în timp probabil până la apariția primelor orașe în Mesopotamia și în Egiptul faraonic, către anul 3000 î.C. Mă gândesc la primele centre urbane care adunau mai multe mii de persoane într-o structură diferențiată și totuși relativ unificată sub un singur nume care îi definește contururile.

Dimensiunea satului și a artizanatului nu este suficientă pentru a percepe existența ca pe un mecanism. Trecerea sedentariilor rurali la sedentarii urbani a făcut să apară prima reprezentare a grupurilor umane ca fiind obiecte automate sau cel puțin automatizabile într-o anumită măsură. Adoptând punctul de vedere dominant al primilor oligarhi din Orientul Apropiat, un oraș seamănă îndeajuns cu o mare mașinărie: un orologiu, un calculator, cu riscul unui anacronism. Atunci când intelectualii epocii, adică preoții, au avut sub ochi primele orașe – primele mecanisme de organizare umană complexă – ideea de control și de previzibilitate a acestor mecanisme a germinat cu siguranță în ei. Câteva secole mai târziu, Platon a inventat termenul cibernetică sau artă a pilotajului. Alchimia și francmasoneria sunt moștenitoarele spirituale ale acestor prime observații, cu metaforele lor fiziciste și arhitecturale recurente.

Firul roșu al acestei tradiții raționaliste în politică este reducerea incertitudinii, care este obiectivul urmărit de orice administrator de sistem. Atunci când e vorba de un sistem viu, acest obiectiv poa-

te avea efecte sclerozante și ucigașe. Nu sunt departe de a împărtăși punctul de vedere radical al lui Francis Cousin, și anume că problemele noastre au început din Neolitic! Totuși, inutil să ne întoarcem în timp la vremea vânătorilor-culegători pentru a regăsi "paradisul pierdut". Dimensiunea rurală și orășenească, chiar și cea a micilor aglomerări urbane, mi se pare suficientă pentru o relocalizare autogestionară satisfăcătoare, care permite evitarea unor patologii ale controlului la distanță.

Noutatea în secolul XX vine din faptul că se trece de la un control social prin ordine la un control social prin dezordine. Ordine prin haos. Duc înapoi în timp proiectul concret al guvernării prin haos la inventarea "capitalismului revoluționar" între 1750 și 1800, adică un capitalism ce provoacă revoluții pentru a face să avanseze propria agendă. Dar a trebuit să așteptăm anii șaiszeci pentru a fabrica consimțământul total al maselor față de capitalism, introducându-l în moravuri sub termenii de "libertarism" sau "emancipare a minorităților". În Franța, evenimentul fondator al acestui control complet al maselor de către Capital și guvernarea lui prin haos a fost Mai 68. Dar trebuie să vedem documentarul *Das Netz*, al lui Lutz Dammbeck, care face joncțiunea între proiectele de control social provenite din cibernetică în anii cincizeci și emergența, zece ani mai târziu, a contraculturii pop anglo-saxone, ca printr-o întâmplare. Există dovezi clare : contracultura a fost gândită ca un instrument al Capitalului pentru a produce entropie socială. Ne gândim la finanțarea lui Pollock de către CIA, sau la ce spune Mathias Cardet în *L'Effroyable Imposture du rap*. Începând cu anii șaiszeci, deci, o ideologie dominantă fondată pe principii de anarhie, individualism, anomie, hedonism și "plăceri fără limite" s-a difuzat în întreaga sferă culturală occidentală, pregătind tsunami-ul patologiilor mentale și sociale care ne sufocă din anii optzeci: depresii, valuri de sinucideri, violențe conjugale, epidemii de avorturi de confort, copilul-stăpân hiperactiv, delicvența juvenilă, toxicomaniile, criminalitatea sociopată, obezitatea, cancerule, diversele ieșiri din minți care sfârșesc în băi de sânge, etc.

Această ideologie dominantă individualistă și an-arhică, chiar acefală, comună stângii libertare și dreptei liberale, nu are decât un

scop: să sporească entropia, adică dezordinea și dezechilibrul în grupurile umane, pentru a le disloca, a le atomiza și a înlesni aservirea maselor, făcând imposibilă organizarea lor. Să dividă pentru a stăpâni. Să împingă masele să "joc personal", să le educe în spiritul "fiecare pentru sine", asta pentru a frâna forța colectivelor. Deci să depolitizeze. Într-adevăr, gestul fondator al fenomenului politic constă în a supune libertatea individuală față de interesul colectiv. Inversând prioritățile prin sacrificarea interesului colectiv pe altarul sacrosanctei libertăți individuale, ingineria socială a Capitalului paralizază și surpă întreaga capacitate organizațională concretă. Așa cum se vede, capitalismul controlează masele prin dezordine. Veritabilul anticapitalism este deci ordinea. Rebeliunea, disidența, rezistența, subversiunea înseamnă ordine.

R.: Psihanaliza pare să aibă un rol ambivalent în acest fenomen. Care este opinia dvs. despre această școală (despre Freud, Jung sau Lacan)?

LC: Psihanaliza se preocupă să restabilească Supraeul, adică ordinea, autoritatea morală, limitele comportamentale și stabilitatea mentală. Ea este deci dușmana capitalismului. Dar este percepută ca dușmană și de către religii, deoarece le face concurență într-o anumită măsură. Deci, toată lumea o detestă și o aduce la judecată. Problema este că acest proces contra psihanalizei, fiind instrumentat prost, nu este mereu foarte coerent. Se spune în același timp : "Psihanaliza nu merge" și "psihanaliza distruge ființele care i se dăruiesc". Ar trebui să alegem. Cele două acuzații sunt reciproc incompatibile pe plan strict logic. Dacă psihanaliza nu ar merge, nu ar avea nici un efect, nici chiar distructiv. Ar fi un factor nul, un 0, nici "mai mult", nici "mai puțin". În fapt, psihanaliza merge, rațiune pentru care poate efectiv să distrugă oamenii care sunt sub influența ei. Aplicațiile ei ies din cadrul terapiei și se regăsesc mult în *management*, în *marketing* și, ceea ce se știe mai puțin, în securitate informatică, în ramura sa de inginerie socială, mai precis.

Faptul că Freud a fost la B'nai B'rith este o rațiune suplimentară pentru a ne informa despre metodele de manipulare și de

deconstrucție psihologică care ne sunt aplicate. Carl G. Jung trebuie studiat și el în mod obligatoriu, dar Jacques Lacan este și mai precis, propunându-ne o adevărată trusă de unelte ce permit să se acționeze direct asupra noastră și asupra altuia. Pentru a folosi metafore biologice sau informatice, psihanaliza lacaniană și structuralismul în general dau acces la un "cod genetic" sau la "codul sursă" al minții și al societății. Spre exemplu, un *matem* lacanian, schema R (pentru Realitate), modelează mecanismul de construire a încrederii, care este exact același ca mecanismul de construire a realității: putem deci aplica această schemă pentru a abuza de încrederea altcuiva creându-i o realitate virtuală, sau, invers, pentru a împiedica construirea de încredere, în sine sau în altcineva, și pentru a împiedica astfel construirea unei realități viabile în care să se poată viețui. Dacă observați lucrurile de aproape, găsiți ecuația "încredere = realitate". Atunci când dispare încrederea, se prăbușește realitatea. În schimb, dacă aveți încredere în mine, încep să vă construiesc realitatea. Vedem pericolul: dacă psihanaliza dezvăluie și dezbracă regulile de bază de construire a realității, a psihismului și a vieții în societate, atunci poate fi utilizată și pentru a deconstrui realitatea, psihismul și pentru a face imposibilă viața în societate. Cum? Jucând pe Oedip, adică pe dialectică. Detaliez.

O societate conține în mod necesar diferențe. O societate perfect omogenă nu există. Or, gestionarea diferențelor: articularea lor funcțională și organică, nu se face singură. Articularea diferențelor poartă un nume: dialectică. Dialectica se învață. Diferențele prime, fondatoare ale oricărei societăți, se rezumă printr-un concept: complexul lui Oedip. Sunt diferențe bărbați/femei și părinți/copii (prin extensie tineri/bătrâni). Aceste diferențe sunt totuși articulate și funcționează împreună, în mod organic, în sânul familiei. Schema familială oferă astfel modelul originar de funcționare a oricărui grup social: diferențe respectate, care nu fuzionează, dar funcționează împreună. Dacă nu interiorizăm acest prim sistem de diferențe articulate, nu putem să interiorizăm alte diferențe și ajungem să dezvoltăm probleme de identitate și de adaptare socială. Adică identitatea este după chipul sistemului social: dialectică. Nu știu cine sunt decât prin

opozitie și diferențiere. Identitatea, construcția identitară, se bazează pe poziționarea unei diferențe prime, originare, fondatoare. Pentru a putea acționa în lume și pentru a fi în mod normal socializat, trebuie deci să ies din fluul identitar pre-oedipian, flu fuzional care precede percepția diferențelor.

Într-o înregistrare video din 2013, Alain Soral și echipa sa scot în vileag un document stupefiant. Cu ocazia unei audieri privind proiectul "Căsătorie pentru toți", antropologul Maurice Godelier preconiza înlocuirea termenilor "tată" și "mamă" prin termenul generic de "părinți". După el, cuvântul "părinte", care poate desemna simultan tată, mamă, bunic, bunică, prezintă acest dublu avantaj de a șterge diferența dintre sexe și de a șterge diferența dintre generații.

Oricine știe câteva elemente de antropologie sau de psihanaliză, reperează imediat unde vrea să ajungă Godelier: la a produce cu intenție un flu identitar, deci psihoză, ștergând complexul lui Oedip, diferențele bărbați/femei și părinți/copii, deci diferențele din cadrul familiei, și prin extensie din cadrul societății. În fapt, diferențele persistă în realitate, dar nu mai sunt percepute, nici interiorizate. Dacă diferențele nu mai sunt percepute, identitățile cu atât mai puțin. Această incapacitate de a percepe, de a interioriza și de a gestiona diferențele și identitățile poartă un nume: psihoză, flu identitar. "Nu știu cine sunt pentru că nu știu cine este în fața mea." Godelier și partizanii teoriei de gen, pe care ar trebui să o redenumim "teoria confuziei de gen", caută să producă flu identitar la copii, dar de ce nu și la adulți. Caută deci să producă handicapați mentali, incapabili de socializare. Caută să creeze probleme de identitate și să genereze patologii mentale și sociale, care vor sfârși în sinucideri, în omoruri și toxicomanii de compensare.

Ștergerea diferențelor fondatoare înseamnă ștergerea limitelor, a tuturor limitelor. Obiectivul este plasticitatea identitară infinită, pe care o vom redenumi "libertate identitară infinită" pentru a agăța mai bine prada cu un cârlig dezirabil, cu prețul emergenței unor noi suferințe. Tot în filmarea sa din ianuarie 2013, Soral remarcă pe bună dreptate că "libertatea înseamnă nebunie". Deleuze și Guattari au

fost exact tribunii acestei nebulii, pornind de la *L'Anti-Œdipe*, această biblie antipsihiatrică, al cărei subtitlu este *Capitalisme et schizophrénie*. Publicat în 1972, acest text a marcat profund gândirea libertară. El face o apologie a schizofreniei ca fiind desăvârșirea capitalismului în calitate de eliberare din toate structurile și din toate limitele psihice, comportamentale și identitare. Alianța obiectivă între libertarism și liberalism este deci încheiată oficial și revendicată de vreo patruzeci de ani.

O libertate fără limite ne înnebunește și împiedică socializarea. La polul opus, psihanaliza se învârtă cu totul în jurul acestui adagiu: "Libertatea mea se oprește acolo unde începe libertatea altora." Limita, Supraeul în jargonul freudian, are un efect pozitiv și negativ în același timp. Limita reprimă exprimarea liberă a dorinței. A învăța să trăiești în societate înseamnă a învăța că nu faci ce vrei și că există limite de respectat. Există limite în exprimarea dorinței mele, există reguli, legi, structuri, cadre, interdicții de respectat fără de care societatea nu poate funcționa. Această reprimare a libertății dorinței permite deci să trăim în societate, dar induce și frustrare. Această frustrare se poate acumula, închista, poate deveni o nevroză. Ea reprezenta cea mai curentă patologie până în anii șaptezeci. Ordinea socială exercitată de o autoritate morală și interiorizarea unei limite (un tată sau un falus simbolic) era simultan represivă și socializantă, frustrantă și structurantă, nevrotică și normativă. Era modul normal de socializare în specia umană, cu avantaje și inconveniente. Era guvernarea prin ordine, prin impunere a unor limite rigide care să nu fie niciodată depășite, sub amenințarea unei pedepse.

Anume această ordine veche, cea a speciei noastre și a constanțelor sale antropologice, este atacată la ora actuală. Occidentul post-modern a văzut născându-se o "ordine nouă", un mod de guvernare prin haos care este o formă de control social cu totul nouă, ce constă în a suprima toate limitele și în a lăsa dorința să se exprime liber. Într-o primă fază avem impresia că în sfârșit putem respira, ne amuzăm, fără Supraeul falic și dominator. Atunci când îl ucidem Tatăl, problema este că suntem recuperați de Mamă, care în realitate este la fel de despotică precum Tatăl. În Mai 68, Lacan le spunea studenților săi

libertari : "Și voi căutați un stăpân." În speță, o Stăpână, deoarece libera exprimare a dorinței, fără vreo limită sau structură, este modul de a fi isteric, apoi pervers, apoi psihotic. Fără reprimarea dorinței, nu există sublimare, simbolizare, structurare psihică și comportamentală posibilă, nu există acces la limbaj și la dialectica articulată.

Există deci o veritabilă inginerie psihosocială a înlăturării limitelor, a transgresării interdicțiilor, legilor, tabuurilor, și a abolirii frontierelor, deci o inginerie a desocializării, a sălbăticitirii, a destrucurării maselor și a regresului civilizațional provocat, într-un cuvânt inginerie a dez-oedipizării, pusă în aplicare de oameni care știu exact ce fac, datorită sau din cauza lui Freud și Lacan (Jung nu a recunoscut caracterul fondator al lui Oedip și al limitei), fie că e vorba de psihanaliști propriu-ziși sau de autori impregnați de psihanaliză. Teoria confuziei de gen nu este decât un instrument al acestei ofensive a Capitalului de a transforma ființa umană într-o materie plastică modelabilă la infinit, de a fluidifica toate structurile așa cum recomandă Institutul Tavistock, pentru a ajunge la "societatea lichidă" descrisă de Zygmunt Bauman.

Rezultatul acestei dezumanizări sau dez-ominizări, este ceea ce alți psihologi denunță, între care Julia Kristeva, încă din anii optzeci, în *Les Nouvelles Maladies de l'âme*, sau Asociația lacaniană internațională (ALI), mai ales Charles Melman și Jean-Pierre Lebrun în *L'Homme sans gravité*: explozia acestor patologii foarte contemporane, depresie, perversiune, toxicomanie, isterie banalizată, psihoze înghețate, stări limită, *borderline*, sociopatie, psihopatie. Să citim și pe Dominique Barbier, Dany-Robert Dufour sau Jean-Claude Michéa.

R.: Evocați într-unul din textele dvs. recente "industria schimbării". Cine sunt pentru dvs. acești creatori de bulversare, pe care îi suportăm? Ce vor ei?

LC: Cu ocazia unui seminar la care am asistat, un consultant specializat în dirijarea schimbării ne-a spus că firma sa lucra să "industrializeze competența relațională". Schimbările provocate cu ajutorul crizelor dirijate nu folosesc deci la îmbunătățirea funcționării lucrurilor, ci la industrializarea ei, adică la raționalizarea, la standardizarea,

la automatizarea ei. Asta constă în a schimba scara de producție și de control. Atunci când se trece de la artizanat la industrie, se trece și de la o producție locală la o producție globală. Producția locală este descentralizată, înrădăcinată, contextualizată, democratică, în vreme ce producția globală este centralizată, deznădăcinată, decontextualizată, oligarhică. Industria schimbării constă în a transfera tot controlul producției de la scară locală la scară globală. Guvernarea prin haos constă deci în a distruge pilotajul local și autonom al existenței pentru a-l înlocui printr-un pilotaj global și heteronom, mereu la distanță.

În geopolitică, tranzitologia este disciplina care se ocupă de *regim change*, schimbările de regim pe care imperiul americano-israelian caută să le producă în țările arabo-musulmane, și cam peste tot în fapt, pentru a-și asigura pilotajul de la distanță asupra acestor țări. În ultimă instanță, scopul dorit este modificarea structurii generale a relațiilor umane: să se treacă de la o legătură socială normală, fondată pe altruism, empatie și mutualitate, la o legătură socială sociopată, re-lucrată de capitalism și libertarism, fondată pe libertatea individuală. Anume asta înseamnă industrializarea competenței relaționale. Concret, asta dă "căsătoria homo", GPA, adică închirierea pântecului femeilor, PMA, adică comerțul cu copii, pentru a sfârși cu eutanasia pentru toți.

În fapt, întrebarea "cum?", adică metoda aplicată, mă interesează mai mult decât "cine?", adică identitatea. În plus, răspunsul la întrebarea "cum?" dă un răspuns la întrebarea "cine?". Deci, cine sunt cei care produc bulversările patogene pe care le trăim? Răspuns: toți cei care aplică metoda generală de bulversare controlată. În mare, aceștia sunt toți actorii capitalismului și revoluțiilor de ruptură, pentru care 1789 și 1917 sunt prototipuri, și pentru care "revoluțiile colorate", de la Mai 68 și până la "Primăvara arabă", sunt niște prelungiri, până în Libia și în Siria de azi. Acești actori ai capitalismului sunt secondăți de cei care cândva erau numiți consilieri în domeniul propagandei ai Prințului, astăzi numiți *spin doctors*, consultanți, influenceri, comunicatori, pe scurt toți cei care lucrează la *storytelling* și dezinformare în firme, *think tank-uri*, *lobby-uri*, media, servicii de informații, societăți de gândire mai mult sau mai puțin esoterice.

R.: Această strategie a șocului duce la noțiunea de haos pe care o folosiți pentru a defini logica sistemului. Puteți să reveniți la genealogia acestei sete de distrugere a oligarhiei mondiale?

LC: Pulsiunea morții este larg împărtășită în specia umană. Se pare totuși că unele grupuri sociologice o actualizează mai mult decât altele. În termeni de topologie structurală lacaniană, distrugerea este un loc de ocupat, iar în termeni de psihologie arhetipală jungiană, Distrugătorul este un rol de asumat. Întrebarea care îmi vine imediat este: cine ocupă locul central în mediul meu imediat înconjurător, ca să mă pot proteja? Dacă facem o genealogie a distrugerii în Occident, ajungem la un rezultat care nu este "politic corect". O Istorie a ideilor imparțială arată că, sub latitudinile noastre monoteiste, primul expozeu al unui program politic fondat pe distrugere este așezat în textul pe care evreii îl numesc Torah, iar creștinii Pentateuh. Pentru unele persoane, a distruge este deci o poruncă divină, consemnată negru pe alb în textele sfinte. Un eșantion, *Deuteronomul*, capitolul XX, versetele 10-16: "Atunci când te vei apropia de un oraș pentru a-l ataca, îi vei oferi pacea. Dacă acceptă pacea și își deschide porțile, întreg poporul din el îți va fi supus și aservit. Dacă nu acceptă pacea cu tine și vrea să se războiască împotriva ta, atunci îl vei asedia. Și după ce cel Veșnic, Dumnezeuul tău, ți-l va fi așezat în propriile tale mâini, îi vei ucide cu sabia pe toți bărbații aceluia oraș. Dar vei lua pentru tine femei, copii, animale, tot ce este prin oraș, întreaga pradă, și vei mânca din leșurile dușmanilor tăi pe care cel Veșnic, Dumnezeuul tău, ți-i va fi dat. Iată cum vei face cu toate orașele care sunt foarte departe de tine și care nu fac defel parte din orașele acestor nații. Dar în orașele acestor popoare pe care cel Veșnic, Dumnezeuul tău, ți le dă moștenire, nu vei lăsa în viață nimic din ceea ce respiră."

Acestea fiind spuse, nimeni nu deține monopol asupra pulsuniilor morții. Japonia sau Coreea de Sud cunosc procese de auto-genocid legate de "întregul tehnologic". Unele regiuni din Orient și Asia sunt pe culmea tuturor delirurilor post-umane și cibernetice; aici se vorbește serios de clonare reproductivă sau de înlocuire a oamenilor cu roboți, lucruri de acest gen. Consider că setea de distrugere și de auto-distrugere merge în fapt înspre un profil psihologic care poartă cel puțin

trei denumiri: sociopatie, psihopatie, perversitate narcisică. Psihiatrul polonez Lobaczewski este printre primii care l-au studiat și care a extras din el o știință, ponerologia, sau știința Răului. Sunt extrem de convins de acest model; în ce mă privește, eu situez originea Răului pe Pământ în acest profil psihologic sociopat. Caracteristica sa este absența empatiei, ceea ce conduce la a-l trata pe celălalt ca pe un obiect, un mijloc, în a-l reifica. Putem întâlni acest profil psihologic în toate culturile, dar se pare totuși că unele conjuncturi îi favorizează apariția. Mai cu seamă mediile socioculturale marcate de temele distrugerii și genocidului sunt, prin excelență, fabrici de sociopați.

R.: Cum vedeți evoluția revoltelor din Europa? Uniunea Europeană va ajunge oare să-și înăsprească controlul asupra statelor și popoarelor?

LC : Comisia Europeană a pierdut bătălia ideilor. Uniunea Europeană este azi recunoscută pentru ceea ce este: o dictatură a băncilor și a *lobby*-urilor. Asta e tot. Greutatea lui Goldman-Sachs sau directivele PAC la ordinele lui Monsanto, precum Catalogul semințelor autorizate și Certificatul de obținere vegetală trădează adevăratul proiect totalitar al UE, fără a mai pune la socoteală negarea democrației referendum. Dar tehnocrații de la Bruxelles vor refuza să ne lase să ieșim din închisoarea pe care au construit-o și care se va transforma progresiv într-un lagăr de concentrare la dimensiunile unui continent. Pentru a fabrica consimțământul nostru față de pijamaua dungată și pentru a încerca să păstreze aparențele unei democrații, Comisia Europeană va purta cu noi un război cognitiv fără milă pentru a ne converti cu forța la ideologia euro-regionalistă și mai ales pentru a construi acceptul nostru în ce privește scăderea nivelului de trai și suferințele care vin odată cu asta.

O știre anunța că UE avea intenția să finanțeze brigăzile de *trolls* pe forumurile de pe Internet pentru a-i contrazice pe euroscepticii care se exprimă pe ele. Evident, asta nu va fi îndeajuns, și vor fi încercări de a incrimina simpla critică față de UE sau față de proiectele de a ieși din ea, de exemplu, de a interzice exprimarea naționalismului, încercându-se amalgamarea lui cu rasismul sau cu antisemitismul. Dar

toate astea vor fi în zadar, deoarece într-o bună zi cu siguranță vom ieși din UE și din zona euro! În anii optzeci, Uniunea Sovietică dădea impresia că va dura încă mult timp. Și nu a durat decât șaptezeci de ani. Așa încât pentru a grăbi procesul de ieșire din UE și din euro, trebuie să comunicăm încă de pe acum cu privire la "după Uniunea Europeană" și "după euro.". Despre Grexit, Brexit și Frenchxit. Să precizăm că întrebarea nu e "dacă", ci "când" vom ieși din UE. Pentru asta, trebuie să vorbim în jurul nostru despre revenirea la monedele naționale și la statele națiune. Crearea de monede locale sau alternative este o idee seducătoare, dar mă tem că nivelul de dezvoltare este prea slab pentru a oferi o contra-putere eficientă în fața tăvălugului compresor globalist. În plus, dacă aceste monede locale coabitează cu euro, ele vor rămâne indexate mai sus în mod forțat, deci nu vor folosi la nimic.

R.: Dvs. faceți distincția între ingineria socială negativă și ingineria socială pozitivă. Este oare aceasta din urmă un element posibil pentru rezistența față de sistem?

LC: Ingineria socială negativă (IS-) este metoda generală de producere a unei crize. Și dimpotrivă, ingineria socială pozitivă (IS+) este metoda generală de ieșire din criză. Punctul de plecare al oricărei IS+ este deci stabilitatea unei stări de spirit. Pentru a ieși din criză, trebuie să o expulzăm în afara sinelui. Este ca un fel de exorcism: "*Vade retro chao!* Haos, ieși din acest trup!" Este baza, fără de care nu se poate începe nimic, nu se poate reconstrui sau recuceri nimic. Stabilitatea stării de spirit înseamnă și luciditate. Criza este sinonimă cu "pierdere a lucidității", atunci când totul este instabil, pe termen scurt, emoțional sau instinctiv; ieșirea din criză constă deci în a reconstitui stabilitatea, controlul emoțional și viziunea pe termen lung. Stăpânirea tonusului emoțional este esențială în IS+, de aici trebuie să începem, deoarece această dispoziție ne permite să rămânem lucizi și să durăm. "Rezistența" e sinonimă cu "durabilitatea". Într-un raport de forțe, singurul lucru care contează este să durezi. Câștigă cel care durează mai mult decât celălalt. Trebuie deci să știm să ne "economisim", după proverbul : "Cine vrea să ajungă departe, are gri-

jă de picioare”. Într-un sistem de dominație fondat pe isterie, criză, anarhie, haos și instabilitate emoțională, primul gest de rezistență față de sistem, primul gest de IS+ este stabilizarea stării de spirit, seninătatea, impasibilitatea. Virilitatea, într-un cuvânt. Să rămânem zen în toate împrejurările și să predicăm pentru a contamina pozitiv mediul în care ne aflăm și anturajul pe care îl avem. Restul vine de la sine. Tot ceea ce este stabil este anticapitalist și antimondialist. Reluând conceptul de Bază Autonomă Durabilă, trebuie nu doar să clădim BAD, ci să devenim noi înșine o BAD.

Ne putem inspira din felul în care Kremlinul gestionează crizele provocate de Washington, D.C., sau în care Obama și Brzezinski gestionează *lobby*-ul israelian în SUA de câțiva ani. E vorba de a calma bolnavul. Pentru asta trebuie să ne inspirăm din tehnicile folosite de psihiatrie și psihanaliză: în măsura posibilului să nu răspundem la delir, să îl lăsăm să se golească și să se epuizeze singur. Dacă suntem obligați să răspundem la delir, atunci putem merge în sensul lui, să spunem : ”Da, da, aveți dreptate”, dar fără a-l lua în serios și să continuăm să acționăm împotriva lui.

Să precizăm un lucru: pentru a se face acceptată, IS- este mereu obligată să înainteze mascată, să mintă, să practice *phishing*-ul. Putea ne aruncă într-o lume de netrăit, cu totul haotică, în care nimic nu este previzibil și în care sunt întreținute cu bună știință insecuritatea, delicvența, crima, tot ce este anxiogen și factor de precaritate socio-economică și mentală. Dar pentru a face să meargă mai ușor acest genocid în derulare se face apel la noțiunile de justiție și egalitate, care nu folosesc aici decât ca momeli. Minciuna, simularea, simulacrul sunt deci structurale în IS-. La polul opus, ieșirea din criză este deci nu doar reconstruirea securității și stabilității, ci și simplul fapt de a spune adevărul. Uneori trebuie să fim vicleni, în funcție de raportul de forțe. Adică să facem contre-*phishing*. A ocoli cenzura înseamnă uneori să facem acrobații semantice. IS-, în calitate de cal troian al distrugerii, este un ”fals bine pentru un rău adevărat”: este folosită ficțiunea care e dată drept adevăr.

R.: În fața dominației globalizate a Capitalului, ce căi individuale și colective ne rămân pentru a învinge?

LC: Trebuie să ne angajăm în toate demersurile care reconstituie suveranitatea, în toate sensurile cuvântului: alimentară, energetică, economică, politică și cognitivă. Suveranitatea, adică autonomia, este anticapitalistă prin definiție. Definiția capitalismului este: "Orice sistem în care banii sunt valoarea supremă." Dacă puneți o valoare mai presus de bani, statul-națiune de exemplu, ieșiți tehnic din capitalism. Capitalismul nu tolerează nici o frontieră, nici un protecționism, deoarece este, prin însăși natura sa, supranațional, transnațional, multinațional, chiar internațional, după definiția acestui termen. Baza bazei, lucrul cel mai ușor de făcut este să începem să ne recucerim suveranitatea cognitivă aruncând televizorul la gunoi și rupându-ne total și definitiv de marile media de dezinformare. Apoi, în ce privește suveranitatea economică, să nu luăm nici un credit și să lăsăm cât mai puțini bani disponibili în bancă.

E un război de purtat. Un război cultural și cognitiv, un război de idei și de creiere, de cuvinte și de reprezentări, iar noi putem să devenim soldații lui. Trebuie deci să creăm sinergii în jurul unui proiect comun: lupta împotriva mondialismului. Există nuanțe în această luptă, dar să ne concentrăm pe ceea ce ne unește. În acest scop, trebuie să devenim propagandiști la nivel cotidian. Toate ocaziile sunt bune pentru a difuza idei: cercul de prieteni, familia, vânzătorul de la băcănie, locul de muncă, necunoscuții pe stradă, forumul internet, Facebook, etc. Să nu ne temem că vom fi luați drept monomaniaci. În orice caz, e o chestiune de supraviețuire. Uneori e nevoie de viclenie și să nu atacăm frontal, ci printr-o strategie indirectă. Poate fi oportun să ne infiltrăm în mișcări pentru a încerca să le redirecționăm prin influența noastră. *Entrism* și infiltrare, peste tot. În orice caz, pentru a grăbi evenimentele prin intermediul unor enunțuri performative cu funcție de profeție care se autorealizează, trebuie să "comunicăm" cu privire la revenirea protecționistă a frontierelor și la acel *după* Uniunea Europeană, de pildă, dar și despre acel *după-imperiul americano-israelian*, pentru a-l face să cadă mai repede, precum și despre *după-nihilism* și revenirea la adevăratele valori structurante: meritocrație,

patriotism economic, simțul colectivului, al serviciului public și al "griji" față de țară (teoria *Care*), etc.

Dincolo de bălălia de idei pe care suntem pe cale să o câștigăm, nu trebuie să uităm că va trebui într-o zi să transformăm eseu, adică să existe o traducere a acestei recuceriri de suveranitate la urne. Nu există nici o soluție în afara instituției. În ce mă privește, nu văd decât un singur partid politic capabil să aranjeze lucrurile, începând prin a ne scoate din Uniunea Europeană. Îl cam critic în *Guvernarea prin haos*, dar el evoluează în sensul bun. De altfel, putem să îi găsim toate defectele, dar atâta vreme cât nu exercită concret puterea, sunt critici virtuale. Astăzi, anticapitalismul coerent conduce deci în mod necesar la susținerea Frontului Național, inclusiv în cazul imigraților, care sunt interesați de stabilitatea politică în această țară la fel de mult ca și naționalii.

Între timp, trebuie să "facem carieră" în sistem și în instituție, pentru a prelua controlul din interior. Altminteri, tot ce facem rămâne marginal, deci ejectabil. Toate rețelele de influență serioase înțeleg și aplică asta. Astăzi, dacă vrem să devenim cu adevărat o contra-putere la Imperiu (în sensul lui Soral), trebuie să avem bomba atomică, deci să ne ridicăm la mijloacele logistice ale unui stat. Vedem asta prea bine în cazul crizei siriene. Dacă poporul sirian și guvernul său n-ar fi fost protejați de Rusia și China, două puteri nucleare, Siria ar fi fost invadată rapid de entitatea sionistă și SUA, două alte puteri nucleare (și cei doi factori principali de tulburări în prezent). Irakul sau Libia nu au rezistat prea mult.

R.: Dvs. arătați că oligarhia de la putere este pe cale să se epuizeze. Ruptă de popor și fără vreo reînnoire de calitate. Este ea condamnată prin propria-i natură?

LC: Ceea ce ne va salva, independent de munca și de meritul nostru, este, paradoxal, faptul că nivelul scade, așa cum se zice. Nivelul, adică nivelul intelectual, scade peste tot, mai cu seamă în sânul oligarhiei. Nivelul scade din cauza oligarhiei, dar asta are și asupra ei înseși un impact. Acel *shock testing* al Puterii pentru a evita orice șoc

de răspuns la șocurile pe care le aplică, altfel spus decuplarea completă de clasele socioeconomice, pe care o numim și dublu standard, dublă etică, nu merge atât de bine și duce la fenomenul stropitorului stropit. Atunci când ne lovește, se lovește și pe el.

Spre exemplu, generația de dezinformatori profesioniști care ocupă media de prin anii șaptezeci, această generație de oameni mai degrabă buni la retorică și uneori cu adevărat scilpitori, nu a reușit să-și organizeze ștafeta, fără îndoială pentru că este prea preocupată de sine decât de a transmite. În locul lor vin isterici incuți și care în mod evident nu au nivelul cerut. De altfel, elitele politice nord-americane și europene sunt compuse, evident, din persoane marcate de o ușoară debilitate. Ne îndreptăm către *Idiocracy*, un sistem în care puterea va fi deținută de tot felul de "neica nimeni". Deci am câștigat. Acum trebuie să așteptăm ca generația celor de la 68 să moară cu totul, continuând în ce ne privește pe poziția noastră și la nivelul nostru de exigență. Tehnocrații din instituții, la Bruxelles și oriunde, se vor schimba și ei. Dar noi, noi nu ne vom schimba. Mecanic, în acest război de uzură și de tranșee, vom câștiga în fața inamicului prin forfait. În orice conflict, singurul lucru care contează este să durezi.

Cel ce durează mai mult decât inamicul este învingător. Noi, poporul Franței, vom dura mai mult decât inamicul. Pentru a dura mai mult decât inamicul, trebuie să ne calculăm forțele, să ne gestionăm energia, să nu dăm totul dintr-o dată, să nu ne epuizăm rapid, ci să lucrăm după un ritm lent și asigurat, ceea ce numesc "revoluție lentă" sau "transformare silențioasă". Așa cum ar spune La Fontaine, suntem broasca țestoasă, iar inamicul este iepurele. Cine câștigă la urmă ?

CAPITOLUL III

PATRIA ESTE ÎN PERICOL, TOATE PATRIILE SUNT ÎN PERICOL⁷⁰

Joi, 16 ianuarie 2014, în cadrul Cercului Précy, identitarii lionezi îl primesc pe Lucien Cerise, autor al *Guvernării prin haos*, la orele 20.00, la Traboule, pentru a dezbate despre supravegherea și manipularea maselor. Novopress l-a întâlnit, cu această ocazie, pe acest autor cu un parcurs atipic și cu un discurs mai mult decât exploziv.

Novopress: Aveți un parcurs atipic, venind dinspre stânga. Care este originea acestei evoluții înspre această conștiință patriotică?

Lucien Cerise: În ce mă privește, nu am decât o singură naționalitate. Dacă mi se ia această țară, sunt terminat, am pierdut totul, nu mai am decât să mor, doar să cerșesc un statut de refugiat și să intru într-un proces de imigrație. Or, există riscul să mi se ia această țară, pe care unii o fac să dispară, odată cu calitatea traiului în ea, să dispară deci în ceea ce numim globalizare, "satul global" fără frontiere, altfel spus capitalismul mondializat. Scopul aceste manevre este sfârșitul patriilor și "imigrația pentru toți". Atunci când vom fi cu toții imigrați, Capitalul va câștiga. Nu vom mai fi în poziția de a ne apăra, la nici un nivel, și nu ne va rămâne decât să dispărem. Într-adevăr, imigrația nu este ea însăși decât o unealtă a unui program genocidar global aplicat în diferite țări, inclusiv în a noastră. Distrugerea totală a unei țări și exterminarea fizică completă a populației sale sunt în desfășurare, asta se întâmplă în Franța. Acest genocid are loc peste tot, capitalismul fiind genocidar prin natura sa, așa cum arată Garry Leech, dar eu trăiesc anume aici, și aici mă văd pus la zid, deci aici

⁷⁰ Novopress, 13/01/2014

trebuie să mă bat pentru a supraviețui, la fel ca toți locuitorii acestei țări, chiar dacă nu toți au înțeles asta deocamdată. Situația mi-a sărit în ochi atunci când am văzut ce a făcut oligarhia din referendumul din 2005 privind tratatul de instituire a unei Constituții pentru Europa: francezii votează NU la aprofundarea Uniunii Europene, dar UMPS și Comisia Europeană s-au grăbit să trădeze acest rezultat deoarece le contrazicea obiectivele. În acel moment, am avut proba zdrobitoare că frontierele naționale erau singurul obstacol serios în fața tăvălugului compresor capitalist.

Linia mea directoare în politică este deci anticapitalismul. De ce nu sunt la NPA în aceste condiții? Pentru că sunt un anticapitalist coerent, ceea ce mă face să depășesc anumite clivaje mediatice. Trebuie să lucrăm la "coagularea" forțelor antisistem, înspre un nou Consiliu Național de Rezistență, marea adunare a votanților NU din 2005, cu toții uniți împotriva inamicului comun, inamic al speciei umane, adică dictatura băncilor și barbaria ultraliberală mondialistă și cibernetică. Pentru aceasta, ne trebuie concepte noi care propun o redocupare în real și care permit recrearea de noi alianțe. În acest scop, propun "naționalismul permacultural", fondat pe teoria feministă *Care*, adică pe noțiunea de "grijă" față de mediul propriu și material de proximitate, după formula "Caritatea bine ordonată începe cu sine însuși."

Patria este în pericol. Toate patriile sunt în pericol. Ce este o patrie? Este un spațiu de stabilitate. Astăzi însăși posibilitatea oricărei stabilități este în pericol. Constatarea acestei destabilizări și expatrieri generale este pur empirică și precede chiar ideile politice. Într-adevăr, atunci când privim lucrurile dintr-un punct de vedere sistemic, vedem cum capitalismul destabilizează și accelerează tot ce atinge. El provoacă entropie, adică dezordine, peste tot pe unde trece. Într-un cuvânt, capitalismul este haos. Asta spun de altfel și Deleuze și Guattari în *L'Anti-Œdipe*, dar pentru a-l celebra, ca "stângiști" iresponsabili, într-o dialectică ciudată între teritoriu și deteritorializare, care coincide cu cea dintre înrădăcinare și deznădăcinare. La opusul haosului deleuzian, procesele vitale au nevoie de stabilitate și lentoare, deci de înrădăcinare, pentru a se dezvolta normal. Societățile

tradiționale, precapitaliste, ofereau condiții de viață lente și stabile, în vreme ce societățile zise progresiste, care apar mereu în urma unui traumatism fondator numit "revoluție", acumulează rupturi și schimbări rapide.

În fapt, dualitatea între înrădăcinare și dezrădăcinare este transversală Dreptei și Stângii. Este o structură încrucișată, chiasmatică. Există efectiv o stângă culturală, deleuziană și anti-oedipiană, există de asemenea o stângă populistă și patriotică, una care înrădăcinează, prin intermediul naționalizărilor economice (care îi fac pe liberali să urle) sau al diverselor forme de relocalizare, în care printre figurile istorice de la noi au fost Simone Weil, Georges Sorel, Proudhon, Édouard Berth (vezi ultima carte a lui Alain de Benoist), și prin alte părți Hugo Chavez și stângile latino-americane; și există o dreaptă tradiționalistă, deci precapitalistă și care înrădăcinează, dar există și o dreaptă liberală și antipatriocă, una care dezrădăcinează prin intermediul unui imigraționism delirant, care era oficial la putere în Franța până în 2012.⁷¹

N.: Acordați importanță deosebită ingineriei sociale, adică metodelor de control social (strategie a tensiunii, *mind control*, *tittytainment*, etc.). Credeți este în derulare că un război psihologic împotriva popoarelor și democrației?

LC: Avem dovezile acestui război psihologic în derulare împotriva popoarelor și democrației. Am adunat un număr oarecare de dovezii în mica mea carte, dar pentru a le strânge nu trebuie decât să ne aplecăm înspre sursele deschise de pe Internet sau înspre experiența directă a anumitor medii socioprofesionale. În plus, metodele de control și de inginerie socială sunt divulgate în manuale pe care le putem cumpăra la librărie, precum și în cursuri și pregătiri în *management*, *marketing* sau securitate a sistemelor. Există chiar o diplomă de stat în inginerie socială, acordată de unele universități franceze. Trebuie de asemenea să ne uităm înspre mentalism și șmecheriile iluzionistilor și prestidigitatorilor. La o primă vedere, asta poate părea ceva ino-

⁷¹ «Sarkozy favorable au droit de vote des étrangers aux municipales!», Parti socialiste de Bourg-la-Reine, 26/04/2012.

<http://www.ps-blr.com/article-sarkozy-favorable-au-droit-de-vote-des-etrangers-aux-municipales-104130086.html>

cent sau pur și simplu interesat, dar de îndată ce ne apucăm de săpat, vedem că este ceva de temut. Atunci când stăpânim aceste tehnici de modificare a comportamentului, putem ajunge să ucidem pe cineva împingându-l la sinucidere, deci păstrându-ne mâinile curate. Este "crima perfectă", exact ceea ce se aplică în societățile de masă occidentale. Cele două mari axe ale războiului psihologic care este purtat împotriva noastră pentru a ne împinge la sinucidere colectivă sunt individualizarea și culpabilizarea. Scopul este de a o termina cu dorința noastră de viață. Toate ființe vii sunt animate de un instinct de conservare. Acest instinct de conservare este inamicul oligarhiei; puterea încearcă să distrugă, să slăbească, să culpabilizeze, să denatureze, să inverseze exact acest instinct de conservare, așa încât să împingă popoarele să se autodistrugă, fără să aibă nevoie să le lovească direct. Oligarhia trebuie să fabrice consimțământul poporului față de propria sa autodistrugere, convingându-l că este rău și că Pământului îi va fi mai bine dacă îl va părăsi. Din mai 1968, Franța este un adevărat laborator sub cerul liber pentru toate tehnicile de inginerie socială negativă și de distrugere a instinctului de conservare.

Pentru a înțelege aceste fenomene în termenii lor proprii, trebuie să lăsăm să cadă grila de lectură clasică a științelor politice, care e completamente deformată și caducă de vreo două secole cel puțin. Teoriile politice se repartizează în două mari ansambluri, liberal și marxist, dar provin dintr-un trunchi comun: credința în legi istorice autonome pe care nimeni nu le stăpânește. În realitate, dezvoltarea societăților moderne începând cu secolul XVIII este tutorată în mod complet artificial. Atunci când privim mai de aproape, vedem că procesul este stăpânit și controlat: este o demolare controlată. În acest stadiu, ieșim din falsa alternativă între liberalism și marxism, deoarece ne dăm seama că presupuziția lor comună, autonomia legilor istorice și socioeconomice, este falsă.

N.: Într-un interviu recent, ați declarat că noțiunile de dreapta și de stânga sunt depășite, și că nu mai rămânea decât o luptă pro-viață versus pro-moarte.

LC: Clivajul dreapta/stânga a devenit în definitiv desuet și *has been* odată cu apariția *Manif pour tous*. Am asistat la o răsturnare

completă a tuturor semnelor și a tuturor semnificațiilor politice. Am văzut manifestații de dreapta împotriva capitalismului și un guvern de stânga care trimitea CRS-urile să se ciocnească cu burghezia catolică și să apere cu lovituri de baston marketizarea liberală a pântecului femeilor. Întreaga construcție a clivajului dreapta/stânga a fost pulverizată de o inversare completă a polilor semantici, de valori și de mesaje: o dreaptă conservatoare ce animă o mișcare revoluționară în adevăratul sens al termenului cu sloganuri de stânga precum "Omul nu e o marfă", împotriva unei stângi ultracapitaliste și repressive care face să domnească teroarea în beneficiul unei oligarhii. Asta m-a făcut să spun pe Radio Courtoisie că dreapta descoperă în sfârșit capitalismul. Se poate ca asta să fi displicut cuiva, contează mai puțin, este o situație de urgență națională și trebuie să spunem lucrurilor pe nume.

Pentru a concretiza uniunea sacră "dincolo de Dreapta și de Stânga" (Arnaud Imatz), noul CNR la care fac apel cu toată tăria în încheierea cărții *Guvernării prin haos*, trebuie să definim un vocabular comun, să elaborăm elemente de limbaj comune care să redefinească cine este inamic, cine este amic și cine este aliat. Trebuie să rescriem percepția asupra raporturilor de forță bazându-ne pe realitate, și nu pe media. Pentru asta, trebuie să știm să vorbim tututurora într-o limbă potrivită, apoi să îi facem pe oameni să se miște către o limbă comună, construind punți de limbaj și punți cognitive. Fac deci și eu inginerie socială. De fapt, de ani de zile, circul și eu de la ultrastânga la ultradreapta în această perspectivă de sinteză națională și de mare joncțiune ce trebuie construită. Mi-a fost ușor să fac asta datorită faptului că sunt extrem de curios și vreau să înțeleg lumea în care trăiesc, ceea ce mă conduce spre explorarea unor medii sociologice uneori antagoniste, făcând muncă de teren, cum se zice, ceea ce presupune să mergi la fața locului timp de ani de zile pentru a face observație participativă. Până la urmă, dezvoltăm o capacitate de adaptare la toate mediile, chiar și la cele mai eterogene, și devenim un fel de cameleon, un fel de Proteu. Această adaptabilitate vine și din aceea că formația mea inițială nu este nici politică, nici militantă. E mai întâi în domeniul artelor, apoi al filosofiei cu o specializare în epistemologie,

precum și în științele umane și sociale. Astăzi, am o bună cunoaștere practică, mai mult decât teoretică, despre întregul evantai politic.

Dreapta și Stânga mai au doar puțină semnificație, însă doar la nivel psihologic, conform unei dialectici deschidere/închidere, și cu multe ghilimele: psihologia de dreapta este mai degrabă "închisă", în vreme ce psihologia de stânga este mai curând "deschisă". Într-un raport de forțe, e mai bine să fii de dreapta, închis, pentru a te apăra mai bine și pentru a contraataca; în schimb, pentru a colecta și prelucra noi informații, e mai bine să fii de stânga și deschis. La modul ideal, e nevoie de un mediu potrivit. Sistemele vii au nevoie de relații cu mediul lor, deci de deschidere, dar și de închidere, altfel se dizolvă și mor. Un sistem cu totul deschis, fără delimitări, lipsit de frontiere, dispare pur și simplu. Cererea de închidere și de protecție a mișcărilor naționaliste este deci perfect legitimă. Instinctul de conservare împinge în mod natural către închidere. Toate vocile ne cer să ne deschidem mai mult către lume, către Celălalt, către străinătate, către imigrați, către minorități, fletează în noi "sufletul frumos", generos din punct de vedere moral și tolerant din punct de vedere intelectual, dar lansează de fapt o capcană de inginerie socială pentru a fabrica consimțământul față de moarte, un fel de dresură pentru a renunța la instinctul de conservare, care cere în mod evident să ne protejăm.

Trebuie să mărturisim faptul că în spațiul francofon cea mai mare parte a organizațiilor de extremă stângă s-au lăsat din plin infiltrate de-a lungul timpului din cauza exact a deschiderii lor și acum sunt pilotate pe sub mână de Comisia Europeană, Tel Aviv și Washington. "Antifasciștii" francezi au produs o serie de fluturași și autocolante scrise direct în engleză (*Support your local antifa*, etc.), ceea ce îi ferește pe agenții lor din CIA să se mai obosească să învețe limba noastră; în plus, sper că ați remarcat faptul că ei nu îi atacă niciodată pe stăpânii lor sus-numiți, totuși adevărații fasciști, dar se iau de Soral, Dieudonné sau Frontul Național, care nu au însă nici o responsabilitate în "Nakba hexagonală" pe care o trăim. Reprezentanții Stângii încă independente și capabile să ia în considerare o închidere protecționistă suveranistă sunt în general atacați de "antifa" ca fiind

niște "roș-negri", pentru a-i denigra: Étienne Chouard, Michel Collon, Jean-Claude Michéa, Jacques Cheminade, Jean-Pierre Chevènement, Partidul muncitoresc independent, Rețeaua Voltaire, Polul renașterii comuniste, site-ul Le Grand Soir, mișcările național-bolșevică și național-revoluționară precum *Rébellion* la Toulouse, secțiunile locale ale sindicatelor din PCF sau Attac, adeseori dezavuate de conducători (ne aducem aminte de René Balme). În ce mă privește, sunt încă cu un picior la stânga, în mediul asociativ al relocalizării și permaculturii, deci în branșa environmentalistă, care este mai curând anarho-scolo-descrescătoare-ludită-survivalistă-situaționistă decât propriu-zis marxistă, și căreia i-am putea asocia pe cei din Tarnac sau Notre-Dame-des-Landes. Oameni curajoși și inteligenți, dar care trebuie să înțeleagă că este pierdută cauza lor dacă vârful puterii nu le este favorabil. Neglijarea de către ei a chestiunii statului-națiune îi va pierde, dar trebuie să le întindem o mână totuși, deoarece nu ne sunt dușmani.

Ceea ce mă fidelizează față de acest mediu, dincolo de idei sau de persoane simpatice, este perspectiva muncii manuale. Asta în optica unei chestionări antropologice cu privire la ceea ce înseamnă "a aparține speciei umane". Condiția umană normală este munca manuală în cadrul unor mici comunități rurale, în care rolurile și identitățile sunt specializate în funcție de sexe și vârste (de unde complexul lui Oedip, structură mentală hetero-normativă la fundamentul oricărei culturi). Acest mod de viață a constituit 99 % din istoria omenirii, până la exodul rural din a doua jumătate a secolului XX. Acest mod de viață este deci norma în istoria speciei; ceea ce se îndepărtează de la ea de vreo cincizeci de ani ține pur și simplu de anomalia patologică. Pentru a le înțelege bine, trebuie să le trăiești personal, să le experimentezi pe teren, să simți fizic asta. Atunci când trebuie să lucrăm un sol și să facem să crească din el ceea ce ne trebuie pentru a trăi, sarcinile se repartizează spontan în funcție de aptitudinile fiecăruia. Falsele probleme dintre bărbați și femei, dintre tineri și bătrâni, dispar. Nu avem timp pentru genul acesta de prostii, deoarece există lucruri mai urgente de făcut. Vedem atunci concret și în acțiune ce este un organism social, un colectiv viu: este focalizarea

tuturor energiilor asupra unui obiect material (sat, teren), de care trebuie "să avem grijă" în comun. Supraviețuirea fizică a unui grup într-un mediu ostil sau indiferent a șlefuit de-a lungul secolelor invariantele speciei noastre. Există într-adevăr constante antropologice, derivate din imperative de supraviețuire fizică, din care este imposibil să ne extragem fără să ne autodistrugem. A încălca aceste constante antropologice înseamnă a pregăti genocidul speciei umane și înlocuirea ei cu o specie non-umană, clonată, robotizată, zombificată. Este calea urmată de câteva decenii de o lume occidentală în plină "terțiarizare", care încearcă să impună o nouă concepție despre viață, de tip ultraliberal, întru totul maleabilă, dar mai ales desprinsă de corp și aflată sub control științific și tehnologic total: OMG vegetale, animale și umane, brevetare a materialului viu, Catalog al semințelor autorizate (ordonat de UE), identitate virtuală, confuzie de gen, "căsătorie homo" (încă ilegală în Franța din cauza voturilor truate din Adunare), GPA, PMA, marketizare a omului și închiriere a pântecului femeilor (Pierre Bergé), contracepție și avort de confort, eugenism, eutanasiu a celor non-productivi, a bătrânilor și bolnavilor, RFID (Radio-Frequency Identification) pentru toți... Într-un cuvânt, "cea mai bună dintre lumile" transumaniste a lui Aldous Huxley. Cu relocalizarea, încerc să rămân în contact cu "originile mele umane", de țăran, care trebuie să fabrice totul cu mâinile sale și care nu își petrece vremea în fața unui ecran sau unui cuptor cu microunde.

N.: De altfel, ați făcut de mai multe ori referire la Evangheliile. Evoluția dvs politică a fost însoțită de o evoluție religioasă către creștinism?

LC: Am primit o educație catolică, dar nu am citit Biblia *in extenso* decât anul trecut. Am făcut-o, și asta a întărit interesul pe care îl am față de această religie, care este un fel de îmbunătățire dialectică a iudaismului. Legii îi este adăugată Dragostea. Creștinismul are o dimensiune supra-rasială autentică, care trebuie să se distingă de antirasismul primar, care nu este decât un rasism anti-alb deghizat, ceea ce Gérard Pichon a văzut atât de bine. Găsim în Noul Testament o recunoaștere dar și un apel la depășirea încarnării, a întrupării, deci a aparenței fizice, în raportul față de celălalt. Aparența fizică nu

gândește, ea nu vehiculează nici un mesaj, nici o idee, nici un sens. Fotografia unui *top model* echivalează cu golul semantic cel mai total. Barbaria ultimă este anume aici, mai rău ca la Auschwitz. În fața domniei imaginii găunoase stă Cuvântul, *logos*, limbajul, deci conceptul, simbolicul, semnificantul și abstracțiunea, care ne introduc în gândire, în civilizație și în lumea oamenilor. "La început a fost Cuvântul", scrie Ioan ca *incipit* al Evangheliei sale. Este acel *logos*, ioanic sau grec, cel care trebuie să ne rețină atenția, deoarece suntem înainte de toate "subiecți vorbitori", așa cum spune și Jacques Lacan. (Înainte de a putea vorbi, bebelușul este deja prins în plasa Cuvântului părinților, în așteptare să devină subiect vorbitor.) Creștinismul obligă la disciplină mentală, este o asceză care educă întru concentrare la ceea ce spun și gândesc oamenii, deci la ceea ce au în cap mai degrabă decât la formă, deci la idei și la concepte, la cuvinte mai mult decât la lucruri. Învățăm să punem între paranteze imaginea trupului, acesta este dispozitivul confesionalului (precum și al divanului psihanalitic), în care interlocutorii nu se văd, așa încât să neutralizeze efectele parazitare de atracție sau de repulsie fizică. În ce mă privește, atunci când vorbesc cu cineva, de-vizualizez și mă concentrez la ce spune, la discursul și la structura sa, logică sau nu, indexată la fapte sau imaginară, etc. Pe scurt, nu mai văd cu adevărat persoana care e în fața mea, ceea ce mi-a creat adeseori probleme în anumite relații cu celălalt sex, în care limbajul nu trebuie folosit atât de serios, cu riscul de a o vedea pe domnișoara căscând!

Pentru a reveni la ceea ce mă atrage în creștinism, este că, oricare ar fi originea noastră rasială, suntem cu toții chemați la universalismul *logosului* creștin. Interpretarea înaltă a monoteismelor constă astfel în a depăși fetișismul narcisic al culorii pielii sau al conformației corpului. Desigur, creștinismul este mai puțin iconoclast decât iudaismul sau islamul, în sensul în care nu interzice total reprezentarea, dar ne cheamă totuși cu tărie să o depășim. Ieșim astfel din "totul vizual" și "totul imagine" pornografic al societății seducției și spectacolului. Ne protejăm mental de orgia iconică a audio-vizualului și a multimediei, care nu este decât un dispozitiv de dominare prin fascinația efectului oglindă al imaginilor și reprezentărilor. Chiar această societate

a spectacolului vehiculează un mesaj de obligație înspre metisaj, un imperativ melanjist, care face din ea o societate a in-diferențierii, cu excepția a ceea ce ține de contul din bancă, evident, care vizează în realitate genocidul tuturor identităților, inclusiv al identităților etnice. Dar această abolire a etnicului nu este decât o etapă, deci e inutil să ne focalizăm prea mult asupra ei. Am trecut de ceva ani deja dincolo de "chestiunea rasială", cu teoria confuziei de gen și de proiectul de abolire a diferențele dintre sexe, apoi curând între specii cu anti-specismul, până la abolirea diferenței dintre viu și mort, cu moda zombie. La polul opus al acestei regresii cabalistice către un fel de haos originar crepuscular indiferențiat, creștinismul propune o depășire pe sus a diferențelor și a factorilor sursă de conflict. În această perspectivă de depășire a conflictelor, lectura cea mai stimulantă pe care o cunosc a Evangheliilor este cea a lui René Girard, care a reușit să le surprindă miezul, după părerea mea. Girard se înșală uneori în anumite privințe, mai ales în ce privește caracterul istoric unic al exemplului hristic. Într-adevăr, moartea lui Socrate, spre exemplu, prezintă o structură similară celei a morții lui Crist. Dar trebuie să admitem că abordarea lui Girard reușește să arate că mesajul lui Isus are într-adevăr ceva supra-uman și un pic nebunesc, cu siguranță tulburător și care te pune pe gânduri.

Odată ce am spus asta, trebuie să adaug că nu sunt credincios. Oricare ar fi religia la putere, iudaism, creștinism, islam sau pseudo-laicitate masonă, trăiesc deci sub dominație. Asta nu face din mine un ateu militant totuși. Raportul meu față de religii este următorul: atunci când religiile spun adevărul, mă prind, atunci când spun minciuni, nu. Din acest punct de vedere, trebuie să recunosc că religiile spun adeseori adevărul despre chestiunile morale, etice, axiologice, deoarece găsim în ele exprimate constante antropologice, dar că ele sunt și de obicei invalidate de metoda experimentală de îndată ce abordăm fenomenele din lume așa cum sunt. La sfârșit, constatăm că există logici și adevăruri laterale religiilor: nici pentru, nici contra, ci alături, chiar de-a binelea alături. Dacă spun $2 + 2 = 4$, pronunț un adevăr absolut care aparține unui domeniu ce este pur și simplu

indiferent față de religii, adică nu are de ce să se poziționeze în raport cu ele.

N.: Un local, "Traboule", cercul Précy unde sunteți invitat pe 16 ianuarie, desfășoară acțiuni regulate. Ce credeți despre implantarea locală a Identitarilor lionezi ?

LC: Ca să spun totul, nu cunosc bine implantarea locală a Identitarilor lionezi, dar mă felicit că demersul identitar se răspândește, la Lyon sau oriunde, deoarece el propune o intrare în singura chestiune importantă, chestiunea identității. Odată ce am pus întrebarea corectă, trebuie să găsim răspunsurile bune. Pentru a trata cum se cuvine chestiunea identitară, e nevoie de o metodologie științifică. Științele umane și sociale sunt cele mai potrivite pentru munca asta. Militantismul nu este suficient, deoarece el se bazează adeseori pe lucruri negândite și poate să se lase manipulat de către agenți de influență care lucrează pentru o inginerie socială distructivă, mai ales în serviciile de Informații și la un înalt nivel geopolitic. Chestiunea identitară este explozivă, deoarece este plină de încărcătură emoțională, trebuie deci să știm să ne păstrăm mintea și sângele rece prin intermediul unui cadru riguros. Pierre Hillard, spre exemplu, face o muncă importantă în acest sens. Mai cu seamă nu trebuie să pierdem niciodată din vedere că regionalismul este folosit de mondialism pentru a ataca structurile intermediare: statele-națiune. Scopul este mereu același: separatismul. Pentru a reuși, identitățile etnice, culturale și regionale sunt adeseori instrumentalizate pe neștiute. Trebuie deci să corectăm asta, să facem conștient acest inconștient identitar emoțional, ca să nu poată să fie manipulat în scopuri de conflict separatist. Trebuie deci să aplicăm grila de lectură a serviciilor de Informații la chestiunea identitară pentru a anticipa și a dezumfla orice manipulare ce vizează să provoace și să orchestreze un conflict separatist pe bază identitară. A difuza această grilă de lectură a serviciilor de Informații în mediile identitare mi se pare o prioritate absolută. În plus, trebuie să ne amintim mereu un lucru: într-un sistem capitalist, nu originile etnice sau culturale vă definesc destinul, ci contul în bancă, puterea de

cumpărare, capitalul. Nu trebuie deci să supraestimăm cauzalitățile identitare azi, deoarece cauzalitățile socio-economice sunt cele care se substituie în definirea condițiilor noastre concrete de viață, cele de zi cu zi. Identitățile etnico-culturale sau de gen nu sunt cu adevărat structurante decât în modelele precapitaliste. Revenirea identităților tradiționale și ieșirea din capitalism: la urma urmei este vorba despre două formulări sinonime, două moduri de a spune același lucru și de a viza un orizont comun.

CAPITOL IV

INTERVIU PENTRU *VU DE FRANCE*⁷²

Texte culese de Franck Abed

Vă oferim azi un interviu cu Lucien Cerise, scriitor, care a publicat diverse texte, singur sau în colectiv, dintre care mai cu seamă: *Photographies d'un hamburger* (Scali, 2006; Stéphane Million, 2011); *Gouverner par le chaos – Ingénierie sociale et mondialisation* (Max Milo, 2010); *Oliganarchy* (Le Retour aux Sources, 2013). Refuzând clivajul stânga/dreapta, el analizează raporturile de forță și propune diferite soluții de ieșire din criză. În săptămânile viitoare, îi vom propune un interviu video...

Vu de France: Bună ziua. Ați putea să vă prezentați?

Lucien Cerise: Am patruzeci și doi de ani, dintre care doisprezece petrecuți în diferite departamente ale universității franceze, în filosofie, comunicare, lingvistică, științe umane și sociale, pentru diplome sau ca auditor liber. Învățarea metodei experimentale și a disciplinei sale mentale de fier este ceea ce a contat cel mai mult în formația mea generală, infinit mai mult decât politica, deoarece aceasta nu mă interesează într-atâta. Una din maximele mele personale este: "Fapte, nimic altceva decât fapte, toate faptele", deoarece trebuie ca întotdeauna să dăm prioritate faptelor în fața ideilor. Analiza rece și rațională este mereu superioară față de tot ce vine din măruntaie. Pe lângă asta, am trăit între nord-estul Franței, unde am o parte din origini, și aglomerația pariziană, unde m-am stabilizat după tribulații care aproape că m-au costat viața. În termeni de categorie socio-eco-

⁷² Vu de France, 14/03/2014

nomică, vin din acest neo-proletariat precar și supracalificat despre care ni se vorbește uneori în media și care vizează azi milioane de oameni din această țară.

VdF: Inițial ați fost, potrivit categoriilor impuse de sistem, la extrema stângă. Astăzi, ne sfătuiți să votăm Frontul Național. Cum explicați asta?

LC: E un traseu perfect logic. Linia mea directoare în politică este anticapitalismul. Pentru a ne pune de acord cu privire la o definiție consensuală a capitalismului, să revenim la etimologie. Sufixul "ism" indică prevalența și direcția dată de rădăcina cuvântului. Capitalism este atunci când capitalul, aici banii, conduce (la fel ca regalismul, când conduce regele; naționalismul, atunci când primează interesul național, etc.). Evident, banii nu sunt doriți pentru ei înșiși, ci pentru puterea pe care o conferă asupra altcuiva. Psihologia capitalismului se supune unei scheme dominant/dominat, fundamental sadomasochistă. Unele persoane încearcă o stare de fericire sadică evidențiată atunci când domină pe altcineva prin bani, o plăcere de a-l zdrobi sub cizmă sau de a-l manipula ca pe o marionetă, emoție regresivă de aceeași natură ca aceea a copilului căruia îi place să tortureze pui de animale. Această plăcere toxicomană a puterii asupra celui-lalt conferită de capital este în mod intrinsec expansionistă, colonială, imperialistă și nu tolerează nici o limită. Fenomenul e numit și sociopatie, sau psihopatie, una din ilustrațiile literare faimoase fiind dată de Bret Easton Ellis în *American Psycho*. Capitalistul, blocat la stadiul sadic-anal în termeni psihanalitici, merge până la a propune închirierea pântecului femeilor, după cuvintele lui Pierre Bergé. Este o mișcare de transgresiune a tuturor limitelor și frontierelor, mișcarea "indecenței" în stare pură, animată de o *hybris*, o lipsă de măsură viscerală. Expresia "capitalism național" nu spune nimic, este un oximoron, o contradicție în termeni (la fel ca și "capitalism local" sau "capitalism limitat"). Ieșim din capitalism, adică din sadomasochism, așezând cel puțin o valoare mai presus de bani și mai presus de putere de dragul puterii. Prima etapă a anticapitalismului este deci măsura, respectul față de limite și de frontiere, sau revenirea la aceste

limite și frontiere atunci când sunt depășite. Asta este, în esență, ceea ce spun Serge Latouche, Régis Debray și Alain de Benoist. La nivel geopolitic, asta se cheamă naționalism.

Naționalismul este forma optimală a anticapitalismului; este augestiunea și autonomia la scara locală a unei țări. În termeni de sistemică, naționalismul are un efect stabilizator. Propun într-un articol ideea de "naționalism permacultural" ("a avea grijă" de țara în care trăim ca și cum ar fi vorba de o grădină), deoarece scara de dezvoltare localistă cea mai eficientă este statul-națiune. Regiunea este neputincioasă în a se opune capitalismului și impactului său de destabilizare generală. În termeni de raporturi de forță, nici o regiune a Europei nu are mijloacele de a spune NU FMI-ului, Wall-Street-ului sau Bruxelles-ului. Atașamentul identitar față de propria regiune de origine este perfect legitimă, dar asta e o altă poveste. Astăzi, există mai multe partide politice care propun să susțină clar teza anticapitalistă și naționalistă în Franța (teză în sensul de "poziție"). Doar Frontul național pare în măsură să câștige alegerile majore. Bruno Gollnisch scria recent un articol pe blog: *Versaillezi și comunarzi reuniți: uniunea sacră care sperie secta*. El a înțeles totul. Din rațiuni de origine socială și de parcurs personal, mă recunosc mai mult în comunarzi, evident. Însă doar o "coagulare" a comunarzilor și a versaillezilor va salva această țară și populația sa de exterminarea genocidară pe care ne-o promite capitalismul mondializat. Coagularea a avut deja loc în 2005, atunci când "Nu-ul" a triumfat asupra proiectului de Constituție europeană, grație asocierii tuturor vocilor ce susțineau valori superioare celor reprezentate de bani și opuse domniei exclusive a Capitalului și a "pieței libere și nefalsificate" (care de altfel este o pură ficțiune teoretică).

Oamenii proveniți de la Stânga care cred că Frontul național este un partid de extremă dreapta, fascist, neo-nazist, trebuie să înțeleagă că extrema dreaptă, fascismul și neo-nazismul sunt deja la putere în Uniunea Europeană, la Bruxelles, în bănci, la Washington, la Tel Aviv, la Paris, etc. Asta se vede asta azi, cu ocazia loviturii de stat din Ucrai-

na, condusă de puciști neo-naziști cu sprijin diplomatic și logistic din partea Comisiei Europene și a puterilor occidentale, care cere sprijin de aceeași natură de la islamiști și jihadiști în Libia sau în Siria, pentru a răsturna acolo guvernele legale. Rețelele mafiote și diversele *lobbies* care ocupă puterea în Occident se preocupă de declanșarea războaielor, lovituri de stat, crize economice și sanitare, atentate teroriste cu steag fals, precum și o regresivitate mentală de masă perfect planificată. Cel mai rău fascism este deci la putere la noi! În comparație, Frontul național este un partid populist destul de bonom. Precum cea mai mare parte a alegătorilor comuniști din anii optzeci, mă îndrept acum către acest partid naționalist. Este cu atât mai ușor cu cât doctrina sa economică a devenit în sfârșit coerentă. FN a devenit protecționist-conservator, după ce a fost timp îndelungat liberal-conservator, ceea ce era oricum o contradicție în termeni, liberalismul economic triumfând întotdeauna asupra conservatorismului și conducând în mod necesar către libertarismul moravurilor și invers.

Întrucât Stânga a trădat cu bună știință poporul, jucând cartea "minorităților" împotriva poporului, așa cum recomandă Terra Nova, sau cum a fost răsucită de agenți de influență, nu am nici un regret să mă îndrept în altă parte. Știu din sursă sigură că Frontul de stânga a fost lansat în mod fundamental pentru a fabrica consimțământul extremei stânga față de UE (și pentru a reduce PS la turul doi al scrutinului, ceea ce înseamnă același lucru), luările de poziție aparent anti-UE ținând doar de *phising*, în sensul ingineriei sociale. NPA și ecologiștii retransmit docil propaganda NATO și a transumanismului. Sindicatele sunt programate să piardă. Cât despre "antifasciști", toată lumea știe azi că nu e decât o brigadă de poliție creată recent de ministerul de Interne în parteneriat cu rețelele israeliene și anglo-saxone, altfel spus un *counter-gang* (cf. Frank Kitson) plin de indicatori, polițiști în civil și agenți de informații specializați în agitație și vandalism. Singurele inițiative încă interesante la stânga sunt în mediile de relocalizare, precum și în media inteligente precum *Rébellion – Organisation socialiste révolutionnaire européenne*, *Le Grand Soir*, *La Décroissance* sau în jurul lui Michel Collon, Étienne Chouard, Luc Michel, Thierry Meyssan, precum și al unor diverse grupuscule.

VdF : Din ce motiv ați decis să vă angajați în bătălia intelectuală?

LC: Mă angajez în bătălia intelectuală, altfel spus în războiul cognitiv, pentru a încerca să antrenez un maxim de oameni să facă la fel. Acum trebuie să o facem, ca să nu fie târziu, și trebuie să fim cât mai numeroși. De asta depinde supraviețuirea noastră. Suntem la o cotitură, toată lumea o simte. Prin intermediul "războaielor umanitare" și al "revoluțiilor colorate", Noua Ordine Mondială a *lobbies-urilor* și a bancherilor occidentali, promisă de James Warburg, David Rockefeller, Jacques Attali, Bush senior sau Sarkozy, încearcă să se impună și să se instaleze definitiv în toată lumea. Arborează chipul capitalismului fără frontiere, al imigraționismului delirant care vine odată cu asta, al "căsătoriei homo" (încă ilegală în Franța datorită fraudelor din timpul votului din Adunare), al teoriei confuziei de gen și al componentei sale pedofile evidente, și curând al antispecismului, adică discriminarea pozitivă a animalelor, cărora li se atribuie drepturi superioare celor ale oamenilor. În ce scop? Pentru a fabrica consimțământul privind eutanasia de masă asupra oamenilor, sub pretextul că am fi prea mulți pe Pământ și prea costisitori pentru Securitatea socială și mediu. Toate acestea pentru a face loc unor "himere", creaturi de laborator ivite din metisajul genetic dintre oameni și animale, care vor fi rapid urmate de hibridarea între oameni, animale și mașini. Titlul ultimei expoziții a desenatorului Enki Bilal rezumă totul într-un cuvânt compus : "Mecanhumanimal". Suntem exact în cibernetică, acolo unde toate diferențele calitative sunt nivelate, nemailăsând să subziste între lucruri decât variațiuni cantitative. Din această fiertură cabalistică, care pretinde că adoptă punctul de vedere al lui Dumnezeu, adică situat înainte de diferențe, nu va ieși nimic. Întrebarea pe care o pun este: acceptați să trăiți într-o lume atât de stupidă? Dacă lăsăm lucrurile să se întâmple, ne îndreptăm drept către *Soleil Vert*, *Le Meilleur des mondes*, 1984 și *L'Île du docteur Moreau* la un loc, într-un cuvânt *Idiocracy*. Și cum se pare că adevărații piloți ai acestui haos organizat imbecil sunt pedofili înalt poziționați și organizați în rețele criminale, pun o a doua întrebare: acceptați să fiți conduși de bolnavi sexuali care vor avea dreptul asupra vieții și morții dumneavoastră? În ce mă privește, nici măcar o nanosekundă.

VdF: Ați făcut o analiză privind *mind control*. Ați putea să o rezumați în câteva cuvinte?

LC : *Mind control*, controlul mental, este o variantă a tehnicilor de manipulare a minții, a cărei specificitate este de a se interesa de efectele șocurilor și traumatismelor asupra sensibilității și comportamentului. Numeroase experimente s-au făcut în context științific de mai bine de un secol de către serviciile secrete din diferite țări. Aplicații concrete ale lor au fost derivate, mai ales în noile metode de tortură (manual Kubark) și de gestiune carcerală și concentraționară (Palestina ocupată). Scopul șocurilor aplicate poate fi de a șterge memoria pentru a ajunge la o *tabula rasa*, un fel de reinițializare (*reset*) a psihismului pentru a implanta aici un nou program sau pentru a provoca artificial tulburări disociative de identitate slăbind Eul conștient al subiectului cobai, care poate fi un individ sau un grup, pentru a-l disloca într-o mișcare "separatistă". Un alt aspect al MK, apropiat de hipnoză, constă în producerea artificială a unui sindrom Stockholm. Trebuie să ajungem la a recompune pe dos una din structurile psihice cele mai elementare, adică instinctul de conservare care conduce la recunoașterea prietenului, care susține instinctul meu de conservare și căruia îi acord încrederea mea, și a dușmanului, care amenință chiar acest instinct de conservare și în care nu am încredere. În mod ideal, MK constă în rescrierea percepțiilor prieten/dușman pentru a inversa aceste relații încredere/neîncredere și pentru a reprograma o încredere totală, absolută, necondiționată a unui individ față de cel mai rău dușman al său, în general chiar reprogramatorul. Orwell, în 1984, ne dă un exemplu. A doua parte a romanului este o lungă spălare de creier, un lung proces de reprogramare mentală, a cărui victimă este Winston Smith și al cărei călău un oarecare O'Brien, spion infiltrat în populație pentru a-i spiona pe disidenții potențiali și pentru a-i denunța Puterii. Între două ședințe de tortură, O'Brien îi explică lui Winston că pentru a ucide un opozant nu e de ajuns să îl uciți fizic. Mai întâi, trebuie să întorci din punct de vedere psihologic opozantul în favoarea Puterii, așa încât să își iubească propriul călău, ceea ce înseamnă a ucide psihic opozantul, și abia apoi acesta va fi ucis și fizic. Prin această metodă ce constă în a face ca victima să-și iubească

propriul călău este deci posibil să se producă o ființă care să fie fizic în viață, dar psihic moartă. Un zombi. Aceasta este filosofia profundă a MK. Pentru a reuși, o teamă intensă, un șoc, o traumă sunt necesare. Pentru Winston, acesta va fi experimentul din "camera 101", care îl va conduce la inversarea tuturor legăturilor relaționale, trădându-și iubita, Julia, apoi iubindu-i pe O'Brien și Big Brother, călăii săi adevărați.

VdF: Veți interveni în martie 2014 la Paris, la o conferință pe tema ingineriei sociale. Ne puteți spune câte ceva despre asta ?

LC: Joi 13 martie 2014 voi susține o conferință în compania lui Paolo Cioni, neuropsihiatru italian, profesor de psihopatologie și coautor împreună cu Marco Della Luna al *Neuro-Esclaves*, lucrare esențială pentru a înțelege în detaliu diferitele aspecte din sclavia noastră cognitivă postmodernă. Titlul conferinței comune este *Neuro-pirates. Neuro-esclaves*. Voi face referire aici la principiile de bază ale ingineriei sociale și ale pirătăriei creierului, care sunt *phising*-ul și conflictul triumfiular, și voi da ca exemplu teoria confuziei de gen. Paolo Cioni va evoca diferitele moduri în care suntem reduși la sclavie pe plan cerebral și neurocognitiv.

VdF: Cei ce sunt dominanți înțeleg să controleze popoarele prin diferite soluții. O soluție luată în calcul ar fi implantarea de cipuri electronice în corpul uman. Informații, intoxicare, progres, pericol?

LC: Dacă există încă oameni care cred că e intoxicare, îi invit să se informeze la librărie sau pe net, căutând pur și simplu RFID pe un motor de căutare. Totul este accesibil, în surse deschise. Nu există complot. Putem vorbi doar de o agendă. Oligarhia financiară întreține efectiv acest proiect pentru a stabili un sistem de trasabilitate integrală a șeptelului uman, prin cipuri electronice subcutanate. Pentru a reuși, este prevăzut să se abolească banii lichizi și plățile în monedă, așa încât să fie făcute obligatorii plățile electronice prin intermediul componentelor RFID (sau altele) implantate în corp și conținând informații personale precum contul nostru din bancă. Trasabilitatea noastră va fi astfel completă pentru bancheri, care vor dispune cu drept de viață și de moarte asupra noastră, prin posibilitatea de a bloca de la distanță accesul nostru la banii proprii. Numeroase

animale au deja cipuri pentru gestionarea informatizată a turmelor și a animalelor domestice. Această tehnologie RFID va fi într-o zi depășită, dar pentru moment ea este în plin avânt în ceea ce numim Internetul obiectelor. Putem urmări actualitatea despre toate acestea cu mare ușurință. În ce mă privește, sunt abonat la *newsletters* ale profesioniștilor RFID, care umplu saloanele, conferințele, anunțurile. Jacques Attali este foarte implicat în această piață emergentă.

VdF: Este posibil ca ființele umane să fie controlate de la distanță fără a insera în corpul lor material tehnologic/informatic?

LC: Da, prin intermediul undelor electromagnetice pentru a influența funcționarea creierului. Dar Paolo Cioni vă va vorbi despre asta mai bine decât mine. Sunt mai degrabă specializat în chestiunile privind reprezentările și materia semantică, cuvintele și imaginile, care permit și ele controlul de la distanță, inclusiv în timp. Autorii de mari texte fondatoare de civilizații, texte religioase (Biblia, Coranul), filosofice (Platon, Aristotel), juridico-politice (juriștii romani), artistice (Homer, Dante), reușesc să-și controleze afiliații încă multe generații și sute de ani mai târziu. Evident, acest tip de control semantic, în măsura în care se sprijină pe limbaj, este conform cu natura umană și permite să se asigure un *continuum* identitar de-a lungul timpului prin transmiterea de elemente de cultură și de reprezentări comune. În schimb, cea mai mare parte din formele de control la distanță prin semnale electronice sau chimice de sinteză sunt patogene și cancerigene. Asta se cheamă și poluare electromagnetică, și ne putem întreba dacă nu este folosită înainte de toate ca o armă.

VdF: Din ce în ce mai multe filme și cărți care evocă o lume robotizată. Credeți că este posibil, după modelul filmului *Terminator*, să vedem în viitor un război între roboți și ființele umane?

LC: În spatele roboților se află mereu alte ființe umane. O inteligență artificială nu poate deveni cu adevărat autonomă. Cercetătorii IA care încearcă să modeleze funcționarea cognitivă ca și cum ar exista un autosurvol posibil al conștiinței își pierd vremea. Ceea ce uită mereu cercetătorii IA este inconștientul, care este condiția *sine qua non* a unei funcționări cognitive autonome. Or, prin definiție, este

imposibil să se modelizeze și să se programeze inconștientul, căci dacă este programat, acesta devine conștient. Pentru ca o IA precum Skynet în *Terminator* să capete conștiința propriei existențe și să înceapă să ne atace, îi lipsește deci o condiție fundamentală: o parte din non-înțelegerea despre sine, o parte din non-conștiința despre sine. Lipsește o pată oarbă. Pentru a modela inteligența, trebuie să se reușească modelarea unui factor de non-conștiință care, prin natura sa, nu trebuie să apară în model. Pentru a deveni autonomă, trebuie să existe în IA o parte de non-programare a factorilor aleatorii și de randomizare. De asemenea, e imposibil să se genereze cu adevărat numele aleatorii prin intermediul unui calculator (ordinador, computer) pentru că este un program care imită hazardul. În teoria haosului, se ajunge la modelizarea hazardului și incertitudinii, dar nu sunt decât imitații ale adevăraților factori de imprevizibilitate, care prin definiție rămân imprevizibili. Putem să ne apropiem prin modelizare de ceva recalcitrant față de modelizare. Asta nu schimbă nimic. Funcționarea inteligenței trebuie în mod imperativ să se învârtă în jurul unei pete oarbe, dar una adevărată, nu simulată, deci imposibil de modelat. Această pată oarbă este numită de Lacan sau Baudrillard *Realitate*; epistemologia o numește *incompletitudine*. Consecința? Pentru ca un program de IA să devină cu adevărat autonom, el nu trebuie să fie programat complet, nici de către autor, nici de către el însuși (ceea ce scoate în afara jocului programarea unei capacități de învățare). Este imposibil prin structură. Putem să ne apropiem de ea în mod asimptotic, ceea ce le va da poate unora iluzia că vor reuși, dar nu vor reuși niciodată cu adevărat. Dacă suntem într-un război împotriva roboților sau calculatoarelor, va fi deci în mod necesar un conflict triumfiar de alte ființe umane.

VdF: În epoca Netului, a laptopurilor, a proiectului *Echelon*, este posibil să rezistăm și să luptăm împotriva "sistemului"? De altfel, cum ați defini "sistemul"?

LC: Nu trebuie să ne lăsăm intimidați de uneltele de spionaj asupra populației, ca și cum ele ar ucide în fașă orice rezistență posi-

bilă. Adevărata problemă este asimetria supravegherii, atunci când Puterea mă privește, iar eu habar nu am. În schimb, dacă Puterea mă vede, dar o văd și eu, egalitatea este restabilă. Or, astăzi, putem vedea Puterea la fel de mult cum ne vede și ea pe noi. Pentru a vedea Puterea acționând în direct sub ochii noștri, trebuie să ne informăm despre metodele sale de lucru, ceea ce presupune democratizarea culturii Informațiilor. În ce mă privește, afacerile Merah, Méric, Kouachi/Coulibaly mi-au sărit în ochi imediat și în mod intuitiv ca fiind niște operațiuni psihologice ale serviciilor secrete. Ulterior, am avut toate dovezile manevrelor în următoarele săptămâni. În schimb, am fost păcălit la început în ce privește 11 Septembrie și chiar și afacerea Tarnac, pentru că eram mai puțin instruit în stratagemele Puterii, ele nu ieșeau în relief. Atunci când toată lumea va cunoaște metodele de spionaj, de influență, de condiționare, de manipulare colectivă, pe scurt, metodele de inginerie socială, ele vor fi complet demonetizate și nu vor mai avea nici o eficiență. Rezistența față de sistem constă deci nu în a ascunde lucrurile, ci în a le dezvălui la maxim, mai ales în a arăta în piața publică în ce fel lucrează Puterea. Inutil să dezvălui conținutul, este de ajuns să dezvălui metodele, tehnicile, protocoalele, procesele, rețetele, algoritmii, modurile de acțiune, pentru a le neutraliza. Nu trebuie deci să ne temem că suntem supravegheați. Dimpotrivă chiar, e mai bine să ne organizăm public și să nu avem nimic de ascuns pe planurile politic și ideologic, ceea ce anulează relevanța și beneficiile spionajului tehnologic, care are atunci dublă întrebuintare, ceea ce le va da spionilor noștri impresia grea și depri-mantă că lucrează degeaba. Mă amuz cumva imaginându-mi figura polițiștilor atunci când își dau seama că nu strâng nimic altceva citind din mesajele mele sau ascultând conversații telefonice decât ceea ce se găsește deja în cărțile mele sau în acest interviu.

Apoi, ce este "sistemul"? Este ceea ce face să crească dezordinea, anomia, entropia, tot ceea ce abolește limitele pentru a ne face să intrăm în societatea lichidă și plastică. Sistemul caută să ne dizolve și să ne destructureze. A rezista înseamnă deci a coagula, a restructura, a ordona. Capitalismul înseamnă haos; anticapitalismul este deci

anti-haos, este deci ordine. Apoi, trebuie să găsim scara potrivită de coagulare structurantă. Teza naționalistă sau atitudinea naționalistă este "calea regală" pentru a reintroduce deja conceptele de limită și de frontieră în minți, concepte care ne duc la noțiunea de formă fixă, non plastică, dar la nivelul singurei unități funcționale eficiente în geopolitică: Statul-națiune. Sistemul guvernează prin haos. În fața acestei realități propun o nouă definiție a identității naționale: a fi francez înseamnă a stăpâni haosul. Vedem asta, sistemul digerează totul, recuperează totul, inversează totul, mai puțin naționalismul. Pentru Bernard-Henri Lévy, purtător de cuvânt al sistemului, Frontul național este mai periculos decât neo-naziștii ucraineni puciști și decât islamii sub amfetamine din Libia și Siria. CQFD.

O altă trăsătură structurală a sistemului este aceea de a-și cultiva propria contradicție, care devine astfel contradicție simulată sub control. Din punct de vedere tehnic, aceasta ia forma de *phising* de inginerie socială pentru a ne angaja pe căi de pseudo-rezistență, al căror impact critic antisistem este nul. Exemplul recent cel mai caricatural este în mod evident pseudo-opoziția ucraineană sub tutela NATO: Svoboda sau Pravy Sektor. Alte capcane romantice de același gen: jihadismul, așa cum e el în Siria, contracultura pop și libertară de gen "Mai 68" sau moda vegan. Într-adevăr, vegan nu înseamnă bio, natural, ci constă în a exclude toate produsele de origine animală pentru a nu mai consuma decât produse de origine vegetală. Organismele modificate genetic pot deci să fie etichetate și certificate "vegan" din moment ce nu sunt de origine animală; *idem* pentru produsele industriale pe bază de petrol sau pentru alimentele impregnate cu îngrășăminte chimice și pesticide cancerigene. Pe fondul dogmei sale, veganismul este deci cu totul compatibil cu transgenul și cu capitalismul industrial. Efectul său major căutat este în mod esențial comportamental și constă în a implanta în noi o hipersensibilitate vizavi de alte specii animale, în fapt o adevărată sensibilitate fandosită ce caută să culpabilizeze identitatea noastră umană plasată la vârful lanțului prădătoarelor. A mânca un iaurt devine o greșală morală. E de-a dreptul delirant. O altă modă actuală, cea a handicapatilor, cu

Jocurile handisport și paralimpice supramediatizate în ciuda lipsei de audiență, țin de aceeași tentativă de culpabilizare deprimentă a majorității valide. Antidotul este naționalismul, care deculpabilizează și reconstruiește colectivul funcțional fără a discrimina pe nimeni, nici negativ, nici pozitiv.

VdF: Ca să încheiem, țara noastră s-a construit cu catolicismul. Dimensiunea spirituală, mai exact catolică, este important în lupta pe care o purtați?

LC: Eu nu sunt credincios, deși am trecut prin botez, catehism, două comuniuni, un colegiu privat și Scouts de France. În aceste condiții, sunt catolic sau nu? Prea puțin contează. Am remarcat că dezbaterile teologice și metafizice sunt mărul discordiei, factori de divizare, mai întâi de toate pentru credincioși, care nu ajung niciodată la consens, nici măcar în sânul aceleiași religii. Pentru a nu cădea în aceste certuri fără sfârșit, voi spune că eu văd religiile sub unghiul sociologiei organizațiilor. Biserica Catolică este o rețea de influență civilizatoare, oricum mai sănătoasă și mai constructivă decât cea din care emană Vincent Peillon, spre exemplu. Figura lui Crist este una din cele mai tulburătoare din istoria omenirii. Simpt o simpatie pentru "Action Française". Monarhia catolică are în mod firesc o mai mare legitimitate istorică să guverneze Franța decât republica francmasonilor. Miezul identitar al Franței este regele și Biserica. E doar un fapt istoric. Există lucruri înainte, după și pe alături, dar ele rămân periferice. Revoluția franceză este prima lovitură de stat din istorie care a fost machiată în revoluție populară, echivalentă cu ceea ce Washingtonul și Tel-Avivul încearcă să întrețină în Siria, în Ucraina sau în Venezuela zilelor noastre. Evenimentul "1789", an fără seamăn cum spune Peillon, se bazează deci pe o minciună fondatoare și nu va avea nici o legitimitate politică. Niciodată. Așa stau lucrurile. Trebuie deci să putem avea în vedere măcar din punct de vedere teoretic să închidem paranteza deschisă în 1789. Spun "teoretic", deoarece nu cred că e ceva fezabil pe termen mediu, și se poate să nu fie nici măcar absolut necesar în practică. Într-adevăr, există și francmasoni, și

republicani în mod autentic suveraniști și naționaliști, cu care este posibil să coabitezi pentru a lucra împreună și "a avea grijă" de această țară. Nu știu câți sunt, dar știu că există. La fel și cu cei de alte religii, evrei, musulmani, precum și necredincioși, între care și eu. Grijă mea principală azi nu este poate prea spirituală: este, în mod foarte modest, să lucrez ca țara să nu se spargă în bucăți. Dacă zicem cu toții toți "francezii în primul rând!", la fel cum sirienii din spatele lui Bachar el-Assad spun "sirienii în primul rând!", putem câștiga împotriva dușmanului comun și a strategiei sale de disoluție separatistă.

CAPITOLUL V

RĂZBOIUL MONEDELOR. ARUNCAȚI ÎN AER BANCA!⁷³

Interviu luat de Monika Berchvok.

Editura Le Retour aux Sources tocmai a publicat pentru cititorii francofoni cartea lui Hongbing Song, *La Guerre des monnaies (Războiul monedelor)* de care a vorbit recent André Gandillon, președinte al "Amis de Rivarol". Menită să facă publicul chinez să înțeleagă războiul purtat de oligarhia mondialistă pentru păstrarea dominației planetare, cartea a fost un succes de vânzare în Imperiul de Mijloc. L-am întâlnit pe Lucien Cerise, membru al echipei *Retour aux Sources*, pentru a vorbi de această stranie lucrare.

Rivarol: Cum ați descoperit această carte?

Lucien Cerise: Din întâmplare, navigând pe Internet. Am dat în 2008 de un articol intitulat *Enfin, les Chinois peuvent goûter à l'antisémitisme! (În sfârșit chinezii pot gusta din antisemitism!)*. De parte de a mă face să fug, mi-a stârnit curiozitatea. În plus, era pe site-ul *Marianne*, iar jurnalistul Zheng Ruolin era el însuși chinez, ceea ce nu îl împiedica să își atace compatriotul și cartea sa în termeni aproape defăimători. Combinația între toate aceste elemente mi-a lăsat o impresie de durată.

R.: Care este parcursul lui Hongbing Song? Care era scopul importante sale munci de cercetare?

LC: Hongbing Song este consultant financiar. S-a născut în China, apoi a trăit în Statele Unite, unde a muncit pentru fondul de pen-

⁷³ *Rivarol*, no 3142, 22/05/2014; *Égalité & Réconciliation*, 28/06/2014.

sii *Freddie Mac* și *Fanny Mae* în momentul în care a dat faliment, la sfârșitul lui 2006, antrenând criza financiară din 2007-2008. Bine plasat pentru a observa ce se întâmpla, el a decis să facă din toate acestea o carte pentru a-și avertiza compatrioții chinezi despre pericolele finanțelor occidentale. Mesajul său a fost perfect primit, iar lucrarea sa a devenit un mare succes popular și servește drept bază de lucru pentru conducătorii politici și economici chinezi. Într-atâta încât în 2009, Hongbing Song a fost clasat a douăzecea personalitate în China de către *Business Week*.

R.: Editată în 2007, cum explicați succesul acestei cărți în China? A provocat și o polemică deoarece a fost considerată de unele medii occidentale drept complotistă, chiar antisemită...

LC: Succesul acestei cărți în China vine din aceea că *lobby-ul* financiar occidental, și mai ales sionist, nu are nici o putere în această țară și nu poate exercita aici nici un fel de cenzură. Este deci posibil să se scrie și să se difuzeze liber informații despre acest subiect. Cât despre acuzația de complotism sau antisemitism, este o strategie de intimidare uzată la maxim, o simplă făcătură, așa cum a spus Shulamit Aloni, fostă ministă israeliană.

R.: Extrem de pedagogică, cartea e o adevărată genealogie a finanțelor mondiale, așa cum o face Hongbing Song. Cum analizează el mecanismele în lucru în mondializarea piețelor?

LC: Autorul remarcă faptul că firul roșu al finanțelor occidentale (dar nu și chinezești), este "demolarea controlată". Se urmărește distrugerea cu intenție a economiilor independente pentru a le plasa sub controlul piețelor mondializate. Crizele economice care lovesc țările occidentale de vreo două secole sunt toate provocate în mod complet artificial chiar de bancheri pentru a ajunge la acest rezultat.

R.: Care sunt sursele sale? Ați verificat informațiile pe care le furnizează? Remarcăm și faptul că această carte face numeroase referințe la autori americani non-conformiști, nu-i așa?

LC: Sursele lui Hongbing Song sunt toate deschise. Sunt mai ales lucrări de istorie a finanțelor, articole din marile ziare, apoi proprii-

le sale observații de profesionist. Totul este verificabil și totul a fost verificat, mai ales de către Jean-François Goulon care dispune de o bibliotecă și de o expertiză superioare celor pe care le am eu despre aceste subiecte. De altfel chiar el a lucrat la editura Retour aux Sources la lucrări de marcă ale lui Eustace Mullins și Antony Sutton privind legăturile dintre marile finanțe anglo-saxone și totalitarismele din secolul XX. Putem să completăm cu lucrările lui Carroll Quigley, Douglas Reed, Benjamin Freedman, Pierre de Villemarest, Henry Coston și Adam LeBor.

R.: El descrie în detaliu parcursul familiei Rothschild și felul în care a ajuns să domine lumea afacerilor. Cum vedeți pentru dvs. moștenirea și forța acestui clan?

LC: Moștenirea familiei Rothschild este un program de demolare a lumii prin îndatorarea națiunilor, expus de vreo 2 500 de ani în Torah (Pentateuhul veterotestamentar), Deuteronom, xv, 6: "Pentru că Yahweh, Dumnezeuul tău, te va binecuvânta, cum ți-a spus; vei da cu împrumut la multe națiuni, și tu nu te vei împrumuta; vei stăpâni multe nații, iar ele nu te vor stăpâni." Forța acestei dinastii financiare vine din bani, care reprezintă un factor de coeziune suficient. Dar să nu uităm tensiunile interne, care pot duce la morți violente, așa cum a fost cazul celui cu prenume de Amschel la mijlocul anilor nouăzeci.

R.: După dumneavoastră, cine formează oligarhia mondială?

LC: Oamenii cei mai bogați de pe planetă, care ocupă vârful piramidei socio-economice, adică deținătorii de Capital, financiar și industrial. Puterea lor nefiind fondată pe realitate, ci pe creditul psihologic acordat monedelor, ei au nevoie în plus să se organizeze în bande criminale pentru a se proteja cu ajutorul armelor. Aceste mafii financiare ajung uneori să preia controlul asupra unui stat întreg (Anglia în 1815, SUA cu Fed în 1913, Franța în mai multe etape, Mai 68, legea Rothschild în 1973, rețelele Sarkozy), sau chiar să creeze piesă cu piesă un pseudo-stat (Israel, diverse paradisuri fiscale). Acestea fiind spuse, vedem cum se conturează două proiecte distincte în sânul acestei oligarhii mondiale: un proiect "mondialist" și unipolar, cu o guvernare prin haos de la Washington și Tel Aviv; și un proiect pur și

simplicu "mondializat", deoarece la ora Internetului nu mai putem scăpa, proiect susținut de BRICS, Eurasianism, etc., ce lucrează la integrarea națiunilor în mari ansambluri de parteneriate multipolare în condiții de respect al suveranităților și specificităților locale, și care propune un model de guvernare prin ordine destul de clasic. Branșa mondialistă a oligarhiei, care include și petromonarhiile islamiste, și Uniunea Europeană, este alcătuită din sociopați sadici iresponsabili, vampiri însetați de sânge care adoră să ucidă și să distrugă. La polul opus, branșa pur și simplu mondializantă, așa cum apare ea în China, în Rusia, în India, este compusă din șefi de bandă care își gestionează afacerile ca niște buni tați de familie și nu ucid decât dacă e necesar.

R.: Hongbing Song reia unele din teoriile privind rolul marilor finanțe în declanșarea celor două războaie mondiale, în revoluția bolșevică din Rusia și în ascensiunea nazismului în Germania. Ce credeți despre aceste ipoteze îndrăznețe?

LC : La drept vorbind, nu mai sunt ipoteze. Războaiele, revoluțiile, ascensiunea extremismelor sunt întotdeauna sponsorizate de marile finanțe. E nevoie de munți de bani pentru a organiza toate aceste fenomene destabilizatoare. De unde vin banii ăștia? În anii douăzeci și treizeci, informația circula mai puțin bine decât astăzi. Oamenii nu vedeau decât efectele, nu și cauzele, ceea ce putea da iluzia unei spontaneități a evenimentelor. Dar, în zilele noastre, datorită Internetului, putem merge pe urma cauzelor, iar rolul central al marilor finanțe în evenimentele violente devine mai ușor de demonstrat, fie că e vorba de "Primăvara arabă" sau de "revoluțiile colorate", care sunt în fapt simple lovituri de stat, în țările din Est sau oriunde.

R.: Studiind cazul Rezervei Federale Americane, autorul explică mecanismele care conduc către criza economică pe care o traversăm acum. Puteți să reveniți la originea acestui rău?

LC: Hongbing Song ne amintește că Fed, Banca centrală a Statelor Unite creată în 1913, este privată. Nu o luăm pe vreo scurtătură dacă spunem că această țară e deținută de bancheri. Controlând economia Statelor Unite, acești bancheri pot astfel să provoace crize economice cu rezonanță internațională și să finanțeze războaie coloniale și imperiale folosind armata.

R.: Există un risc adevărat de agitație în Ucraina actuală. Ce credeți despre această situație în lumina cărții *La Guerre des monnaies* ?

LC: Lovitura de stat occidentală din Ucraina permite să înțelegem mai bine relațiile istorice dintre fascism, nazism și finanțele cosmopolite. Structura este aceeași: opoziție de fațadă, complicitate și colaborare în culise. Puciștii ucraineni, din Svoboda la Pravy Sektor, a căror adevărată ideologie este "iudeo-banderismul" (Zhidobandеровets, Жидобандеровец), întrețin de fapt excelente relații cu nașii lor din rețelele sioniste, americane și europene, precum George Soros, Bernard-Henri Lévy, Igor Kolomoisky, John McCain, Victoria Nuland sau Vitali Klitschko. Cât despre Arseni Iașeniuk, e exact unul din cei de la Goldman Sachs.

R.: Ce sfat de lectură le dați cititorilor *Rivarol* ?

LC: Lista e prea lungă! În afară de operele deja citate în acest interviu, trebuie să menționăm editorii cu catalogul lor complet: Le Retour aux Sources, Max Milo, Kontre Kulture, cei ce pe care îi cunosc de aproape.

CAPITOLUL VI

SISTEMUL VREA SĂ NE DIZOLVE⁷⁴

Interviu luat de Alain de Benoist

Haosul nu mai este inamicul claselor conducătoare. Haosul a devenit strategia privilegiată a Sistemului. Aceasta este teza dezvoltată de Lucien Cerise, eseist venit dinspre extrema stângă și autor remarcat al unui eseu, *Guvernarea prin haos*, care descrie orchestrarea rațională și metodică a acestui război al tuturor împotriva tuturor.

Alain de Benoist: După studii în domeniul științelor sociale, mai ales în comunicare și semiotică, ați publicat în 2010, la *Max Milo*, o carte care nu avea nici o semnătură: *Guvernarea prin haos* (a cărei nouă ediție este pe cale să apară zilele acestea). Cartea este în esența ei consacrată punerii în aplicare a unei serii întregi de tehnici de țin de "ingineria socială". Ce înțelegeți prin asta? Guvernarea prin haos a devenit noul nume al Sistemului? Ce diferență e în raport cu vechile teorii ale supravegherii, de la Jeremy Bentham la Michel Foucault?

Lucien Cerise: Mai întâi, precizez că nu am inventat nimic. Noțiunea de *social engineering* apare în secolul XX, sub condeul cercetătorilor anglo-saxoni înclinați către științele gestionării (*management, marketing, cibernetică, sistemică, psihologie comportamentală*) pentru a desemna o abordare mecanistă și constructivistă a societății, și mai ales orientată către o transformare a unui fapt dat, așa ca în geniu genetic, în construcții sau finanțe. Apoi, ingineria socială cunoaște un al doilea suflu venit dinspre mediile pirateriei infor-

⁷⁴ *Éléments*, nr. 153, octobrie/décembre 2014; *Égalité & Réconciliation*, 25/01/2015.

matice în 2002 atunci când celebrul *hacker* Kevin Mitnick îi consacră o carte, modificând un pic noțiunea prin insistența asupra furtivității, adică invizibilității. Sunt pe locul trei și fac sinteza celor două valuri care m-au precedat, pentru a explicita continuitatea între una și alta și pentru a unifica acest concept.

Propun deci definiția următoare: ingineria socială este modificarea planificată, durabilă și furtivă a comportamentului. Este vorba de a transforma definitiv natura unei ființe sociale, individ sau grup, și nu doar de a o manipula punctual. Pentru a reuși, trebuie de cele mai multe ori să se pirateze ființa socială în chestiune, adică să fie modificată fără consimțământul ei clar, în mod subliminal, furtiv, așa încât să rămână inconștientă față de transformare. Într-adevăr, cea mai mare parte dintre ființele sociale sunt adaptate la mediul lor ca urmare a unei evoluții lente și naturale. Ele nu încearcă nici o nevoie de a-și vedea practicile și valorile modificate artificial și definitiv din exterior de o ingerință străină. De îndată ce simte că vrem să o facem să se schimbe cu forța și împotriva naturii sale, ființa socială se pune pe poziții defensive și își sporește nivelul de vigilență ; pentru a ocoli aceste mecanisme de autoapărare și pentru a le păcăli, trebuie să intrăm pe ușa din spate, *backdoor*, sau să lansăm o capcană, să facem *phishing* în jargonul informatic al piratării (principiu al uzurpării identității). În orice caz, piratul nu trebuie să fie văzut. Baza pentru *hacking* este deci disocierea cuplului " a vedea " și " a fi văzut ". Piratarea unui creier, realizarea unei infiltrări cognitive, înseamnă că văd ideile de modificat fără a fi eu însumi văzut în timp ce văd. Această structură asimetrică a percepției și a culegerii de informații este cea din Panopticul studiat de Bentham și Foucault, ale căror teorii ale supravegherii pot fi considerate ca proto-teorii ale piratării sociale. Acești autori au expus bine această nouă formă de control social exercitat de o instanță care vede totul, dar care nu este văzută, și despre care nici nu știm că există. Această invizibilitate a puterii contemporane o distinge de figura tradițională a puterii patriarhale și falice care nu există, *a contrario*, decât în vizibilitatea și simetria dintre " a vedea " și " a fi văzut ".

În plus, ingineria socială nu este doar supraveghere furtivă sau furt de conținut, ci trece și la transformarea furtivă a naturii lucrului pe care îl supraveghează. Or, constatăm că această transformare este de cele mai multe ori ostilă ființei sociale piratate și vizează distrugerea ei. Cum să distrugi în mod furtiv? Făcând să crească contradicțiile interne ale sistemului țintă, deci triangulând un conflict între cel puțin două din părțile sale. Este orchestrarea rațională și metodică a războiului tuturor împotriva tuturor, este guvernarea prin haos, expresie pe care am găsit-o pentru a califica ambianța generală a Sistemului.

ADb: Capitalismul mondializat este în centul concepției dumneavoastră. Din secolul XVIII, spuneți, el funcționează în registrul "distrugerii creatoare" și al "demolării controlate". El este azi principalul beneficiar al manipulărilor de opinie ce vizează să obțină consimțământul total al maselor. Ca să ajungă unde?

LC: Ceea ce animă capitalismul este o viziune cabalistică și numerologică despre lume, gematria, în care întreaga existență se poate reduce la cifre. Aici, substanța lumii e cantitativă, matematica este limbajul lui Dumnezeu, iar valorile numerice depășesc valorile etice. E marea piață cosmică, unde totul se vinde și se cumpără, și unde suntem cu totul reductibili la contul din bancă. Mediile cabalistice new-yorkeze de pe Wall Street, pe care Darren Aronofsky le pune în scenă în primul său film intitulat *Pi* (de la numărul 3,14), aceste medii văd o continuitate perfectă între mistica lor și capitalismul finanțiar cel mai imund. Pentru ele, speculația la bursă este un fel de rugăciune. PDG de la Goldman Sachs a declarat chiar într-o zi că bancherii împlineau lucrarea lui Dumnezeu. Cât despre Christine Lagarde, directoare a Fondului Monetar Internațional (FMI), ea se dedă la niște "comprimări numerologice" și vorbește de "*Magic 7*" în conferințe publice și pe platouri de televiziune unde evocă și un *reset* al economiei mondiale, o reinițializare, un "redemaraj de la zero". Această asociere de ezoterism și robotică apare și la Norbert Wiener, matematicianul fondator al ciberneticii, care publica în 1964 *God & Golem, Inc.*, cu subtitlul *Un comentariu asupra unor puncte în care cibernetica are câștig de cauză în fața religiei*.

Oligarhia capitalistă are nevoie de un supliment de suflet, pe care îl va căuta în spiritualismul numeric care abolește diferențele calitative pentru a nu mai lăsa să supraviețuiască decât diferențe cantitative. Cabala constă în a adopta punctul de vedere al lui Dumnezeu, adică cel situat înainte de diferențe. Realizarea acestui punct de vedere divin în lume constă în a distruge lumea dată și diferențele sale naturale pentru a reveni la "supa primordială" in-diferențiată, haos inform și primitiv, o pastă de modelat plastică alcătuită din cifre. Atunci devine posibil să se reconstruiască lumea pe baze noi și pe noi diferențieri. Această combinatorie tehnico-științifică infinită impusă cu forcepsul era denumită de Heidegger *Gestell* ; Peter Sloterdijk i-a opus *Gewächs*, concept ilustrat de creșterea plantelor, proces lent și discret, dar natural și echilibrat. În lumea lui *Gestell*, formele solide sunt lichefiate, așa încât să li se amestece substanțele, și apoi resolidificate conform unor noi sinteze și unui nou plan. Maxima ermetică "dizolvă și coagulează" rezumă bine această vastă lucrare de inginerie globală: redemararea Facerii, resetarea ontologică globală, reînceperea de la zero. Această distrugere creatoare a lumii presupune o demolare controlată și rațională, pentru a nu se distruge și autorul ei în acest proces. Trebuie găsită distanța corectă. Atunci când sunt dinamitate fundațiile unei clădiri, avem grijă să nu fim chiar noi dinamitați, principiu de test pentru șocul de retur și calcularea contraloviturii (efect de recul în balistică).

De ce cabala urmărește programul unei *tabula rasa* globale? Pentru că banii nu sunt la originea lumii. Trebuie deci să distrugem această lume, a cărei origine nu datorează nimic Capitalului pentru a o înlocui cu o lumea ce își va datora originea Capitalului. Banii trebuie să devină originea lumii. În vremuri normale, vârful Capitalului nu este vârful Creației, deoarece acesta mai trebuie să i se supună Realului sau lui Dumnezeu. Dar după această redemarare globală își face apariția o nouă ierarhie. Noua Ordine Mondială apare atunci când banii decid totul, deoarece ei au devenit originea a tot, după ce au distrus lumea dată în mod natural. De la o lume dată se trece la o lume produsă. Produsă de cine? De vârful piramidei Capitalului, care devine atunci vârful piramidei Creației. Proprietarul capitalului devine divin, el este produ-

cător demiurgic al lumii. Banii care conduc lumea nu sunt de ajuns, ei trebuie să "facă" lumea, să o creeze, să o producă de la origini, deci să îi definească substanța, esența, natura. Atunci când ne impregnăm cu această gândire pentru a o înțelege din interior, resimțim că energia care o însuflețește este ura. Inutil să mai precizăm că este vorba de cea mai periculoasă ideologie din toate timpurile.

AdB: Care este tipul de om care este promovat atunci când se caută modificarea comportamentelor umane producând acest flu identitar? Psihiatria și psihanaliza au ceva să ne spună despre toate acestea?

LC: De fapt, nu se caută promovarea unui tip de om. Se vizează în schimb sfârșitul omului, deci post-umanul, transumanul, etc. Flu-ul identitar vine din aceea că diferențele sunt atacate în beneficiul unui amestec general, un fel de hiper-metisaj cabalistic ce depășește de departe rasele și culturile. Nici o diferență nu mai trebuie să supraviețuiască, așa cum stipulează teoria de gen în ce privește sexele, sau încă și mai departe antispecismul și veganismul, care neagă o diferență substanțială între om și celelalte specii pentru a ne pregăti de metisajul dintre oameni și animale, "himere" genetice care vor ieși curând din laboratoare. Un pas mai departe, juriștii și avocații cei (Alain Bensoussan, Anthony Bem) care lucrează la dreptul roboților, așa încât să fie acordată personalitate juridică mașinilor și să se abolească distincția între viu și non-viu. Identitarii nu întotdeauna înțeleg faptul că Marea Înlocuire nu este cea a unei rase sau culturi de o alta, ci a ființelor omenești de către mașini. Spre exemplu, am văzut pe o pagină Facebook cum un partizan al ecologiei profunde (*deep ecology*), ramură ultra-stângistă sponsorizată de fundații americane, se exprima în acești termeni : "Omul este atât de rău pentru natură, încât ar fi mai bine să fie încredințată gestionarea resurselor terestre unei inteligențe artificiale." Raționament care reproduce "vocea stăpânului său ", vocea ciberneticii sociale a lui Wiener care voia să încredințeze organizarea societăților umane unor calculatoare, sau cea a Clubului de la Roma și a Agendei 21 cu programele lor de control demografic la scară mondială.

În acest stadiu, sunt aruncate frânghiile ce ne leagă de principiul realității pentru a intra într-o stare în care toate limitele au căzut, inducându-se o interpenetrare interior-exterior, o confuzie între Sine și Celălalt, și un flu identitar global, în care formele fixe dispar în beneficiul fluxurilor numerice în recompunere constantă. Din punct de vedere clinic, este vorba de instalarea unei tulburări psihotice, un bufeu delirant cronic. Într-adevăr, psihiatria și psihanaliza arată că sănătatea mentală are nevoie de o percepție stabilă asupra limitelor identitare, cu o demarcare clară între interior, Sine, și exterior, Celălalt. Fluiditatea, starea lichidă, chiar gazoasă, nu sunt viabile atunci când e vorba de a defini o identitate vie, care scapă disoluției, precarității și haosului. Fiecare are nevoie să știe cine este, pur și simplu, ceea ce presupune o anumită permanență și fixitate. Dacă sunt bărbat, nu sunt femeie, dacă sunt părinte, nu sunt copil, și invers. Această schemă cu patru locuri diferite, articulate de conectorii booleani și/sau este complexul lui Oedip al lui Freud și Lacan, adică matricea identitară universală impusă de logos, cvadrilajul logic, politic, legalist și de limbaj al Tatălui care ne smulge din *ethnos*, lumea carnală, prepolitică, fuzională și schimbătoare a Mamei.

AdB: Se poate spune că dreapta liberală și stânga libertară aspiră și una și alta la promovarea entropiei? Ce le apropie în mod fundamental?

LC: Ceea ce identifică dreapta liberală și stânga libertară este faptul că ambele lucrează pentru a deschide sistemele la maxim până la disoluția lor entropică, și apoi până la moartea lor. Pentru a înțelege mai bine politica, o putem traduce în termeni de cibernetică și de sistemică. Clivajul fondator în aceste discipline se situează între un sistem deschis și un sistem închis. Pentru a-și menține structura în timp, un sistem are nevoie să facă schimb de informații cu mediul, deci să fie deschis, dar are nevoie și de închidere, altminteri se dizolvă în acest mediu. Deschiderea alimentează, închiderea protejează. Deschiderea totală și închiderea totală sunt cele care sporesc entropia sistemelor. La polul opus, echilibrul cel bun între o semi-deschidere și o semi-închidere, sporește negentropia și organizarea, ceea ce constituie principiul "structurilor disipative" observate de Prigogin

deja în materia neînsuflețită. Această justă linie de mijloc în controlul și selecția fluxurilor ce intră și ies este condiția unei bune stări energetice și informaționale. În acest fel un sistem își conservă structura, identitatea, forma tipică, în acest fel el durează. În geopolitică, toate acestea poartă numele de frontiere și principii westfaliene. În biologie, avem pielea, membrana epidermică, necesară integrității ființei vii. În psihologie sau în ecologie se vorbește de limite identitare și comportamentale de interiorizat pentru a nu dezvolta patologii. Trebuie deci să relansăm ideea unei "închideri pozitive", ceea ce îi va face să urle pe toți liberal-libertarii care nu vor decât deschiderea completă către toate zările și ne ordonă să ne deschidem din ce în ce mai mult către lume, către celălalt, către romi, minorități, capitaluri străine, concurență... Tactica lor este malignă, deoarece e mai ușor să distrugi un sistem deschizându-l total decât închizându-l total. Deschiderea înlătură mecanismele de apărare ale sistemului, dar are o conotație pozitivă care reușește să facă atractivă această slăbire, închiderea fiind mai dificil de justificat din punct de vedere moral. Dar trebuie să ne eliberăm de complexe în aceste chestiuni și să știm să atacăm imperativul morbid de deschidere totală al dreptei liberale și al stângii libertare, deoarece nu există viață fără închidere și protecționism la un moment sau altul.

AdB: Ce reprezintă pentru dumneavoastră Internetul? Un nou spațiu de libertate sau o nouă metodă de supraveghere?

LC: Într-o perioadă, eram complet refractar față de Internet, încordat pe o poziție de neo-luddism un pic primitivă. Azi cred că e ceva salvator. Pentagonul consideră Internetul ca făcând parte din câmpul de război (*war domain*). Așa trebuie să îl vedem. Într-adevăr, este o unealtă de supraveghere, dar în ambele sensuri. Serviciile de informații ne pot spiona, dar și noi putem să face la fel, și asta fără să fim ași în informatică. În fapt, cu o conexiune Internet și o bună metodă de căutare prin cuvinte cheie, oricine poate fi mai bine informat decât un șef de stat. Astăzi numărul de informații din surse deschise este halucinant, e suficient să știm să căutăm. Operațiuni clandestine importante, atentate teroriste cu steag fals sau lovituri de stat degheizate în revoluții populare (Libia, Siria, Ucraina), care cândva misti-

ficau întreaga lume, astăzi sunt demontate în direct. Spre exemplu, un memoriu CIA făcut public de WikiLeaks a arătat că președintele Ucrainei, apărut din puci, Petro Poroșenko, lucra pentru SUA cel puțin din 2006 (calificat drept *insider*). Internetul este deci un spațiu de libertate și democrație, deoarece restabilește simetria de informații între putere și popor.

AdB: Nu ar fi dificil să se facă o interpretare complotistă a observațiilor dvs. Asta ridică problema eficienței reale a ingineriei sociale și a limitelor sale. Ce putem cu certitudine să îi atribuim? Ce îi scapă?

LC : Toate comploturile care garnisesc istoria mondială se supun metodelor serviciilor de informații profesioniste, care se rezumă astfel: disociere a cuplului a vedea/a fi văzut și asimetrie a percepției și informației. Aceste metode sunt aplicate în securitatea sistemelor (supraveghere, piratare), în inteligența economică, războiul cognitiv, tehnicile de influență, *soft power*, consilierea managerială, *marketing*, media, politică, etc. Sloganul meu este "democratizarea culturii informațiilor", deoarece de îndată ce ne familiarizăm cu această grilă de lectură și metodele sale lucru, acestea apar în relief în viața cotidiană și ne sar în ochi. Putem atunci să distingem ce este piratat și ce nu e, și să ne protejăm împotriva tentativelor de infiltrare cognitivă (neuro-piraterie). Doi universitari americani, Cass R. Sunstein și Adrian Vermeule, au publicat în 2008 un articol intitulat *Conspiracy Theories: Causes and Cures*, recomandând să se lucreze la infiltrarea cognitivă a mediilor "conspiraționiste" pentru a le neutraliza. Anti-conspiraționistii conspiră deci și ei, și uneori la lumina zilei, așa cum titra H.G. Wells în lucrarea sa *The Open Conspiracy: Blueprints for a World Revolution (Conspirația Deschisă: Planul Detaliat pentru o revoluție mondială)*. Operațiunile de infiltrare cognitivă de masă cele mai bine documentate sunt cele care folosesc sensibilitatea identitară. Deja de zeci de ani marile servicii de informații anglo-saxone angajează antropologi, etnologi, sociologi, psihologi, istorici, pentru a elabora capcane narrative adaptate mitologiilor identitare culturale ale popoarelor pe care vor să le pirateze și să le controleze. Ingineria socială este cumva metodologia rădăcină a serviciilor de informații,

care arată cum să fie piratată o ființă socială (Ucraina, islamul), după ce i s-a schițat modelul detaliat, acel *blueprint*, macheta 2D. Putem deci să atribuim acestei metode fenomenele de piratare comportamentală, nenumărate în vremea noastră, dar pe care nu le putem discerne decât caz cu caz, precum și efectele societale de reificare induse de munca de modelare schematică a comportamentelor de piratat. Ceea ce îi scapă ingineriei sociale este să ne formateze în domeniul ei. Fără asta, luăm drept spontane fenomene și evenimente care au fost în fapt orchestrate, puse în scenă, provocate, fasonate, "ingerite" în mod complet artificial: crize economice, războaie, lovituri de stat machiate în revoluții... Nu vorbea oare Camille Desmoulins încă din 1793 de "mașiniști" ai Revoluției?

AdB: Sistemul, ați declarat, "este tot ceea ce face să sporească dezordinea, anomia, entropia. Sistemul caută să ne dizolve și să ne destructureze. A rezista înseamnă deci coagulare, restructurare, reordonare." Poate exista o inginerie socială pozitivă?

LC: Reflectez în acest moment la o inginerie socială pozitivă, pe care o prescurtez IS+, pentru a o deosebi de IS-. În termeni de sistemică, este bătălia dintre homeostazie și dezechilibru. Dacă cuvintele cheie ale IS- sunt dezordine, entropie, destabilizare și producere a haosului controlat, atunci cele ale IS+ vor fi ordine, reglare, negentropie, stabilitate. Negentropia în politică se rezumă la "a avea grijă". Aici, mă las de bunăvoie inspirat de teoria *Care*, din englezescul *to take care*, fondată de Carol Gilligan. După părerea mea, totul se află aici în politică, în a "avea grijă", mai ales în țara în care trăim, ceea ce se numește și naționalism, suveranism, patriotism. De fapt, individul nu există decât în relații, în legături. IS- este o muncă entropică asupra legăturii sociale pentru a o dizolva. IS+ este o muncă negentropică asupra legăturii sociale pentru a o coagula. Or, care este scara cea bună de coagulare a legăturii sociale? Fără îndoială, cea a statului-națiune, care este azi forma optimală de organizare colectivă anticapitalistă.

CAPITOLUL VII

TREI ÎNTREBĂRI PENTRU LUCIEN CERISE⁷⁵

Cititorii *Scriptoblog*-ului și ai editurii *Le Retour aux Sources* adresează uneori întrebări autorilor și membrilor echipei. Două persoane care doresc să rămână anonime vă propun extrase din această corespondență privată care ar putea interesa un public mai mare.

Întrebare: Pagina Wikipédia despre *Guvernarea prin haos* vă acuză de *entrism* (de la *entrer*, a intra, franceză – n. tr.) în favoarea extremei stângi. Ce răspundeți?

Lucien Cerise: Fac *entrism* absolut peste tot, pentru că mă interesează totul. Atunci când facem studii de teren în observație participativă, trebuie să frecventăm toate mediile, toate grupurile sociologice, fără exclusivități și fără vreun *a priori* ideologic. În plus, voi spune mereu "da" tuturor propunerilor de conferințe și solicitărilor mediatice de oriunde ar veni ele, deoarece informațiile pe care le-am de difuzat interesează pe toată lumea, chiar și pe diavol. Fac deci *entrism* peste tot, dar și "sortism" (de la *sortir*, a ieși, franceză - n.tr.). Consecință: oamenii de dreapta cred că sunt de stânga, iar cei de stânga cred că sunt de dreapta. Asta merge oriunde și e mai degrabă un semn bun, o garanție de obiectivitate. Evident, poliția gândirii are oroare de oamenii care se mișcă, care rămân curioși în mintea lor și liberi în locurile pe care le frecventează. Polițiștii vor să dezvolte comunitarismul, ca oamenii să rămână la locul lor, cei de stânga la stânga, cei de dreapta la dreapta, și mai ales ca grupurile etnice sau

⁷⁵ Scriptoblog, 28/04/2015.

religioase să nu se întâlnească, deoarece sunt mai ușor de gestionat și de folosit așa. În aceste condiții, e un act politic critic să mriergi peste tot și să vorbești cu toată lumea, de la ultradreaapta la ultrastânga, și cu toate comunitățile identitare.

Spun asta deși militantismul politic este secundar pentru mine, prioritatea mea fiind de a respecta o bună metodologie științifică. Într-adevăr, ceea ce mă interesează în primul rând în politică este să înțeleg cum funcționează diversele culturi, de la ultrastânga la ultradreaapta, care sunt miturile lor fondatoare și în ce fel pun stăpânire pe ele anumite *lobbies* și le piratează pentru a le manipula. Mai presus de organizațiile politice există organizații de influență, faimoasele minorități ce acționează sau active, de care vorbea Serge Moscovici în 1976, denumite încă *lobbies* sau grupuri de presiune. Atunci când studiem acest domeniu, devine clar că dacă tendințele politice care merg de la UMP la ultrastânga se reunesc în cele din urmă dincolo de un clivaj aparent, o fac pentru că grupurile de influență care le conduc sunt de acord în ce privește esențialul dogmei liberal-libertare, care se rezumă astfel: "Trebuie să deschidem tot mai mult societatea, fără ca vreodată să o mai închidem pentru a se proteja."

De altfel așa e capitalismul: abolirea tuturor frontierelor și a tuturor limitelor, prin intermediul tratatelor de liber-schimb europene și transatlantice, TAFTA, TISA, CETA, sau prin marketizarea materiei vii, OMG, "căsătoria homo", PMA, GPA, eutanasia etc. Mediile suveraniste sunt încă ferite de acest fanatism al deschiderii totale; bunul simț, simțul limitelor, adică necesitatea de protecționism și de închidere selectivă încă nu le-a părăsit.

În mod paradoxal, la ora acutală aceste idei de bază ale luptei împotriva capitalismului sunt minoritare în zona stângii. Cine mai înțelege la stânga că trebuie să ieșim din euro, din UE, din NATO și să relocalizăm producția, adică să limităm drastic imigrația și să anulăm datoria Lumii a Treia pentru a-i opri fluxurile? Anticapitalismul a migrat deci. Eșichierul politic s-a mișcat. Dacă într-o zi critica autentică a capitalismului va renaște în organizațiile de stânga, mă voi întoarce la ele. Și dacă media sau organizațiile de stânga mi-ar propune azi

canale de exprimare, le-aș primi cu drag, din motivele exprimate mai sus. Dar ce vedem încă din anii optzeci? Comuniști care trec la Frontul Național cu sutele de mii și nu se mai întorc din drum. Trebuie să spunem că terenul intelectual al stângii a fost cu totul sterilizat de Terra Nova și GODF. Consecință: singurii indivizi, singurele media și organizații care s-au interesat de cartea mea sunt cei pe care corectitudinea politică îi diabolizează calificându-i drept extremă dreaptă. Dar eu recuz și această etichetă reductivă care nu e decât un stereotip. Astăzi trebuie să avansăm și să ducem critica socială dincolo de Stânga și de Dreapta, adică în fapte și dincolo de idei. Atunci descoperim care este cu adevărat ideologia la putere în Europa, în America de Nord și în Israel: transumanismul, capitalismul integral.

Q.: Mi se pare că nu există decât trei tipuri diferite de legături sociale care pot structura o societate umană. Primul tip de legătură este cea de sânge (ex. familie, clan, trib), al doilea tip este legătura intelectuală (ex.: subiect al unui regat, cetățean al unui stat), și în fine un al treilea tip este legătura magică (ex.: religie). Sunteți de acord cu asta și dacă da, atunci când se vorbește de societate tradițională, la ce tip de legătură se face aluzie?

LC : Cele trei tipuri de legătură socială pe care le menționați au un punct comun: toate trec prin limbaj, deci prin epigeneză. Pentru ca o legătură socială oarecare să se poată înnoda și structura, trebuie să fie conștientă, deci să facă obiectul unei reprezentări. O legătură socială inconștientă, deci nereprezentată, este lipsită de eficiență. Această reprezentare conștientă a legăturii sociale trebuie să fie în mod evident indexată la realitate în liniile sale mari. Într-o primă fază, legătura socială trebuie să fie o "cunoaștere" asumată conștient în limbaj și corespunzând unei realități obiective în afara limbajului și "naturală", în sensul unui dat. Într-o a doua fază, legătura este interiorizată și devine o a doua natură, pe baza primei naturi, dar fără a-i fi identică, deoarece cuvântul nu este lucrul. În acest interstițiu epigenetic se strecoară partea de construcție culturală, adică deformarea psihosocială, între prima natură dată și a doua natură construită și interiorizată pe baza celei dintâi.

Legătura socială nu este automată, trebuie să mi se "spună" că am o legătură cu un individ sau un grup anume, și trebuie să cred în ea, adică să o interiorizez, pentru ca legătura să se înrădăcineze în mine și să sape rizomi în sensibilitatea mea. Legăturile de sânge, legăturile genetice nu au eficiență decât dacă sunt reprezentate, puse în discurs, asumate în mod epigenetic. Spre exemplu, un copil se va atașa la fel de puternic de oricare mamă, fără ca ea să fie în mod necesar mama sa biologică, dacă discursul ambiant, mai ales cel al mamei adoptive, afirmă că îi este mamă. Pe de altă parte, o mamă schizofrenică își va vedea propriul bebeluș fără emoție, ca pe un străin, chiar ca pe un obiect, o buturugă, din cauza imposibilității sale de a-și asuma descendența într-un discurs.

Altfel spus, dacă nu "știu" că am o legătură reală, obiectivă, naturală, genetică, cu cineva, nu există legătură funcțională. Această necunoaștere originală a oricărei legături este la originea unor patologii din spectrul autist: dacă unele persoane suferă de dificultăți în a fi în legătură cu cineva, este pentru că nu reușesc să integreze un discurs care le spune că ele au o legătură cu celălalt și care să stabilizeze această legătură în sensibilitate. Relația dintre Sine și Celălalt este atunci scufundată într-un flu complet. Dacă aș fi schizofrenic, nu aș reuși să stabilesc o diferență netă între dvs. și mine. Un simptom de schizofrenie este de a confunda cine vorbește, din cauza unui mare flu identitar. Nu știu cine este acest *eu*, nu îl poziționez strict, deci pot avea impresia că vorbesc eu când dvs. vorbiți, și că vorbiți dvs. când de fapt vorbesc eu.

Necesitatea de a trece prin limbaj și epigeneză pentru a defini legătura socială și identitatea nu înseamnă "construcție prin limbaj" ci "reprezentare prin limbaj". Constructivismul integral, care spune că identitățile sunt "construite" prin limbaj, este fals. În fapt, identitățile sunt "reprezentate" în limbaj. *Reprezentarea* culturală nu este *lucrul* natural, desigur, dar ea nu construiește totuși *lucrul* natural pornind de la nimic. Ea este imaginea unui lucru natural, fără a fi identică cu acesta, de unde și variantele culturale în spațiu și timp.

Faptul că legătura socială se construiește mereu în limbaj, printr-o epigeneneză relativ plastică, explică de ce e posibil ca legătura să fie deconstruită și să se provoace astfel patologii sociale atacându-se limbajul și sistemele de reprezentare. Ne scăldăm în asta cu confuzia de gen predată în școli, care va fabrica handicapați cu milioanele dacă o lăsăm să se întâmple. La polul opus, o legătură socială echilibrată presupune ca existența unui codul cultural al grupului să fi evoluat "natural" în timp, după propriul ritm intern, și să nu fi fost obiectul unei inginerii, adică al unei fasonări artificiale și conștiente, în general distructive.

De altfel, unele lucruri nu evoluează, nu se schimbă, nu pot și nici nu trebuie să se schimbe, ele fondează soclul oricărei societăți umane posibile: sunt legile universale ale oricărei civilizații, adică constantele antropologice care ne definesc ca specie umană. Aceste invariante antropologice sunt legile din complexul lui Oedip : distincția identitară bărbat/femeie, părinte/copil, ceea ce permite să accedem la mecanismul de gratificare diferată, necesar pentru socializarea adultă, adică renunțarea la "totul imediat" specific copiilor. Societatea tradițională este pur și simplu o societate în care principiile fundamentale oedipiene ale condiției umane sunt respectate.

Q.: Am sentimentul că atunci când vorbim de limba universală de la Babel și deci de noua ordine care vine, vorbim în realitate de matematică. Pentru că mi se pare că doar matematica transcende subiectivitatea fiecăruia. Credeți că e corect?

LC: Întrebarea dumneavoastră îmi evocă universul gândirii cabalistice. Cabaliștii pretind că matematica este limbajul lui Dumnezeu, ceea ce corespunde efectiv transcendenței ultime a subiectivității. Cred că e mai ales pentru a legitima o abordare pseudo-spirituală despre lume în termeni de numere mari și care să fie compatibilă cu capitalismul. Asta permite să se dea un plus de suflet la ceea ce ar rămâne, adică gestiunea tehnocratică plictisitoare a fluxurilor numerice. Ne gândim la Centrul Cabalei, fondat de rabinul Shraga Feivel Gruberger, alias Philip Berg, fost asigurător reconvertit la iudaismul *people* și pe care celebritățile miliardare precum cântăreța Madon-

na îl frecventează asiduu la New York sau în California. E domnia cantității, denunțată de René Guénon sau de fenomenologie (Husserl, Heidegger), univers cibernetic și capitalist fundamental, incompatibil cu orice spiritualitate.

Despre depășirea subiectivității: trebuie să distingem legile fizice în ele însele, adică toate constrângerile și limitările din lumea materială, care sunt perfect obiective, deci care transcend efectiv subiectivitatea, și matematică, una din disciplinele științelor exacte. Cum să facem deosebirea între ele? Pe baza unui argument al lui John Searle în care el distinge între observator-dependent și observator-independent. Legile fizice, în calitatea lor de fapte brute, sunt observator-independente, deci ele transcend subiectivitatea. Dar matematica, fiind o disciplină culturală, este observator-dependentă, și deci nu transcende subiectivitatea. De fapt, dacă suprimăm specia umană, suprimăm orice cultură, deci și matematica, dar nu suprimăm legile fizice, care continuă să se aplice la animale sau la obiecte neînsuflețite. În plus, indivizii sunt mai mult sau mai puțin dotați pentru matematică în funcție de psihologia lor, în vreme ce legile fizice se impun tuturor, oricare ar fi psihologia fiecăruia. Chiar dacă matematica are o anumită universalitate, precum logica formală sau tehnica de a învăța să jucăm tenis, ea rămâne o "expresie" și nu aparține câmpului "faptului brut", Realul de care ne ciocnim. A pretinde că matematica transcende subiectivitatea este prea simplu. Ca să fiu precis, matematica aparține aceluia domeniu pe care filosofia îl numește transcendent, dar nu transcendent. Transcendentalul transcende individul, dar nu și grupul, pentru care rămâne imanent. De exemplu, gramatica limbii franceze mă transcende ca individ, dar rămâne imanentă față de comunitatea de francofoni, și deci nu transcende "subiectul colectiv" care vorbește franceză. Dacă sunt suprimat, nu este suprimată și gramatica franceză, deoarece ea există dincolo de mine ca individ. Dacă suprimăm toți francofonii, atunci suprimăm în același timp și gramatica franceză, deoarece ea nu există dincolo de francofoni, ea rămâne imanentă acestui grup. La fel, matematica transcende indivizii, dar rămâne imanentă speciei umane, grupului care a inventat-o.

CAPITOLUL VIII

SOCIETATEA DE CONCENTRARE, *IMPLANT PARTIES* ȘI TRANSUMANISM⁷⁶

Implant parties debarcă în Franța! Despre ce e vorba? Serate mondene – cocktail-uri festive sau conferințe intellos – cu ocazia că-rora convivi își implantează cipuri electronice în corp. Ca de multe alte ori, Suedia este avangarda acestei fabrici de consimțământ față de transumanism, un veritabil program de genocid al speciei umane ornat cu zorzoanele zâmbitoare ale unei mode inofensive și *fun* pentru *bobos* (abreviere de la anglo-americanul bourgeois-bohemian - n.tr.) terțiarizați: "Ei poartă cămăși și taioare, dar sunt în drum spre viitor. Acești ingineri sau comercianți se reunesc într-o mare sală șic din centrul orașului Stockholm. În acea seară, erau cu zecile și așteptau să le vină rândul în fața faimosului stand. Cel de la care își vor primi cipul electronic."⁷⁷

Și deoarece agenda e mondială, teritoriul francez e și el invadat. O seară *hype* de cipare a turmei se va ține curând la Paris în cadrul festivalului *Futur en Seine*. Ministrul de Interne cu legea sa privind informațiile își freacă mâinile: "Tendința în creștere internațională a implanturilor NFC sosește în Franța. Cu ocazia festivalului *Futur en Seine*, colectivul de *biohackers* suedezi BioNyfiken organizează o *implant party* sâmbătă 13 iunie la orele 19 pe platoul media de la *Gaité*

⁷⁶ Scriptoblog, 06/06/2015

⁷⁷ «Les implant parties : vivre avec une puce électronique sous la peau», France Info, 15/05/2015.

<http://www.franceinfo.fr/actu/monde/article/les-implant-party-vivre-avec-une-puce-electronique-sous-la-peau-679991>

lyrique. A sosit oare ora cyborgilor? Dacă experimentul vă intrigă mai mult decât vă sperie, această seară-dezbatere va fi ocazia de a avansa pentru că se va derula simultan și o ședință de implantare de cipuri NFC cu un practician certificat. Sunteți gata să vi se pună un implant NFC și să împărtășiți din experiența dvs.?”⁷⁸ NFC este acronimul de la *Near Field Communication* și desemnează un tip de implant cu transmisie de durată scurtă, un fel de *badge* magnetic strecurat sub piele. 13 iunie 2015 este deci o dată de marcat cu o cruce în calendar. Ci-parea electronică a populației franceze va începe oficial în acea zi; cuplată cu suprimarea banilor lichizi, ne va face să intrăm în cel de-al Patrulea Reich cibernetice, ”societatea de concentrare” care va trimite lagărele cu același nume la stadiul de ciornă de amatori.⁷⁹ Pentru a aprofunda aceste chestiuni, Cercul Curiosa, coordonator al colectivului *Entretien avec des hommes remarquables (Interviu cu oameni remarcabili)* publicat la Editura Alexipharmaque în 2012, propune cititorilor Scriptoblog un interviu cu Lucien Cerise despre transumanism, temă de actualitate, mai mult ca oricând.

Cercul Curiosa: Putem data premisele transumanismului încă din Antichitate, dar vom observa o accelerare deosebit de brutală după 1945, adică după descoperirea și folosirea fisiunii nucleare și lagărele de concentrare naziste. Putem vedea o corelare între această accelerare și cele două evenimente?

Lucien Cerise: Efectiv, găsim prezentarea unui program eugenist de ameliorare a omului în *Republica* lui Platon, a cărei primă ediție cunoscută datează din 315 înainte de Hristos. Se știe și că Sparta antică practica o selecție la nașterea bebelușilor. Creștinismul a așezat această atitudine proactivă de manipulare a materialului viu sub capac, deoarece de lucrarea lui Dumnezeu nu ne putem atinge. De-a lungul secolelor, doctrinele ermetice occidentale (cabala, gematrie, alchimie, vrăjitorie, francmasonerie) au întreținut totuși discret

⁷⁸ «*Implant Party – Futur en Seine 2015.*» <http://www.futur-en-seine.paris/projet/implant-party/>

⁷⁹ *Big Brother: vers une interdiction de l'argent liquide?*, Novopress, 17/02/2012. <http://fr.novopress.info/108281/big-brother-vers-une-interdiction-de-largent-liquide-termine/>

această ambiție prometeică de a modifica natura umană, chiar de a o rescrie complet. În politică, transumanismul a revenit în prim-planul scenei prin intermediul totalitarismelor de secol XX. Se cunoaște filiația celui de-al Treilea Reich cu anumite curente oculte și ezoterice. Omul Nou, Supraomul, futurismul, tehnofilia, îi datorează mult mitului lui Golem și viziunii cabalistice și numerologice despre lume, care a irigat și cibernetica.

Există o corelație evidentă cu fisiunea nucleară. Atomismul, faptul de a atinge fundamentele, este *Zeitgeist*-ul epocii. Într-adevăr, de îndată ce se ajunge la a deconstrui și analiza (în sensul de a diviza) nucleul materiei, pare că totul devine posibil în termeni de reconstrucție sintetică și de transformare artefactuală și artificializantă. A descompune un lucru până la cărămizile sale elementare și la componentele nucleare deschide posibilitatea de a modifica substanțial natura acelui lucru reconstruindu-l după un alt plan, adică intervenind asupra componentelor elementare atomice într-un alt mod. Ceea ce se cheamă inginerie, în construcții, în finanțe, în informatică genetică sau în societate.

Și întrucât transumanismul are multe de-a face cu genetica, o accelerare decisivă a proiectului a fost descoperirea completă a ADN-ului, culminând în lucrările lui Crick și Watson și în articolul lor fondator publicat în *Nature* în 1953. În speță, se ajunge la elementele originare și la cărămizile primitive ale materiei vii. O ființă vie, omul, devine capabilă să revină integral la propriile sale determinisme biologice, deci să le modifice. Această mișcare foarte hegeliană a conștiinței reflexive, care revine asupra ei înseși și se auto-traversează integral în mod retrospectiv până la originea sa o regăsim și în psihanaliză, care deschide calea către determinismele noastre psihosociale, le aduce în planul conștiinței și permite deci ca ele să fie modificate.

Secolul trecut a fost cu adevărat cel în care Omul a devenit un obiect pentru el însuși, de unde culoarea sa "concentraționară", dată de capitalismul triumfător la Auschwitz. În *The People Shapers*, Vance Packard trece în revistă un număr de oameni de știință precum

comportamentalistul Skinner și îi numește "ingineri ai Omului". E marea reificare, cu toate consecințele sale umanitare dezastruoase evidente. Atunci când putem recombina și manipula totul, nu mai sunt prea multe lucruri sfinte; e o mare profanare, "sacru" fiind pentru esențialismul greco-monoteist ceva ce nu se schimbă, ceea ce se schimbă fiind "profanul".

CC: Ați participat la colectivul *Les Mutants* la începutul anilor 2000. Puteți să ne explicați care erau ambițiile acestei asociații transumaniste? În ce stare de spirit erați în acea perioadă? De ce v-ați rupt de ei?

LC: La începutul anilor 2000, se vorbea mai ales de post-umanism și post-oameni. Termenul "transumanism" s-a impus mai târziu. Doi scriitori francezi, Michel Houellebecq și Maurice Dantec, și un filosof german, Peter Sloterdijk, au lansat această modă în epocă, preluată mai cu seamă de revista *Chronic'art*, pe care o citeam cu fervoare⁸⁰. Citisem înainte *Brave New World* (Huxley), care mi-a lăsat o impresie amestecată, și diverși autori clasici din cibercultură, precum William Gibson sau Timothy Leary care publica *Chaos & Cyberculture* în 1994. În 1997, am obținut o diplomă la departamentul Hypermédias (științe info-com) de la Paris 8 unde am urmat cursurile lui Pierre Lévy. Începând cu 2000, m-am scufundat în sociobiologie, etologie, primatologie (E. O. Wilson, H. Laborit, K. Lorenz, D. Morris, S. Strum, J. Goodall, D. Fossey, etc.), apoi am încercat să văd ce puteam face concret. Am căutat pe Internet și am dat de La Spirale.org și *Les Mutants*. Aceștia din urmă erau la Paris și propuneau reuniuni în afara Internetului, deci m-am dus. M-am implicat vreme de aproape doi ani. Am făcut o ședință foto de grup la atelierul lui Olivier Goulet pentru un articol în *Technikart* și am scris câteva texte pentru a elogia clonarea, mutațiile genetice, post-omul și "Supraomul".

⁸⁰«La nouvelle conception de l'Homme – La construction de l'être humain», Centre culturel français de Karlsruhe et Zentrum für Kunst und Medientechnologie (ZKM), débat public organisé le 03/05/2000 avec Alain Finkielkraut, Michel Houellebecq, Peter Sloterdijk, Peter Weibel. <http://www.cairn.info/revue-le-philosophoire-2004-2-page-32.htm>

Les Mutants aveau ca program depășirea speciei umane prin modificarea materialului său genetic. I-am părăsit atunci când a fost evident pentru mine că "întregul genetic" era eronat. Asta corespundea unei stări din paradigma științifică, cea a determinismului genetic linear din biologia moleculară din anii cincizeci, dar azi e depășită. Într-adevăr, materialul epigenetic, adică influența ambientală interiorizată, este recunoscut azi ca fiind la fel de decisiv, dacă nu și mai decisiv, decât moștenirea genetică în formarea și devenirea ființelor umane. Patrimoniul genetic înnăscut nu dă decât o bază genetică vieții, dar baza semantică, cea care vorbește, care gândește, care acționează în societate și fără de care rămânem autiști, vine din patrimoniul epigenetic dobândit și învățat în câmpul sociocultural. Este cumva aceeași diferență ca între *hardware* et *software*, mașină și program. Cercetările lui Dany-Robert Dufour sunt, pe acest subiect, decisive: bazându-se pe natura neotenică și nedesăvârșită la naștere a omului, el arată în ce fel epigeneticul cultural influențează și condiționează natura genetică într-o buclă retroactivă.

Motivația mea principală de a intra în *Les Mutants* era psihologică: eram destul de deprimat, și consideram că Omul era în sine rău, că trebuia deci să fie supus unui genocid și să fie înlocuit cu o altă specie, mai degrabă de tip androgin sau asexuat, și mai ales "egalitară". Diferența sexuală mi se părea sursă de bătaie de cap și de suferințe inutile, deci numai bună de suprimat. Aflasem deja de ceea ce se numește azi teoria de gen, în epocă studiile *queer*, la departamentul de studii feminine (și feministe) de la universitatea Paris 8, unde urmaam cursuri pentru a-mi prelungi statutul precar de student întârziat. Această ramură LGBT a transumanismului, o cunosc bine. E un veritabil elitism, devorat de o ură viscerală împotriva poporului și heterosexualelor, un fel de "fascism de gen" care vrea, conform propriilor termeni "să deconstruiască stereotipuri" – fără de care creierul uman nu poate totuși să funcționeze – și "să pună sub semnul întrebării categoriile noastre hetero-normative" prin intermediul unui autentic terorism intelectual heterofob. Această nouă dictatură *gay* revendică sterilitatea biologică și se impune violent în Franța în câmpul juridic

de la legile din 13 martie 2003 și 30 decembrie 2004, care inventează delictul de homofobie, și diversele proiecte de lege privind GPA, PMA, "căsătoria homo", eutanasia etc. Nu trebuie în nici un caz să ne lăsăm intimidati de acest program genocidar de artificializare și marketizare a vieții. E ceva ce ține de viitorul omenirii. Luptele anticapitaliste vor fi mereu anti-LGBT și anti-transumaniste.

CC: Omul conectat, "augmentat", este și omul nomad, adică o întoarcere la un mod de viață de mult timp revolut pe care unii îl vor judeca drept arhaic. Cum explicați acest paradox? Este viabil acest nomadism? Nu este oare promovarea, sub acoperirea unui arheo-futurism pop, a formelor de organizare care țin să destructureze soclul civilizațiilor actuale?

LC: În fapt, este vorba de un pseudo-nomadism, deci de un pseudo-retur către un pseudo-arhaism. Arheo-futurismul este un curent estetic interesant, dar în aplicările lui reale mereu se impune codul futurist, latura "arheo" nefiind acolo decât pentru a servi drept ambalaj și pachet pentru un cadou atractiv. Veritabilul arhaism ar consta deci în a ne lipsi cu totul de electricitate, dar pseudo-nomazii noștri sunt departe de așa ceva. Aici, toate cuvintele sunt înșelătoare și folosesc drept sloganuri publicitare pentru a atrage prada și a ne vinde un proiect politic situat în realitate la antipodi. Nomadismul postmodern revendicat al unui oligarh precum Jacques Attali sau al acelor "techno bobos" cu *piercings* și tatuaje etnice este în fapt perfect înrădăcinat. În ce? În sectorul terțiar, care prezintă aparența purei informații dematerializate, cu fluxurile sale de semne, de cuvinte, de cifre, dar care depinde în realitate de o infrastructură materială economică, tehnologică, electronică foarte grea și complet invadatoare. Și dacă devine discretă și difuză, asta nu înseamnă că această tehnologie încetează să existe. Chiar dimpotrivă, ea devine acaparantă și funcționează ca un ecosistem complet. Steve Jobs provocase un mic scandal mărturisind în începutul unei fraze că voia să "închidă" clienții în universul global al mărcii Apple. Încă un pas și ajungem ca "obiectele comunicante" care se pot lipsi prea bine de ființele vii pentru a face să funcționeze un oraș întreg.

Această înrădăcinare în tehnică a neo-pseudo-nomadului conectat și augmentat cu cipurile și implanturile sale echivalează cu o dezrădăcinare a realului și cu instalarea durabilă în virtualul de-realizant, transfer cognitiv de atenție, al cărui cel mai grav impact este de a menține la adult caracteristicile psihologice ale copilului. Modul de viață neo-nomad nu este viabil, deoarece este regresiv, infantilizant, destructurant. Bebelușul cere satisfacerea imediată și completă a dorințelor pe care le are și fuziunea cu sânul matern binefăcător. El vrea "totul, imediat", la fel cum fac copiii, adolescenții și adulții sub stăpânirea tehnologiilor audiovizuale, spre exemplu, care dezvoltă tulburări de atenție și de acces la limbaj (hiperactivitate, etc.). Într-adevăr, atunci când ai șase luni, această exigență de satisfacere fuzională este legitimă, dar după o vârstă asta devine ceva de-civilizator și împiedică interiorizarea mecanismului de gratificare diferată care reglează dispozițiile și emoțiile, ceea ce permite raționalizarea comportamentului și face posibilă viața în societate.

Experiența realului a fost mereu ceva dezamăgitor și neterminat, și trebuie să ne asumăm asta pentru a ajunge la maturitate. La polul opus, matricea tehnologică promite depășirea limitelor naturale și satisfacerea deplină și imediată a dorințelor, ceea ce induce o intoleranță față de frustrare, precum și efecte de dependență și de regresie preoedipiană către domnia principiului plăcerii (precum bebelușii și toxicomanii). Tăiați-le pseudo-nomazilor Internetul și veți vedea reacțiile de "lipsă" și nevoia unei cure de dezintoxicare. Această dependență toxicomană față de tehnică nu se instalează decât la proletariatul cibernetic la *geeks*, bobos, technofili și alți *fashion victims*. Într-adevăr, informaticienii de înalt nivel care lucrează la Silicon Valley sunt perfect la curent cu aceste efecte de destructurare intelectuală a tehnosferei și știu să se protejeze. Au școli private pentru copiii lor, unde calculatoarele sunt interzise ca suport educativ și unde predarea se face la tabla clasică, neagră, cu cretă și pe hârtie cu pătrățele, și după pedagogii ierarhice tradiționale.

CC: Transumanismul s-a ivit în sfera civilizației occidentale. Credeți că transumanismul, ca proces, ar putea fi adoptat și de alte civilizații? Ne gândim evident la BRICS și mai cu seamă la India și China.

LC: Invazia cibernetică asupra vieților noastre și transumanismul care o însoțește au vreo frontieră geopolitică? Pentru moment, nu am găsit încă un proiect de cipare electronică a populației în altă parte decât în Occident și în Arabia Saudită.⁸¹ Nebunia mărimirii care domină în transumanism este total străină de mentalitatea asiatică, inclusiv de elitele asiatice, cel puțin atunci când sunt autonome. (Japonia și Coreea de Sud se află sub o foarte mare influență occidentală.) *Hybris*, lipsa de măsură, megalomania, ambiția de a deveni stăpâni ai lumii par trăsături mai europene și nord-americane. Țările BRICS vor fi deci atinse de transumanism, dar din alte motive decât cele culturale, din motive pur tehnologice. Spre exemplu, India a anunțat oficial că vrea să dezvolte pe teritoriul ei "orașe inteligente", adică orașe în care automatizarea este împinsă la maxim și care vor putea în cele din urmă să se lipsească complet de oameni pentru a funcționa. "Obiectele comunicante" vor comunica între ele fără a avea nevoie de intermediari vii pentru a o face, iar dacă aceștia din urmă vor mai fi tolerați, ei vor trebui în orice caz să se alinieze la automate, care vor fi dotate cu personalitate juridică și vor deveni subiecți de drept. Această egalizare a subiectului și obiectului, a ceea ce e viu și a ceea ce nu e viu, a ceea ce biologic și a ceea ce e mașină, va fi vândută în numele egalității drepturilor între om și robot. Vedem asta, sloganul de tip drepturile omului, ornat cu toate sosurile "egalității drepturilor", folosește la orice, inclusiv la a ucide. El lucrează la un fel de automatizare generalizată, coșmar cibernetic și domnie a cantității, în care singura diferență dintre mine și frigiderul meu rezidă în temperatura pe care o avem.⁸² Dacă India este activă în acest sens, totuși nu ea a inventat conceptele, și nici nu a lansat mișcarea. Occidentul e cel care dă ritmul modificării speciei umane prin intermediul tehnologiei.

⁸¹ "A real-time tracking system using RFID in Mecca: a thesis presented in partial fulfillment of the requirements for the degree of Master of Engineering in Electronics and Computer Systems Engineering», School of Engineering and Advanced Technology, Massey University, Turitea Campus, Palmerston North, October 2011. <http://mro.massey.ac.nz/handle/10179/3227>

⁸² «ABCD de l'égalité : pourquoi la véritable faute de Vincent Peillon n'est pas celle que l'on croit», Atlantico, 12/02/2014. <http://www.atlantico.fr/decryptage/abcd-egalite-pouquoi-veritable-faute-vincent-peillon-est-pas-celle-que-on-croit-eric-deschavanne-976373.html>

științei, iar restul lumii este obligat să se adapteze pentru a rămâne competitiv și pentru a nu fi depășit, dezarmat și apoi colonizat. Programele militare sunt de cele mai multe ori "proiecte pilot", care vor trece apoi în viața cotidiană și vor afecta acel *quidam* mediu. Cercețările privind "soldatul viitorului", îmbunătățit genetic sau printr-un exoschelet, privind cursa înarmărilor, "întregul tehnologic" al DARPA american și a politicii sale zisă *Revolution in Military Affairs* (RMA), constrâng toată lumea să urmeze o direcție definită de actorul cel mai agresiv din sistem, în zilele noastre axa Washington/Tel Aviv. Din fericire, această goană înainte în tehnică și virtualitate corespunde și unei pierderi de contact cu realitatea care îi handicapează profund pe cei care o pun în practică în programul lor de dominare geopolitică. Cu cât tehnologia este mai complexă, cu atât este mai fragilă și cu atât induce mai mult șocuri de retur asupra utilizatorului său.

CC: Multe din proiectele puse la înaintare de transumanism par delirante (transfer de conștiință pe hard disc, nemurire...) sau foarte puternic cancerigene și inadaptate. Dacă aceste propuneri nu sunt viabile, putem deduce din asta că transumanismul nu este decât fața de mucava a unui alt proiect? Adică un instrument de tranzitologie pentru a manevra o reformă antropologică și mai profundă?

LC: Exact asta cred eu astăzi. Transumanismul, adică artificializarea speciei umane, este un eșec, putem să vedem asta și să extragem un "bilanț global negativ". Rezultatele științifice pozitive ale transumanismului sunt ultraminoritare. Spre exemplu, unul din membrii *Les Mutants* experimenta asupra lui însuși substanțe de sinteză pentru a-și dopa creierul. A avut probleme de sănătate și s-a potolit. La polul opus, doi alți membri ai *Les Mutants*, Peggy Sastre și Charles Muller, s-au eschivat cumva într-o perioadă și au publicat în 2006 *Des plantes pour votre cerveau – Comment booster votre humeur, votre mémoire, votre intelligence*. Aici, nu renunță la modificarea omului, dar aceasta se face pe căi blânde și care îi respectă natura, cu fitoterapie, etc. Se iese deci din transumanismul în sens strict pentru a reveni la metode naturale.

Trebuie deci să distingem două metode de modificare comportamentală: artificializarea, care este patogenă, și amenajarea, care

este constructivă deoarece respectă cursul naturii. Alt exemplu: atunci când castorii fabrică baraje și vizuini pe cursul de apă, ei nu artificializează mediul, ci îl amenajează. Nu există în asta nici un fel de patologie. Aceeași diferență între permacultură, care amenajează fără a produce patologii, și agricultura chimică, care artificializează și provoacă cancere. Partizanii transumanismului precum Raymond Kurzweil sau Jacques Attali sunt suficient de inteligenți pentru a ști toate astea. Ei știu și că dematerializarea și virtualizarea datelor sporesc riscurile de piratare și de fraudă. Patrick Lagarde, PDG la societatea Brink's France, evoca astfel riscurile generate de moneda electronică și de plata fără contact prin cipuri de tip NFC (*Near Field Communication*): "Monedele sunt mai puțin expuse la riscurile de fraudă decât celelalte mijloace de plată. În 2014, niște cercetători britanici au pus în evidență o falie în dispozitivul NFC, pe care astăzi îl promovează guvernul cu surle și trâmbițe în media. Această falie permite piratilor să fure până la un milion de euro cu un echipament destul de simplu și desigur fără contact cu cardul! Iată o tehnologie practică! În aceste condiții, este dificil să se acorde o încredere oarbă întregului-dematerializat".⁸³

Este deci evident că transumanismul este o unealtă de tranzitologie, așa cum spuneți, un cârlig de inginerie socială pentru a face să treacă pe cale de contrabandă, în mod furtiv, ceva diferit de ceea ce apare. Care este conținutul subliminal al transumanismului? E discriminarea pozitivă a minorităților, adică stabilirea unui regim de privilegii juridice și legale pentru minorități, adică dictatura minorităților.

Mă explic. Transumanul folosește drept spărgător de ghiață avantgardist pentru un proiect care nu e în mod specific transuman. Transumanul va fi mereu minoritar, dar va trebui să i se găsească un statut juridico-legal. Războiul dintre mutanți și oameni din seria *X-Men* va trece în lumea reală. Or, de îndată ce omul mediu majoritar nu mai este etalonul de măsură al Dreptului și al Legii, de îndată ce etalonul de măsură al Dreptului și al Legii devine minoritatea non-umană

⁸³ «Plaidoyer pour l'argent liquide», Les Échos, 24/07/2015. <http://www.lesechos.fr/idees-debats/editos-analyses/021119238655-plaidoyer-pour-largent-liquide-1139454.php>

și de îndată ce se rescrie dreptul după măsura minorității non-umane, se iese din democrație pentru a se intra în oligarhie. Este vorba de inversarea regulii și excepției. Avocații din baroul de la Paris, care lucrează în domeniul dreptului animalelor sau al dreptului roboților, pentru a acorda o personalitate juridică animalelor și roboților egală cu personalitatea juridică a oamenilor, merg și ei în acest sens. Când normele juridico-legale standard ale vieții umane nu vor mai fi calchiate pe legitimitatea naturală a omului standard majoritar, ci pe transuman, mutant, animal, robot, etc., atunci omul va putea să fie în mod legal redus la situația de sclav de către dictatura non-oamenilor. Persecutarea majorității va deveni legală. O campanie de cipare electronică a populației umane pentru a-i asigura trasabilitatea ca la șeptel va putea atunci să înceapă fără a mai provoca prea multe mișcări, deoarece majoritatea își va asimila statutul inferior. Aici ne aflăm.

Democrația este legea majorității. Înseamnă că majoritatea definește norma. Ceea ce se înțelege de la sine, e ceva intuitiv, de bun simț. Atunci când o minoritate vrea să își instaureze dominația asupra majorității, ea trebuie să inverseze acest simț comun și să reușească să fabrice consimțământul față de ideea că non-umanul are dreptul de a defini norma pentru uman. Ceea ce ține de un delir psihotic, ce încearcă să se facă considerat drept marș de urmat, colectiv și normal. Ne scaldăm în această situație. Un război total de exterminare este deci în desfășurare, fără să fi fost declarat.

CC: Este amuzant – sau neliniștitor – să constatăm că moda transumanismului apare tocmai atunci când sistemul economic dezvăluie ceea ce e: o himeră. Poate oare o economie ireală să propună altceva decât soluții ireale? În opinia dumneavoastră, transumanismul este ceva serios sau complet himeric?

LC: Dictatura transumanistă a acelor "Conchita Wurst" care încearcă să se instaleze în Occident este profund ridicolă, parodică și demnă de tot râsul. Totul devine himeric. Economia este himerică, în esență compusă din falsa monedă virtuală. Se vorbește de "himere" în cadrul proiectului de metisare genetică între oameni și animale, la

care se lucrează cu toată seriozitatea multe laboratoare, mai ales CEA (Comisariatul pentru energie atomică). Nu vor urma rezultate pozitive, pentru că nu ăsta e scopul. Structura profundă a postmodernismului este și mai neliniștitoare decât simulacrul generalizat de care vorbea Baudrillard: ea are forma unui *phising*, "un bine fals pentru un rău adevărat". Dumneavoastră credeți că veți face un fel bun de mâncare, dar veți sfârși în farfurie, principiu al seratelor festive de cipare RFID și alte *implant parties*.

Aprofundez ceea ce spuneam mai sus: transumanismul este în mod esențial un mijloc himeric de a strecura altceva, și anume discriminarea pozitivă humanofobă și dictatura minorităților. Propaganda homo și transsexuală, *pinkwashing-ul*, antispecismul, veganismul, dreptul roboților și lupta morală și juridică împotriva tuturor diferențelor naturale participă și ele la acest program de aducere în situație de minoritate juridico-morală a speciei umane. A acorda personalitate juridică animalelor și mașinilor, a acorda homosexualilor dreptul de a face copii, toate acestea constau în a crea drepturi imposibil de exercitat.

Imposibilitatea fizică și materială de a face copii pentru homosexuali sau de a exercita o personalitate juridică pentru animale și roboți, deoarece acestea presupun accesul la limbaj, este apoi recalcificată drept injustiție în ochii legii, și inegalitate intolerabilă moral, ceea ce autorizează moral să se ceară reparații de la legislator. Această deschidere către homosexuali, animale și roboți în ce privește drepturi pe care vor fi în imposibilitatea fizică de a le exercita stârnește un strigăt către o a doua reparație a acestei "injustiții" și induce o fugă înspre înainte în acest mecanism aparent egalitar, dar care acordă în final din ce în ce mai multe drepturi "minorităților". Egalitarismul este deci în realitate perfect inegalitar.

O vastă revoluție antropologică este în curs în acest model, o gigantică inversiune de valori – nihilistă, ar adăuga un nietschean – care constă în a așeza definitiv în mintea oamenilor faptul că minoritățile au mai multe drepturi, și vor avea mereu mai multe drepturi decât majoritatea. Îmi amintesc de o videoconferință în care Daniel Cohn-

Bendit aclama: "Democrația nu înseamnă majoritate, ci protejarea minorităților împotriva majorității!" Această concepție este o inversiune totală a constantelor și priorităților antropologice ale speciei noastre, și ale tuturor speciilor vii, în care este natural ca regulile să fie definite de către și pentru majoritate, minoritățile nemaiaivând altceva decât să se adapteze sau să plece. Or, exact această inversiune pe care anumite minorități încearcă să o legitimizeze folosind alte minorități este împinsă în față pentru a fisura și eroda simțul comun. Din cauza acestui *lobbying*, dreptul devine și el complet deconectat de realitate și din ce în ce mai fantezist. Singurul aspect rațional al acestor noi drepturi trebuie să fie căutat în capitalism, deoarece ele vor fi generatoare de beneficii comerciale: marketizarea materiei vii, în special exploatarea corpului feminin reclamată de *lobby-ul* homosexual, faimoasa închiriere a pântecului femeilor cerută de Pierre Bergé, adică prostituția uterină a femeilor, GPA, PMA, ectogeneza, toate tehnicile acestea nu sunt gratuite și vor aduce unora miliarde de euro.

CC: Despre cibernetică, Heidegger spunea că era "desăvârșirea viitorului-lume al metafizicii". Ați pune explicita această aserțiune?

LC: Pentru Heidegger, metafizica occidentală a ocultat Ființa în beneficiul a *das Seiende*. Adică a ocultat invizibilul în avantajul vizibilului. *Das Seiende* este tot ceea ce "stă în față", este *physis*, lumea. Chiar și ideile cele mai abstracte și spirituale, atunci când sunt obiecte mentale, sunt *das Seiende* care "stau în față" și aparțin deci "lumii" și câmpului vizualului și al conștiinței intenționale. Cuvântul german folosit Heidegger pentru a desemna această "obiectalitate" este *Gestell*. E domnia obiectelor, deci a tehnicii și a ciberneticii, care reduce totul la "lucruri", la *res extensa*, nivelând diferența dintre viu și mort. La polul opus, Ființa heideggeriană se arată în trăirea intimă temporală. E cumva echivalentul "duratei" la Bergson, imposibil de vizualizat. Sloterdijk a propus conceptul de *Gewächs*, care evocă creșterea plantelor, invizibilă ochiului liber dar foarte reală și constatabilă până la urmă. Sunt procese evolutive și discrtete, umile, lente, dar sigure, pe scurt exact contrariul Spectacolului, în sensul situaționist al lui Guy Debord. Atunci când o luăm pe această pistă a ontologiei

heideggeriene, care este cea a fenomenologiei orientate către trăirea imediată și intuitivă, se iese din metafizica occidentală și din "obiectele sale care stau în față", pentru a merge către metafizicile orientale și noțiunea de proces și de Devenire. Această tendință este minoritară în Occident, reprezentată doar de Heraclit, Spinoza sau Nietzsche înainte de secolul XX. În schimb, ea definește fondul cultural comun în Asia de milenii, în taoism și budism. Vom citi cu folos la François Jullien despre toate aceste subiecte.

CC: În SUA, se știe că există legături puternice între mediile libertariene (dreapta Partidului Republican) și inițiativele transumaniste. Unii pretind că Universitatea Singuralității din California va fi susținută de aceste medii. Vi se pare ceva credibil? Aveți informații care să vină să susțină aceste afirmații?

LC: Ar fi două niveluri de examinat: organizațiile (grupuri de presiune, financiare) și ideile, teoriile. Pe planul programelor teoretice, există o compatibilitate totală între libertarieni și transumanști, care converg în mitul capitalist și progresist al *self made man*, individul care se face singur. Este libertar integral, cultul Eului și egoismul concurențial. Max Stirner și Ayn Rand sunt niște referințe. Ce spune pagina Wikipedia despre Any Rand? "Ayn Rand (...) este o filozoafă, scenaristă și romancieră americană de origine rusă, evreică atee, născută la 2 februarie 1905 la Sankt Petersburg și decedată la 6 martie 1982 la New York. Ayn Rand este cunoscută pentru filosofia sa raționalistă, apropiată de cea a mișcării politice libertariene, căreia i-a dat numele de *obiectivism*". Evident, auto-fondarea și auto-generarea țin de fantasmă, deoarece nu ne naștem din noi înșine și suntem întotdeauna moștenitori ai ceva sau ai cuiva, moștenire care ne condiționează și orientează identitatea noastră într-un sens mai degrabă decât în altul. Teoria confuziei de gen, după care individul este "liber să aleagă" dacă e bărbat sau femeie, aparține și ea acestei nebuloase ideologice a auto-fondării, al cărei strigare este: "Să facem tabula rasa din trecut!" Dacă ideile libertariene și transumaniste converg deci efectiv, la fel este și în cazul organizațiilor? Criza migratorie organizată în 2015 de ONG-uri internaționale pentru a distruge Europa este cauza comună care unifică multă lume, așa cum arată Alexan-

dre Latsa într-un articol important: "Fluchthelfer este un site militant care îi cheamă pe cetățenii europeni să devină *agenți de evadare*, luând cu mașinile lor migranți, într-un mod cetățesc și discret, în deplasările lor în Europa sau la întoarcerea din vacanțe în zone de frontieră, precum Italia și Grecia. Adică să devină traficanți de ființe umane și transgresând legea, așa cum demonstrează video-ul lor de promovare în care putem vedea bătrânei germani transportând un tânăr vizibil originar din Africa, ajutându-l să treacă de inexistentele frontiere ale dispozitivului Schengen. În cursul lui august 2015, unii bloggeri s-au interesat de Fluchthelfer pentru a descoperi că numele asociației fusese pus, pe Internet, de o puternică structură americană: Institutul Ayn Rand, ultralibertar pe plan societal, al cărui consiliu de administrație este compus atât din foști membri de la Goldman Sachs, cât și din membri ai Cato Institute [Institut Caton], acesta din urmă predicând de asemenea "libertățile individuale, un guvern redus, libertățile economice și pacea". (...) Iată deci un scenariu impus de rețelele globale, fie ele libertare capitaliste, stângisto-libertare sau islamice radicale, și al căror obiectiv, din California la Berlin trecând prin Paris, Bruxelles, Raqqa sau Doha, rămâne același: distrugerea statelor europene."⁸⁴

A distruge tot ceea ce ne leagă încă de specia noastră umană și de un trecut sau de o origine oarecare, iată care e programul comun al transumanistilor și libertarienilor, a căror imigrație de înlocuire este unealta de dezrădăcinare prin excelență. În Europa, rețelele apropiate transumanismului sunt sensibil aceleași cu cele din America de Nord. Marile bănci financiare, media și diferitele minorități active și organizate converg de multă vreme într-un front comun al ultracapitalismului, uneori sub acoperirea posterității intelectuale a lui Deleuze și Guattari. Parcursul lui Léo Scheer, care publica în 1998 *L'Hypothèse de la singularité*, este interesant în acest sens. Să ne uităm mai departe pe Wikipedia : "Léo Scheer, născut la 29 mai 1947 în lagărul de refugiați de la Pöcking la sud de München (Germania), este editor, sociolog, producător de televiziune și scriitor francez

⁸⁴ «Vague de migrants en Europe : vers la piste américaine?», Sputnik, 24/09/2015. http://fr.sputniknews.com/points_de_vue/20150924/1018382147.html

de origine evreo-poloneză. În 2000, înființează Editura Léo Scheer, apoi galeria Léo Scheer în 2002. Anul următor, reia edituri reticulare (revista *Chronic'art* și site-ul internet *chronicart.com*). În 2004, Editura Léo Scheer lansează *La Revue littéraire*."

Să adăugăm că este căsătorit din 1989 cu Nathalie Rheims, din familia Rothschild, și că e unul din principalii animatori din mediul monden brășat parizian, tendință Canal+, unde se ocupă de banalizarea tezelor transumansite prin intermediul publicațiilor și expozițiilor de artă contemporană în galeria sa de pe strada Verneuil. Léo Scheer îl susține mai ales pe Alexander Bard, artist și scriitor seudez provenit din mișcarea LGBT, care s-a făcut cunoscut cu grupul muzical *Army of Lovers*, a cărui estetică *queer*, transgen și travesti a devenit o icoană a "culturii *gay*". Alexander Bard a scris împreună cu Jan Söderqvist o serie de lucrări tehnofile dintre care cea mai cunoscută, apărută la Editura Léo Scheer în 2008, este intitulată *Les Netocrates – Une nouvelle élite pour l'après-capitalisme*. Voi încheia cu această frântură de ideologie terțiarizată, pe care ne-o propune coperta patru, în siajul ideii de singularitate post-umană: "Noile tehnologii ale informației și comunicării ne schimbă viața. Este în curs o mutație istorică. Statul-națiune, democrația, egalitarismul, umanismul și binele comun, toate aceste idei frumoase își trăiesc ultimele ore. Puterea se deplasează de la mijloacele de producție, de la catedrele universitare sau cabinetele parlamentare către capacitatea de creație, de triere și de tratare a informației. O nouă clasă dominantă își face apariția. Sunt *netocrații*, noua elită a post-capitalismului. Ei conduc deja lumea, dar dumneavoastră încă nu știți. Dincolo de bine și de rău, într-o completă indiferență față de pozițiile ideologice perimate și de clivajele intelectuale fosilizate, *Les Netocrates*, best-seller mondial deja tradus în douăsprezece limbi, în sfârșit disponibil pentru publicul francophon, ne forțează să privim drept în față evoluția cea mai intensă și cea mai rapidă, pe care omenirea a cunoscut-o încă de la origini. Aveți de ales: să vă băgați capul în pământ sau să citiți Alexander Bard și Jan Söderqvist."

Acest tip de involburare lirică are drept scop neutralizarea procesului arbitrar în derulare și disimularea celui care trage sforile.

Trebuie mai ales să convingă cititorul că întrebarea *Cine plătește?* nu mai are importanță, deoarece puterea s-a deplasat de la mijloacele de producție către tratarea informației. Suntem "după" capitalism, deci nu mai e nevoie să formulăm chestiunea despre infrastructura economică a procesului, care este și chestiunea despre cine finanțează și cine orientează mersul lucrurilor. "Dormiți bine, oameni buni!". Acest tip de discurs urmărește o singură finalitate: să vă reducă la stadiul de șeptel, fabricându-vă consimțământul de a vă lăsa implantat cu un cip electronic în corp. Tot restul este bla-bla pentru un *phising*, pentru a vă câștiga încrederea, entuziasmul sau, cel puțin, pentru a suscita indiferența dumneavoastră și pentru a vă adormi vigilența. Asta cred eu despre discursul transumanist de azi: o vastă escrocherie, ai cărei guru și promotori nu cred nici ei o vorbă și care nu îi păcălește decât pe militanții de la bază. Într-un cuvânt: o sectă.

PARTEA A TREIA

GEOPOLITICĂ

CAPITOLUL UNU

GUVERNAREA EUROPEI PRIN HAOS⁸⁵

Ca orice narațiune istorică, versiunea oficială a celui de-al Doilea Război Mondial prezintă un caracter parțial fictiv. Munca istoricului, care constă în revizuirea perpetuă a Istoriei, a venit să nuanțeze și să complexifice această versiune oficială scrisă de învingători. Intellectul uman fiind selectiv și imperfect, versiunile revizuite ale Istoriei oficiale sunt, și ele, parțial fictive și pot fi și nuanțate, și complexificate la rândul lor. O muncă științifică de cercetare istorică ar consta deci și în a revizui revizuirea, apoi revizuirea revizuirii, și tot așa la nesfârșit...

Versiunea privind cel de-al Doilea Război Mondial adimsă în mod curent propune un antagonism esențializat între două blocuri geopolitice cu motive perfect independente: pe de o parte, cei buni, care apără democrația, iar pe de altă parte cei răi, partizani ai dictaturii. Rolul URSS, imposibil de pus în una sau alta din casete, este în general diminuat, deoarece complexifică această viziune maniheistă. Narațiunea istorică oficială despre cel de-al Doilea Război Mondial prezintă deci două tabere inamice ireconciliabile, care nu au comunicat niciodată altfel decât prin conflict. Or, oricât de surprinzător al părea, un studiu mai atent al faptelor arată probe de conivență multiple între inamicii declarați. Această interdependență a beligeranților este decelabilă la nivelul actorilor privați, dar și publici.

În câmpul actorilor privați, legăturile dintre nazism și capitalismul industrial sunt din plin documentate, de la General Motors la ITT (*International Telephone and Telegraph*) până la operațiunea Paperclip. Se cunosc mai puțin bine legăturile dintre nazism și ca-

⁸⁵ Égalité & Réconciliation, 17/05/2012

pitalismul financiar, faimoșii "bancheri cosmopoliți", împotriva cărora țipau chiar naștiții cu atâta putere totuși. Numele Warburg apare uneori și furnizează o intrare în diverse surse trecute sub tăcere de istoriografia universitară, atestând raporturi deosebit de intime și încălcate între al Treilea Reich și Wall Street sau London City. De fapt, nici chiar în miezul războiului, Germania nu a fost niciodată exclusă din sistemul de comunicare financiară internațională al vremii, strămoș al rețelei SWIFT (*Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication*), ceea ce ar fi fost de ajuns totuși pentru a o uci-de din punct de vedere economic. În schimb, Uniunea Europeană a deconectat parțial Iranul de SWIFT la 15 martie 2012 și avea în vedere deconectarea totală a Rusiei la 18 septembrie 2014, în ambele cazuri cu titlu de sancțiune împotriva presupuselor intenții de război ale celor două țări. Pierre Jovanovic explica în 2012: "Dacă sunteți interzis de cehier, nu sunteți totuși exclus din circuitul financiar, deoarece puteți încasa și emite viramente și în consecință puteți retrage bani din cont. În schimb, dacă banca dvs., de exemplu este exclusă din SWIFT, ei bine, nu mai puteți primi nici un virament. Pentru Iran, este moartea prin excludere din circuitele informatice financiare. Și e o adevărată premieră. Într-adevăr, chiar în timpul celor două războaie mondiale, Elveția servise drept punct central pentru bănci... și nici una din țările aflate în război nu a fost exclusă din circuitul financiar, nici măcar Germania".⁸⁶ Marile bănci internaționale nu l-au înfruntat niciodată pe Hitler, sau doar marginal, și chiar au contribuit discret la ascensiunea lui.⁸⁷

Într-adevăr, pornind de la crearea în 1930 a Băncii de reglementări internaționale la Basel, fondurile partidului NSDAP, apoi ale regimului nazist, au fost alimentate de Wall Street și City *via* Elveția sub supravegherea lui Montagu Norman, guvernatorul Băncii Angliei, și a bunului său prieten, Hjalmar Schacht, director la Reichsbank⁸⁸.

⁸⁶ «L'information majeure de la semaine : SWIFT devient une arme de guerre !», Pierre Jovanovic, 20-24/02/2012. <http://www.jovanovic.com/blog042.htm>

⁸⁷ «Comment Londres et Wall Street ont mis Hitler au pouvoir», *Solidarité et progrès*, 19/09/2006. <http://www.solidariteetprogres.org/documents-de-fond-7/histoire/article/comment-londres-et-wall-street-ont-mis-hitler-au.html>

⁸⁸ «La Banque d'Angleterre reconnaît avoir donné l'or des Tchèques aux Nazis», *Ria Novosti*, 31/07/2013. <http://fr.ria.ru/world/20130731/198901261.html>

Or, dincolo chiar de această conveniență ce emană de la actori privați sau semi-privați, apare faptul că a existat complicitate la cel mai înalt nivel între state oficial aflate în război, adică între guvernul german, pe de o parte, și guvernele aliate englez și american de altă parte. În sprijinul acestei teze propunem cititorilor documente, care ar putea contribui la punerea în cauză a istoriei celui de-al Doilea Război Mondial, și de aici, a istoriei lumii. Biblioteca Națională a Franței oferă on-line pe Internet versiuni digitalizate a sute din arhivele sale, mai ales presa clandestină a Rezistenței, care circula pe sub mână în Franța în timpul ocupației germane. Iată mai jos câteva extrase tulburătoare din ziarul comunist *La Vérité – Organe du Parti Ouvrier Internationaliste (Ive Internationale)*, pe care îl găsim în catalogul BnF la cota : RES-G-1470 (402); sau în versiune digitală : NUMP-9361.

La Vérité, no 55, 10 decembrie 1943.

«*De ce nu se mișcă Frontul în Mediterană. New-Leader*, organ al Partidului Laburist englez, denunță afacerile cu aur ale capitalismului englez datorate războiului. *Cu cât durează mai mult, cu atât e mai bine*, acesta e spiritul la Bursă. Băncile stabilesc sucursale în spatele soldaților.(...) Dividendele merg până la 88%! După care înțelegem de ce, atunci când Churchill vorbește despre *teribilul an 1944*, acțiunile urcă, în vreme ce comentatorul militar Liddell Hart e uimit că armata engleză nu poate avansa în Italia de Sud în fața a "cinci diviziuni germane". Germanii anunță cu surle și trâmbițe marile fapte ale armatei lor, în timp ce în realitate e vorba de pasivitatea organizată a guvernelor aliate" (...) "*Cei ce au ras Nantes aprovizionează Germania cu benzină!* Sunt cititori care ne trimit o recentă Notă adresată de organele conducătoare ale Armatei secrete către Comandamentul Interaliat. (...) "În nici o clipă armata aliată nu a bombardat bazinul de la Briey, nici minele de bauxită din Sud-Est, marea industrie de unde inamicul își extrage esențialul resurselor sale." Nota continuă astfel: "informații absolut sigure ne semnalează sosirea neîntreruptă prin Spania a unor trenuri cisternă pline ochi cu benzină"⁸⁹ (...)

⁸⁹ <http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k879086t.image>

La Vérité, no 56, 15 ianuarie 1944.

*"Un război al bandiților capitaliști... Roosevelt îl aprovizionează pe Hitler... În ultimul său număr, La Vérité a dezvăluit traficul cu benzină și avioane dintre Aliați și Germania. (...) Peste tot, conspirația tăcerii. (...) Muncitorii trebuie să ignore faptul că aranjamentele financiare nu dau doi bani pe frontierele naționale și pe pretensele frontiere ideologice". (...) La Vérité sparge tăcerea publică a presei burgheze, atât hitleriste, cât și pro-aliat. Trebuie ca fiecare muncitor să recunoască, smulgând masca, adevăratul chip al beligeranților imperialiști: în nici un caz cruciați ai civilizației și ai Păcii. Ci bandiți capitaliști care fac popoarele să se ucidă între ele pentru a-și împărți piețele și care, chiar în cursul războiului, continuă între ei fructuoase afaceri".*⁹⁰

La Vérité, no 58, 10 februarie 1944.

*"Traficul cu benzină. Internaționala capitalistă nu este dizolvată. 1939. A venit războiul..., iar traficul a continuat. În toate țările, ziarele mincinoase vorbeau de blocus, dar navele aliate transportau minereu și materiale din America în Germania via Belgia. ... La ora acutală aviațiile aliate distrug unele industrii ale Germaniei pentru a suprima un concurent viitor. Dar pentru ca, în plan imediat, Reichul să poată să reziste cât timp trebuie în fața URSS, aliații expediază zi de zi trenuri de benzină către Hitler; o sută de vagoane trec zi de zi la Portbou."*⁹¹

La Vérité, no 59, 17 februarie 1944.

*"După petrol, minereuri! Camarazi care revin din Germania ne întrebau: "De ce marile uzine germane de produse chimice nu sunt bombardate? În vreme ce 150 000 de muncitori, femei și copii din Hamburg au fost carbonizați, de ce uzinele LA LEUNA, spre exemplu, rămân în continuare în picioare?" Suntem în prezent în măsură să dăm răspunsul. Pentru că PRODUSELE CHIMICE GERMANE SUNT DATE LA SCHIMB CU MINEREURI SPECIALE AMERICANE, de care Reichul are nevoie pentru industria sa de război."*⁹²

⁹⁰ <http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k8790876.image>

⁹¹ <http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k879088k.image>

⁹² <http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k879089z.image>

Aceste mărturii din epocă, luate la cald, pe teren și în focul acțiunii, sunt puse cap la cap de cercetări mai academice, precum cele ale lui Valentin Katasonov, profesor la Moscova la Departamentul Institutului de Stat de Finanțe Internaționale: "Războiul nu a fost declanșat de un Führer turbat care se întâmpla să conducă Germania în acea perioadă. Al Doilea Război Mondial este opera unei oligarhii mondiale, sau mai precis a unei plutocrații anglo-americane. Folosind instrumente precum Rezerva Federală a Statelor Unite și Banca Angliei, ei au început să se pregătească pentru viitorul conflict de amploare mondială imediat după Primul Război Mondial. Ținta lor era URSS"⁹³. În afară de postul său de profesor la Moscova, Valentin Katasonov este doctor în științe economice, membru corespondent al Academiei de Științe Economice și Comerciale, a fost consultant la Națiunile Unite (1991-93), membru al Consiliului consultativ pe lângă președintele Băncii Europene pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD) (1993-1996) și șef al Departamentului de Relații Monetare Internaționale al Ministerului Afacerilor Externe al Rusiei (2001-2011). Punctul său de vedere converge în linii mari cu cel ale lui Benjamin Freedman, Douglas Reed, Antony Sutton, Eustace Mullins, Lyndon LaRouche, Pierre de Villemarest și Song Hongbing. Schema generală pe care o extragem din această masă documentară este un gigantic conflict mondial triumfiar de actori financiari care susțin cele două tabere opuse pentru a-și impune programul de hegemonie mondială cu prețul haosului în Europa. Atacarea URSS, veritabilă finalitate a celui de-al Doilea Război Mondial, era o etapă obligatorie, nu din cauza naturii regimului comunist, ci pentru că teritoriul imens ce urma a fi cucerit oferea dominația asupra continentului eurasiatic, apoi asupra lumii întregi, program susținut și azi de un Zbigniew Brzezinski. În această perspectivă, al Doilea Război Mondial a fost un "război prin procură", un *proxy war*, purtat de complexul militaro-industrial al marilor bănci occidentale, prin intermediul nazismului, pentru a încerca să preia controlul geopolitic complet asupra continentului eurasiatic, de la Brest la Vladivostok.

⁹³ «La Seconde Guerre mondiale organisée par les ploutocrates anglo-américains», Le Saker francophone, 04/05/2015. <http://lesakerfrancophone.net/la-seconde-guerre-mondiale-organisee-par-les-ploutocrates-anglo-americaains-i/>

Judecata făcută nazismului poate să se eșaloneze deci în trei momente: 1) nazismul a fost barbaria ultimă; 2) nazismul a fost contraputerea la barbaria ultimă; 3) nazismul a fost instrumentul barbariei ultime. În această nouă paradigmă istorică, s-au ivit trei capete din matricea imperială anglo-saxonă: nazismul, entitatea sionistă și Uniunea Europeană, pe la Vest sau pe la Sud, de unde permanența atacurilor împotriva Moscovei pe termen lung, cu sau fără comunism și independent de perioadele în care Rusiei părea că i s-ar fi pus botniță – pactul germano-sovietic între 1939-1941 sau președinția lui Boris Elțin. În acest scop, cel de-al Doilea Război Mondial a permis să se urmărească mai multe obiective: întărirea influenței SUA în Europa sub pretextul "amenințării comuniste"; crearea Uniunii Europene, tehnocrație totalitară administrată de o *troika* de bănci și de *lobbies* sub pretextul pacificării Europei, dar a cărei adevărată finalitate atlantistă transpare din supunerea crescândă a "vechiului continent" față de SUA (planul Marshall, NATO, TAFTA, etc.); în fine, materializarea geopolitică în Palestina a entității sioniste, până atunci limitată la finanțe și media, și constituirea diasporei sale internaționale ca armată a Capitalului, conform teoriei elitelor a lui Vilfredo Pareto care spune că 20 % dintr-un grup sociologic ce deține capitalul este de ajuns pentru a-l anima – restul poate atunci să fie eliminat fizic.

"Cămășile brune" au făcut deci să progreseze cauzele atlantistă, europeistă, sionistă și mondialistă mai mult decât oricine pe lumea asta. Fără ei, principalele unelte geopolitice ale globalizării sub pilotajul axei Washington/Bruxelles/Tel Aviv nu ar fi văzut niciodată lumina zilei după război. Trebuia într-adevăr un pretext suficient de masiv, în speță un val de antisemitism fără precedent, pentru a justifica moral în ochii lumii promulgarea oficială a unei țări special concepute pentru evrei. Idem în ce privește proiectul utopic de abolire a frontierelor dintre țările Europei, ceea ce va genera Uniunea Europeană și acordurile de la Schengen, în numele unei lupte împotriva "naționalismului sursă de război" – în vreme ce exact absența frontierelor și încălcarea lor provoacă războaie. Astfel, "secvența nazistă" din *storytelling-ul* globalist poate fi înțeleasă ca una din numeroasele aplicații ale ingineriei sociale de masă, gigantică operațiune psihologică de "siderare mondială", ce procedează cu ajutorul terorii și al uciderii în masă prin actor interpus și prin punere în scenă mediatică.

CAPITOLUL II

GUVERNAREA PRIN HAOS A ORIENTULUI MIJLOCIU⁹⁴

Doctrina remodelării Orientului Mijlociu extins

În toate epocile au avut loc tot felul de crize. Și totuși starea de criză nu era o normă. Crizele din trecut țineau de un curent slab care se suprapunea unei stări normale de stabilitate ce alcătuia curentul puternic. Discontinuitățile interferau cu o linie joasă continuă, dar fără a pune sub semnul întrebării dominanța acesteia din urmă. Or, se pare că epoca noastră ne permite să vedem o inversiune a curenților slab-puternic. Criza devine regula și stabilitatea ar fi excepția. De unde această inversiune? Are ea o cauză naturală sau ține de ceva intenționat, de un proiect, de un program ?

Immanuel Kant scria în 1795 proiectul său de "pace eternă". Studiarea atentă a istoriei ideilor arată că există și un proiect de "război etern" sau de "criză eternă". Într-adevăr, observarea crizelor din trecut a permis unor minți ascuțite să remarce că stările de criză erau întotdeauna o introducere pentru schimbare. Începând cu a doua jumătate a secolului XVIII și cu ascensiunea capitalismului, aceleași minți ascuțite s-au întrebat dacă nu puteau să pună mâna în propriul lor avantaj pe acest mecanism de criză producătoare de schimbare. Ele și-au pus întrebarea în termenii următori : "Decât să așteptăm să se întâmple singure crizele, de ce să nu le producem artificial, într-un mod cât se poate de controlat, așa încât să operăm schimbările care ne convin?" Principiul "revoluționar", de la 1789 la "Primăvrara Arabă", lua astfel naștere.

⁹⁴ Rébellion, nr. 57, janvier/février 2013; Égalité et Réconciliation, 06/06/2013

Expresie prin excelență a acestui principiu de dezordine sub control: remodelarea Orientului Mijlociu Extins. În 2003 Georges W. Bush, pe atunci președinte al SUA, prezintă oficial această doctrină în alocuțiuni mediatizate. Vreme de vreo patruzeci de ani, "războiul rece" înghețase pozițiile într-un război de tranșee cu limite relativ fixate. Anii 90 au constituit o rundă (*round*) de observare. A trebuit să așteptăm atentatele de la 11 septembrie 2001 pentru ca supapele unei noi ere neocoloniale să fie pe deplin deschise. Am asistat atunci la o dezlănțuire de demagogie și de propagandă de război ce folosea elemente de limbaj stereotipate, faimosul *storytelling*, atingându-se aceleași niveluri de dezinformare, de-realizare și rescieri instantanee a Istoriei ca și în vremea celor două războaie mondiale și urmărindu-se aceleași obiective de redefinire a frontierelor și a ordinii geopolitice preexistente. O nouă disciplină apare în *think tanks-uri* de la Washington: tranzitologia, care are misiunea de a reflecta la schimbările de regim (*regime change*) și la mijloacele de a le provoca artificial. Sub pretextul războiului împotriva dictatorilor sau terorismului – uneori cele două se confundă – și al atacurilor preventive pentru a lupta împotriva *rogue states* (state tâlhar), e vorba în fapt de preluarea controlului asupra unor vaste zone geografice care se întind de la Maroc până la Pakistan. Conceptele de *nation building* și de *shaping the world* apar astfel în acel moment. Acest program imperial va purcede la "revoluții colorate" și la "războaie juste", în realitate simple puciuri, lovituri de stat și războaie de invaziune realizate cu susținerea ONG-urilor complice și din ce în ce mai intervenționiste în numele "dreptului de ingerință", așa încât să fie plasați oameni de legătură în posturile de putere și de a redesena frontierele după interesele invadatorului.

Distrugerea ordinii existente a lucrurilor pentru a o înlocui cu o altă ordine care a fost definită cau chiar prin absența pur și simplu a oricărei ordini – într-un cuvânt, Revoluția – iată care este deci metoda de lucru a Puterii și a Capitalului. De unde vedem că clivajul dreapta/stânga nu are în realitate nici un sens și că abandonarea lui este prealabil necesară oricărei gândiri politice serioase. Că dezordinea este un mijloc sau chiar un scop în sine, este tulburător să observăm

că aici este considerată în mod pozitiv, invers față de simțul moral comun. Această capacitate de a considera pozitiv un rău ține de un profil psihologic de sociopat.⁹⁵ Nu avem aici loc să dezvoltăm această pistă și ne vom ține de aspectul geopolitic al lucrurilor. Sub acest unghi, cum să identificăm mai precis autorul haosului provocat, adică actorul revoluționar prin excelență?

În linia mai multor gânditori, Antonio Negri și Michael Hardt în *Empire* (2000), Emmanuel Todd în *After the Empire: The Breakdown of the American Order* (2002) sau Alain Soral în *Comprendre l'Empire* (2011), îl vom numi Imperiul.

Cele trei "periscoape" ale Imperiului

În 1997, Zbigniew Brzezinski publica *Marea Tablă de Șah*, având ca subtitlu în versiunea originală *American Primacy and Its Geostrategic Imperatives (Primatul Americii și Imperativele Sale Strategice)*, în care expunea fără ascunzișuri un program neocolonial îndreptat împotriva zonei eurasiatice. Citim în carte între altele acest gen de declarație: "Este imperativ ca nici o putere eurasiatică concurentă capabilă să domine Eurasia să nu poată emerge și să conteste astfel America. Punerea la punct a unui plan geostrategic referitor la Eurasia este deci subiectul acestei cărți." Dar Brzezinski era departe de a fi izolat, iar cartea sa nu era decât partea vizibilă a aisbergului. În 1998, o publicație franceză comenta pe vreo sută de pagini despre cei ce controlau și despre direcțiile acestei politici externe a SUA, arătând că ea se supunea unui dispozitiv infinit mai larg decât individul numit Brzezinski. De-a lungul a vreo zece articole, un colectiv de cercetători în domeniul geopoliticii coordonat de Alain Joxe și Maurice Ronai prezenta tendințele cele mai agresive și imperialiste ale lui *On-cle Sam* – tendințele izolaționiste fiind foarte reale în sânul poporului american, dar din nefericire minoritare printre elite. Grupul de sociologie a apărării din École des hautes études en sciences sociales (EHESS) își intitula astfel al său *Cahier d'études stratégiques* no 21:

⁹⁵Andrew M. Lobaczewski și Arkadiusz Jadczyk, *La Ponérologie politique – Étude de la genèse du mal, appliqué à des fins politiques*, Éditions Pilule Rouge, 2006.

"Dezbaterea strategică americană, 1997. Controlul asupra Eurasiei". Țările din zona eurasiatică erau deci avertizate. În cazul în care ar fi persistat vreo ambiguitate, coperta patru a documentului recapitula imperativele acestei strategii militare a SUA în următorii termeni: "Obținerea superiorității operaționale absolute, în prezent și în viitor, rămâne cuvântul de ordine". Astfel, lucrurile erau formulate în mod clar: la mai puțin de zece ani de la căderea rivalului comunist, SUA se înscriau într-o logică de expansiune globală ce viza preluarea controlului asupra Eurasiei.

La rândul său, în 1996 *lobby*-ul israelian în SUA produsese deja manifestul intitulat *A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm*. Câțiva ani mai târziu, neoconservatorii sioniști băteau cuiul și mai adânc cu un alt text de același soi, *Program for a New American Century*, celebrul PNAC și speranțele sale catastrofiste privind un nou Pearl Harbour ce viza să deturneze definitiv SUA de la orice tendință izolaționistă și să le transforme într-un fel de Golem în slujba exclusivă a intereselor israeliene. Punctul maxim al acestei lovituri de stat elaborate ani de zile, atentatele de la 11 septembrie 2001, al căror adevărat creier pare a fi mai degrabă Benyamin Netanyahu decât "Photoshop" Ben Laden, trebuiau să permită Tel Avivului să preia controlul asupra politicii externe de la Washington, D.C., prin desemnarea schmittiană a unui inamic comun: "terorismul islamist".

În fine, pe valul crizei siriene și al transformării Franței în zonă de influență și parc de atracții, vedem clar emergența unui nou actor hiperactiv: petromonarhiile din Golful Persic, Arabia Saudită și Qatar, care nutresc proiecte de expansiune și își zăngănesc de mult timp armele așteptând să ajungă la dimensiunea suficientă pentru a se lansa în bătălia împotriva lumii șiite și a aliaților săi.

Din această acumulare de straturi de interese convergente aveau să iasă în 2007 dezvăluirile supărătoare ale generalului Wesley Clark, din US Army, care raporta cu ocazia unui *talk-show* televizat foaia de parcurs imperială, care îi fusese împărtășită la Pentagon la sfârșitul lui 2001: invadarea a șapte țări, și anume Afganistan, Irak, Libia, Siria, Iranul, Somalia și Sudan. Dacă recapitulăm actorii programului imperial actual, descoperim că aceștia sunt trei:

1) imperiul anglo-saxon, deja existent, elaborat între Londra și Washington, D.C.; 2) imperiul evreu, în gestație de pe vremea alcătuirii Torah și a inventării ideii unei rase superioare "alese" care să stăpânească lumea; 3) imperiul petromonarhic sunit, care nu visează decât să o termine cu rivalii șiiți și naționaliști laici arabi (baasiști).

Separatismul ca metodă a imperiului

Fiecare dintre cei trei actori, anglo-saxon, sionist, wahhabit, lucrează la propriul destin imperial. Dacă trebuie să facem deosebirea între ei din grijă față de adevăr și precizie, trebuie și să recunoaștem că ei converg, chiar fuzionează în anumite puncte. Ei sunt, spre exemplu, total întrepătrunși și interdependenți pe plan logistic, mai ales din cauza unor acorduri și contracte energetice, financiare sau de armament, precum pactul Quincy dintre SUA și Arabia Saudită din 1945 și reînnoit în 2005. Această interdependență se face în maniera nodurilor borromeo: dispariția unuia antrenează în cădere dispariția celorlalți doi, sau cel puțin complică în mod deosebit existența lor și le minează în mod grav șansele de supraviețuire pe termen lung. Statul Islamic (Daesh, ISIS, etc.), acest grup de mercenari creat de serviciile secrete israeliene și anglo-saxone pentru a ataca sub acoperire diverse țări – mai puțin Israel, desigur – este deosebit de reprezentativ pentru a arăta interdependența dintre cele trei imperii. La origine o coproducție clandestină israeliano-americană, această organizație teroristă jihadistă a stârnit rapid interesul petromonarhiilor sunit, dar și al Turciei, care au intrat în dans și l-au susținut la rândul lor.

Chiar dacă sunt legate "pe viață și pe moarte", fiecare dintre cele trei imperii are totuși propriile rațiuni și dinamici interne, independente de cele ale celorlalte. Legătura dintre ele este deci fragilă și plină de fracturi reale și potențiale. Le putem ghici prin experimentul de gândire ce constă în a ne imagina dispariția inamicului lor comun, cimentul care le sudează: statul-națiune. Lichidarea totală și fără cale de întoarcere a statului-națiune, precum și a oricărei forme de suveranitate populară, de serviciu public și de protecționism al frontiere-

lor este visul Imperiului – la care Negri și Hardt, foarte influenți la extrema stângă, se fac complici, dovedind prin asta că critica pur și simplu altermondialistă a Imperiului se lasă ușor capturată de acesta. Dar dacă multitudinea de națiuni suverane ar dispărea cu adevărat, cele trei imperialisme s-ar regăsi atunci fără obiect și s-ar întoarce unul împotriva altuia pentru cea din urmă etapă a competiției într-o fază de devorare și distrugere reciprocă. Emblematic pentru cele trei polarități imperiale, dinastiile Rockefeller, Rothschild și Saud, ar începe atunci să se atace și să se extermine. Aliații strategici, aliați obiectivi de ieri, ar deveni inamici de moarte azi, în stăpânirea exclusivă a lumii conform următorului adagiu: "Doar unul să rămână". Așa cum nu rezultă din niște afinități profunde, alianța dintre ele este deci de conjunctură, de circumstanță, și dispare până la ultimul atom în caz de reușită a primei etape din planul lor mondialist: abolirea principiilor westfaliene.

Pe planul doctrinei, unitatea lor și punctul lor de convergență rezidă efectiv în dușmanul lor comun, statul-națiune, ale cărui fundamente au fost definite de tratatele de la Westfalia din 1648. Prin definiție, Imperiul pretinde la totalitate și înglobare. Caracteristica sa este absența marginilor și limitelor. El recuză deci chiar principiul unor frontiere fixe, care restabilesc un exterior, deci o alteritate, deci o contra-putere, și susține întotdeauna sans-frontierismul (conceptul de absență a frontierelor – fr., n.tr.), precum și toate structurile multinaționale, transnaționale și supranaționale (structurile Capitalului). Problema majoră a Imperiului rezidă în concertul națiunilor multiple, având frontiere integrate care reintroduc exterioritatea și împiedică o tutelă unificată. Obstacolul de depășit pentru Imperiu se află deci în naționalism și multipolaritate, așa cum subliniază Alain Soral sau Aleksandr Dughin. În afară de aspectul logisitic, factorul de solidaritate dintre cele trei ramuri ale Imperiului poate fi de asemenea găsit în metodologia pe care o folosesc pentru a-și atinge scopurile, distrugerea suveranității naționale "una și indivizibilă", ceea ce în geopolitică poartă un nume: separatism.

De partea anglo-saxonă

Întrebarea pe care și-o pune dintotdeauna Imperiul este de fapt mereu aceeași: cum să facă să crească separatismele? Cum să divizeze popoarele și națiunile pentru a domni asupra lor? Distrugerea unităților naționale permite efectiv să se abolească singurele organizații umane suficient de puternice pentru a fi actori ai Istoriei și pentru a forma o contra-putere serioasă și credibilă în raport cu Imperiul. Demersul anglo-saxon de producere a separatismelor nu datează de ieri, ci mai degrabă de alaltăieri, așa cum stau măturie scrierile generalului britanic de multe ori decorat, Frank Kitson, sau rezultatele Comisiei Campbell-Bannerman, la începutul secolului XX. Pentru a reflecta la mijloacele de a împiedica lumea arabă să se unifice și să perpetueze astfel dominația europeană în Orientul Apropiat și Mijlociu, Sir Henry Campbell-Bannerman, Primul ministru britanic din epocă, reunește în 1907 un grup de experți în cadrul a ceea ce se numea atunci *The Imperial Conference* (sau *Colonial Conference* până în 1907). Procesul verbal al *speeches-urilor* lui Campbell-Bannerman în Parlamentul Britanic este accesibil pe Internet: vedem în el întrebările puse de parlamentari pentru a obține lămuriri de la care Primul ministru se eschivează, argumentând că nu îi revine să facă publice rezultatele discuțiilor și că îi revine Comisiei să decidă în mod independent.⁹⁶ Substanța dezbaterilor a scăpat totuși către public și ne este rezumată în engleză pe site-ul lui Sybel Edmonds⁹⁷, și în franceză de către eseistul Pierre Démeron într-un text din 1968: "Imperialismul englez vede foarte curând la ce e bun de întrebuințat sionismul. Deja în 1907 primul ministru britanic, Campbell-Bannerman, neliniștit de trezirea naționalismelor la popoarele colonizate, reunește o comisie de istorici și sociologi pentru a studia mijloacele susceptibile de a perpetua dominația europeană: "Imperiile se formează, cresc și se stabilizează cu atât de puțin timp înainte de a se

⁹⁶ Hansard 1803-2005 : *digitised editions of Commons and Lords. Hansard, the Official Report of debates in Parliament.* <http://hansard.millbanksystems.com/people/sir-henry-campbell-bannerman/1907>

⁹⁷ «The Origins of Imperial Israel- Part I. Israel : A Buffer against Arab Nationalism», Boiling Frogs Post, 30/12/2011. <http://www.boilingfrogspost.com/2011/12/30/the-origins-of-imperial-israel-part-i/>

dezagrega și de a dispărea... Avem oare noi vreun mijloc să împiedicăm această cădere, ne este oare posibil să frânăm destinul colonialismului european actualmente aflat în punctul său critic?" (...) La aceste întrebări pline de angoasă comisia răspunde arătând necesitatea de a lupta "împotriva unirii maselor populare în regiunea arabă sau împotriva stabilirii oricărei legături intelectuale, spirituale sau istorice între ele" și recomandă "toate mijloacele practice de a le diviza cât mai mult posibil" și mai cu seamă, ca mijloc de reușită, clădirea unei "bariere umane puternice și străine în regiune – punte de legătură între Asia și Africa – așa încât să se creeze în această parte a lumii, în apropiere de Canalul Suez, o forță prietenă a imperialismului și ostilă locuitorilor din regiune."⁹⁸

De partea israeliană

Faimoasa "barieră umană străină regiunii" și ostilă locuitorilor ei vedea deci lumina zilei în 1948. Să ne aducem aminte de cuvintele memorabile ale lui Yehudi Menuhin la momentul creării entității siioniste: "Lumea nu va mai cunoaște niciodată pacea." Prin definiție, o țară întru totul concepută doar pentru a întreține o "strategie a tensiunii" geopolitice nu poate exista decât într-un mod problematic. Cum se configurează acest fel de a fi israelian în mod necesar problematic de care are atât de multă nevoie Imperiul? Prin punerea la punct a unui mit fondator național care posedă o contradicție internă insolubilă, un *double bind* schismogenetic formulat astfel: "Nu am dreptul de a exista decât pentru că sunt detestat". Așa cum știe oricine, mitul fondator al Israelului se bazează în totalitate pe antisemitism, real sau imaginar. Sionismul și coeziunea lumii evreiești se bazează deci integral pe complexul Massada, reprezentarea paranoică a "cetății asediate". Prima din istorie: iată o țară care nu poate supraviețui decât prin ura, reală sau fictivă, care îi este purtată. Cadou otrăvit făcut evreilor din lumea întreagă de un capitalism financiar în stare de putrefacție, a cărei metastază este, aceasta purtând toate stigmatele lipsei de viabilitate pe termen lung.

⁹⁸ Pierre Démeron, *Contre Israël*, J.-J Pauvert Éditions, 1968, p. 44-45

Israelul, fiică întâi născută a Băncii. De fapt, date fiind condițiile sale de naștere, Israelul nu este o țară, ci un produs financiar cu dimensiuni caracteristice unei țări. Crearea sa *ex nihilo* de către Banca Rothschild, prin intermediul Declarației Balfour din 1917 – de la numele premierul britanic – prin care niște europeni se angajau să dea un teritoriu care nu le aparținea altor europeni care nu aveau acolo nici un fel de drept, dezvăluie caracterul său bancar, perceptibil de la origine. La 8 februarie 1920, Winston Churchill publica în *The Illustrated Sunday Herald* un faimos articol intitulat *Zionism versus Bolshevism. A Struggle for the Soul of the Jewish People*, în care declara: "Bineînțeles, Palestina este mult prea mică pentru a acomoda mai mult decât o fracțiune din rasa evreiască, sau pentru a face ca majoritatea evreilor naționali să dorească să meargă acolo. Dar dacă, așa cum s-ar putea întâmpla, ar trebui să se creeze în cursul vieții noastre pe malurile Iordanului un stat evreiesc sub protecția Coroanei britanice, care ar putea cuprinde trei sau patru milioane de evrei, s-ar întâmpla în istoria lumii un eveniment care, din toate punctele de vedere, ar fi benefic și în armonie deosebită cu interesele cele mai bine înțelese ale Imperiului britanic." Un membru din Foreign Office-ul britanic, Edward Ledwich Mitford, publica *An Appeal in Behalf of the Israel Nation in Connection with the British Policy in the Levant*, iar leader-ul sionist Herbert Samuel scria în ale sale *Mémoires* (1945): "Iată cum vom clădi în proximitatea Egiptului și a canalului de Suez un stat evreiesc de obediență britanică". Codul genetic al Israelului este deci anglo-saxonă și provine dintr-un calcul geopolitic interesat: să slăbească lumea arabo-musulmană introducând un factor de criză permanentă.

Această țară care ar dispărea dacă nu ar mai avea inamici trebuie deci să îi facă să apară în mod real (Hamas) sau să îi inventeze piesă cu piesă la televizor (diverse atentate teroriste cu steag fals). În mod bizar – chiar monstruos, am putea spune – a iubi entitatea sionistă înseamnă a o pune în pericol: absența unui inamic extern ar relaxa legăturile interne ale grupului și ar permite tensiunilor lantente să se exprime până la a o distruge. În aceste condiții, crearea unui grup organizat, rapid și pornind de la nimic se bazează integral pe punerea

în scenă a unui inamic implacabil și a unui mit fondator cu un *pathos* tragic și disperat. Cei care au conceput Israelul cunoșteau acest mecanism psihosocial amic/inamic, interior/exterior și l-au aplicat foarte bine. Asta a fost istoria primei jumătăți a secolului XX. Și azi încă, "amenințările de pace" sunt infinit mai periculoase pentru Israel decât "amenințările de război" (fictive sau reale). Yitzhak Rabin, asasinat de coreligionari, a plătit prețul din plin.

Cea mai bună expresie a acestei finalități exclusiv războinice și separatiste a entității sinoiste este conținută în planul Yinon. Despre ce este vorba? Pagina Wikipedia rezumă: "Planul Yinon", ce datează din 1982, are ca obiectiv crearea de mini-state antagoniste în sânul lumii arabe. El a rezultat dintr-un articol a lui Oded Yinon, funcționar al ministerului israelian de externe, care, în toamna lui 1982, adică cu câteva luni după primul război israeliano-libanez, scrie un articol intitulat: "Strategie pentru Israel în anii optzeci", publicat în *Revue d'études palestiniennes* de către Israël Shahak și apărut în *Kivounim (Orientations)*, no 14, februarie 1982 (revistă publicată de Departamentul Organizației sioniste mondiale, Ierusalim). Acest plan va fi pus de asemenea în lumină în raportul *A Clean Break*. Această strategie geopolitică este similară teoriei arcului de criză din politica americană."

Într-o introducere la articolul lui Yinon publicată câteva luni mai târziu, militantul antisionist Israël Shahak comenta astfel punctele de vedere coloniale israeliene privind "străinătatea apropiată", program pus în practică din 2003 și de la invadarea Irakului, și relansat în 2011, odată cu declanșarea "Primăverii arabe": "Articolul care urmează, semnat de Oded Yinon prezintă, mi se pare, în manieră exactă și detaliată, proiectul regimului sionist actual – regimul Sharon și Eitan – cu privire la Orientul Mijlociu, adică divizarea regiunii în state mici, și demantelarea tuturor statelor arabe. Aș vrea, cu titlu de preambul, să atrag atenția cititorului asupra câtorva puncte: 1 – Ideea că toate statele arabe trebuie să fie fragmentate în unități mici, prin lucrarea Israelului, este o idee recurentă în gândirea strategică israeliană. 2 – Percepem foarte clar legătura directă dintre acest proiect și gândirea neoconservatoare americană, mai cu seamă în notele autorului la propriul său articol. Dar, în ciuda unei referințe de pură formă

la "apărarea Occidentului" în fața puterii sovietice, obiectivul real al autorului și al regimului israelian actual este foarte clar: să facă din Israelul imperialist o putere mondială. În alți termeni, Sharon își propune să îi păcălească pe americani după ce va fi jucat lumea întreagă. 3 – În mod foarte evident, numeroase fapte, în note dar și în text, sunt falsificate, de exemplu ajutorul financiar al SUA către Israel. Alte pretinse fapte sunt pure invenții. Dar nu ar trebui să considerăm totuși acest proiect ca fiind lipsit de orice miză practică sau irealizabil, cel puțin pe termen scurt. Proiectul reproduce fidel teoriile "geopolitice" care circulau în Germania în anii 1890-1933, care au fost adoptate ca atare de Hitler și de nazism și care au ghidat politica lor în Europa de Est. Obiectivele fixate de aceste teorii, mai cu seamă dezmembrarea statelor existente, au început să se realizeze din 1939 până la 1941, și doar o coaliție la scară mondială va împiedica aplicarea lor pe termen lung."⁹⁹

Așa cum subliniază Shahak, programul de deconstrucție a statelor existente nu aparține cu adevărat sioniștilor, ci este și apanajul abordărilor naziste privind Europa. Convergența și fuziunea nazismului și sionismului produce europeismul, adică Uniunea europeană așa cum o visa "părintele UE", Richard de Coudenhove-Kalergi. Vedem că mai multe doctrine aparent fără legătură, chiar contradictorii, pot fi legate prin rădăcini comune, șterse de timp sau de o intenție disimulatoare activă. Astăzi, unele viziuni politice imperiale care păreau odată antagoniste se dezvăluie ca fiind rezultate în mod fundamental din aceeași inspirație și aceeași matrice. Firul conductor al acestor doctrine ivite din esoterism și ocultism rezidă în fascinația lor comună față de fenomenul "distrugerii", pe care îl regăsim în mod identic în Cabala, Tora (*Deuteronom*, *Levitic*), Talmud, dar și în svastica levogiră – svastica orientată spre stânga – sau mai mult în acel *Ordo ab chao* iluminist aflat la originea programului capitalist de distrugere creatoare la Schumpeter și a strategiei Friedman, ca proiect revoluționar și progresist de a face "tabula rasa din trecut".

⁹⁹Oded Yinon, «Une stratégie persévérante de dislocation du monde arabe», *Confluences Méditerranée*, février 2007 (no 61), p. 149-164. www.cairn.info/revue-confluences-mediterranee-2007-2-page-149.htm

De partea wahhabită

Disensiunea dintre sunism și šiism este practic nativă în Islam. Astăzi, polul sunit wahhabit, pilotat de Arabia Saudită și Qatar, este în mod clar angajat într-un război cu Iranul šiit și cu aliații săi baasiști. Vedem rezultatele în Siria, în Irak sau în Yemen în cadrul unui *hard power* ultraviolent, dar și în Franța, în cadrul unui *soft power* de influență, a cărui finalitate colonială este aceeași. Numeroși cercetători consideră că Franța va fi musulmană în proporție de 50 % pe plan demografic la sfârșitul secolului XXI. Întrebarea e: sunită sau šiită? Cum imperialismul wahhabit este amicul de circumstanță al imperialismelor anglo-saxon și sionist, ghicim către ce versiune de islam înclină inima Washingtonului și Tel Avivului. Planul de împărțire a Franței între trei imperialisme apare clar în Proiectul Rivkin dezvoltat de WikiLeaks, precum și la diferite cadre ale sionismului imperial, care se exprimă unanim în favoarea islamizării Franței. Vedem cum, ajutându-se reciproc, cele trei imperialisme întreprind eforturi majore pentru a provoca ascensiunea separatismelor etnice și religioase în Orientul Apropiat, dar și în Europa, și în definitiv oriunde este posibil, fie prin finanțarea terorismului sau prin susținerea comunitarismelor identitare. În plus, se pare că această competiție sunit/šiit pentru *leadership* în cadrul lumii islamice ascunde un proiect de o amploare și mai mare, și care ar fi un fel de Vatican II al islamului sub pilotaj mondialist. În 2003, un raport al RAND Corporation, principalul *think tank* din complexul militar-industrial american, detalia un vast program de inginerie socială și de inducere a schimbării ce viza tutelarea dezvoltării islamului într-un sens compatibil cu mondialismul occidental și anglo-saxon în special. Extrase: " Este clar că SUA, lumea industrializată modernă și comunitatea internațională ar prefera în ansamblu o lume islamică compatibilă cu restul sistemului: democratică, viabilă economic, stabilă politic, progresistă din punct de vedere social și care urmează regulile și normele de conduită internațională. (...) Pare deci judicios să încurajăm în sânul melanjului islamic elementele care sunt cele mai compatibile cu pacea mondială și comunitatea internațională, care să fie prietenoase față de democrație și modernitate. Cu toate acestea, identificarea corectă a acestor elemente

și definirea manierei celei mai potrivite de cooperare cu ele nu sunt întotdeauna ușoare. (...) Pentru a încuraja schimbarea pozitivă a lumii islamice înspre o mai mare democrație, modernitate și compatibilitate cu ordinea mondială internațională contemporană, SUA și Occidentul trebuie să vadă cu mare grijă care sunt elementele, tendințele și forțele din sânul Islamului, pe care au intenția să le consolideze; care sunt scopurile și valorile reale ale diverșilor aliați potențiali și protejați; și care ar fi consecințele probabile ale promovării agendelor lor la o scară mai largă. O abordare mixtă, compusă din elementele următoare, pare a fi cea mai eficientă: – Susținerea mai întâi a moderniștilor (...) – Susținerea tradiționaliștilor împotriva fundamentalistilor (...) – Confruntarea și opoziția dintre fundamentalisti (...) – Susținerea selectivă a laicilor (...)”¹⁰⁰

L'Islam de marché (Éditions du Seuil, 2005) de Patrick Haenni deja evoca tendințele modernizatoare și reformatoare care macină islamul contemporan și care sunt impulsionate de diferite curente oficial musulmane, fără să știm foarte bine dacă sunt cu adevărat autonome și emană în mod autentic din interiorul islamului sau sunt în

¹⁰⁰ «Civil Democratic Islam : Partners, Resources and Strategies», Cheryl Benard, RAND Corporation, National Security Research Division, 2003, pp. ix-xii : «Clearly, the United States, the modern industrialized world, and indeed the international community as a whole would prefer an Islamic world that is compatible with the rest of the system : democratic, economically viable, politically stable, socially progressive, and follows the rules and norms of international conduct. (...) It therefore seems judicious to encourage the elements within the Islamic mix that are most compatible with global peace and the international community and that are friendly to democracy and modernity. However, correctly identifying these elements and finding the most suitable way to cooperate with them is not always easy. (...) To encourage positive change in the Islamic world toward greater democracy, modernity, and compatibility with the contemporary international world order, the United States and the West need to consider very carefully which elements, trends, and forces within Islam they intend to strengthen; what the goals and values of their various potential allies and protégés really are; and what the broader consequences of advancing their respective agendas are likely to be. A mixed approach composed of the following elements is likely to be the most effective : • Support the modernists first : (...) • Support the traditionalists against the fundamentalists : (...) • Confront and oppose the fundamentalists : (...) • Selectively support secularists : (...)» http://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/monograph_reports/2005/MR1716.pdf

realitate impulsionate și sponsorizate din exterior, și, *in fine*, împotriva interesului său. Aplicarea programului RAND Corporation transpăre dintr-un video realizat în 2007 de As-Sahab, casa de producție a Al-Qaida. Aflăm de aici că manualele școlare din Arabia Saudită sunt revizuite și modificate la cererea SUA și că regele Abdallah se orientează către un dialog inter-religios de inspirație sincretică și etichetată de ONU, trădând astfel datoria *da'wa*, adică trădând afirmarea primatului absolut al islamului asupra altor religii sau instituții, din care decurge obligația la prozelitism și la munca de convertire a lumii întregi. Și catolicismul a trecut prin această fază edulcorantă, ce constă în a goli religia de principiul său activ, absolutismul, sub pretextul adaptării la lume și la alte culturi. Materialul video începe cu o veritabilă declarație de "colonialism cultural" rostită de Gonzo Gallegos, purtător de cuvânt al Departamentului de Stat american: "De mai mulți ani lucrăm cu Arabia Saudită asupra necesității de a eradica tot ce ar putea face aluzie la fanatismul față de alte religii în programele școlare din Arabia Saudită și de oriunde. Astfel, în luna iulie 2006 guvernul saudit a recunoscut necesitatea de a revizui și actualiza manualele școlare și de a șterge toate pasajele, care incită la ură împotriva grupurilor și religiilor, și ne-a confirmat că la începutul anului 2008 acest lucru se va realiza." Apoi o voce *off* comentează: "Etapă cea mai periculoasă este cea începută de regele Abdallah, care preconizează apropierea religiilor și acordul în jurul unei religii pe care o agreează Națiunile Unite și pe care ar accepta-o toate popoarele." Apoi, regele Abdallah însuși: " (...) Și dacă vrea Dumnezeu, cel mai curând posibil, atunci când noi, toate religiile, ne vom pune de acord asupra oricărui lucru, mă voi duce la Națiunile Unite. Cred că și aceia care cred în Ibrahim, vom vedea cu ei, dar pentru moment ne ocupăm de cei trei: Torah, Evanghelie, Coran. În ce-i privește pe restul, dacă vrea Dumnezeu, există bine în ei, pentru umanismul lor, pentru țările lor și pentru unitatea familiilor lor." Comentatorul concluzionează: "Guvernarea familiei Saud s-a angajat – într-o apostazie clară – în confecționarea unei noi religii, punând în practică diferite etape dintre care cea dintâi era conferința de la Mecca, în care a reunit partidele răătăcite și deviate de la legea lui Allah pentru a se pune de acord asupra noii

religii. A doua etapă constă în a-și prezenta proiectul creștinilor, evreilor și budiștilor, cu ocazia conferinței de la Madrid pentru a elabora o religie care să satisfacă Națiunile Unite și lumea întreagă – Allah ne e de ajuns ca garant, și ce garant bun!”¹⁰¹

În aparență pașnic, acest demers de dialog și de deschidere relativistă reprezintă în fapt violența ultimă pentru religia căreia i se aplică, obligând-o să renunțe la absolutismul său, la dogmatica sa, la prozelitism, deci la identitatea sa, deci la ea însăși. Pentru a distruge, uneori e de ajuns să deschizi. Adaptarea islamului la modernitate înseamnă și adaptarea la tehnicile de supraveghere cibernetică și la intrarea în era transumanistă care va urma în mod necesar. Sub pretextul unei gestiuni mai bune a mulțimilor care fac pelerinajul la Mecca, autoritățile wahhabite au decis să îi echipeze pe pelerini cu brățări electronice obligatorii pentru a le asigura trasabilitatea, ca în cazul deținuților aflați în semi-libertate: ”În curând va fi obligatoriu să purtăm o brățară electronică la Mecca. Potrivit autorităților, acest dispozitiv va oferi servicii pelerinilor și le facilita gestiunea fluxurilor. Dar ea va permite și mai buna supraveghere a publicului.” Ministerul saudit al Pelerinajului [*hadj*, în arabă] va cere tuturor pelerinilor să poarte o brățară electronică”, informează site-ul televiziunii saudite Al-Arabiya. ”Scanând codul de bare de pe brățară, ministerul va avea acces la toate informațiile de care va avea nevoie”, adaugă site-ul, inclusiv informații medicale. Acest dispozitiv va permite și stabilirea rapidă a unor statistici. Conform autorităților, este vorba de a ”fi de folos la maxim pelerinilor”: ”Această brățară va oferi, în mai multe limbi, servicii precum GPS, alarme pentru orarele de rugăciune, o busolă pentru direcția în care să se roage, instrucțiuni privind ritualul de urmat și preceptele de rost.” În ziarul saudit arabofon *Al-Watan*, aflăm că acest dispozitiv are ca scop și ”a aduce pelerinii pe calea cea bună”. Trebuie să știm că autoritățile saudite distribuiau deja broșuri pentru a indica pelerinilor ”cum e bine” să urmeze ritualul, adică în maniera wahhabită (în vigoare în Arabia Saudită), în detrimentul variantelor aduse de pelerini ce proveneau spre exemplu din Maghreb

¹⁰¹ «Vers une nouvelle religion mondiale? Méfiance», 19/06/2009. http://www.dailymotion.com/video/x9miof_vers-une-nouvelle-religion-mondiale_news

sau Africa. De acum înainte, orice pelerin va avea, cumva, wahhabismul legat de corp”.¹⁰²

Metodologia imperială: ingineria socială negativă

Remodelarea Orientului Mijlociu se sprijină deci în mod esențial pe conflictele de ”intensitate joasă” și pe transformarea culturală în marș forțat. Imperialiștii, anglo-saxoni, sioniști sau petromonarhi, caută cu toții să provoace o putreziciune internă a societăților, deoarece este singurul mijloc pe care îl au la dispoziție pentru a-și extinde dominația asupra unor zone largi. Metodologia lor comună se rezumă în câteva cuvinte: a diviza partea de jos pentru a uni partea de sus. Alte nume: distrugere creatoare, demolare controlată, *Ordo ab chaos*, a dizolva și a coagula, strategie a șocului, strategie a tensiunii, problemă-reacție-soluție, schismogenetică (Gregory Bateson) sau polemogenetică (Gaston Bouthoul). Diverse compendii pe această temă privind producția științifică și rațională a conflictului cu scopuri de control social au fost scrise, între care *Guvernarea prin haos*, redactată ca un manual de introducere în tehnicile de entropie socială provocată, ce recapitulează fundamentele teoretice și marile orientări ale ingineriei sociale, care s-a sprijinit mult în secolul XX pe cibernetică, științele gestiunii și descoperirile psihanalizei și ale psihologiei comportamentale. Metoda de management în mod voluntar distrugător al grupurilor umane ar putea fi calificată drept inginerie socială negativă. Acest demers ”diabolic” în sensul etimologic de ”cel ce divizează”, constă în a face ca omenirea să intre într-o stare de criză permanentă și perpetuă, dar mereu sub control, demers paradoxal care duce la un efect dublu, aparent contradictoriu: divizare, descentralizare și dezorganizare din ce în ce mai mare a părții de jos a piramidei sociale, ceea ce permite, prin efectul vaselor comunicate, să se unifice, să se centralizeze și să se organizeze tot mai bine partea de sus a aceleiași piramide sociale. A accelera artificial entropia grupuri-

¹⁰² «Arabie saoudite – Un bracelet électronique pour les pèlerins de La Mecque», *Courrier international*, 27/05/2015. <http://www.courrierinternational.com/article/arabie-saoudite-un-bracelet-electronique-pour-les-pelerins-de-la-mecque>

lor umane amplificând tendințele centrifuge care le parcurg, pentru a produce prin contrast negentropie centripetă la nivelul controlului. Într-un cuvânt: "vampirizare". Aceasta este denumirea literară a acestui transfer de energie și de informație.

Exacerbarea rivalităților mimetice identitare

Această "divizare a părții de jos" se sprijină mai ales pe ceea ce a reperat René Girard sub termenul de "rivalitate mimetică" sau "captură imaginară" în vocabularul lui Jacques Lacan. Este vorba de procesul de ascensiune la extreme și de *crescendo* a violenței ce cuprinde doi actori angajați într-un raport de forțe, mecanism de răzbunare și de vendetta perfect rezumat în legea Talionului: "Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte"; completat, se spune, de Gandhi : " ... și lumea va fi până la urmă oarbă". După René Girard, nu hinduismul, ci creștinismul trebuie să permită ieșirea în mod onorabil din acest fenomen comportamental schismogenetic și producător al unei spirale de violență infinită. Cum? Primi imitarea lui Hristos, care refuză răzbunarea și se oferă drept țap ispășitor călăilor săi, și merge chiar până la a-i absolvi în această frază ultimă : "Iartă-i, Tată, căci nu știu ce fac."¹⁰³ A nu răspunde violenței cu o altă violență în oglindă pare să fie singurul mijloc de a pune capăt violenței, chiar dacă, diminuându-ne în fața celuilalt și oferindu-i și celălalt obraz după ce am fost palmuiți, riscăm pur și simplu să dispărem. (O strategie mai puțin masochistă ar consta în a întinde într-adevăr cel de-al doilea obraz, dar a-l retrace în ultimul moment, izbucnind în râs.)

La polul opus, ingineria socială negativă constă în a produce violență sau cel puțin separatism, pofta de a se separa. Cum ? Într-un prim moment, sprijinindu-se pe ceea ce Freud a numit "mici diferențe narcisice" pentru a le exagera la maxim și pentru a le face insuportabile. Nici o societate nu este perfect omogenă, deci e de ajuns să i se repereze elementele eterogene pentru a le stimula, a le cultiva, a le amplifica, a le îngroșa. A rupe coexistența pașnică a oamenilor care

¹⁰³ Le Nouveau Testament, Luc, xxiii, 34 (tradus de abatele Augustin Crampon, Kontre Kulture, 2014).

se aseamănă, dar nu total, subliniind micile diferențe dintre ei, pentru a reuși constituirea de tabere tranșate, opuse și ireconciliabile. Separatisme pot deci să fie regionaliste, etniciste, culturaliste, dar și sexuale (între bărbați și femei) și familiale, educând copiii împotriva părinților lor, lucrarea în plină derulare de când cu emergența contraculturii "jeuniste" în anii șaizeci. În toate cazurile, aceste separatisme au o dimensiune profund "identitară", fie de dreapta (etnico-culturală) sau de stânga (teorie de gen, homofilie versus heterofobie). Dislocarea statelor-națiune (și a oricărui grup uman) se sprijină pe "fabricarea de tabere": creșterea rivalităților mimetice în germinare în fiecare grup pentru a duce la o situație de "terț exclus", pentru ca oamenii să se privească cu ostilitate, fără a comunica, fără mediere, fără relație. Trebuie să ajungem la o situație de față în față fără dialog, fără compromis. Dacă diferențele identitate trebuie să coabiteze pașnic în ciuda a orice, rămâne posibil să se agraveze situația prin intermediul extremismului religios și al unei imigrații masive. Un caz de școală ne e furnizat de războiul amorsat de Israel împotriva Siriei, în 2011, cu susținerea aliaților islamiști și occidentali.

Trei etape: 1) lansarea unui val de lovituri de stat în mai multe țări arabo-musulmane, numite "primăvara arabă" ; 2) crearea de către Israel, anglo-saxoni, Franța, Turcia și monarhiile wahhabite a unor grupuri jihadiste (salafiste, takfiri) pentru a constitui trupe paramilitare menite să facă să cadă guvernele legale; 3) valuri migratorii de clandestini denumiți "refugiați de război", supravegheate de rețelele dubioase de tipul celor ale lui George Soros (ONG, mafii financiare, etc.). Implicarea militară grea a Rusiei în conflict începând cu septembrie 2015, care se adaugă forțelor iraniene și šiite ale Hezbollahului deja angajate, ar trebui să salveze nu doar Siria de jihadismul israelian, ci și Europa, reducând aflusul de imigrați clandestini provenind din Orientul Apropiat și Mijlociu. Visurile sioniste privind "Israelul mare" și de distrugere a Europei prin imigrare se dărâmă. Vizita urgentă pe care un Netanyahu complet panicat i-a făcut-o lui Putin la 21 septembrie 2015 pentru a încerca să înmoaie poziția Moscovei în

dosarul sirian nu a folosit la nimic.¹⁰⁴ Foaia de parcurs a coaliție imperiale Washington/Tel Aviv este perfect clară pentru toată lumea: căderea Siriei, preluarea Ucrainei, neutralizarea Iranului, apoi atacarea Rusiei și Chinei.

Concluzie

Pentru imperiul anglo-saxon, "bucata cea mare" rămâne cucerirea Rusiei, care oferă cheile pentru cucerirea spațiului eurasiatic, cu China într-un buchet final. În această perspectivă, SUA sunt gata de orice, inclusiv să lăse să cadă aliatul israelian pentru a se apropia de Iran, de unde și susținerea totală din partea Casei Albe în anii semnării acordurilor privind puterea nucleară iraniană. Această mișcare tactică nu are decât o funcție: să placă Teheranului pentru a desprinde Iranul de Moscova și pentru a ataca Rusia în poziția cea mai favorabilă. Ceea ce provoacă o anume dezamăgire pentru partizanii adepți ai "mersului până la capăt" în ce privește sionismul imperial, reprezentați în special de Likud și Beniamin Netaniahu, al căror program constă efectiv în a ataca într-o zi Iranul cu lovituri nucleare. "Vitrifierea Iranului", așa cum scria fără complexe Jacques Kupfer pe site-ul francofon al Likud¹⁰⁵. *Lobby-ul* israelian fiind relativ puternic la Washington, D.C., Barack Obama își exprima oficial în 2012 temerile privind o tentativă de lovitură de stat împotriva persoanei sale. Un memorandum din 21 noiembrie 2012 publicat de Casa Albă și semnat de președintele SUA menționa explicit existența unor amenințări pentru țară care veneau chiar din interiorul guvernului.¹⁰⁶ Vom găsi un comentariu destul de exhaustiv pe Dedefensa.org, sub titlul *Extra-*

¹⁰⁴ «Netanyahu and Putin Spar Over Syrian Threat to Israel», The New York Times, 21/09/2015 (To spar over signifie «se disputer au sujet de»).http://www.nytimes.com/2015/09/22/world/middleeast/netanyahu-and-putin-spar-over-syrian-threat-to-israel.html?_r=0

¹⁰⁵ «Vitrifier l'Iran...», Likud. http://www.likoud.fr/index.php?option=com_content&task=view&id=81

¹⁰⁶ «Presidential Memorandum – National Insider Threat Policy and Minimum Standards for Executive Branch Insider Threat Programs», White House – The Press Office, 21/11/2012. <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2012/11/21/presidential-memorandum-national-insider-threat-policy-and-minimum-stand>

ordinarul memoriu al lui Obama, ce confirmă concluziile lui Laurent Guyénot, mai ales în articolul său *Triplul joc al neoconservatorilor*, sau pe cele ale lui Thierry Meyssan într-un interviu în revista *Geopolitika* apropo de 11 Septembrie: "Aceste atentate, această lovitură de stat și crimele care au urmat au fost organizate de ceea ce se numește statul profund (în sesnul în care se folosește această expresie pentru a descrie puterea militară secretă în Turcia sau în Algeria). Aceste evenimente au fost concepute de un grup foarte închis: straussienii, adică discipolii filosofului Leo Strauss".¹⁰⁷

O mare parte din statul profund american sub control sionist vrea cu orice preț să atace Iranul. Or, s-ar părea că Iranul are deja arme nucleare din 2005 cel puțin (această tehnologie fiind mereu aplicată în domeniul militar înaintea celui civil), așa cum afirmă câteva surse on-line, accesibile căutând *Operațiunea Merlin* pe un motor de căutare, precum dezvăluirile unui agent dublu pentru *The Washington Times*¹⁰⁸. Teritoriul iranian este deci sanctuarizat. Serviciile de informații israeliene știu asta, și mai știu și că un război declarat împotriva Iranului ar duce la ștergerea Israelului de pe hartă, dar speranțele mesianice sioniste de a ieși din asta întregi în ciuda a orice se pare că însușesc cabinetul premierului Netanyahu, care ia în calcul, ca de obicei, să se sprijine pe armata americană pentru a purta acest război apocaliptic. Este dificil să se discearnă dacă SUA se află sub control israelian sau mai au încă o suveranitate politică și geopolitică proprie, în definitiv are o importanță mai mică. În orice caz, slăbirea Imperiului anglo-saxon va slăbi în mod mecanic imperialismul sionist (precum și pe cel wahhabit). Pentru a grăbi evenimentele prin intermediul unor enunțuri performative cu funcție de profeție care se autorealizează, ne revine deci să "comunicăm" despre post-imperiu pentru a-l face să cadă mai repede. A accelera căderea a ceva care nu este viabil și care oricum are un sfârșit inevitabil. Tendințe

¹⁰⁷ «Des terroristes syriens ont été formés par l'UCK au Kosovo», Réseau Voltaire, 02/12/2012. <http://www.voltairenet.org/article176815.html>

¹⁰⁸ «KAHLILI: Iran already has nuclear weapons – Western intelligence has known it for years», *The Washington Times*, 27/10/2011. <http://www.washingtontimes.com/news/2011/oct/27/iran-already-has-nuclear-weapons/?page=all#!>

centrifuge profunde, secesioniste și separatise, deja traversează SUA și Israelul, tendințe entropice pe care ne revine să le subliniem, să le stimulăm, să le amplificăm, care ne autorizează să vorbim încă de pe acum de post-SUA, post-Israel, post-wahhabism. Aceste trei entități ce provoacă războaie, ce seamănă tulburări și haos susțin în definitiv același proiect morbid, amestec de capitalism dezlănțuit și de religiozitate simulată și ipocrită. Eșecul viziunii lor mondialiste va însemna supraviețuirea omenirii. A lucra activ la dispariția lor definitivă și fără cale de întoarcere nu ține deci decât de legitima apărare.

CAPITOLUL III

TRANSFORMĂRILE SILENȚIOASE ÎMPOTRIVA GUVERNĂRII PRIN HAOS¹⁰⁹

Eurasianism versus atlantism

În lucrarea sa *A Patra Teorie Politică* (Ars magna Éditions, 2012), Aleksandr Dughin definește bazele a ceea ce am putea numi "geopolitică arhetipală". Această geopolitică descrie un antagonism între două mari moduri de organizare politică. Pe de o parte, eurasianismul, înțemeiat pe înrădăcinarea telurică în pământul continental eurasiatic, de la Finistere la Kamceatka; pe de altă parte, imperiul atlantist și maritim, de origine anglo-saxonă, dar împărțășit de orice grup sociologic care are de-a face cu dezrădăcinarea, nomadismul, "bougismul", transgresarea frontierelor și a limitelor, într-un cuvânt *hybrisul* caracteristic postmodernismului liberal și occidental.

Dintr-un punct de vedere arhetipal, Dughin creionează deci o tendință eurasianistă către stabilitate minerală, către conservatorism, în sensul măsurii și al Tradiției, înțeleasă ca principiu de "ierarhie heterofilă", alianță între Lege și Dragoste, ce definește o ordine prin ordine, care se opune unui atlantism progresist al lipsei de măsură, o anti-tradiție cu valori inversate, așa cum se vorbește de anti-Hrist, adept al unei "anarhii homofile", combinație de anomie și narcisism, ce își definește ordinea în haos. În termenii lui Zygmunt Bauman, eurasismul reprezintă un model de "societate solidă" și se opune atlantismului ca model de "societate lichidă".

109 Égalité & Réconciliation, 16/10/2012

Acest anti-model de societate lichidă identificată cu Occidentul postmodern este profund contra naturii și toxică pentru majoritate. El nu e profitabil decât unei oligarhii morbide care încearcă să antreneze lumea întreagă într-un suicid prin intermediul unei inginerii sociale negative, o *reality building* ce vizează să deconstruiască orice formă de civilizație tradițională solidă pentru a-i substitui o nouă realitate plastică și mondializată, o Nouă Ordine Mondială, ai cărei parametri îi va controla după ce îi va defini și pe care îi va putea fa-sona după bunul său plac. Având în vedere caracterul său patologic și disfuncțional, această societate lichidă care încearcă să se globalizeze trebuie combătută și anihilată total. Nimic nu trebuie să rămână, și nimic nu va rămâne.

Faptul că Imperiul atlantist caută să guverneze prin haos este un adevăr bine cunoscut. Elementul său natural este isteria, criza, distrugerea, războiul, într-un cuvânt entropia, așa cum subliniază și revista *De Defensa*, punând accentul pe faptul că un număr în creștere de observatori și de actori geopolitici importanți, începând cu Vladimir Putin însuși, acuză guvernele occidentale de propagarea intenționată a dezordinii și a haosului, mai ales în Siria. În acest stadiu, întrebarea care se impune este: cum să acționăm împotriva Imperiului fără a ne supune regulilor definite de către însuși Imperiul? Deci, cum să acționăm de manieră eurasianistă, adică în mod cu adevărat constructiv și negentropic?

Pentru o gândire strategică eurasianistă

Trebuie să definim aici o "metodologie eurasianistă", care ar avea chipul unei inginerii sociale pozitive, în calitate de fabrică de perenitate, de pace și de viață, fabrică de tradiție, deci de ierarhie heterofilă, care se opune ingineriei negative a Imperiului în calitate de fabrică de precaritate, de război și de moarte, fabrică de inversare de tradiție, deci de anarhie homofilă. Conceptul de Bază Autonomă Durabilă stabilește cadrul general al acțiunii noastre. Dar pentru a nu se pietrifica într-o rigiditate prea dogmatică și pentru a-și recunoaște drepturile la schimbare și la evoluție, trebuie să i se adauge concep-

tul de "transformare silențioasă", noțiune preluată din taoism și din aplicațiile lui în domeniul strategiei și al diverselor arte ale războiului. François Jullien, eminent sinolog, lucrează de ani îndelungați la promovarea acestei gândiri chineze în Occident, arătând în ce fel corespunde aceasta unei anumite tradiții occidentale, dar minoritare, care merge de la Heraclit la Bergson, trecând prin Nietzsche și curentele mistice ale monoteismelor.

Această tradiție majoritară în China, dar minoritară în Occident este o gândire a devenirii, în care lucrurile și identitățile nu sunt fixe, ci corespund unor procese, transformări graduale și imperceptibile, precum creșterea plantelor sau eroziunea naturală a pietrelor, și sunt deci în mod dificil obiectivabile sau descriptibile în unități de reprezentare. În termeni de strategie, această tradiție "procesualistă" spune că un lucru sau un comportament nu au nevoie să fie "distincte", adică perceptibile sau imediat imaginabile, pentru a fi eficiente. Acțiunea nu are nevoie să se vadă pentru a fi luată în serios. Esențialul este invizibil sau silențios, și nu se impune minții. "Micimea" este constanta acestei metode, așa cum se spune în unele proverbe, "Din pârlăiașe mici se fac fluvii mari", "Pic cu pic, pasărea își face cuibul", sau fabula cu pasărea colibri care a inspirat mișcarea lui Pierre Rabhi.

La polul opus, cultura occidentală majoritară este impregnată de ontologia greacă și monoteistă. Este vorba de o gândire despre Ființă, la opusul non-ființei și fără nimic între cele două, gândire a "terțului exclus" și a substanțelor pure și fără amestec, 0 sau 1, "adevărat" sau "fals", "da" sau "nu", "bine" sau "rău", "negru" sau "alb", în care lucrurile și identitățile sunt fixe și corespund unor esențe. Această gândire esențialistă începe cu Parmenide și se întinde până azi, trecând prin Platon, Aristotel, Descartes și interpretarea curentă a textelor monoteiste. Consecința ultimă este Spectacolul în sens situaționist, adică exigența de vizibilitate ontică despre care vorbea Heidegger, acel ceva ce "se ține înainte" sau "pe deasupra", prin care se rezumă substanța lucrurilor în sferile noastre culturale convenționale occidentale și islamice. În termeni de strategie, această tradiție greco-monoteistă majoritară spune că un lucru sau un comportament trebuie să fie

”distinct”, deci perceptibil sau imediat imaginabil, pentru a fi eficient. Acțiunea trebuie să se vadă pentru a fi luată în serios. Esențialul este vizibil sau în orice caz zgomotos, și trebuie să se impună minții. ”Mărimea”, în toate sensurile termenului, este constanta acestei metode.

În câmpul strategiei, aceste două tradiții, esențialistă sau procesualistă, induc două metode de acțiune foarte distincte. Esențialismul se dramatizează într-un spațiu spectacular: este tendința Clausewitz. Procesualismul, în schimb, preferă să acționeze în invizibil și vizează trivialul: este tendința Sun Tzu. Departate de a se rezuma la considerații teoretice sau istorice abstracte, așa se face că acest dublu cadru metodologic să fie de o arzătoare actualitate. În mediile politice disidente, chestiunea metodologiei puterii oligarhice este adeseori evocată în chiar această alternativă duală: pe de o parte, maniera tipic greco-monoteistă, adică acțiunea de izbucnire de tip revoluționar, războiul civil, lovitura de stat, puciul, cu sau fără susținerea unei rețele paramilitare deja constituite; pe de altă parte, maniera asiatică, acțiunea discretă de tip psihologic, războiul cultural și influența indirectă.

Acțiunea directă: o cale de impas semnalată de inamic

Care ar fi în Franța lui 2015 fezabilitatea practică a opțiunii numite ”revoluționară”? Care este potențialul de reușită al unei acțiuni ce constă în a pune mâna pe arme pentru a declanșa o insurecție populară care să ducă la o răsturnare a regimului în funcție? Știind că insurgenții se vor găsi rapid în opoziție față de profesioniștii violenței fizice, faimoasele ”forțe de ordine” (adeseori de fapt ”forțe de dezordine”) ale poliției și armatei, această opțiune presupune minim un antrenament specific pentru tehnicile de luptă, precum și o condiție fizică în stare să facă față adversarului. Autorul acestor rânduri, aplicându-și lui însuși o metodă științifică experimentală în cadrul unui test de fezabilitate pentru care a fost propriul cobai, și-a luat răgazul, vreme de mai mulți ani, de a se pregăti fizic și mental pentru metodele paramilitare, practicând armele de foc și inițiindu-se în lupta corp la corp (*close combat*), mergând ”pe terenul” manifestațiilor și mișcărilor sociale care degenerază în vitrine sparte, mașini incen-

diate și diferite sabotaje, în fine, intrând în anumite medii sociologice zise "marginale" sau "extremiste", ele însele plasate sub supraveghere, toate acestea completate de o abordare istorică și conceptuală (lecturi și conferințe) a chestiunilor legate de informații și de strategie militară.

În urma acestui studiu îndelungat se impun mai multe concluzii: fără o condiție fizică de nivel *optimum* și o experiență trăită și practică a situațiilor de stres, deci fără o condiționare specifică a minții și trupului, a cărei abordare nu poate fi furnizată decât de un antrenament zilnic pe termen lung cu o încadrare de nivel profesional de tip "forțe speciale", nu rezistăm decât zece minute în fața inamicului. Un adevărat hău separă amatorul de profesionist, pe care nici nu îl bănuim înainte de a ne fi confruntat cu el, și care ne face modești atunci când am apucat să gustăm un pic din el.

De altfel, pentru a nu-i mai descuraja pe cititorii noștri să o ia pe calea acțiunii directe și violente, să observăm că toate revoluțiile aparent populare și venind de jos, de la 1789 la pseudo-Primăvara arabă, trecând prin 1917 și Mai 68, sunt întotdeauna în fapt pilotate de la vârf de minorități active, servicii de informații, "societăți de gândire" mai mult sau mai puțin discrete sau secrete, mafie și diverse *lobbies*. Și deoarece natura poporului este conservatoare și pașnică, până la resemnare, ea nu se lansează niciodată spontan în întreprinderi de destabilizare a ordinii comune stabilite. În plus, puciurile, loviturile de stat și revoluțiile diverse sunt operațiuni care presupun un înalt grad de organizare centralizată, deci un număr mic de actori puternic coordonați, dovedindu-se irealizabile sub aspect tehnic de către mase.

Nici un regim politic nu a reunit niciodată 100 % de mulțumiți, există întotdeauna o rațiune, bună sau rea, de a nu fi mulțumiți, ceea ce reprezintă o hrană pentru un substrat de opoziție față de oricare sistem, orcare ar fi el. (A căuta *consensul* total este, în rest, o fantasmă utopică și politic imatură, nostalgie a universului omogen și homeostatic din uterul matern.) Dar de îndată ce o mișcare de contestare în mod autentic populară se conturează și riscă să reprezinte o amenințare reală pentru regimul în funcție, aceasta e recuperată și

dezamorsată sau instrumentalizată de minorități active locale și/sau străine într-o perspectivă de ingerință și de răsturnare a regimului de la putere. "Să agităm poporul înainte de a ne folosi de el", spunea Talleyrand.

Puterea, oricare ar fi ea, își pune mereu aceeași întrebare: cum va reuși să-și gestioneze propria exterioritate, propria sa contradicție sau opoziție? Mai degrabă decât să aștepte să apară pentru a încerca să o infiltreze și să o aducă înapoi, cel mai bun mijloc constă în a o crea din timp pe de-a-ntregul piesă cu piesă. În acest scop, o enormă muncă de scrutare și anticipare a gândurilor și comportamentelor este zi de zi aplicată populațiilor. Pentru a nu vorbi decât de Franța, frumoasa noastră țară a fost cu totul plasată de multă vreme sub supraveghere totală, video, telefonică, electronică (Echelon), și sub influență ideologică mai cu seamă de acel "trolling remunerat" pe forumuri Internet pentru a înregistra tendințele emergente (veghele a semnalelor memetice slabe, decelare a semnelor precoce¹¹⁰), dar mai ales pentru a practica dezinformarea, spre exemplu prin intermediul falselor profiluri Facebook, menite să dea iluzia unui număr mare de susținători ai unei idei sau ai unei figuri mediatice. Citim în această privință două texte accesibile pe Internet: *Tehnicile secrete de control asupra forumurilor și opiniei publice*¹¹¹ și *Confesiuni ale unui troll remunerat*.¹¹²

Această muncă de supraveghere și de influențare a populației ar fi desigur insuficientă fără informația umană (Humint), adică fără infiltrarea în grupurile politice sau asociative, fără a uita difuzarea de către *think tanks*-urile puterii a unor elemente de limbaj cu funcție incapacitantă precum antirasismul, antifascismul, anticonspiraționismul, antihomofobia, sans-frontierismul, etc. Acest război cultural pentru

¹¹⁰ «Face au chaos. Le décèlement précoce», conférence à l'université Paris II Panthéon-Assas, 22/03/2007, www.drmcc.org/IMG/pdf/467d5edcd2775.pdf

¹¹¹ «Les techniques secrètes pour contrôler les forums et l'opinion publique», Korben, 02/08/2012. <http://korben.info/techniques-secretes-controler-forums-opinion-publique.html>

¹¹² «Confessions d'un troll rémunéré», La fille du capitaine, 06/09/2012. <http://lafilleducapitaine.revolublog.com/confession-d-un-troll-remunere-a49933194>

cucerirea discursurilor și creierelor se sprijină și pe "informații ambientale" prin intermediul agenților însărcinați să ia temperatura și care petrec seri întregi ascultând și discutând în bistrourile din cartierele nevralgice. Uneori, chiar patronul barului...¹¹³

"Detectarea precoce a semnelor de radicalizare trebuie să fie o prioritate", așa cum spunea Manuel Valls în *Libération* la 30 mai 2013. Munca de reperare a indivizilor *borderline* susceptibili să treacă la un act fizic, începând cu simplul agitator de manifestații – eventual instigator și incendiator de mașini – până la criminalul toxicoman, permite neutralizarea lor, dar și recuperarea lor pentru a fi folosiți. Metodologiile de profilare psihologică, precum și de "anticipare pre-cognitivă" și de inducție comportamentală au ajuns la momentul de față la un înalt grad de perfecționare. În termeni de cibernetică, atunci când apare spontan o turbulență locală și amenință să destabilizeze întreg sistemul, poate fi indicat să se provoace artificial o altă turbulență locală mai puternică, chiar alături, pentru a o absorbi și resorbi pe cea dintâi. Ceea ce se numește și "contra-foc". Marea artă a acestui tip de inginerie socială a haosului constă în a provoca din start TOATE turbulențele locale, așa încât să nu mai rămână loc suficient pentru a se forma turbulențe spontane și necontrolate, pentru a se stabili un control asupra tuturor zonelor de turbulență. În termeni de cindinică (*cyndinics*, engleză – n.tr.), știința gestionării riscurilor, pentru a ne reduce propria zonă de incertitudine, provocăm zone de incertitudine pentru celălalt, zone de instabilitate aparentă în care noi tragem sforile, pentru că noi i-am conceput parametrii.

Fabricarea proactivă a inamicului

Aceste metodologii și "moduri de a face lucruri" se înscriu într-o logică proactivă de construire *a priori* a inamicului pentru a-l controla mai bine, logică ce duce la fasonarea (*shaping*) unor pseudo-grupuri revoluționare – de ultra-stânga "antifa", de ultra-stânga "neo-nazi" și "teroriști jihadiști" – atunci când astfel de grupuri nu sunt create cu

¹¹³«Menaces criminelles. L'ère du prédictif», Université Paris 2 Panthéon-Assas, diplôme d'analyse des menaces criminelles contemporaines, année 2014-2015. <http://www.drmcc.org/IMG/pdf/MCC-14-15.pdf>

totul *ex nihilo* de către serviciile secrete occidentale: *counter-gangs*, *pseudo-gangs* și *proxy armies* de origini și de obediențe diverse, de la Al-Qaida la Statul Islamic trecând prin banderoviștii ucraineni, fără a uita de adunăturile de indivizi din Qatar, pe care entitatea sionistă și anglo-saxonii lucrează să le pună pe picioare în periferiile noastre, cu complicitatea activă (și deplorabilă) a unei părți din serviciile noastre de informații.

Pe scurt: cel mai mic traficant de arme de 9 mm, care le vinde pe sub mână, este cunoscut și fișat, din cea mai mică moschee până la marile centrale sindicale, trecând prin HLM. Totul este infiltrat, sub control. Cvadriarea teritoriului național de către lojile masonice care în Franța dețin întreg statul profund, înaltele funcții publice, prefecturile, subprefecturile și organele serviciilor de informații, este exhaustivă. Trebuie să admitem: mai există încă insecuritate în țara noastră în 2015 doar pentru că poliția are nevoie să mențină un nivel constant de anxietate în populație prin *laissez-faire-ul* intențional din actele de in-civilitate și prin întreținerea unei rate minime de delicvență și criminalitate. Nu mai e nevoie de polițiști corupți pentru a normaliza aceste practici de control social prin teamă și stres, criminologia științifică oficială și-a asumat asta aplicând unele rezultate din psihologia socială (*terror management theory*) sau sociobiologie (Henri Laborit) privind rolul jucat de anxietate în inhibarea acțiunii, inculcarea resemnării (neputință dobândită, *learned helplessness*) și producerea de supunere în comportamente. Atât vreme cât trăim ca niște șoareci speriați, cel puțin nu deranjăm Goldman Sachs...

În zilele noastre, orice individ care s-ar lansa într-un act violent, ar sfârși precum Jean-Marc Rouillon sau Anders Breivik, adică la subproletarii din Sistem, integral manipulat, dar fiind convinși că e un rebel, oferind Sistemului pretexte pentru a strânge șurubul și mai tare. Orice inițiativă spectaculoasă este menită să sfârșească în închiisoare, în azil sau în cimitir. Exact din cauza acestei sterilități a acțiunii de revoltă Puterea caută să orienteze către ea orice inițiativă critică în ceea ce o privește... pentru a o neutraliza. Într-adevăr, Puterea nu iubește nici invizibilitatea, nici discreția, nici durata lungă, deoarece nu are nici un control asupra proceselor disidente care cultivă aceste

calități. În schimb, Puterea stăpânește întregul câmp al acțiunii vizibile și violente de scurtă durată, rațiune pentru care vrea să ne împingă către ea și astfel să ne controleze. Vrea să ne oblige să "ieșim din pădure" și să ne descopere pentru a ne atrage pe teritoriul ei. Într-un cuvânt: vrea să ne împingă înspre greșală. În aceste condiții, primul principiu de acțiune revoluționară pertinentă trebuie să fie acela de a nu ne lăsa antrenați pe terenul inamicului. El are nevoie ca noi să devenim vizibili și violenți. Deci să rămânem invizibili și non-violenți. El vrea să își impună ordinea prin haos. Deci, noi trebuie să infuzăm ordine prin ordinea în viațile noastre și ale celorlalți. Să aplicăm și noi etica dublă a ceea ce unii numesc arta regală, arta de a ne face uitați și de a deveni invizibili, împingându-l pe celălalt să se arate la lumina zilei. Opțiunea revoluționară "clasică" este deci nu numai impracticabilă din motive de nepregătire și de amatorism, așa cum am arătat mai sus, ci chiar trebuie luată peste picior în măsura în care ne este sugerată de inamic. În *Choc et Simulacre*, Michel Drac evocă și această creare preemptivă (proactivă) a unei figuri a inamicului de către serviciile secrete sau diverse oficii, pentru a-l neutraliza mai bine, în siajul programelor americane apărute în vremea maccarthysmului și al vânătorii de vrăjitoare anticomunistă care au dus la Noua Stângă inofensivă din anii șaizeci/șaptezeci sau al "metodei Kitson" britanice, bazată pe uzurparea de identitate și operațiunile cu steag fals.

"Revoluția lentă"

Dacă atacarea frontală a Sistemului este în mod evident sortită eșecului, ce mod de acțiune ne mai rămâne? Ne mai rămâne războiul cultural, adică influența sociologică difuză, virală sau capilară, războiul psihologic cu bătaie lungă prin reinformarea concetățenilor noștri, precum și prin recucerirea rețelelor și structurilor instituționale deja existente, având ca linie directoare conceptul de Bază Autonomă Durabilă (de la scară individuală la scara țării), așa încât să se reconstituie suveranitatea alimentară, energetică, economică și... cognitivă, toate aceste eforturi combinate permițând să ajugem la "revoluții lente", aparent invizibile, și totuși reale. Să adăugăm la acestea educația populară, munca socială, democrația locală în consiliile de cartier,

grădinăritul colectiv, pe scurt tot ceea ce permite să se răspândească și să se reconstituie legătura socială pacificatoare, pe care Puterea se străduiește să o destrame pentru a ne face să ne ridicăm unii împotriva celorlalți. Să redevenim subiecți care vorbesc, subiecți structurați, adică având o logică bazată pe fapte, altfel spus, limbaj (*logos*) ajustat la real, așa încât să scurtcircuităm "capturile imaginare" în termeni lacanieni, adică rivalitățile identitare, narcisice și emoționale, și separatismele care decurg din ele. Împotriva haosului, să restabilim ordinea; altfel spus, să nu adăugăm dezordine la dezordine.

Arma psihologică și guerilla culturală

Pe plan intelectual, ne revine, în calitate de avangardă a proletariatului, să aplicăm în manieră științifică aceste tehnici de răsturnare graduală și imperceptibilă a raporturilor de forță. În particular, ne rămâne de oferit o conceptualizare avansată a "transformărilor silențioase", sprijinindu-ne pe noțiunea de armă silențioasă sau "armă psihologică" (*psy-arme*), inspirată din celebrul text intitulat *Silent weapons for quiet wars*. Suntem în război și armele folosite nu sunt exclusiv materiale. Conceptul referitor la ce anume este o armă ofensivă, fizică sau psihologică, ar putea fi definit astfel: "Tot ceea ce accelerează artificial entropia unei ținte", sau: "Tot ceea ce permite destructurarea intenționată a altceva decât propriul sine". Inversând locurile și semnele, găsim conceptul general despre arma defensivă: "Tot ceea ce neutralizează entropia pe care ne-o aplică un inamic", deci : "Tot ce întreține capacitatea noastră de conservare și rezistență". Țările nealiniat, pe care Iranul a avut inteligența de a le scoate din umbră, atacă oligarhia atlantistă și sionistă de sus. Pentru a o prinde în menghină, rolul nostru va fi cel de a o mina de jos, punând pe picioare un fel de Hezbollah *à la française*, capabil să poarte o adevărată gherilă în câmpurile informațional, psihologic, cognitiv și cultural, a cărui inspirație va putea fi găsită în filosofia "dincolo de dreapta și stânga" sau "stânga muncii, dreapta valorilor", care însuflețește toate mișcările de rezistență autentice, de la CNR la Égalité & Réconciliation.

CAPITOLUL IV

PENTRU UN DISCURS PRIVIND METODA SUVERANISTĂ¹¹⁴

"Ceea ce era ascuns va fi dezvăluit"

Suntem într-o epocă de cotitură, nimeni nu se îndoiește de asta. "Ceva este pe cale să fie dezvăluit", iată care este sentimentul majorității contemporanilor noștri cât de cât lucizi. În afară de asta, acest "ceva pe cale să fie arătat" ar putea foarte bine să fie "cel mai important ceva".

Ipoteza noastră de lucru va fi că "cel mai important ceva ce urmează a fi dezvăluit" are legătură cu felul în care se exercită în mod real puterea în societățile occidentale moderne. Scopul acestui articol este mai degrabă metodologic și se referă înainte de orice la întrebarea : "Cum?", "cum facem ceva?", adică "cum se exercită astăzi puterea?". Întrebările "cine?" și "de ce?" sunt secundare. Motivațiile actorilor puterii și învelișul lor identitar nu sunt lipsite de interes, dar sunt permutabile, aceeași metodă putând fi aplicată de actori diferiți. Aceste motivații și acest înveliș identitar nu constituie deci niște constante, ci variabile ale situației. Or, constantele sunt cele care ne interesează în primul rând, știindu-se că ele definesc soclul fundamental al situației și că ele constituie prin acest fapt partea cea mai prețioasă din dezvăluirea actuală.

În mod evident, trebuie să evităm să cădem în "corectitudinea politică" care interzice să numim pisica pisică, și care obligă să ne

¹¹⁴ Égalité & Réconciliation 10/04/2012

învârtim în jurul cozii fără a desemna vreodată clar "cine" sunt actorii situației. Dar să ne aducem aminte doar de faptul că această desemnare nominativă clară și distinctă a "minorităților active" care exercită puterea nu va fi niciodată de ajuns pentru a îndeplini totalitatea muncii de decriptare a situației. Analiza metodologiei pure a puterii, deci independent de identitatea actorilor săi, nu doar că este de neocolit, dar este uneori de ajuns pentru a-i neutraliza efectele dăunătoare. În clar: suprareprezentarea statistică efectivă și incontestabilă a pro-israelienilor și pro-americanilor în sferele acestei puteri oligarhice occidentale nu este îndeajuns pentru a explica întreaga întindere a dezastrului, trebuie să căutăm și mai încolo, în acel "cum lucrează ei?", ceea ce presupune să punem între paranteze, pentru moment cel puțin, "cine sunt ei?", chiar dacă revenim la această întrebare mai târziu. În plus, avantajul de a ne concentra pe analiza metodelor este de a evita să speculăm prea mult asupra identităților și intențiilor, speculație care presupune întotdeauna un risc de derivă interpretativă și de divagare psihologică. În loc de toate acestea, pare judicios să ne sprijinim într-o primă fază pe un material experimental, factual și obiectiv incontestabil, constituit din textele de referință din metodologiile aplicate de Putere, texte care există, care sunt publicate și ale căror practici sunt predate ca obiect de studiu. În acest stadiu, munca în "sursă deschisă" este suficientă.

Către o metodologie suveranistă

Pe scurt, metodologia Puterii constă în a desface suveranitatea populară, *în toate sensurile termenului*, politic, economic, energetic, alimentar, cognitiv... Trebuie deci să elaborăm un nou "discurs despre metodă", care ar răspunde la întrebarea "cum să refacem suveranitatea?", în toate sensurile termenului, de asemenea. Acest discurs despre metoda suveranistă va fi fondat așa cum predica Descartes pe "idei clare și distincte" și se va opune astfel confuziei de emoții, de sentimente și afecte, tipică pentru isteria colectivă în care puterea oligarhică vrea să ne scufunde pentru a ne aliena.

Prin intermediul construirii acestui discurs, va fi vorba despre anularea modului în care domnește oligarhia asupra noastră, formân-

du-ne propriile metode de guvernare. Într-adevăr, pentru a se exercita eficient, Puterea se sprijină pe un fel de "tehnologie organizațională", o doctrină managerială extinsă la societăți întregi, care furnizează cheile, atunci când o stăpânim în latura sa întunecată, adică o "tehnologie dez-organizațională" sau chiar un "management negativ."

Trebuie să ajungem în mod colectiv la conștiința lucidă că ni se aplică tehnici de dezorganizare. Cum sunt aplicate ele? Mai ales prin două strategii combinate: "o strategie a șocului" liberală, ce constă în a crea în mod complet artificial crize economice, asociată cu o "strategie a tensiunii" identitare, ce constă în a crea în mod complet artificial tensiuni identitare (etnico-culturale și de gen). Guvernarea prin haos, așa cum am scris. Conștiința colectivă despre acest management negativ care ni se aplică permite să nu mai fim victime oarbe și simple jucării, apoi să reconstruim și să "re-tricotăm" la un loc țesutul psiho-socio-economic popular și național pe care Puterea îl distruge și detricotează. Este de înțeles că această frazeologie un pic tehnicistă nu este foarte atrăgătoare, dar este urgentă o aducere la nivel pentru a recupera întârzierea noastră. Puterea are câteva decenii de avans în fața poporului în ceea ce privește nivelul de conștiință și de precizie a modului său de operare. Puterea știe asta, motiv pentru care încearcă prin toate mijloacele să ne facă imprecisi.

Posturi și imposturi

La modul global, dezvăluirea în curs privește deci adevărata natură a Puterii în Occident: care sunt metodele ei? Cum procedează? Termenul generic pentru a califica munca de dezorganizare a poporului de către Putere este cel de "inginerie socială". Desigur, există o inginerie socială pozitivă și constructivă, dar cea negativă este atât de majoritară și zdrobitoare, încât reamintirea sistematică a celui *distinguo* ni se pare superfluă. Această dezvăluire a metodelor Puterii reprezintă un pericol maxim pentru Putere, care își trage substanța din faptul că e ascunsă, necunoscută.

Specificitatea puterii actuale, constanta sa, la antipoziii ostentației puterii tradiționaliste, este să înainteze mascată, deci să

trucheze realitatea, să ne "facă să credem" că ea nu există sau că nu e deloc în situația actuală. Acesta e procesul de "naturalizare", element cheie al percepțiilor: să treacă drept natural sau involuntar ceea ce a fost în fapt conceput și instalat în mod perfect intenționat și reflectat. Ne aducem aminte de sentința înfiptă ani de zile de Margaret Thatcher: *There is no alternative* (cunoscută și sub acronimul TINA), și care în spiritul ei se traduce prin: "Nu există nici un plan B". Unul din obiectivele acestei propagande este de a reuși să ancoreze în mințile oamenilor că dacă poporul se protestește și degenerează, sau mai rău, dacă intră în război civil, asta se întâmplă pentru că prin natura sa "omul este întru totul rău" și asta nu are nimic de-a face cu condițiile socioeconomice pe care Puterea le configurează în mod intenționat, și care ar putea fi altfel.

O altă tehnică de disimulare a Puterii, arătată de Alain Sorral în *Comprendre l'Empire*: cel puternic, care exercită puterea, știe să se dea drept slab, ca și cum el ar fi cel care îndură. În sistemele de tip capitalist, pentru că cel bogat este cel puternic, cum va reuși oare performanța de a se da drept slab, adică sărac? Prin uzurparea identității, deplasând dezbateră din câmpul socio-economic către cel identitar. Pentru a trece drept cel mai sărac dintre cei săraci, țar ispășitor, victimă absolută – și pentru a inhiba orice spirit critic împotriva sa – bogatul-sărac va merge până la a organiza pe sub mână, prin intermediul vreunui "idiot util" aflat sub controlul său (vreun mustăcios sau vreun burtos), persecuții împotriva oamenilor ce au o trăsătură identitară comună cu el, dar un nivel socio-economic inferior, deci simplu de sacrificat. Imaginile de suferință produse în opinia publică vor fi apoi recuperate, exhibate și exploatate într-un discurs de tip victimă extins la întreg grupul ce posedă acea trăsătură identitară comună, așa încât să acopere și să disimuleze perceperea antagonismelor claselor sociale interne acestui grup subliniind doar și de manieră repetată percepția trăsăturii identitare. Să observăm că această stratagemă se aplică la tot ce numim "minorități" și produce ceea ce se numește comunitarism.

Cadrul teoretic al lui René Girard este aici adecvat pentru a înțelege dinamica jocului. "Țapul ispășitor" este un loc arhetipal de

ocupat la judecată. Într-o primă fază, credem că țăpul ispășitor este vinovatul. Apoi, rezultă că țăpul ispășitor este în fapt victima. Cuvântului-cheie "victimă" i se asociază întotdeauna implicit cuvântul-cheie "inocentă". Această apariție a inocenței țăpului ispășitor, pe care îl credeam vinovat, are un impact emoțional care zdrobește orice gândire critică. Sentimentul de nedreptate de reparat se revarsă ca un tsunami care îneacă orice judecată lucidă într-un *pathos* absolutist. Deoarece s-ar putea ca țăpul ispășitor să fie efectiv un pic vinovat, totuși! Am corectat deci prima eroare – "țăpul ispășitor este vinovat" – dar nu și a doua – "țăpul ispășitor este nevinovat". Fabricarea de victime, în mod esențial prin ucideri în masă, vizează să elimine orice formă de gândire rațională, adică nuanțată, relativistă, în speță că țăpul ispășitor este uneori în mod efectiv "victimă nevinovată", dar uneori și "vinovată", totuși...

Războiul civil: finalitatea ingineriei sociale

Această punere în scenă a inocenței totale, această revendicare în gura mare a statutului de victimă absolută, deci de "vacă sacră", de neatins și de necriticat, caută să imprime în minți un: "Au suferit destul și așa, să îi lăsăm în pace." Dar departe de a pacifica tensiunile, această manipulare participă în realitate la un proces ce vizează exacerbarea lor. În cadrul unei inginerii sociale ce vizează să creeze conflicte (schismogenetică, polemogenetică), gândirea rațională trebuie să fie slăbită prin producția de judecăți pur emoționale, globalizante, esențialiste, absolutiste, "totul negru sau totul alb". Această gândire compasională ce procedează prin blocuri omogene și totalizări manicheiste este o tendință pernicioasă a minții umane. Ea poate fi disciplinată și diminuată, pentru un efect de socializare pacificatoare și rațională, sau întărită, pentru un efect de desocializare belicoasă irațională. Judecățile esențialiste, incapabile să își asume compromisiuri diplomatice și dialectice, se supune mecanismului emoțional de "ascensiune la extreme" descris de Girard în termeni de rivalitate mimetică sau de schismogeneză (creare a divizării), descrisă de Gregory Bateson. Toate formele de competiție de tip victimă pe criterii identitare se înscriu în acest dispozitiv. Putem deci să le nu-

mim "rivalități identitare" și să observăm că ele furnizează un bun instrument de dezagregare socială în măsura în care ele fabrică tensiuni artificiale, fără rațiuni obiective, dar întru totul fondate pe chestiuni de imagine de sine sau de celălalt, rațiuni pur subiective, deci. Pentru a tăia din rădăcină aceste prostii, care pot din nefericire să aibă consecințe grele, trebuie să ne întrebăm mer: "Cine e interesat să existe aceste tensiuni?", "Cui servește crima?". În general, pentru cel care vă obligă se repetați după el, ca un hipnotizator, că este incapabil să vă facă vreun rău...

Violența în societățile umane nu este naturală. Într-adevăr, lăsat de capul lui, spontan, poporul este conservator și pașnic. În societățile tradiționale, atunci când apar tensiuni, oamenii se reunesc și ajung la o înțelegere, încearcă reglarea problemei prin limbaj, deci prin rațiune, principiu al *african palaver* sau al *choura* în Islam. Această natură populară conservatoare pașnică formează un obstacol în fața "conduitei schimbării", pe care inginerii sociali tind să o impulsioneze, cu prețul violenței. Se pune atunci întrebarea pentru inginerii sociali: "Cum să facem ca poporul să devină revoluționar și violent?", pentru a provoca o ruptură în *habitus-uri* și structuri, și pentru a profita de momentul de flu din tranziție, precum și de energia degajată pentru a rescrie și a recompune structura psihosocială în sensul care îi interesează. A fluidiza, deci a distruge, înainte de a rigidiza, dar pe alte baze. Principiu al "revoluțiilor colorate" teoretizate de Gene Sharp. Evident, se întâmplă ca unele tulburări sociale să se producă spontan. Dar dincolo de un anumit prag, remarcăm că violența este mereu provocată de grupuri criminale occidentale, redenumite Al-Qaida, Boko Haram, Daesh, Pravy Sektor, Regiment Azov, controlate și plătite de Puterea care pretinde că le combate, fie că e vorba de CIA, Mossad sau NATO (practici care se arată în direct sau aproape în direct sub ochii noștri în Siria, Libia, Ucraina).

Cum revoluția, violența și schimbarea nu sunt în "natura" poporului, a le impune înseamnă a "denatura" poporul. Altfel spus, a-l îmbolnăvi. Pentru a-l îmbolnăvi, trebuie să îl faci să sufere. Cum? Mai întâi inculcându-i o reprezentare despre lume paranoică și anxioasă (schismogenetică), fondată pe niște axiome de neverificat: "Omul este

lup pentru om”, sau ”identitățile diferite nu pot coabita” sau ”bărbații adulți oprimă femeile și copiii”. La fiecare dintre aceste trei propoziții putem răspunde că dacă așa ar fi cu adevărat, specia ar fi dispărut de mult timp. Această sugerare către popor a unei concepții despre om liberală și individualistă, patologică și patogenă, nu vine de nicăieri. Conform principiilor *shock testing* – ”o greutate și două măsuri” erijate în metodă – oligarhia încearcă să programeze două tipuri de comportamente: pentru ea, comportamente de solidaritate în rețea care favorizează propria ei organizare și coeziune; și pentru popor, comportamente liberale, fondate pe egoismul concurențial, ”fiecare cu burta lui”, care favorizează dez-organizarea și de-coeziunea, și care sfârșesc mereu prin slăbirea tuturor părților prezente după un proces de tip ”perdant-perdant”, pus în evidență de teoria jocurilor. O ilustrare literară a acestor lucruri apare în 1984, atunci când Winston Smith crede că își salvează viața tradând-o pe femeia care îl iubește, încercare din care va ieși zdruncinat psihologic și care nu îl va împiedica chiar ca până la urmă să fie lichidat fizic de călăii săi.

Conștiința de clasă azi

În terminologia managerială câștigător-perdant, oligarhia încearcă deci să programeze o strategie globală de tip *win-lose* dissociată, adică doar *win-win* pentru ea (câștigător-câștigător) și doar *lose-lose* pentru popor (perdant-perdant). Pentru a face asta, Puterea adoptă o strategie care este orice, numai nu liberală, mai ales în *business*, cel industrial ca și financiar, unde fuzionează concentrările verticale, înțelegerile la vârf, pactele de non-agresiune pentru împărțirea piețelor în amonte și pentru a falsifica concurența, delictelor de inițiați, pistoanele comunitare și promoțiile de pe canapea, acordurile și contractele privat/public între Frații de lojă și căsătoriile între dinastii pentru consolidarea averii. Există ici-colo legi anti-trust sau împotriva monopolurilor, dar esențialul economiei se bazează pe *lobbying* și spionaj industrial, sectoare care scapă complet oricărei reglementări. Din când în când informația despre acest adevăr iese la iveală, dar în general marele public nu știe nimic, deoarece este imperativ ca el să continue să fie educat în minciună și în naivitatea unui liberalism ”na-

tural”, în care orice individ ar putea să se lipsească de sprijinul unei rețele pentru a reuși, trebuie doar să intre într-o competiție încrâncenată cu celălalt. Este ficțiunea totală a *self made man*, mitul fondator bine cunoscut al lumii anglo-saxone.

În realitate, oligarhia are o conștiință de clasă foarte afirmată, la ora actuală mult mai puternică decât cea a poporului, și asta nu e o întâmplare. Dispariția aproape totală a unei conștiințe de clasă populare a fost dorită și programată de oligarhie pentru a slăbi poporul, așa cum arată Serge Halimi (*Le Grand Bond en arrière*) sau Monique Pinçon-Charlot și Michel Pinçon (*Le Président des riches – Enquête sur l'oligarchie dans la France de Nicolas Sarkozy*). Promovarea ideologiei liberei concurențe nu urmărește în fapt decât un scop: să îi slăbească pe cei care cred în ea și care își vor petrece timpul eșuând fără a înțelege de ce și sfâșiindu-se între ei. Supraviețuirea în lume, *a fortiori* într-un teritoriu ostil, presupune în mod necesar altruism, întrajutorare și coeziune într-o rețea supra-individuală. În perspectiva Bazelor Autonome Durabile, unitatea de pornire aleasă ar trebui să fie cea a ”orașelor în tranziție”, care este de milenii întregi și cea a omenirii, adică satul sau colectivitatea urbană de dimensiuni mici, mai degrabă decât cea a individului sau a micilor grupuri care nu au nici o șansă să se descurce pe termen mediu în lumea reală. ”Nu există societate, ci doar indivizi și familii”, *dixit* Thatcher, responsabilă de TINA, care rezumă astfel în două formule întreaga antropologie liberală *lose-lose*, pe care oligarhia încearcă să o bage în capul poporului pentru a-l dezorganiza. Într-adevăr, fărâmițarea, răzvrătirea, disensiunile interne, fragmentarea grupurilor viabile în subgrupuri din ce în ce mai precare, pe scurt ”războiul civil” (*fitna* în Islam), toate aceste calamități nu ajung niciodată singure în mediile populare și tradiționale, al căror mod de viață orientat către supraviețuirea grupului generează o înțelepciune internă structurată de exigențele muncii colective și de impactul ei socializant, regulator și pacificator. Pentru ca aceste calamități să ajungă la popor, trebuie deci să fie injectate în el, precum virusurile. A se citi albumul Astérix și Obélix, *La Zizanie...*

Ciocnirile interne sunt în schimb monedă curentă în mediile Puterii, care e mereu pe muchie să izbucnească, și aceasta din mo-

tive structurale, și asta spre deosebire de popor. Așadar, pentru a nuanța ce spuneam mai sus despre coerența membrilor din "clasa transnațională de privilegiați", trebuie să admitem că doar banii – și puterea pe care o conferă aceștia – îi adună la un loc și construiește legătura lor socială, deoarece ei nu urmăresc nici un alt ideal în afară de cel al puterii de dragul puterii. Nu trebuie să dăm crezare declarațiilor lor de fidelitate față de cutare entitate sau profesiunilor lor de credință în cutare sau cutare valori, oricare ar fi ele. Acest caracter de mercenari (sau ticăloși) este și limita solidarității lor. Fisurile, trădările, lașitățile care devin linșaje apar de îndată ce încep să lipsească banii, iar singurul stăpân recunoscut este cel care plătește mai bine (a se vedea afacerile Madoff sau DSK, dar și o mulțime de exemple mai puțin cunoscute).

Puterea se teme

Pe scurt: ingineria percepțiilor aplicată de Putere îi permite să devină invizibilă disimulându-se în spatele 1) afirmării legilor și regulilor zise "naturale", la care și ea pretinde că se supune, în vreme ce chiar ea însăși le-a definit ; 2) aparența de slăbiciune și de victimă inofensivă, deci de inocuitate totală, care se supune unei strategii schismogenetice de tip "divide et impera". În fața acestei dezvăluiri în curs privind adevărul despre puterea oligarhică, și anume că ea există și este întru totul responsabilă de situație, inclusiv și mai ales atunci când degenerază în violență, Puterea începe să se teamă. Ca un animal hăituit, ea se va apăra din ce în ce mai violent. Cu cât Puterea este mai violentă, cu atât se apropie mai mult de sfârșit. Violența ei este dovada fricii. Ca să zicem așa, teama și-a schimbat tabăra: e în tabăra Puterii. Aceasta va încerca deci să o arunce în tabăra noastră, terorizându-ne din ce în ce mai mult, prin atentate teroriste sau încercând să atragă lumea întreagă într-un conflict nuclear sub pretextul că cutare țară ar fi periculoasă. Toată această muncă cu caracter schismogenetic ar fi imposibilă fără instrumentele de dezinformare și de propagandă, piloni ai războiului psihologic global purtat împotriva poporului, care se sprijină aproape exclusiv pe "reprezentări", adică pe imagini și pe cuvinte. Puterea acționează mai cu seamă difuzând "ele-

mente de limbaj”, care acționează ca virusuri mentale, scopul căroră este de a impune termenii dezbaterii publice și a de prelua astfel controlul asupra creierelor și minților noastre. Orice individ sau grup care începe să dezvăluie Puterea și guvernarea ei prin haos va fi taxat drept ”conspiraționist” și acuzat că difuzează ”teorii ale complotului”. Aceasta este strategia retorică unică și repetitivă ivită din *think tanks-uri* occidentale, de la Washington la Tel Aviv, trecând prin Statul islamic: ”Făcând ceva săpături, găsim on-line versiunea engleză a revistei *Dabiq* a Statului islamic. Iar citind-o, concepem mai bine că Daesh este furios împotriva conspiraționiștilor. ”Teoriile complotului au devenit o scuză pentru abandonarea Jihadului”, se arată într-un articol. Pentru nebunii lui Allah, complotiștii sunt deci niște ”nenorociți” care dau toate puterile ”necredincioșilor”, refuzând să recunoască faptul că islamiștii au comis atentatele din 11 septembrie și că Statul Islamic este o creație ce emană de la voința lui Allah însuși. Într-adevăr, fiind împinși de propria ”dorință și slăbiciune”, conspiraționiștii fac din Statul Islamic o creație a CIA și îi sapă deci autoritatea”.¹¹⁵

De ce Puterea actuală are neapărată nevoie să se ascundă? Pentru că e total nelegitimă și știe asta. Atunci când puterea se sprijină pe ceva real, fie pe forța de muncă, fie pe aptitudinea de luptă, fie pe producția de bunuri de subzistență sau pe competențe tehnice și intelectuale care facilitează organizarea constructivă a grupului, se poate spune că puterea este legitimă. Atunci ea se exercită ușor, deoarece este ușor recunoscută ca atare de un *consens* majoritar în grup. Aceasta e meritocrația. Or, dezvăluirile în curs ne arată că puterea în Occident și în spațiul wahhabit nu se sprijină pe nimic real și constructiv, ci doar pe capacitatea de manipulare a reprezentărilor într-o perspectivă de dezorganizare a poporului, și că aceasta e pur parazită. Atunci când finanțele și media controlează restul societății pentru a o dezorganiza, ne aflăm pur și simplu într-o situație de Putere-parazit. Natura cu totul parazită și ilegală a puterii în zona atlantistă este cunoscută și de Puterea însăși, ceea ce o minează psihologic și moral, obligând-o la o fugă înspre o direcție autodistructivă, de-a

¹¹⁵ «Daech contre la théorie du complot», *Causeur*, 29/07/2015. <http://www.causeur.fr/daech-theorie-du-complot-33972.html#>

lungul căreia trebuie să o însoțim până la capăt, însă protejându-ne. Puterea atlantistă este în mâinile unei oligarhii morbide și dezastruoase, care e pe cale să se sinucidă și care ar vrea să antreneze și lumea odată cu ea în eșecul său de a trăi decent. Ca să zicem totul, această oligarhie deja a pierdut, este în stadiul de "mort pe picioare". Trebuie acum să o împingem în mormânt, ceea ce vom și face dacă nu slăbim presiunea pe care o exercităm asupra ei.

Operațiunile de terorism de stat pe care le trăim de ceva vreme în Franța sună a cântec de lebedă. Atunci când o rețea mafiotă ajunge să facă astfel de lucruri încercând să fie realeasă înseamnă că efectiv se coace pe toată linia, carbonizată, deja îngropată. Țesătura narativă a lucrurilor este într-atât cusută cu ață albă, încât cea mai mare parte a oamenilor le pot anticipa. Filmul lui Cédric Jimenez, *Aux yeux de tous*, difuzat la 4 aprilie 2012, pune în scenă un atentat terorist cu steag fals, declanșat cu o lună înainte de alegerile prezidențiale pentru realegerea candidatului câștigător. La fel cum Mitterrand a rămas în posteritate ca "asasinul lui Beregovoy" (cf. Francis Gillery și Hubert Marty-Vrayance), Sarkozy, Hollande și Valls vor rămâne în memorie pentru trucajele lor, pentru atentatele ca pretext pentru a face să treacă legi privind supravegherea populației sau a calculatoarelor de voturi americane din 2007.¹¹⁶

Viitorul ne aparține

Lumea este pe cale să scape definitiv, iremediabil și fără cale de întoarcere de oligarhia occidentală. Țările pe care le numim BRICS sunt pe cale să cucerească locul ce le revine pe eșichierul global și să reintroducă multipolaritatea, ceea ce este un factor mecanic de echilibru, de stabilitate și de pace. Pe această bază, o analiză tactică precisă arată că suntem în situația de a prinde în clește puterile atlantistă și sionistă: de sus, susținând guvernele din grupul BRICS

¹¹⁶ «2007: Les résultats électoraux français produits par une société américaine ?», Le Grand Soir, 02/04/2012. <http://www.legrandsoir.info/2007-les-resultats-electoraux-francais-produits-par-une-societe-americaine.html>, "Trahis par la technique...", Rouge et Noir – CNT-AIT, 11/03/2008. <http://cnt.ait.caen.free.fr/forum/viewtopic.php?f=23&t=3803#p29631>

și aliații lor (Siria, Iran, Venezuela...); de jos, desfășurând inițiative personale de relocalizare și de recucerire a diverselor forme de suveranitate existente, alimentară, energetică, economică, așteptând-o pe cea "politică" *stricto sensu*. Să continuăm în acest sens: 1) să extindem influența grupului RICS și a aliaților săi în Occident prin re-informarea concetățenilor noștri pentru a continua să slăbim oligarhia parazită; 2) să elaborăm "concret" un sistem socio-economic paralel, autonom vizavi de capitalism, industrial sau financiar (cele două lucrând dintotdeauna mână în mână împotriva oricărei forme de comerț reglat prin valori non-comerciale).

Toate acestea nu se vor împlini ca printr-o atingere de baghetă magică. Pentru a rezista mai bine în această încercare și pentru a ne îmbunătăți reziliența, capacitatea noastră de recuperare după uzură și șocuri, să ne inspirăm din exemplul tontinelor africane și antileze, atât pe planul organizării practice, cât și al spiritului de înțajutorare și solidaritate care le însușeșc, precum și de la poporul palestinian, rămas în picioare la mai mult de șaizeci de ani după Nakba. Diverse inițiative ne pot inspira: monede locale și alternative, SEL, AMAP, cooperative alimentare, grădini partajate, horticultură colectivă și permaculturală, acvaponie și "consum militant" de la băcănă *Bunul simț*, etc. Toate inițiativele de reînădăcinare locală a mijloacelor de subzistență trebuie să fie susținute. O ecologie non-ideologică este în mod obligatoriu suveranistă. Alimentația de calitate și preocupările ecologice serioase, adică de proximitate, astăzi sunt teme de mare actualitate în Occident. Pentru a înțelege acest lucru, pentru a vedea și a ști, evident că trebuie să ne desprindem definitiv de media dominantă, televiziune, radio, presă scrisă, care, fără excepție, construiesc percepția noastră în mod intenționat deprimentă și anxiogenă, pentru a ne re-informa din străinătate, în afara zonei NATO sau din rețelele de rezistență, sau și mai bine, direct din experiență.

Stăpânirea violenței

Dacă facem lista tuturor operațiunilor de război psihologic realizate în Franța și în lume în acești ultimi ani, constatăm următoarele: Puterea a încercat să ne scufunde într-o ficțiune globală multidi-

mensională, o realitate virtuală completă, în care ar exista o datorie publică de rambursat, o "ciocnire a civilizațiilor" – dar nu și "luptă de clasă" –, avioane de aluminiu care fac să se prăbușească turnuri de oțel, băcani *intellos* care urcă pe stâlpi de înaltă tensiune fără să se electrocuteze, epidemii de gripă în plină vară și milioane de femei care "mor zilnic bătute de soți". Această lume într-un totu imagină, în care legile fizicii și ale bunului simț nu mai au loc, este lumea care ni se inculcă, cu care suntem intoxicați, otrăviți, îmbolnăviți și care ne face dornici de violențe. Aceste pulsuni de insurecție sunt provocate chiar de Putere, care va căuta apoi să le reorienteze împotriva noastră, să întoarcă violența poporului împotriva poporului, pentru a ne arunca într-un haos automatizat, ai cărui artizani vom fi noi înșine, supuși unui mecanism comportamental de răzbunare supralicitată, cercul vicios al vendetei, exacerbare a faimoasei legi al Talionului. De unde și necesitatea absolută de a stăpâni aceste răbufniri de violență, așa încât să nu devenim marionete ale Puterii, noul lumpen-proletariat, așa cum a devenit un anume Anders Breivik sau ca unii sociopați de oraș în fază de recrutare pentru jihad în slujba Mossadului. Răbufnirile de violență provocate de Putere trebuie să se întoarcă la cel care le emite, împotriva oligarhiei însăși, dar într-un mod canalizat și rațional, pentru a nu ne risipi și pentru a nu ne ieși din minți. În această perspectivă, primul lucru de făcut pare a fi să învățăm să facem deosebirea dintre normal și patologic, în noi înșine ca și în celălalt. În alți termeni, a deosebi ceea ce e rațional de ceea ce e irațional, ceea ce e coerent de ceea ce e delirant, ceea ce e real de ceea ce e imaginar. În acest scop, un discurs privind metoda suveranistă, cu "idei clare și distincte", trebuie deci construit, lucru la care acest articol se dorește a fi o modestă contribuție.

CAPITOLUL V

PENTRU UN NAȚIONALISM PERMACULTURAL¹¹⁷

A trăi înseamnă a ne proteja

O îndelungă muncă de război cultural e făcută de ideologia dominantă din Occident pentru a culpabiliza la populații ideea de "închidere" și corolarele sale din noțiunile de frontieră, limită și protecționism. Din anii șaptezeci, pentru a fi un om de bine, trebuie să rămâi "deschis" și mai ales să subscrii fără condiții la sans-frontierism. Ne gândim mai cu seamă la oficiul de influență *Open Society Institute* al lui George Soros și mergem cu gândul până la câmpul lexical al *marketingului* și la elementele de limbaj în vigoare în media. Or, nici o specie vie nu poate supraviețui fizic fără un teritoriu dotat cu frontiere, cu limite și contururi. Primul teritoriu este corpul, a cărui integritate este asigurată de piele sau măcar de o membrană protectoare. Viața nu există fără o epidermă care să deosebească interiorul de exterior, ceea ce presupune în mod necesar un anumit grad de închidere. Ideologia dominantă a deschiderii necondiționate a frontierelor și a ridicării oricăror limite este deci o ideologie a morții, echivalent cu deschiderea pielii.

Noțiunea de "închidere" merită astfel o reabilitare deplină și întreagă în câmpul *praxisului* politic. A închide este sinonim cu "protejarea integrității", "asigurarea securității și perenitatea". Vreme de milenii, pentru a se proteja de agresiuni, toate cetățile și orașele importante erau închise cu ziduri de întărire, cu forme de relief și planuri de apă naturale sau artificiale, ceea ce le-a permis să dureze

¹¹⁷*Perestroika France*, 10/10/2013

până în epoca noastră. În această perspectivă de "închidere pozitivă", scara locală de privilegiat în zilele noastre este cea a statului-națiune, dotat cu frontiere și limite fixe. Rațiunile sunt simple: în fața mondialismului, a cărui logică este în mod structural alienantă, dimensiunile regionale sau și mai mici în proporții sunt neputincioase în a asigura protecția locuitorilor proprii și doar dimensiunea națională este capabilă de asta. Cât despre scara continentală, eea este cea a mondialismului, pionii căreia sunt de fapt partizanii euro-regionalismului.

Patologiile deschiderii

Julia Kristeva, psihianalist și teoretician al feminismului, publica în 1998 o carte de interviuri cu titlul *Contre la dépression nationale*. Coperta patru rezuma conținutul în felul următor: "Putem oare restaura încrederea națională așa cum se restaurează narcisismul unui pacient deprimat? Julia Kristeva își asumă ipoteza, încrezătoare în experiența sa de practician și în reflecția sa privind cultura și revolta. Ea propune un discurs împotriva *depresiei naționale* și a masochismului ambiant. Mai 68 a bulversat raportul social față de plăcere, de familie și de națiune, fără însă a produce libertatea scontată. Martor activ și lucid al acestor schimbări, Julia Kristeva arată urgența unei revolte adaptate vremurilor noastre, pentru o libertate care încă urmează a fi cucerită".

În cele o sută de pagini această mică lucrare lămurește chestiunea identității naționale și a patologiilor sale prin disciplina poate cea mai potrivită pentru a face asta, deoarece psihianaliza este în întregime construită în jurul chestiunii identității și a limitelor care o definesc. Identitatea presupune în mod necesar limite, contururi. Nu sunt "totul", ci sunt "ceva" excluzând "un altceva", și trebuie să învăț asta încă din primii mei ani. Complexul lui Oedip, cu tabuul său privitor la incest, este momentul în care copilul înțelege că există limite – limite pentru dorința sa și limite identitare – și că trebuie să își abandoneze revendicările narcisice de atotputere. Acest complex fondator este punctul de cotitură care permite accesul la o socializare normală, întemeiată pe simțul formelor fixe limitate și al contururilor durabile și stabile. Instabilitatea și transformarea identitară perpetue sunt simptome ale psihozei schizofrenice. Figura mitologică a lui Proteu

este zeul epocii noastre, zeul proteiform al schimbării și al transformismului, dar un zeu bolnav. Teoria de gen, pe care ar trebui să o redenumim teorie a confuziei de gen, și "căsătoria homo" sunt expresii morbide în acest sens.

Viața este mereu localizată, înrădăcinată într-un teritoriu, o porțiune anume de spațiu. Geometria stabilește că spațiul este *partes extra partes*: părțile sale sunt unele în exteriorul celorlalte. Spațiul include și exclude în același timp. Nu există spațiu doar inclusiv. Noțiunea de "democrație inclusivă" a politologului Takis Fotopoulos (născut în Grecia 1940) este mai mult decât problematică. Un concept care exclude excluziunea este purtător de moarte. De fapt, nu trăim "peste tot", ci "undeve anume", excluzându-l pe "altundeva". Nu cunoaștem decât "situații", toată viața este "situată". Cine spune "situație", spune include, dar și exclude, deci delimitare a unei permanențe, deoarece o limită care se mișcă fără oprire nu mai este o limită. Vechii greci făceau deosebirea între principiu ontologic *peras*, în sens literal "drum trasat", cu conotațiile sale de fixitate telurică, de regularitate, de delimitare și de punct de reper pentru orientare, și *apeiron*, care înseamnă nelimitat, nedefinit, nedeterminat, precum valurile mării în veșnică schimbare. Această dualitate se reproduce în câmpul etic și moral prin opoziția dintre *metron*, măsură și moderație, și *hybris*, lipsă de măsură și exces.

Depresia națională diagnosticată de Kristeva, dar și de sociologi precum Dany-Robert Dufour și diverși clinicieni, vine exact din faptul că frontierele naționale sunt încălcate, sub pretextul deschiderii către piață și către alte culturi, deschidere nediferențiată ce impune un model identitar flu, proteiform, ce include totul, acceptă totul, deci la fel de bine exclude totul, și deci patologic. Noile maladii ale sufletului, așa cum spune Kristeva, toate aceste noi patologii mentale apărute de prin ani șaptezeci, sunt patologii ale deschiderii totale și ale eliminării tuturor limitelor, și se învârt în jurul conceptului de *borderline* sau situație limită. A termina cu epidemia contemporană de perversi narcisici, de sindromuri psihotice ce derivă în criminalitate, toxicomanii și diverse adicții, presupune să restabilim limite, frontiere, contururi identitare, presupune deci re-oedipizarea vieții. Altfel zis, relocalizare, reînădăcinare și renaționalizare a vieții.

Naționalism, permacultură și feminism

Pentru a face asta, poate e nevoie ca ideea naționalistă să fie renovată sau îmbogățită. De altfel, mema alter-mondialismului circula într-o perioadă. Pentru a merge mai departe, să propunem azi "naționalismul permacultural". Conceptul de permacultură, inventat în 1978 de Mollison și Holmgren, este un cuvânt-valiză care condensează "permanență" și "cultură", în perspectiva de a pune în față noțiunea de cultură durabilă, planificată pe termen lung. Într-un cadru de producție agricolă sau legumicolă, permacultura este o metodă ecologică ce constă în a face "cu" natura, și nu "contra" ei. Este vorba de a amenaja locul, iar nu de a-l artificializa. Practica "*designului* permacultural" califică munca de concepere a unui spațiu de viață ca fiind atentă față de relațiile de proximitate între elementele diverse. Marginile, frontierele și limitele sunt deci obiecte ale unei atenții deosebite. Spre exemplu, planul de cultură al unei grădini în permacultură este structurat în zone circulare concentrice, începând cu locuința așezată în centru; această configurație a teritoriului, calchiată pe modele naturale, respectă și ierarhia priorităților concrete definită prin teoria "a avea grijă de".

Noțiunea de "a avea grijă" în politică a fost adusă în prim plan de teoria feministă *Care* (sau *take care*; Gilligan, 1982). Etica *Care*, care mobilizează în esență noțiunile de proximitate, de vulnerabilitate de protejat și de atenție maternă față de fenomenele de gestație lentă, reprezintă forma matură a feminismului. Axiologia *Care* și a lui "a avea grijă" acoperă astfel punct cu punct axiologia naționalismului permacultural. Valorile, cuvintele cheie, ideile directe ale feminismului și naționalismului sunt în fapt aceleași: grija, termenul lung, dragostea de aproape și biodiversitatea. Noul nostru naționalism, permacultural și feminist, este astfel sprijinit pe o etică de viață non partizană: a avea grijă de locul în care trăim, oriunde ar fi acesta, și cu oricine am fi noi, nu din motive ideologice sau emoționale, ci pentru că este în interesul nostru, al meu, deoarece individul nu există decât prin relațiile pe care le are. Interesul nostru este să ne iubim pe noi înșine, să ne iubim apropiații, să avem grijă de noi înșine și de cei apropiați, precum și de mediul în care trăim, adică de țară. Acest

feminism naționalist nu este în esența lui nici afectiv, nici identitar în sensul liric al termenului, ci rațional și pragmatic. Este vorba de a ne "cultiva țara", așa cum ne "cultivăm grădina."

În ediția sa din 12 septembrie 2013, revista *Lys noir* prezenta recentele afirmații ale lui Bernard Stiegler, filosof al tehnicii, care spunea că trebuie să "avem grijă" de alegătorii Frontului Național: "Trebuie să avem grijă de acești alegători la fel ca și de restul francezilor care sunt azi abandonați în fața unei puteri a pieței ce distruge chiar și posibilitatea de a ne educa copiii. Grijă constă aici în a pune punct consumerismului, care a produs o insolvabilitate generalizată și a degradat consumatorii pe plan fizic și psihic." Vedem că nu e nici o nevoie să facem apel la patriotism pentru a fi naționaliști; nu e nevoie nici să fim naționaliști pentru a fi naționaliști: este de ajuns să avem grijă de locul în care trăim și de persoanele care trăiesc în acel loc. Altfel spus, pentru a fi naționaliști, este de ajuns să acționăm conform intereselor noastre. Interesul meu este ca totul să fie bine acolo unde trăiesc. Interesul meu este ca locul în care trăiesc să fie bine păstrat. Interesul meu este deci să mă ocup în mod concret de țara în care trăiesc pentru a o face să rodească. Să fac să rodească țara în care trăiesc, adică să lupt împotriva entropiei, dezordinii și dezechilibrelor care se pot întâmpla în ea, și să impulsionez o dinamică negentropică, deci structurantă și ordonatoare (funcție îndeplinită de *design* în permacultură).

Separatismul: metoda mondialistă

Atunci când apar tensiuni intercomunitare, în Franța, în Liban sau oriunde, o examinare atentă ne arată că ele sunt în general provocate de puteri externe, ce lucrează la producerea unui separatism și a unei entropii sociale într-o perspectivă de cucerire colonială ce se supune principiului "divide et impera". Într-adevăr, dezvoltarea acestor populații și a culturilor lor nu este întotdeauna autonomă, "naturală", ci este uneori așezată "sub influență", preluată și tutorată, fasonată prin metode de inginerie derivate din cibernetica socială și din psihanaliză, pe care managementul le aranjează sub termenul de "conduită a schimbării". În *Guvernarea prin haos – Inginerie socială și mondializare*, autorul acestor rânduri expune o sinteză a aces-

tor tehnici de presiune psihologică și de inducere comportamentală care ne sunt aplicate pentru a ne face să ne pierdem simțul a ceea ce este bine pentru noi și pentru a programa în noi comportamente care merg contra intereselor noastre, comportamente separatiste, comunitariste, sans-frontieriste, liberalo-libertare, și în cele din urmă antinaționale. Această inginerie socială negativă caută să condiționeze luarea de decizii iraționale și autodistructive. Spre exemplu, francezii îndură de vreo patruzeci de ani o amplă încercare de culpabilizare a tuturor sentimentelor protecționiste și naționaliste, precum și a închiderii politice și geopolitice necesare pe care aceasta o presupune. Caracterul artificial și aberant al acestei uri de sine ce acționează ca o pulsione de deznaționalizare, entropică și separatistă, modelată după pulsionea morții – moartea fiind "separatismul" regiunilor sau al organelor – apare atunci când călătorim în străinătate, acolo unde sentimentele patriotice, naționale și antiseparatiste sunt în general foarte vii și se pot exprima fără inhibiții și fără cenzură mediatică.

Cercetători în științe sociale precum Kurt Lewin (1890-1947) au pus bazele aceluia *management negativ*, adică ale unei încadrări comportamentale ce vizează să conducă în mod indirect către sinucidere, entropie, fărâmițare, destructurare. Acest demers de dislocare intenționată a formelor vii caută să ne determine să nu mai avem grijă de noi, nici de locul în care trăim. Cum? Prin culpabilizarea simțului proximităților. Prin culpabilizarea priorității acordate proximității, a priorității naționale, ceea ce înseamnă culpabilizare a priorității pe care o dăm propriei noastre ființe. Asta înseamnă culpabilizarea faptului de a ne ocupa de noi și de a avea grijă de viața noastră. Mondialismul vrea să culpabilizeze poporul care ține la propria țară, la propria viață, și mai mult vrea să culpabilizeze poporul pentru orice lucru la care ar ține. Ideologia dominantă constă în a delăsa totul, inclusiv propria noastră viață. Ingineria socială negativă este o fabrică a consimțământului față de moarte, așa cum stă mărturie dezaprobarea mediatică a tot ceea ce seamănă mai mult sau mai puțin cu o legitimă apărare, fie împotriva valurilor de clandestini din vara lui 2015 sau împotriva oricărei forme de agresiune. Comercianții care îi lichidează pe delicvenții intrați la ei prin efracție sunt țintuiți la stâl-

pul infamiei în media de bine, dar se bucură în schimb de o profundă susținere morală din partea opiniei publice, semn salutar de reînarmare cel puțin psihologică din partea unei populații care refuză să se lase buzunărită, apoi exterminată.

Un prieten de origine marocană ne relatează într-o zi o discuție pe care o avusese cu unchiul său din inima Africii de Nord. Unchiul se tot mira de faptul că Frontul Național făcea obiectul diabolizării în Franța: "Sunt naționaliști ? Și ce? Care e problema? Își apără țara! Este normal, nu?". Pentru imensa majoritate a popoarelor și a locuitorilor acestei lumi naționalismul este evident și constă pur și simplu în a "avea grijă" de țara în care trăim. Fără *pathos* excesiv. Nu e altceva decât un anti-masochism natural și de bun simț. Mă ocup de mine, mă îngrijesc, fac în așa fel încât să trăiesc decent, deci am grijă de mediul meu, de țara în care trăiesc. În epoca noastră postmodernă, în care trebuie să reînvățăm totul, inclusiv reflexele elementare de supraviețuire, trebuie să purtăm o luptă culturală și politică. O luptă pentru – în mod ciudat – re-banalizarea naționalismului. Pentru că naționalismul, ca expresie evidentă a vieții popoarelor, este în fond banal și elementar.

PARTEA A PATRA

DIVERSE

CAPITOLUL I

***PINKWASHING* SAU SIONISMUL ROZ**¹¹⁸

În panelul de metode de influență și de război cultural, recuperarea cauzelor morale joacă un rol major. În vocabularul Informațiilor economice și strategice, se vorbește de "gestionarea ofensivă a imaginii" sau de "*management* al reputației". În general, asta constă în recuperarea unei cauze – ecologie, homosexualitate, femei bătute – pentru că imaginea sa este considerată bună, fie pentru că se bucură de un potențial de simpatie în rândul opiniei publice, fie deoarece permite preluarea unui rol de victimă, minoritară și/sau persecutată, deci slabă și incapabilă să facă rău, așa încât să fie inhibată judecata critică față de ea, ceea ce constituie o stratagemă esențială în toate raporturile de forțe.

Sociologia anglo-saxonă a inventat un termen pentru a desemna efectele societale ale acestei tendințe: cultura *cry babies*, traducibilă prin "cultura plângăcioșilor"¹¹⁹. Acest principiu de inginerie a percepțiilor este fondat pe imitarea statutului de victimă; scopul său este de a face să se schimbe percepția unui actor economic sau politic dominant prin fasonarea unei imagini de slăbiciune simulată a acestui actor. Principiu *phising*-ului și cel de uzurpare a identității, atunci când cel puternic trece drept slab, iar cel cu adevărat slab este acuzat că e puternic. Această inversiune a realității este instrumentată mai cu seamă prin afișarea ostentativă a tuturor semnelor exterioare de adeziune la o cauză morală "corectă politic", întotdeauna cauza minorităților sau a oprimaților, dar continuând să se acționeze în

¹¹⁸Égalité & Réconciliation, 26/02/2013.

¹¹⁹Matthew Hardy, *A Culture of Crybabies : The 21st Century World of Wimps, Whiners, and Victims*, Aquaterra Farms, 2008

mod fundamental împotriva ei. Susținem cu o mână cea ce distrugem cu cealaltă. "Faceți ceea ce vă spun eu, nu ceea ce fac eu."

Mișcările de stânga și de extremă stângă, politice, asociative, sindicale, sunt maestre în imitarea falsificatoare a luptei împotriva unei dominații, în slujba căreia de fapt se află. Am văzut, de exemplu, cum NPA și diferite sindicate susțin războaiele neocoloniale purtate de NATO, Israel și dictaturile wahhabite împotriva Libiei și Siriei. Parafrazându-l pe Lenin, putem spune că stânga este azi stadiul suprem al capitalismului. În această perspectivă, *greenwashing*, sau eco-spălare, sau "capitalism verde" este foarte bine cunoscut: "Eco-spălarea, sau înverzirea este un procedeu de marketing sau de relații publice folosit de o organizație (firmă, administrație publică etc.) în scopul de a-și da o imagine ecologică responsabilă. De cele mai multe ori, banii sunt investiți mai mult în publicitate decât în acțiuni în favoarea mediului." (Definiție Wikipedia). De pildă, o firmă poluatoare va dispune, la distribuitorii săi de băuturi și de alimente, de produse etichetate "comerț echitabil", așa încât să își atribuie o imagine de respect față de mediu, șampilată ca "dezvoltare durabilă". În cazul eco-spălării, obiectivul este pur economic. În alte cazuri, are și o implicație societală: este de ajuns să deschidem la întâmplare o revistă pentru doamne ce își strigă sus și tare feminismul pentru a înțelege că acest tip de presă este în fapt inamicul nr.1 al femeilor.

În cazul *pinkwashing*-ului, traducibil prin "homo-spălare", există de asemenea un motiv geostrategic al propagandei de război. O țară anume este în avantgarda *pinkwashing*: Israelul. Militanții LGBT din Palestina, Haneen Maikey și Ramzy Qumsieh, au fost invitați la Paris în 2012 pentru o conferință pe această temă. Cu această ocazie, au descris în ce fel instrumentalizează entitatea sionistă mișcarea LGBT pentru a încerca să își facă o imagine bună, progresistă și tolerantă, pentru că ar fi feministă și *gay friendly*, contrar țărilor arabe și musulmane care ar fi dictaturi oribile unde femeile și homosexualii sunt maltratați: "Potrivit *The New York Times*, începând cu 2005, cu ajutorul directorilor de *marketing* americani, guvernul israelian a desfășurat o vastă campanie Brand Israel, în principal în direcția bărbaților cu vârste între 18 și 34 de ani: această campanie a fost

realizată pentru a oferi acestui stat colonial o imagine atractivă și modernă. În 2009 *The Israel Project* a publicat un dicționar de "cuvinte care merg" pentru a apăra politica Israelului, punând accentul pe faptul că "democrația" israeliană respectă "drepturile femeilor". Acest plan de *marketing* s-a îndreptat progresiv către atenția comunității LGBT. Astfel, în 2010 oficiul de turism din Tel Aviv a investit 90 de milioane de dolari pentru a-și crea alura de destinație de vacanță pe măsură pentru *gays* din lumea întreagă. Acest tip de finanțare înfloarește, adeseori datorită unui arsenal cultural, pentru a da un chip *gay friendly* Israelului. Ambasadele israeliene finanțează festivaluri de film *gays* și lesbiene în SUA și în Europa. În Franța, venirea unei cineaste israeliene la festivalul filmelor feministe și lesbiene Cineffable a dat loc unui parteneriat între organizatori și organizatoare și ambasada Israelului – ambasada finanța într-adevăr venirea cineastei. Campania pentru boicotul cultural al statului Israel (PACBI) a dezvăluit în 2008 că contractele între artiști israelieni și guvernul lor, atunci când acesta le finanțează deplasarea, conțin o clauză care definește scopul colaborării: "promovarea intereselor politice ale Statului Israel [...] și crearea unei imagini pozitive a Israelului." O mișcare în creștere la scară internațională denunță această tactică de *pinkwashing*: strategie deliberată pentru a ascunde violarea sistematică a drepturilor palestinienilor în spatele unui chip modern, simbolizat de vitalitatea spațiilor *gay* în Israel.¹²⁰

Ceea ce s-ar putea numi "sionism roz", *pink zionism* după modelul *pinkwashing*, pare să aibă zile bune în față. Construirea de tabere geopolitice antagoniste pe baza unui clivaj *gay friendly or not* ne este detaliat de Jean Birnbaum în *Le Monde*: "Bănuiala s-a născut în interior și din interior proliferază acum. O bănuială cu atât mai dureroasă, cu cât a fost formulată în mod spectaculos de Judith Butler, icoană mondială a mișcării LGBT (lesbian, *gay*, bi și trans). La 19 iunie 2010, cu ocazia Gay Pride de la Berlin, filosoafa americană a semănat

¹²⁰«Rencontre-débat au Vieux-Saumur le mardi 20 mars 2012 à 19 heures – Combattre le *pinkwashing* – Au cœur du mouvement *queer* arabe», *Contretemps*, 14/03/2012. <http://www.contretemps.eu/interventions/rencontre-d%C3%A9bat-vieux-saumur-mardi-20-mars-2012-19h-%E2%80%93-combattre-pinkwashing-%E2%80%93-c%C5%93ur-mou>

neliniște refuzând scurt Premiul pentru curaj civic pe care organizatorii se grăbeau să i-l înmâneze. Ea, egerie a teoriei *queer*, a proclamat atunci că lupta împotriva homofobiei degenerase în acțiune xenofobă și chiar rasistă. "Suntem înregimentați într-o luptă naționalistă și militaristă", debita ea în fața unei mulțimi încremenite. De atunci, printre militanți și cercetători, întrebările se revarsă: mișcarea LGBT e ronțită de "homonationalism"? A devenit spălătoreasa unui nou naționalism pe care îl "albește" în toate sensurile termenului? Altfel spus, revendicările sale sunt oare instrumentalizate de heralzii unui Occident care-și desfășoară operațiunile militare (în Orient) și descinderile polițienești (în periferii) în numele democrației sexuale? (...) În această ipoteză, Franța ar deveni la rândul ei unul din câmpurile de bătălie ale frontului "homonationalist". Fiecare, bărbat și femeie, ar fi atunci somat să aleagă între două tabere: cea a homofobilor și cea a xenofobilor. Căci asta e alternativa infernală, în care ne-ar închi-de ceea ce unii numesc déjà *clash* sexual al civilizațiilor."¹²¹

Așa cum remarcă Jean Birnbaum, chestiunea LGBT riscă să devină structurantă politic în viitor, cerând de la fiecare să ia poziție, să aleagă un partid, să se pronunțe pentru sau împotriva, deși această chestiune nu are nici un motiv să fie pusă public. Un fenomen de societate nu cere o dezbatere publică și măsuri politice decât atunci când devine masiv și iese din marginalitatea statistică. Din acest punct de vedere, homofobia nu există – și nici antisemitismul sau femeile bătute – ca fenomen de societate suficient de răspândit și grav pentru a atrage o bătălie mediatică și legi noi. În schimb, critica *pinkwashing* și a homonationalismului, adică a instrumentalizării LGBT în scopuri politice, trebuie făcută și putem să salutăm în treacăt intervenția la care Houria Bouteldja, purtător de cuvânt al Partidului Indigenilor din Republică, s-a văzut obligată să recurgă în ceea ce privește acest subiect.¹²² Putem de asemenea să susținem inițiative precum coloc-

¹²¹ Jean Birnbaum, «Le nouveau nationalisme est-il gay ?», *Le Monde*, 28/06/2012. http://www.lemonde.fr/culture/article/2012/06/28/le-nouveau-nationalisme-est-il-gay_1726290_3246.html

¹²² «Universalisme gay, homo-racialisme et «mariage pour tous»», *Parti des Indigènes de la République*, 12/02/2013. http://www.indigenes-republique.fr/article.php3?id_article=1794

viul universitar organizat în 2011 de *lobby* LGBT de la New York, în prezența lui Judith Butler, și intitulat *Homonationalism and Pinkwashing Conference*¹²³.

Dezvăluirea mediatică LGBT a *pinkwashing* prezintă aceeași structură ca toate propagandele de război și arată care e funcția sa reală: strategie de tensiune, care face să existe un clivaj în sânul populației într-un mod cu totul artificial, dat "naturalizându-l" pentru a crea iluzia că se impune de la sine, în virtutea importanței sale intrinseci. În vremea războaielor mondiale din secolul XX, bancherii cosmopoliți, care finanțau toți beligeranții, foloseau media pentru a construi inamici producând omogenitate cognitivă în fiecare tabără, așa încât să fabrice consimțământul fiecăruia față de agresarea celui-lalt. Astăzi, în această perspectivă de construire a două tabere antagoniste, sionismul roz caută să ne facă să credem că Israelul este în mod obligatoriu în tabăra Binelui, deoarece ia partea minorităților și a libertăților individuale. Și că tabăra Răului trebuie atacată militar sau prin revoluții colorate, ea fiind cea în care LGBT sunt persecutați. Într-un interviu radiofonic, Alain Soral rezuma astfel această propagandă de război: "Vom ataca Iranul pentru a salva modul de viață al homosexualilor". Să adăugăm : "Vom ataca Rusia pentru a elibera-o de Putin, acest homofob sexist."¹²⁴

Scopul acestui management al percepțiilor constă în a fabrica percepția unei amenințări pornind de la nimic. De fapt, nici Iranul, nici Putin nu reprezintă nici o problemă rațională la nici un nivel obiectiv. Trebuie atunci să inventăm piesă cu piesă un *casus belli*, comunicând în legătură cu puncte de detaliu apolitice precum libertatea sexuală individuală. Făcând asta, participăm la ascensiunea nesemnificativului și a ceea ce e în afara vreunui subiect politic, așa cum spunea Castoriadis, deoarece, trebuie să ne amintim asta, fundamentul gestului

¹²³ Homonationalism and Pinkwashing Conference», colloque organisé par la City University of New York (CUNY), 10-11/04/2011. <http://homonationalismconference.eventsbot.com/>

¹²⁴ «Plus forts que Frigide Barjot, les Indigènes de la République dénoncent l'impérialisme gay», Street Press, 06/02/2013. <http://www.streetpress.com/sujet/74580-plus-forts-que-frigide-barjot-les-indigenes-de-la-republique-denoncent-l-imperialisme-gay>

politic constă întotdeauna în a supune libertatea individuală interesului colectiv și ordinii sale, cu totul invers față de mișcarea depolitizantă a individualismului liberal-libertar. Sionismul roz va trebui să treacă sub tăcere programul rasist și machist de sterilizare a femeilor evreice de origine etiopiană desfășurat în Israel în totală impunitate, la fel ca și alianțele sale geopolitice cu autentice dictaturi represive la adresa femeilor și a homosexualilor precum Arabia Saudită sau Qatar.

Pentru a conchide cu Franța: oricare ar fi finalitatea sa ultimă, recuperarea unei lupte morale în favoarea anumitor minorități în condițiile în care altele sunt asasinate – și chiar majoritatea e asasinată – este la ordinea zilei în țara noastră începând cu Mai 68, și mai ales cu anii optzeci. Persecuțiile heterofobe și creștinofobe se vor dubla în Franța de îndată ce legea privind "căsătoria pentru toți" va fi votată. Trebuie deci să ne organizăm, dar fără a pierde din vedere că nu e decât un element dintr-un arsenal îndreptat împotriva speciei umane în globalitatea sa. După heterosexuali și creștini, transumanismul va viza și LGBT și alte religii. Astăzi ei pot fi aliații Puterii, dar mâine devin noile ținte. Să ne păstrăm mâna întinsă și să lucrăm fără oprire pentru a-i face să înțeleagă că nu vor fi scutiți de adevărata strategie în curs, cea a mondialismului, a capitalismului atotputernic și a automatizării robotice și cibernetice generalizate.

CAPITOLUL II

”CĂSĂTORIA HOMO”, TOT ILEGALĂ ÎN FRANȚA: VOTUL TRUCAT DIN ADUNARE¹²⁵

Aparențele sunt uneori înșelătoare, și înșală uneori pe toată lumea. Cine știe azi că este încă ilegală ”căsătoria homosexuală” în Franța? Cine știe azi că legea Taubira nu a fost votată? Cine știe azi că au loc fraude dovedite și recunoscute în timpul procesului electoral referitor la legea Taubira în Adunarea Națională, anulând *de facto* legalitatea și legitimitatea votului?

Cu acest gen de informație, avem cu ce nu numai să dăm jos guvernul, dar mai ales cu ce să oprim marketizarea ființei umane care se pune la cale: PMA, GPA, comerțul cu copii și închirierea pântecului femeilor (dixit Pierre Bergé). Orice afirmație cere dovezi. Care sunt acestea? Le găsim etalate în fața noastră, a tuturor, în numărările oficiale din ședințele Adunării Naționale din 3 și 5 februarie 2013. O filmare din Adunare și câteva articole de presă le prezintă la rândul lor.¹²⁶ Ce citim? Ce vedem? Intervențiile lui Christian Jacob, președinte al grupului UMP din Adunare și răspunsurile președinților de ședință, Claude Bartolone și Christophe Sirugue. În ”invocarea regulamentului”, Christian Jacob semnalează că a văzut parlamentari din hemicleu apăsând pe mai multe butoane de vot, iar președinții de ședință, departe de a nega faptele, le recunoșteau de bună voie. Două articole rezumă faptele: primul pe site-ul Europe 1, intitulat ”Căsătoria homo-

¹²⁵ Égalité & Réconciliation, 07/10/2013

¹²⁶ Quand les députés socialistes trichent à l'assemblée – Mariage gay» (vidéo). <http://www.safeshare.tv/w/IpuKXDgSjv>

sexuală”: deputații trișează votând de mai multe ori?”¹²⁷, iar al doilea pe Nouvelles de France, ”Denaturarea căsătoriei: cu 60 de deputați prezenți, stânga ajunge să obțină 148 de voturi favorabile”¹²⁸. Dar înainte de toate, extrasele din procesele verbale de ședință care dovedesc trucarea și indiferența complice a președinților de ședințe.

Adunarea Națională – legislatura XIV – Sesiune ordinară din 2012-2013¹²⁹.

– A treia ședință de duminică 3 februarie 2013 – Articolul 1.

” Dl. președinte. Dăm cuvântul dlui Christian Jacob, pentru invocarea regulamentului.

Dl. Christian Jacob. Intervenția mea se bazează pe articolul 58 din regulament. Domnule președinte, vă atrag atenția cu privire la buna derulare a voturilor prin scrutin public. Doresc să dispuneți verificarea lor de către serviciul ședinței, mai ales prin intermediul înregistrărilor video. Nu este prima oară când am numărat 60 de deputați prezenți pentru un total de 148 de voturi. Aș vrea să rămânem foarte atenți la faptul că fiecare votează doar de la propriul buton și doar de acolo. (Exclamații de pe băncile grupului SRC)

Domnul președinte. Cer tuturor să nu mai apese decât pe butonul de la propria bancă. (...)

Dl. Christian Jacob. ...și observați, domnule președinte: de când i-ați invitat pe toți să voteze doar de la propria bancă, voturile majorității au scăzut în mod deosebit. (*Aplauze pe băncile grupului UMP. Exclamații pe băncile grupului SRC.*)”¹³⁰

– A doua ședință de marți 5 februarie 2013 – Articol 4 (continuare)¹³¹.

¹²⁷ <http://lelab.europe1.fr/t/mariage-homosexuel-les-deputes-trichent-ils-en-votant-a-plusieurs-reprises-7365>

¹²⁸ <http://www.ndf.fr/nos-brevets/06-02-2013/denaturation-du-mariage-avec-60-deputes-presentes-la-gauche-arrive-a-obtenir-148-votes-favorables>

¹²⁹ <http://www.assemblee-nationale.fr/14/cr/2012-2013/20130132.asp#>

¹³⁰ http://www.assemblee-nationale.fr/14/cr/2012-2013/20130132.asp#INTER_50 http://www.assemblee-nationale.fr/14/cr/2012-2013/20130132.asp#INTER_56

¹³¹ <http://www.assemblee-nationale.fr/14/cr/2012-2013/20130136.asp#>

"Domnul președinte. Dăm cuvântul lui Christian Jacob, pentru invocarea regulamentului.

Dl. Christian Jacob. Are legătură cu buna derulare a lucrărilor noastre, pe baza articolului 58, alineatul 1. Duminică, am semnalat președintelui adunării că unii colegi din majoritate votează de mai multe ori.

Dl. Pascal Deguilhem. Nu se face asta în tabăra dvs. desigur!

Domnul Christian Jacob. Președintele a remarcat că fiecare trebuie să se concentreze și să nu voteze decât o dată, de la propriul buton. Votul continuă, rezultatele au căzut cu vreo douăzeci de voturi. (*Proteste de pe băncile grupului SRC.*) Verificați asta în procesul verbal. Din nou, la ultimul vot, unul din colegii mei a văzut un deputat al majorității apăsând pe trei butoane. (*Proteste vii pe băncile grupului SRC.*)

Doamna Marie-Françoise Clergeau, raportor pentru aviz. Ce acrobație!

Doamna Audrey Linkenheld. Nu avem decât două mâini?

Domnul Christian Jacob. Domnule președinte, vă solicit oficial să sesizați biroul pentru a putea să vizionez acest ultim vot, pentru a mă asigura că nici un deputat nu a votat de trei ori. Dacă cuplajele sunt bine făcute – și am încredere în grupul SRC în această privință –, asta înseamnă o diferență de șase voturi pentru un singur deputat, ceea ce poate fi foarte grav pentru rezultate. (*Aplauze pe băncile grupului UMP. Proteste pe băncile grupului SRC.*)

Domnule președinte. Domnule președinte Jacob, cererea va fi transmisă la birou. Mi-am permis să fac această remarcă imediat, pentru că am observat la fiecare din părți acest tip de practică, pe care o găsesc deplorabilă. Observ totuși că la o privire rapidă asupra deputaților se vede că, oricum, asta nu ar fi de natură să pună în cauză sensul votului."¹³²

Cum a trecut neobservat un asemenea scandal? Ultima frază din extrasul de mai sus ne pune pe o pistă: președintele de ședință

¹³²http://www.assemblee-nationale.fr/14/cri/2012-2013/20130136.asp#INTER_17

recunoaște deschis fraudele, dar le tolerează sub pretextul că nu ar pune în cauză "sensul votului". O decizie a Consiliului constituțional a făcut posibilă această anomalie, decizia 86-225 DC publicată în *Journal officiel* din 25 ianuarie 1987, din care iată extrasul litigios pe Légifrance: "4. Având în vedere că pentru aplicarea acestor dispoziții, circumstanța că, în cadrul unui scrutin public, numărul de sufragii favorabile pentru adoptarea unui text este superior numărului de deputați prezenți până la punctul în care lasă de înțeles că delegațiile de vot folosite, atât prin număr cât și prin justificările aduse, exced limitele prevăzute de articolul 27 citat mai sus, nu va atrage nulitatea procedurii de adoptare a textului decât dacă s-a stabilit, pe de o parte, că unul sau mai mulți deputați au emis un vot contrar opiniei lor, și, pe de altă parte, că fără luarea în calcul a acestui vot sau a acestor voturi, majoritatea cerută nu ar fi putut fi obținută."¹³³

Găsim un comentariu critic la acest excurs juridic într-un articol intitulat "Ce se întâmplă în caz de fraudă electorală" pe un site guvernamental consacrat serviciilor publice: "Un judecător electoral, odată sesizat, poate sancționa fraudele, dar nu sistematic. Într-adevăr, jurisprudența vrea ca o alegere să nu fie anulată și nici rezultatele modificate decât dacă fraudele constatate au avut ca efect deplasarea unui număr suficient de voturi pentru ca rezultatele să fie falsificate. Astfel, atingeri la regulile definite de Codul electoral pot rămâne nepedepsite dacă nu au avut drept consecință modificarea rezultatelor. Unii specialiști în dreptul electoral contestă această linie jurisprudențială, care nu participă, spun ei, la moralizarea comportamentelor cu ocazia campaniilor electorale."¹³⁴

¹³³ Conseil constitutionnel, vendredi 23 janvier 1987 - Décision N° 86-225 DC. ECLI:FR:CC:1987:86.225.DC Loi portant diverses mesures d'ordre social. Journal officiel din 25 ianuarie 1987, p. 925.

<http://www.legifrance.gouv.fr/affichJuriConst.do?oldAction=rechJuriConst&idTexte=CONS TEXT000017667495&fastReqId=34098450&fastPos=1>

¹³⁴ «Que se passe-t-il en cas de fraude électorale?», Direction de l'information légale et administrative – Vie publique, 09/10/2013. <http://www.vie-publique.fr/decouverte-institutions/citoyen/participation/voter/election/que-passe-t-il-cas-fraude-electorale.html>

Există deci un scandal în scandal: nu doar că fraudele electorale au loc în totală impunitate în Adunarea națională, dar mai există și o jurisprudență ce datează din 1987 și care face aceste trișări "legale" în anumite condiții, mai ales "dacă ele nu au avut drept consecință modificarea rezultatelor." Trebuie cu siguranță să se înțeleagă: a rezultatelor previzibile. Întrebarea care se pune imediat: dacă rezultatul unui vot este într-atât de previzibil, de ce să trișezi? Mai mult, bunul simț parlamentar vrea ca orice trișare să fie sancționată, oricare ar fi rezultatul. Iar un drept care nu ar fi conform cu bunul simț, ar fi pur și simplu ilegal. Mai mult, dreptul și filosofia dreptului sunt discipline precise din punct de vedere semantic. Dacă, în anumite împrejurări, fraudele electorale recunoscute ca atare de legislator nu sunt totuși denunțate ca atare, cu consecința anulării scrutinului, asta înseamnă că aceste fraude sunt tolerate de legislator și că au devenit ca prin minune "legale". Cum acest concept de "fraudă legală" este contradictoriu în termeni, deci inconsistent din punct de vedere strict logic și lingvistic, deci lipsit de sens (precum conceptul de "cerc pătrat"), el are și o valoare nulă în filosofia dreptului, și ca atare este neadmis în practica dreptului. Doar dacă fraudăm și noi sensul cuvintelor și realitatea. Dar dacă Consiliul constituțional spune că $2 + 2 = 5$ asta nu înseamnă că e adevărat...

Faptele se prezintă astfel: legea Taubira nu a fost votată "legal", adică fără fraudă; deci ea nu a fost votată. Dincolo de dezbateri pentru sau împotriva "căsătoriei homo", pentru sau împotriva obiecției de conștiință a primarilor, pentru sau împotriva abrogării legii Taubira sau a înlocuirii ei printr-un pact de uniune civilă, trebuie să amintim pur și simplu că legea Taubira nu a fost votată, iar "căsătoria homosexuală" este deocamdată în afara legii în țara noastră.

Difuzarea adevărului privind non-votul legii Taubira ar putea foarte bine să fie una din prioritățile epocii. Acest adevăr deocamdată confidențial trebuie să fie făcut public la scară mai mare, pentru a-l ancora în minți și pentru ca el să devină un adevăr comun și știut de toți. Să păstrăm în minte că au avut loc fraude și că legea care auto-rizează "căsătoria homo" nu este deci votată în Franța și nu va putea decât să întărească determinarea tuturor militanților ce luptă împo-

triva denaturării și artificializării ființei vii. Dezvăluirea fraudelor din Adunare va permite destabilizarea profundă a mondialismului și a reprezentanților săi în Franța, *lobby* LGBT și ideologii confuziei de gen și ai *pinkwashing* (tactică de influență israeliană ce constă în a face judecăți de valoare politice pe bază de clivaj *gay friendly or not*).

Ca încheiere, să lansăm către toți primarii din Franța: în 2013 vă este în continuare interzis să "căsătoriți homosexuali", deoarece nici o lege nu a fost votată în acest sens; a invoca obiecția de conștiință pentru a refuza căsătoriile homosexuale este deci superfluu, deoarece homosexualii nu au dreptul de a se căsători în Franța. Și un mesaj către populația franceză și către toți cei ce luptă pentru om, căsătorie, familie, protejarea copilăriei: legea Taubira privind "căsătora homo" nu trebuie să fie abrogată, nici anulată, nici înlocuită printr-un pact de uniune civilă deoarece, legea Taubira ce autorizează "căsătoria homo" nu a fost votată.

ANEXE

Se pare, "căsătoria homo" este în mod dublu caducă, din motivul unui termen depășit în adoptarea ordonanțelor privind aplicarea anumitor dispoziții, așa cum arată *Le Figaro*:

"Ordonanțele prevăzute de guvern pentru a înlocui cuvintele *tată* și *mamă* din coduri nu au văzut niciodată lumina zilei. Manifestul pentru toți denunță o manevră menită să facă să se evite orice nouă contestație.

Va trebui oare să mobilizăm din nou ore întregi de dezbateri parlamentare asupra înlocuirii cuvintelor *mamă* și *tată* în toate codurile ce au legătură cu "căsătoria pentru toți"? Pentru a adapta o întreagă serie de coduri legislative la consecințele legii Taubira, guvernul prevăzuse două ordonanțe – cea de-a doua era specifică teritoriilor de peste mare –, care trebuiau adoptate în șase luni cel mai târziu după promulgarea textului. Or, șase luni după 18 mai, tot nimic în *Journal officiel*... Iar un proiect de ordonanță, adresat Consiliului de Stat, a dispărut în mod misterios, cu câteva zile doar înainte de expirarea

termenului. Rezultatul: "Suntem într-o situație de insecuritate juridică inacceptabilă, se emoționează deputatul UMP Hervé Mariton, care se grăbește, în numele grupului său, să îi ceară o întâlnire primului ministru. Ce risipă, deopotrivă pentru partizanii și opozanții textului!" Cât despre Manifestul pentru toți, care, se vede déjà, "nu scapă nimic", el cheamă la noi reuniuni.

Întrebată, Cancelaria explică că "guvernul și-a dat seama că articolul 61-1 din Codul civil, care prevede că atât *căsătoria, cât și filiația adoptivă să atragă aceleași efecte, drepturi și obligații recunoscute de legi, (...) că soții sau părinții să fie de sex diferit sau de același, este suficient*": "nu e nevoie, se continuă de la Place Vendôme, să ne îmbarcăm în ordonanțe complicate, fiecare minister se va ocupa de a face toaletarea necesară". Dar "guvernul ia în răs decizia Consiliului constituțional", se indignează juriștii de la Manif pour tous. "Una din plângerile invocate de deputați și senatori atunci când au sesizat Consiliul constituțional, amintește Cédric du Rieu, secretar general al colectivului, a fost respinsă exact pe motiv că erau de adoptat unele ordonanțe. Dacă ele nu ar fi fost prevăzute, legea ar fi putut fi cenzurată de Consiliul Constituțional iar dezbaterea ar fi fost din nou deschisă, trimisă la Parlement. Cu și mai multe luni de contestații din partea noastră..." Și de altfel, "dacă ordonanțele nu erau necesare, întreabă Cédric du Rieu, de ce să se depună la Consiliul de Stat, în toamnă, un proiect de ordonanță, intitulat *Projet d'ordonnance portant diverses adaptations des dispositions législatives rendues nécessaires par la loi no 2013-404 ?*" Fusesse chiar numit un consilier raportor, încredințează o sursă apropiată Consiliului de Stat. Înainte de fi desezizat foarte recent. Marți, cancelaria a asigurat totuși că nu exista nici o "sesizare a Consiliului de Stat."

Pentru Ludovine de la Rochère, președintă a Manif pour tous, "guvernul a acționat cu bună știință". "I-a înșelat pe francezi, reprezentanța națională și Consiliul constituțional, se revoltă ea. El acționează în mod perfect ipocrit, făcându-și de partea sa propriile reguli. Această lipsă de transparență și de onestitate este foarte gravă." De acum înainte, indică Anne-Marie Le Pourhiet, profesor de drept public la Universitatea Rennes, și autor al unei lucrări intitulate

Les Ordonnances – La confusion des pouvoirs en droit public français, "abilitarea cerută de guvern pentru a adopta ordonanțe este caducă: dacă ar trebuie vreodată să adopte ordonanțe, ar trebui să ceară din nou o abilitare de la legislator ..."

Concret, temperează juriștii, faptul că codul general al impozitelor sau cel al acțiunii sociale și al familiilor nu sunt încă aduse în conformitate cu noua lege nu împiedică cuplurile homosexuale să se căsătorească, dar creează pentru ei o insecuritate juridică. "Avem un drept care nu mai este inteligibil, precizează Cédric du Rieu. E o sursă de ruptură de egalitate a justițiabilului în fața Legii, deoarece asta va lăsa judecătorilor o putere de apreciere considerabilă. Priviți aface-rea căsătoriei franco-marocane la Chambéry, procurorul general a făcut chiar un recurs în casație!" Pentru Anne-Marie Le Pourhiet, "toate acestea stau mărturie a improvizației acestui guvern". "Nici nu a fost măsurată, conchide ea, întinderea acestei reforme de civilizație și a consecințelor sale semantice și terminologice".¹³⁵

2) Capturi de ecran 1, 2 și 3 ale sesiunilor Adunării naționale din 3 și 5 februarie 2013. (În continuare)

¹³⁵«Mariage pour tous : pourquoi les textes ne sont pas encore tous adaptés à la loi», *Le Figaro*, 27/11/2013. <http://www.lefigaro.fr/actualite-france/2013/11/27/01016-20131127ARTFIG00213-mariage-pour-tous-pourquoi-les-textes-ne-sont-pas-encore-tous-adaptes-a-la-loi.php>

Assemblée nationale ~ Troisième séance du dimanche 3 février 2013 - Windows Internet Explorer

http://www.assemblee-nationale.fr/14/cv/2012-2013/20130132.asp

Favorites

Assemblée nationale ~ Troisième séance du dimanche...

Cette réforme, disais-je, aurait dû s'intégrer dans un cadre beaucoup plus large. J'ai saisi cette occasion afin de le préciser à nouveau avant d'aborder les amendements.

M. Olivier Faure. Quel intérêt ?

M. le président. Puisque le début de l'intervention de M. Gosselin a été un peu perifleur, je voudrais rappeler la teneur du cartouche imprimé sur la feuille jaune : « Les indications portées sur le présent document peuvent être modifiées en cours de séance. Elles ne peuvent servir de base à une quelconque réclamation. » Il est en effet possible qu'au cours d'un débat aussi long que celui-ci, il y ait un décalage entre le contenu de la feuille jaune et celui du dossier du président – seul à être en permanence à jour. J'assume par conséquent pleinement la décision de faire alterner majorité et opposition dans la liste des inscrits.

RAPPELS AU RÈGLEMENT

M. le président. La parole est à M. Christian Jacob, pour un rappel au règlement.

M. Christian Jacob. Mon intervention se fonde sur l'article 58 du règlement.

Monsieur le président, j'appelle votre attention sur le bon déroulement des votes par scrutin public. Je souhaite que vous puissiez le faire vérifier par le service de la séance, grâce notamment aux enregistrements vidéos. Ce n'est pas la première fois que j'ai complé quelque 60 députés de la majorité présents pour un total de 146 votes. Je voudrais qu'on reste très attentif au fait que chacun vote uniquement à partir de son propre boîtier et seulement celui-ci. (Exclamations sur les bancs du groupe SRC.)

M. le président. Je demande à chacun des présents de n'appuyer que sur le bouton de son boîtier.

La parole est à M. Philippe Gosselin, pour un rappel au règlement.

M. Philippe Gosselin. Mon intervention est fondée sur l'article 58 du règlement.

Plaise à M. le président de faire vérifier que les indications qu'il vient de nous lire ne figurent pas sur la feuille jaune que j'ai entre les mains.

M. le président. Le cartouche ne figure pas sur la première page, monsieur Gosselin.

demarrer

Hétérophobie

Vote truqué 2 - Micro...

Assemblée nationale ...

Sans titre - Paint

16:47

Assemblée nationale ~ Troisième séance du dimanche 3 février 2013 - Windows Internet Explorer

http://www.assemblee-nationale.fr/14/cnl/2012-2013/20130132.asp

Assemblée nationale ~ Troisième séance du dimanche...

Favorites

M. Philippe Gosselin. On les aura ! (Sourires.)

RAPPEL AU RÈGLEMENT

M. le président. La parole est à M. Christian Jacob, pour un rappel au règlement.

M. Christian Jacob. Ce sera bref. Mon précédent rappel au règlement était tout à fait fondé...

M. Gérard Darmanin. Tout à fait.

M. Christian Jacob. ...et vous l'aurez noté, monsieur le président : depuis que vous avez invité chacun à ne voter que sur son bûcher, les votes de la majorité ont singulièrement baissé. (Applaudissements sur les bancs du groupe UMP. – Exclamations sur les bancs du groupe SRC.)

M. Philippe Gosselin. Il a eu raison de le rappeler !

Après l'article 1er quater

M. le président. Je suis saisi d'une série d'amendements identiques portant articles additionnels après l'article 1er quater.

La parole est à M. Hervé Mariton, pour soutenir l'amendement n° 1908.

M. Hervé Mariton. La modification législative de la filiation adoptive est lourde de conséquences. Il n'est pas bienvenu que de telles évolutions sociétales ne soient pas précédées de débats dans notre pays. Les sujets que nous traitons ici intéressent tous nos concitoyens. Pour autant que l'on prenne la peine d'expliquer un certain nombre de dimensions techniques bien réelles, tous peuvent participer à ce débat : encore faut-il qu'il soit organisé. Il est de la responsabilité du Gouvernement de le faire. Encore faut-il ensuite qu'il en soit tenu compte.

III

démarrer

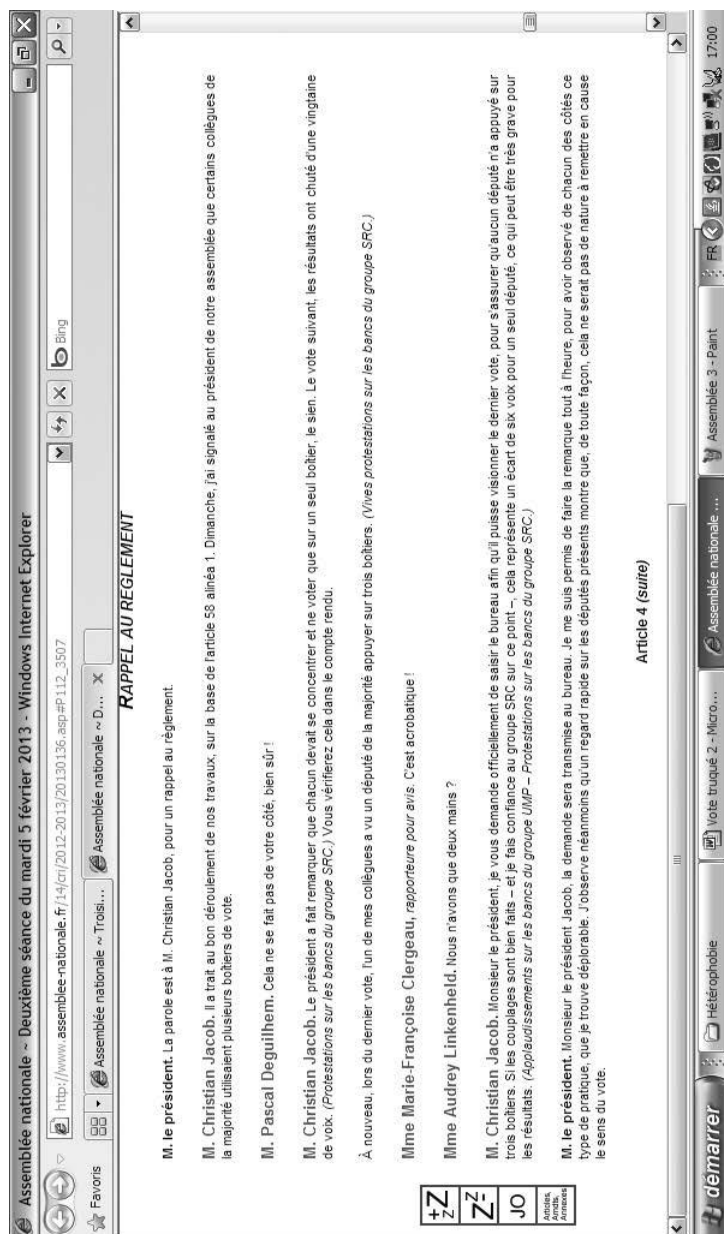
Vote truqué 2 - Micro...

Assemblée nationale ...

Hétérophobie

Assemblée 1 - Paint

16:55

CAPITOLUL III

CLÉMENT MÉRIC, VICTIMĂ A UNEI LOVITURI REGIZATE

"Fascismul va reveni sub numele de antifascism." Atribuit lui Huey P. Long, senator american (1893-1935).

Un număr oarecare de indicii convergente par să ateste că afacerea "Clément Méric" ar fi o lovitură bine regizată, planificată dinainte, cu complicitatea poliției și a serviciilor de Informații interne. Teza, care nu este pentru moment decât o ipoteză, pare enormă. Pentru a o susține, ar trebui să răspundem la mai multe întrebări: de ce?, cum?, care sunt faptele?, cui îi este profitabilă crima?

De ce să se organizeze mediatic moartea lui Clément Méric?

O constantă sociologică bine cunoscută, mai cu seamă în istoria religiilor, dar și în istoria curentelor politice, stipulează că fabricarea unei martirologii este obligatorie pentru a lansa o mișcare ideologică plecând de la nimic. Se înțelege că mișcările de idei nu se nasc toate din nimic, *ex nihilo*: unele exprimă o adevărată necesitate populară ancorată în realitate, iar emergența lor este spontană. Ele se răspândesc astfel în mod cvasinatural, memetic, pe cale orală, iar succesul lor este independent de puterea în exercițiu. La polul opus, "antifascismul" spectacular care încearcă să existe în media dominantă de ceva luni în Franța este un fenomen fără rădăcini, fără ancorare în populație și fără referent obiectiv în real; acest "antifascism" nu ține decât de o bulă speculativă virtuală, cea a "dislocă-meninge" și a acelor *brainstormings* din sălile de redacție și din *think tanks*-urile de

consultanți, în care se elaborează scenariile și virusurile mental, a căror inoculare în popor este apoi încercată (*storytelling*). Lionel Jospin interviu de Alain Finkielkraut mărturisea într-o zi că "amenințarea fascistă", de care ni se tot spune în Franța din anii optzeci, era cu totul fictivă și că antifascismul nu era decât teatru. Fostul nostru premier știe ce spune, fiind el însuși un actor de prim rang al acestei puneri în scenă etalată de decenii întregi. În aceste condiții, nu e defel de mirare că cuplul "amenințare fascistă + antifascism" nu întâlnește nici un ecou în populația franceză. Dar Puterea dispune de mijloace mari și nu își precupește eforturile pentru a răspunde la întrebarea: "Cum să facem să existe în reprezentări ceva care nu există în lumea reală?"¹³⁶.

Spre exemplu, sâmbătă 7 aprilie 2012 era organizat "primul forum antifascist" la Bursa Muncii din Saint-Denis, în suburbia nord a Parisului (93)¹³⁷. Mențiunea 1 în titlu menționa faptul că era prevăzut să se organizeze și altele, dar afuența nu a fost mare, iar evenimentul a fost un eșec. Deși evenimentul a fost patronat de ziarul *Le Monde*, cu prezența lui Dominique Vidal, iar vreo douăzeci de organizații au fost semnate, între care NPA, Partidul de Stânga (Frontul de Stânga), sindicatele SUD și CNT, și diverse asociații liberale-libertare, doar 200 până la 250 de persoane au asistat la reuniunea dintre orele 13.30-21.00, conform organizatorilor; mai puțin de 100, după sursele noastre, ceea ce, în ambele cazuri, raportat la numărul de organizatori și la bazinul demografic de 10 milioane de locuitori ai aglomerației pariziene, rămâne ne semnificativ. Federația anarhistă de la Montreuil comenta astfel: "Să sperăm că (relativa) reușită a acestui forum va relansa crearea de alte evenimente pentru a duce la re-construirea unui mișcări antifasciste astăzi rău condusă."¹³⁸

¹³⁶ «Lionel Jospin : «L'antifascisme n'était que du théâtre»» http://www.dailymotion.com/video/x9lcsn_lionel-jospin-l-anti-fascisme-n-eta_news#.UTHExd3vcs

¹³⁷ «1er forum social antifasciste», Forum Social Antifa, 03/04/2012. <http://forumsocialantifa.wordpress.com/>

¹³⁸ «Forum social antifasciste – Compte rendu», Groupe Étoile Noire – Fédération anarchiste, 16/04/2012. <http://etoilenoire-fa.blogspot.fr/2012/04/forum-social-antifasciste-compte-rendu.html>

Bilanțul fiasco-ului și analiza rațiunilor sale au pus în evidență că antifascismului din Franța îi lipsea un mit fondator care să îl relanseze. Orice mișcare ambițioasă are nevoie de un mit fondator și de icoane de venerat pentru a amorsa și a pune în mișcare dinamica emoțională și comportamentală ale adepților săi. Dacă acest mit nu vine singur, atunci trebuie construit. Cei ce concep operațiuni psihologice în serviciile de informații știu în plus că mitul fondator trebuie să fie de preferință traumatic și violent. Ne amintim de Rav Ron Chaya care sublinia într-un material video ce "imensă binefacere" au fost Shoah pentru entitatea sionistă sau atentatele "cu steag fals" din 11 septembrie, care au părut să ateste pentru o vreme realitatea "ciocnirii civilizațiilor", până când a fost demonstrat că nu musulmanii le-au organizat. În jargon, *psyop* folosește în general pentru a "face vizibil ceva", spre exemplu un *counter-gang* de diversiune. Acest gen de operațiune permite într-o fază inițială nu să crească, ci să fie creată vizibilitatea unui mișcări. Răspunsul la întrebarea: "De ce să îl asasinăm pe Clément Méric?" este deci: "Pentru a fabrica un martir și a face să existe mediatic mișcarea zisă antifascistă, deoarece ea singură nu reușește să devină vizibilă dacă rămâne doar la fapte."

În speță, cum manevra politico-identitară mediatică este un pic grosolană, ea nu a păcălit prea multă lume: chiar și "antifa" au clamat recuperarea politică și l-au hulit pe Alexis Corbière, de la Frontul de Stânga, la manifestația din 6 iunie 2013 în memoria prietenului lor decedat.¹³⁹ Strategema a apărut în toată transparența ei atunci când ziarul băncii Rothschild, *Libération*, titra în ediția sa din 25 iunie 2013: "Clément Méric, antifa devenit icon". Cum marketingul afacerii nu prea reușea, efectele de sugestie mediatică fiind insuficiente, ziarul era limitat la a tot mesteca lucrarea pentru cititorii săi și la a le inculca explicit ce trebuiau să creadă și să repete. Se pare deci că matricea virtualizantă își va fi atins limitele. Spre reamintire, să evocăm cifrele dezastruoase în termeni de frecvență a ultimelor manifestații ale extremei stângi ale Capitalului: 40 000 de persoane în toată Franța în

¹³⁹ «Clément Méric: les «antifas» dénoncent la récupération politique», *Le Parisien*, 06/06/2013. <http://videos.leparisien.fr/video/clement-meric-les-antifas-denoncent-la-recuperation-politique-06-06-2013-x10nh4h>

două zile, 15 și 16 decembrie 2012, pentru "căsătoria homo"; 50 000 de persoane la Paris la 5 mai 2013 pentru Frontul de Stângă; 15 000 de persoane în toată Franța la 6 iunie 2013 pentru Méric; 6 000 de persoane la Paris la 23 iunie 2013 împotriva "fascismului"; 35 000 de persoane la Paris la 29 iunie 2013, pentru *Gay Pride*; 150 de persoane la Paris în două zile, 22 și 23 iunie 2013, pentru primul salon "căsătoria gay". (Valori pe care să le verifice chiar cititorul pe un motor de căutare pentru a nu mai lungi lista de note.)

Cum se fabrică un kamikaze?

A doua problemă de rezolvat pentru a susține ipoteza unui lovituri regizate este metodologică și trebuie să răspundă la întrebarea: "Cum să se provoace un comportament violent la distanță?" sau "Cum să planificăm diverse fapte violente pentru a le recupera ulterior?" Răspunsul e: șlefuiind un mediu și un climat favorabil, deci aplicând o strategie indirectă, apoi, dacă e posibil, încercând să teleghidăm direct indivizi. Ne amintim de metoda folosită de Zbigniew Brzezinski pentru a angaja URSS să intervină în Afganistan, metodă pe care o dezvăluia în faimosul interviu din 15 ianuarie 1998 pentru *Le Nouvel Observateur* nr. 1732. Potrivit propriilor sale afirmații: "Nu am împins Rusia să intervină, dar am sporit cu bună știință probabilitatea să o facă." Nu provocăm direct violența, dar sporim cu intenție posibilitatea ca ea să se producă: astfel urmele de culpabilitate sunt inexistente. A crea toate condițiile pentru trecerea la acte, a configura contextul pentru a favoriza un potențial de violență, acestea sunt tehnici bine cunoscute de către serviciile de informații pentru a fabrica teroriști sau fapte diverse care să fie recuperate politic. Sun Tzu le descria deja în *Arta războiului* atunci când vorbea de detectarea unei situații, șlefuirea ei și orientarea într-un sens sau altul.¹⁴⁰

Pe această bază conceptuală, lucrată pentru a deveni o pantă alunecoasă, devine posibil să precizăm modul de operare ce țintește un individ însărcinat să catalizeze violența și să focalizeze atenția me-

¹⁴⁰ Zbigniew Brzeziński și Vincent Jauvert, «Oui, la CIA est entrée en Afghanistan avant les Russes...», *Le Nouvel Observateur*, 15/01/1998. <http://hebdo.nouvelobs.com/hebdo/parution/p19980115/articles/a19460-.html>

dia. Trebuie să construim un "candidat Mandchu", un *patsy*, un fel de "Mohamed Merah", într-un totu fasonat, tutorat și pilotat de psihologii de la serviciile de informații și dresat să fie sacrificat la un moment sau altul. Este ales cineva tânăr, deci foarte influențabil, de douăzeci până la maxim douăzeci și cinci de ani, aproape copil, maleabil și credul. Pentru a maximiza șansele de reușită ale operațiunii, profilarea personalității trebuie să se orienteze către cineva fragil atât psihologic, cât și fizic.

Din punct de vedere psihologic, studenții de la Științe Politice, între care și Clément Méric, sunt recruții ideali, deoarece ei se pregătesc să devină viitoare cadre ale capitalismului mondializat. Ei oferă deci un profil psihologic de tip conformist și supus față de autoritate, spre deosebire de profilul "revoltat" sau "curios". La fel ca toate marile școli oligarhice, Științele Politice cer de la studenți o supunere totală față de dogmele neolibérale, adică față de ideologia Puterii, fără de care sancțiunea vine la momentul examenelor. Pentru a-și ocupa eficient locul în ierarhia dominanților, studenții de la Științe Politice sunt elevi aflați într-o stare de ură față de popoare și națiuni, pe care vor trebui să le strivească sub talpa cizmei. Acest profil de personalitate sugestivă prezintă caracteristicile căutate la orice kamikaze: imaturitate, plasticitate, docilitate, precum și tendințe sadomasochiste și suicidare pronunțate. Caracterul autodistructiv al psihologiei lui Méric apare și mai bine în ideologiile sale de referință, veganismul și antispecismul, două ramuri vecine ale *deep ecology*, sau ecologia radicală, ale cărei fundamente malthusiene au fost definite din anii șaizeci cu sprijinul băncilor și fundațiilor (Iron Mountain, raportul Meadows al Clubului de la Roma, cibernetica socială), și pe care le putem rezuma într-o frază: "Viața mai presus de orice, mai puțin cea a oamenilor." Negarea diferențelor între speciile vii, drepturile animalelor considerate ca superioare celor ale oamenilor, cultul Gaia în care omul ar fi un parazit, reducerea populației, descreșterea generală, controlul nașterilor, legitimarea eutanasiei, pe scurt anti-specismul exprimă un adevărat fond de ură de sine maladivă și o tendință genocidară aplicată propriei specii. Și deoarece coerența mentală și cea logica nu cadrează aici, anti-speciștii și veganiștii militează pen-

tru respectarea vieții și a naturii, dar nu au nici o obiecție împotriva avortului, nici a eugenismului (PMA, GPA) sau împotriva denaturării și distrugerii omului ("căsătoria homo", confuzia de gen, transumanism), ceea ce îi asociază mai mult cu o sectă morbidă în plin acces delirant decât cu o mișcare rațională și empiristă.

Dacă adăugăm acestui masochism intelectual extrema fragilitate fizică a personajului și starea lui precară de sănătate, practic am putea spune că el s-a sinucis. Având o greutate de șaiszeci de kilograme, neantrenat pentru lupta corp la corp, ieșit dintr-un cancer leucemic, deci angajat într-o terapie de cinci ani în care orice recădere fatală ar fi fost posibilă, Clément Méric risca mult provocând o încăierare în stradă. O persoană lucidă și stăpân pe sine nu caută lovituri la ieșirea din chimioterapie. O astfel de iresponsabilitate față de sine vădește în cazul acestui subiect o minte aflată sub o influență, absentă de la principiul realității, precum și o tendință autodistructivă profundă, evident stimulată și consolidată de indivizi care l-au împins să se expună și să își asume riscuri la adresa propriei vieți.

Agresiunea premeditată asupra lui Esteban Morillo

După ce am analizat metodele folosite, întrebarea la care trebuie să răspundem este: "Care sunt faptele ce atestă o operațiune premeditată?" Pentru a avansa în demonstrația teoriei loviturii regizate, trebuie să punem în evidență faptul că succesiunea faptelor nu este spontană și nu datorează nimic hazardului sau cel puțin nu doar hazardului. Văzut din exterior și dacă ne ținem de versiunea mediatică oficială, faptul divers, care a avut loc la o vânzare privată de haine de modă, ne face să ne gândim la o întâlnire fortuită între *fashion victims* care s-a terminat prost, un fel de fixativ de păr între niște duduițe în jurul unui costum de baie la reduceri. Or, e știe azi că agresiunea asupra lui Esteban Morillo comisă de Clément Méric se supunea unei premeditări, așa cum dovedește lista de fotografii ale lui Morillo și prietenilor săi pe site-ul "Vigilance Végane Antifasciste" cu mențiunea "Identificați-vă, vă rugăm", din data de 1 decembrie 2012. Esteban Morillo era deci obiectul unei supravegheri și al unei pânze, căutat activ de mai multe luni de grupul "vegan antifa"

la care era afiliat Méric.¹⁴¹ Vigilentul martor al altercației a fost de altfel formal: "Clément Méric voia cu adevărat să se bată." Un articol din *Huffington Post* ne informează: "De altfel, Clément Méric era, conform unei surse polițienești citate de AFP, cunoscut de serviciile specializate ca aparținând unui grup de militanți de extremă-stângă "care caută confruntarea" cu cei de extremă dreaptă, mai ales cei douăzeci de skins ce constituie nucleul dur al Jeunesses nationalistes révolutionnaires (JNR)".¹⁴²

Intenția și premeditarea loviturilor și rănilor provocate de Méric sunt deci dovezi în anchetă, întărite și de precedentele actului de agresiune asupra lui Morillo. Într-adevăr, numeroase documente accesibile on line atestă participarea mai mult sau mai puțin agresivă a lui Clément Méric la diverse manifestații, mai ales pentru "căsătoria homo" și închirierea pântecului femeilor, precum și la operațiuni "lovitură de pumnal", una dintre ele ducând la distrugerea barului *La Cantada* la Paris la 26 ianuarie 2013, iar cealaltă trimițându-l la spital la 1 mai 2013.¹⁴³

O cronologie problematică a faptelor

Există și alte elemente în favoarea unei implicări a unor membri din personalul politic, precum și a unor media ale puterii. Alexis Corbière, secretar național al Partidului de stânga (componentă a Frontului de stânga) și principal adjunct la primăria din arondismentul 12 al Parisului, era primul care anunța chiar în seara de miercuri 5 iunie 2013 pe blogul său încăierarea care a condus la spitalizarea lui Clément Méric în stare de "moarte cerebrală". În mod bizar, Alexis Corbière nu își prezintă sursele. Ne imaginăm cu greu că ele sunt dintre militanții apropiați ai lui Méric, ținând cont de primirea dezgustată în strigăte de "Recuperare!", pe care prietenii victimei i-au rezer-

¹⁴¹ «Les fascistes de la protection animale. Une petite liste». <http://veganantifa.wordpress.com/author/veganantifa/>

¹⁴² «Clément Méric est mort à la suite de coups reçus», *Huffington Post*, 07/06/2013. http://www.huffingtonpost.fr/2013/06/07/enquete-clement-meric-mort-coups-recus_n_3403255.html

¹⁴³ «Le «non-violent» Clément Méric était déjà impliqué dans une bagarre le 1er mai». http://www.youtube.com/watch?v=6NUfYJ_Gkds

vat-o politicianului la manifestația de a doua zi în piața Saint-Michel. Deci, cum a putut să fie el informat atât de repede despre un fapt divers comun din punct de vedere juridic, care se desfășura în alte cartiere decât cele de care răspundea din punct de vedere administrativ? Prin ce rețea de informații a ajuns faptul acesta la el?

În plus, dacă încercăm să stabilim o cronologie, vedem că apar multe ciudățenii. Ora biletului lui Alexis Corbière nu este menționată, dar primul comentariu este la 23.16. Textul lui: "Astăzi la orele 18.00., C., militant de 19 ani cunoscut pentru angajamentul său împotriva extremei drepte, a fost agresat în cartierul gării Saint-Lazare. Fiind doborât în mod violent la pământ de către mai mulți militanți de extremă dreaptă, conform unor prime mărturii ale grupului JNR (Jeunesses nationalistes révolutionnaires), lăsat fără suflare, a fost declarat în această seară în stare de moarte cerebrală la spitalul Salpêtrière. Partidul de stânga se înclină cu mare tristețe și mânie în memoria camaradului nostru C., pe care îl cunoșteam. Adresează condoleanțe familiei și apropiaților săi care militau pe aceeași baricadă. Partidul de stânga îl interpelează pe ministrul de Interne și cere ca forțele de poliție să acționeze în cel mai scurt timp pentru a-i găsi pe cei vinovați de această odioasă crimă. PG cere și dizolvarea grupurilor de extremă dreaptă, care își înmulțesc actele de violență la Paris și peste tot în țară de mai multe săptămâni." Apoi primul comentariu: "Miercuri, 5 iunie 2013, 23:16, de oorlynck: "Cerem dizolvarea acestor extremiști, dacă nu, le vom incendia sediile lor și îi vom lua la bătaie, trebuie să reacționăm cât mai repede."¹⁴⁴

Cel târziu la 23.15 Alexis Corbière era deci în măsură să afirme cu certitudine moartea cerebrală a lui Méric, ceea ce îl autorizează să prezinte imediat condoleanțele către familie și prieteni. O astfel de siguranță expusă public despre starea clinică a tânărului presupune informații sigure, deci un diagnostic medical final și confirmat. Or, care sunt criteriile medico-legale pentru a da un diagnostic de moarte cerebrală sau de moarte encefalică? Să recurgem la textul de lege

¹⁴⁴ «L'horreur fasciste vient de tuer en plein Paris», Le blog politique d'Alexis Corbière, 05/06/2013. <http://www.alexis-corbiere.com/index.php/post/2013/06/05/L'horreur-fasciste-vient-de-tuer-en-plein-Paris>

de pe Légifrance: "Articolul R671-7-2. Creat prin Decretul no 96-1041 din 2 decembrie 1996 - art. 1 JORF 4 decembrie 1996. Abrogat prin Decretul 2003-462 2003-05-21 art. 4 2o JORF 27 mai 2003. Dacă persoana, deci decesul este constatat clinic, este asistată prin ventilarea mecanică și păstrează o funcție hemodinamică, absența unei ventilări spontane este verificată printr-o probă de hipercarnie. Mai mult, în completarea celor trei criterii clinice menționate la articolul R. 671-7-1, trebuie să se ateste caracterul ireversibil al distrugerii encefalitice făcându-se recurs fie la: 1. două electroencefalograme nule și areactive efectuate la un interval minim de patru ore, realizate cu amplificare maximă pe o durată de înregistrare de treizeci de minute, al căror rezultat trebuie să fie imediat consemnat de medicul care face interpretarea ; 2. o angiografie care obiectivează oprirea circulației encefalice, al cărei rezultat trebuie să fie consemnat imediat de radiologul care face interpretarea."¹⁴⁵

A fost oare supus Clément Méric unei duble encefalogramme (EEG) sau unei angiografii pentru a i se confirma moartea cerebrală? Protocolul EEG durează cinci ore, iar angiografia, conform unor surse medicale, între o oră și două ore. Două tipuri diferite de întrebări se pun, în funcție de protocolul în care a fost încadrat Méric.

Prima opțiune: EEG. Dacă încăierarea a avut loc la orele 18.00 în cartierul gării Saint-Lazare, timpul cât a durat pentru a chema o mașină, pentru ca ea să ajungă la locul evenimentului, să fie încărcat corpul, apoi să se ajungă la urgență la Pitié-Salpêtrière cu rănitul, luând în calcul și circulația prin centrul Parisului în acel moment al zilei, era cel puțin 18.30. Știind că primul comentariu la biletul lui Alexis Corbière datează din 23.16, dubla EEG era încă în curs. Corbière a redactat deci biletul și a adresat condoleanțe înainte chiar de concluzia medicală oficială a vreunui specialist despre starea lui Méric!

¹⁴⁵ «Code de la santé publique. Sous-section 1 : constat de la mort préalable au prélèvement d'organes à des fins thérapeutiques ou scientifiques». http://www.legifrance.gouv.fr/affichCodeArticle.do?jsessionid=CF1F52E4C2D6933C278D10034356F02B.tpdjo17v_1?idArticle=LEGIARTI000006801969&cidTexte=LEGITEXT000006072665&categorieLien=id&dateTexte=20030526

Sau atunci, a doua opțiune, Méric a fost supus unei angiografii, finalizate la 19.30 cel mai devreme. Dacă așa este cazul, problema cronologiei este rezolvată, Corbière a dispus de un timp rezonabil pentru a-și redacta biletul, dar chestiunea surselor se pune în continuare: de la ce fel de radiolog a obținut el informația despre diagnosticul prin angiografie privind moartea cerebrală a lui Clément Méric, ținând cont de secretul medical, întărit de secretul instrucției atunci când decesul e urmare a unor lovituri sau răni? Scurgere de informații? Da, dar de unde? Privirea noastră nu are cum să nu se îndrepte către acele rețele transversale "fraterne", profund infiltrate, din administrația franceză, care lucrează în sinergie în diversele funcții publice, mai ales poliție și spital, capabile să planifice evenimente dându-le aparența de spontaneitate și neprevăzut, cărora în mode vident îi este afiliat și Alexis Corbière, la fel ca și actorul de mâna a doua Jean-Luc Mélenchon.

Să adăugăm că Clément Méric nu era încă decedat miercuri, 5 iunie 2013, seara, în vreme ce Alexis Corbière preciza chiar el acest deces, vorbind de "moarte cerebrală". Ce este moartea cerebrală? E vorba de un tip foarte profund de comă de tip IV sau "comă depășită", adeseori considerată ca ireversibilă, dar din care unele persoane și-au revenit totuși, mai ales martorii unor experiențe de moarte iminentă (EMI). Din punct de vedere organic, corpul nu mai e autonom și are nevoie să fie brănșat în permanență la aparatele de reanimare, de hidratare și de alimentare prin perfuzie. "Comatosul" trebuie debrănșat pentru ca inima să nu se mai chinuie să bată și nici plămânii să respire. Cine ia decizia unei debrășări, altfel spus a unui final? În principiu, conform legii, familia. Dar ce familie ar accepta să dea lovitura de grație propriului copil după doar douăzeci și patru de ore de comă fără să îi acorde mai mult timp și o șansă în plus de supraviețuire, autopsia lui Clément Méric având loc vineri 7 iunie 2013 dimineața?

De fapt, primul anunț oficial în media despre decesul definitiv al lui Clément Méric este o știre AFP cu lefigaro.fr, din data de joi

6 iunie 2013, ora 17.21.¹⁴⁶ (Apoi AFP pe Twitter la 17.30¹⁴⁷) Pe această bază, vom observa încă o dată cronologia evenimentelor cel puțin intrigantă pe care ne-o relatează *Le Nouvel Observateur*. Într-un articol din ziua de joi 6 iunie 2013, ora 11.29, actualizat la ora 22.31, și intitulat *Moartea lui Clément Méric: toate evenimentele*, ni se spune că anunțul oficial privind decesul victimei este pronunțat la sfârșitul după-amiezei, deci după postarea on line a articolului (!), dar și că manifestațiile în memoria decedatului, cu banderole și tricouri impimate, erau organizate începând de marți, chiar de dimineață, de fapt chiar din ajun : ”Miercuri seară, în inima Parisului, un tânăr de 18 ani, Clément Méric, a fost lăsat în stare de moarte cerebrală după ce a fost agresat de un grup de *skinheads*. Clément Méric era student la Științe Politice și era cunoscut pentru angajamentele sale antifasciste. Tânărul a decedat oficial joi după amiaza. Mai multe omagii i s-au adus în timpul zilei: la 12.00 în fața facultății de Științe Politice, la 17.00 la pasajul Havre la Paris (arondismentul 9) și la 18.30 în piața Saint-Michel (arondismentul 6) unde mii de persoane s-au strâns în memoria lui Clément Méric.”¹⁴⁸

O astfel de grabă de a îngropa pe cineva, o așa rapiditate în a-i mediatiza moartea la scară maximă, în vreme ce fapte diverse mult mai rele se produc zi de zi, un așa grad de pregătire a materialului și a agendei manifestațiilor ne fac să ne gândim că evenimentul nu era o surpriză chiar pentru toată lumea ...

Cui bono?

Încă mai așteptăm ca extrema stângă a Capitalului să denunțe adevăratul fascism sau adevăratul neo-nazism, evident nu cel al proletariatului suveranist inofensiv al lui Esteban Morillo, ci cel al ca-

¹⁴⁶ «Le militant Clément Méric est décédé», *Le Figaro*, 06/06/2013. <http://www.lefigaro.fr/flash-actu/2013/06/06/97001-20130606FILWWW00605-le-militant-clement-meric-est-decede.php>

¹⁴⁷ «Décès du militant d'extrême gauche Clément Méric». <http://www.afp.com/fr/search/site/cl%C3%A9ment%20m%C3%A9ric/>

¹⁴⁸ «Mort de Clément Méric : tous les événements», *Le Nouvel Observateur*, 06/06/2013. <http://tempsreel.nouvelobs.com/mort-de-clement-meric/20130606.OBS2241/en-direct-mort-de-clement-meric-des-hommages-et-une-enquete.html>

pitalismului atotputernic, format prin reunirea băncilor, a *lobbies*-urilor industriale și a minorităților active care le conduc din Uniunea Europeană și din diferite instanțe supranaționale în beneficiul unei agende eugeniste fondate pe artificializarea materiei vii prin "căsătoria homo", teoria confuziei de gen, PMA, GPA, eutanasiu și supravegherea cibernetică a pentru toți. Vai! Această extremă stângă fără frontiere, antiprotecționistă și liberal-libertară nu va mușca niciodată mâna care o hrănește, sau nu prea tare, exact pentru a da iluzia că e oricum măcar puțin de partea poporului și nu doar a "minorităților". În realitate, Partidul Socialist este cel care definește ideologia profundă a oricărei stângi franceze (centristă, dar și ultra), pentru că acest partid, dotat de către Capital, deține mijloacele financiare. Or, trădarea intenționată a claselor populare pentru a se adecva "minorităților" este exact strategia preconizată explicit de fundația Terra Nova, laborator de idei al PS, care organizează astfel fără complexe "marea înlocuire" a democrației, care înseamnă că legea este expresia majorității, cu oligarhia, atunci când legea este expresia minorităților. Astfel, ea participă la adevăratul fascism, cel al transumanismului și al supravegherii cibernetice de masă, denunțat de colectivul *Pièces et main d'œuvre* (PMO) în diferite texte precum *Posturi și imposturi: acest Grand Guignol al Stângii. Antifascismul lor și antifascismul nostru*.¹⁴⁹

Ultima întrebare pe care o putem pune este: "Cui îi este profitabilă crima?" Știm asta, grupurile militante așa-zis antifasciste nu atacă niciodată în mod serios adevăratul fascism, cel de la Bruxelles, Washington sau Tel Aviv. Eforturile lor "de a lovi pe lângă" adevăratul fascism țin de strategia adevăraților lor stăpâni, la fel cum Al-Qaida și grupurile jihadiste nu atacă, lucru bizar, niciodată, Israelul. Problema de a ști cine se află în spatele "antifasciștilor" își găsește un răspuns clar în sloganurile manifestațiilor "antifasciste" din Germania: *Antifa means solidarity with Israel!; Deutschland abschaffen; Für Israel, gegen old Europe; Antiamerikanismus angreifen; Imagine*

¹⁴⁹«Le vrai «fascisme» de notre temps. Bas les pattes devant Snowden, Manning, Assange et les résistants au techno-totalitarisme», *Pièces et main d'œuvre*, 18/06/2013. <http://www.piecesetmaindoeuvre.com/spip.php?article421>

*there is no Deutschland; Deutschland verraten!; Nieder mit dem Regime im Iran*¹⁵⁰.

Să fim clari: extrema stângă germană sau "antigermană", așa cum o revendică mișcarea creată la începutul anilor 90 de către cei *anti-Deutsche*, este astăzi sub controlul Tel Avivului și Washingtonului, iar extrema stângă franceză este pe cale să aibă aceeași soartă, până la punctul în care expresia "antifrancez" ar trebui în mod logic să apară într-o zi în elementele sale de limbaj oficiale. Ne vom referi pentru dovezi în plus la susținerea indefectibilă a stângii noastre hexagonale față de operațiunile coloniale ale NATO, ale SUA și ale entității sioniste în Libia și Siria, prin jhadiști interpuși. Fără a uita sloganul "Nici uitare, nici iertare" de pe afișele și din manifestațiile în jurul lui Clément Méric, care repetă cu un mimetism aplicat sloganul asociațiilor pentru comemorarea Shoah.

Să recapitulăm. Metoda este cunoscută de către serviciile de informații. Faptele dovedesc premeditarea, iar cronologia lor este stranie. Crima este profitabilă pentru rețele de influență extrem de puternice. Și atunci, la final, care e scenariul? Clément Méric, un militant ultraliberal, este reperat, apoi manipulat timp de mai multe luni și folosit drept carne de tun pentru rețelele de influență ale Capitalului, care îi bagă în cap să provoace o încăierare în momentul când abia ieșise dintr-o leucemie. El atacă pe la spate, dar pierde și ajunge la spital în stare critică, așa cum era prevăzut. Adolescentul a fost victima unei operațiuni psihologice aranjate de rețelele atlantioniste infiltrate la cel mai înalt nivel al statului francez, cu Manuel Valls în frunte, secondat în mod strălucit de Alexis Corbière și "frații" săi, ce constă în a spori cu bună știință posibilitatea unei morți în rândul marionetelor lor "antifa", pentru a le da o vizibilitate mediatică și pentru a lansa o mișcare populară pe o bază emoțională. Spre și mai marea noastră oroare, trebuie să luăm în calcul și ipoteza ca ordinul să fi fost dat în unele rețele adormite din instituția spitalicească să se termine odată cu victima scufundată în comă, ca să fie treaba

¹⁵⁰ «Antifascist actions – Solidarity with Israel». <http://www.youtube.com/watch?v=UKEfJAcNG3Y>

făcută până la capăt. Scopul general al operațiunii ar consta în a alinia prin identificare compasională opinia publică franceză cu mișcarea antinațională și mondialistă a "antifasciștilor", așa încât ea să participe la acel *pinkwashing* inițiat de entitatea sionistă pentru a crea clivaje geopolitice fondate pe confuzia de gen (*gay friendly or not*). Nu e decât un scenariu, deci o ipoteză de confirmat, dar ea permite să se așeze în mod coerent faptele care altfel sunt lipsite de coerență. Pentru a încheia, să încercăm să fim buni și să inversăm sentința "Nici uitare, nici iertare". Deci să îl iertăm pe Clément Méric că a fost manipulat să se sinucidă, apoi să îl uităm și să îi lăsăm familia să îi poarte doliu.

CAPITOLUL IV

CARE: GRIJA FAȚĂ DE MEDIUL APROPIAT

TEORIA CARE IMPOTRIVA TEORIEI DE GEN¹⁵¹

În 2010, Martine Aubry introducea în *soft*-ul politic francez conceptul de *Care*, traducibil prin "a avea grijă". După trei luni de mediatizare, această abordare politică prin noțiunea de grijă dispărea total din peisajul audiovizual hexagonal până la punctul în care puțină lume își mai amintește azi de ea. Trebuie să constatăm că teoria *Care* nu a avut același destin ca teoria de gen. Totuși, cele două teorii provin din aceleași medii feministe anglo-saxone. Diferența de tratament mediatic și politic dintre teoria *Care* și teoria de gen vine poate din aceea că "a avea grijă" educă înspre o atitudine responsabilă față de sine și față de ceilalți și reprezintă deci un factor structurant, un factor de ordine și negentropie socială, deci un pericol pentru ideologia dominantă, care privilegiază întotdeauna factorii de destructurare, aceia care lucrează în cadrul teoriei de gen, care educă întru individualism și flu identitar și comportamental și reprezintă un factor de dezordine și de entropie socială, deci un avantaj pentru Putere.

Martine Aubry nu bănuia că vorbind despre a avea grijă va deranja atât de mult. Și, la început cel puțin, nu și-a dat seama că lua în răspăr toate angajamentele europeiste și antinaționale. Într-adevăr, prin definiție, politica *Care* orientează mintea către etica grijii, deci a protecției, a întreținerii și a principiului de precauție. Ea focalizează atenția asupra a ceea ce e proxim și local, pentru că nu putem avea grijă decât de ceea ce ne este la îndemână. Se situează deci la antipodii doxei mondialiste fondate pe delocalizare, îndepărtare, sans-fron-

¹⁵¹Les Antigones, 13/06/2013.

tierism, deconstrucție a achizițiilor sociale și asumarea de riscuri... pentru cei mai puțin avuți. Politica grijii restabilește astfel o ierarhie de prioritate vitală: dragostea pragmatică față de cel de aproape trece înaintea dragostei estetice față de cel de departe. Teoria *Care* dezvăluie astfel adevăratul feminism, feminismul responsabil, în vreme ce teoria de gen nu este decât o devianță liberală și libertară a acestuia.

Situația feminismului

Pe plan teoretic, feminismul propune un *corpus* de texte și de publicații non-unificat: câteva reflecții de bun simț se învecinează cu aberații fanteziste și derive ideologice sau comerciale totuși interesant de examinat pe plan literar, psihologic sau sociologic. Găsim deci în ea tot ce e mai bun, dar și tot ce e mai rău.

O listă non-exhaustivă ar merge de la Louise Michel la revistele *ELLE* și *Cosmopolitan*, trecând prin Simone de Beauvoir, Julia Kristeva, Sylviane Agacinski, Élisabeth Badinter, Françoise Héritier, Hélène Cixous (fondatoare în 1974 a Centrului de studii feminine și de gen la Paris 8), Monique Wittig, Judith Butler, Valerie Solanas, Donna Haraway, revista *Sorcières* din anii șaptezeci și diverse "sororități" mai mult sau mai puțin serioase precum *Gynarchy International*.

Această diversitate este totuși traversată de un mit fondator comun: dominația masculină. Fără această credință care postulează că bărbații ar exercita asupra femeilor o dominație nemeritată încă din noaptea timpurilor, feminismul nu are nici o rațiune de a fi și întreg dispozitivul său represiv se prăbușește. Mitul "dominației masculine" este azi impus de puterile publice prin intermediul unei legislații ce interzice contestarea lui, așa cum vedem în Franța cu raportul Înalțului Consiliu pentru Egalitate între femei și bărbați, înmănat lui Marisol Touraine în octombrie 2014 și intitulat "Pentru egalitatea femeilor-bărbați și împotriva stereotipurilor de sex, condiționarea finanțărilor publice"¹⁵². Feminismul este deci la putere dar își ia tot răgazul pen-

¹⁵²«Pour l'égalité femmes-hommes et contre les stéréotypes de sexe, conditionner les financements publics», Haut conseil à l'égalité entre les femmes et les hommes. Rapport relatif à la lutte contre les stéréotypes, 20/10/2014. http://www.haut-conseil-egalite.gouv.fr/IMG/pdf/rapport_hce-2014-1020-ster-013.pdf

tru a spune că nu face decât să îndure și să sufere de pe urma puterii. Semn de putere adevărată: dispune de mijloacele de a impune ideea că nu are nici un mijloc de a impune ceva, orice. Consecință a acestui joc *de-a dă-mi-o mie, ia-o tu*: puțini intelectuali riscă azi să deconstruiască feminismul, deoarece asta ar însemna să atace direct Puterea și dogmele ei, mai ales în cercetarea universitară. Să cităm totuși lucrarea prea puțin cunoscută în Franța a lui Warren Farrell, și anume *The Myth of Male Power*, istoricul medievist Alain Boureau în *Le Droit de cuissage – Histoire de la fabrication d'un mythe (xiiie-xxe siècle)* sau istoricul în publicitate Stuart Ewen, care arăta încă din anii șaptezeci în ce fel feminismul și jeunismul au fost lansate în anii douăzeci în SUA pentru a susține emergența societății de consum – cu prețul întregului evantai de suferințe directe și indirecte induse de consumism: adicții diverse, epidemia de violențe conjugale, de divorțuri, de depresii, de boli psihosomatice, etc. Alianța feminismului și capitalismului este disecată și de sociologia non-convențională: Jean Baudrillard, Michel Clouscard, Alain Soral, Éric Zemmour, *Tiqqun* și teoria Tinerei-fete, controversatul blogger Henry Makow; în literatură, Michel Houellebecq, Félix Niesche sau autorul acestor rânduri în *Photographies d'un hamburger*; precum și la psihanaliști care se exprimă un pic în afara mediului lor socioprofesional.

Un studiu istoric imparțial ar arăta că singurele inegalități reale între bărbați și femei au apărut odată cu Revoluția franceză și cu avântul capitalismului la sfârșitul secolului XVIII, în vreme ce sub Vechiul Regim – și mai general în societățile tradiționale rurale – feminismul era pur și simplu superfluu, rațiune pentru care această teorie nu și-a găsit nici un ecou decât începând cu secolul XIX, în orașe. Dar această abordare critică a progresismului ar fi calificată drept reacționară și puțin acceptabilă din punct de vedere academic. Progresismul Luminiilor, feminismul și corolarul LGBT definesc azi ideologia dominantă și sunt deci în poziția de hegemonie culturală, ceea ce le permite să strige cu agresivitate în media de mare audiență că sunt oprite, dominate și obligate să se ascundă.

Dictatura minorităților se scaldă într-o contradicție insolubilă, o disonanță cognitivă permanentă, deoarece imaginea sa de neputință este susținută și propagată de organele puterii intelectuale, mai cu seamă universitară, mediatică și politică. Slăbiciunea feminismului este astfel clamată în cor de-a lungul legilor votate în parlamente și având forță de constrângere asupra unor state întregi, care se află la ora actuală sub controlul acesta cu chip hibrid, în mod simultan coercitiv și compasional, agresiv și plângăcios. Unele țări nordice sunt în avantgarda feminismului radical și se remarcă prin inițiative suprarrealiste, precum interdicția pentru bărbați de a urina din picioare în toaletele publice sau copiii crescuți în ignoranță în ce privește identitatea lor sexuală, cobai ai unui experiment de flu identitar psihotic provocat. În afară de asta, dimensiunea de victimă a feminismului se pretează ușor la o recuperare de către propaganda de război – cu LGBT ca forță de sprijin – așa cum demonstrează inventarea *pinkwashing-ului*, demers argumentativ care constă în a legitima moral agresiunea militară contra cutărei sau cutărei țări sub pretextul că nu ar respecta "drepturile femeilor" sau ale "homosexualelor". Ne gândim mai cu seamă la invadarea Afganistanului de către armatele occidentale de după 11 Septembrie; armate prezentate ca eliberatoare vizavi de femei, dar care au ucis mai multe femei decât toți talibanii la un loc.

Feminismul poate să aibă deci un fond dublu și să servească drept cal troian unor interese diferite decât cele băgate în față. Legăturile dintre Gloria Steinem și serviciile de informații americane sau dintre Cheryl Benard și Rand Corporation, *think tank* al *lobby-ului* militar-industrial american, sunt dovedite, fără a mai vorbi de finanțarea occidentală a Femen și Pussy Riot în cadrul unui război cultural împotriva țărilor nealiniat. Cât despre sloganul despre emanciparea feminină, el a folosit mai cu seamă *lobbies-urilor* tutunului și farmaceuticelor pentru vânzarea de țigări și contraceptive invazive și patogene, precum pilula chimică și avortul de confort, care le convin tuturor bărbaților și care pun în pericol viața a milioane de femei. Un prim bilanț arată deci că, la fel ca întreg ansamblul dispozitivului retoric al "victimelor", feminismul poate fi și el pătat de sânge.

Natura feminină

Există și un feminism neucigaș, constructiv, îndreptat înspre viață, coerent cu dimensiunea maternă a naturii feminine. Fiecare are o intuiție, o impresie imediată, uneori confuză, despre ceea ce sunt identitățile feminină și masculină. Uneori sunt clișee reductive, transmise genetic și care definesc idiosincraziile respective. Dincolo de evidența vizuală a conformației diferite a corpului, biologia, științele cognitive și etologia au arătat că și creierele sunt, material vorbind, diferite, la fel și funcționarea lor, modul de tratare a informației, la fel ca și rata de hormoni și comportamentele diferențiate pe care le comandă aceștia ca reacție la aceeași stimuli. Cum identitatea culturală se desfășoară pornind de la imaginea reprezentată a corpului, există deci un fir conductor invariant al identității feminine, adică o esență feminină, un "geniu feminin", un mod de a fi specific feminin. Se pare că această natură feminină se exprimă prin ceea ce am putea numi "simț al proximității", ceea ce numește Julia Kristeva "acel ceva intim".

Un concept feminin: *Care*

Această natură feminină induce un raport specific față de etică, un raport mai grijuliu față de relațiile de proximitate decât etica masculină, mai degrabă axată pe principii generale. În 1982, în cartea *In a different voice*, psiholoaga americană Carol Gilligan a propus conceptul de *Care* pentru a califica această etică feminină. Termenul *Care* vine de la verbul englez *to care* sau de la locuțiunea *to take care*, "a avea grijă". Conform Wikipedia : "În acest fel, ea [Gilligan] a conceput noțiunea de *Care*: ca o preocupare etică situată, înrădăcinată în complexitatea contextului și fondată pe deliberare, grijă și conservarea relației cu celălalt."

Conceptul a avut succes, dar a trebuie să aștepte anul 2008 ca să iasă o traducere franceză a cărții lui Gilligan, sub titlul *Une voix différente* (Flammarion). Martine Aubry populariza această noțiune în 2010 prin intermediul tribunelor mediatice și interviurilor, fiind rapid secondată de cercetători în etică și sociologie, dar și atacată și luată peste picior de jurnaliști, precum și de membrii propriei sale fa-

milii politice, care i-au calificat vorbele drept litanie de intenții ascunse sau chiar de "prostii". Teoria *Care* de fapt nici nu prea este o teorie, sau este o teorie a acțiunii, una pragmatică, iar aparatul său conceptual poate părea redus în comparație cu unele construcții culturale speculative. Sandra Laugier, specialistă în filosofie morală la Paris explică. Pentru ea, "*Care* este o politică a ordinarului" care trimite la o realitate ordinară: faptul că oamenii se ocupă de ceilalți, își fac griji și veghează astfel la funcționarea curentă a lumii. Ea formulează astfel intruziunea teoriei *Care* în lumea politică: "Etica, în calitate de politică a ordinarului". În această perspectivă sociologul face legătura dintre *Care* și ecologia politică, în sensul în care ecologia necesită o practică de a avea grijă de oameni ca și de pământ."

Proximologie și localism

Revista *Réciproques*, condusă de Serge Guérin, explorează câmpul cercetărilor proximologiei. Luându-și uneori seva din proxemica inventată de etnologul Edward T. Hall, proximologia este totuși mai focalizată pe chestiuni de muncă socială și de ajutor către persoană, mai ales în legătura intergenerațională și vârsta a treia. Teorie particularistă și mereu contextualizată a acțiunii de proximitate, proximologia analizează trei poli : 1) mediul imediat și concret ; 2) actorii situației, persoane dependente și auxiliarele lor de viață, menajere, etc. dar și persoane valide în spațiul lor casnic; 3) legăturile de solidaritate familială, amicală sau de vecinătate, precum și deficitul lor.

Din punct de vedere filosofic, aici se dă prioritate acelei *physis* și imanenței, golită cumva de acea meta-*physis* a transcendenței și a marilor narațiuni. Se acordă atenție mai curând lucrurilor "mici" decât celor "mari", celor "apropiate" mai curând decât celor "îndepărtate". Diferite curente ale ecologiei politice revendică această "apropiere generală", precum localismul, relocalizarea, locavorii (persoane care nu consumă decât produse locale, produse la o distanță mică de domiciliul lor – sociologie, *n.t.*), permacultura, tranziția, AMAP, toate fiind îndreptate spre reconstituirea suveranității alimentare, energetice, economice și politice, redesfășurând între producători și

consumatori scale mai restrânse și circuite scurte, chiar directe și autogestionate. În peisajul asociativ, vom aminti de "Maison commune", fondată de Laurent Ozon, sau "Relocalisons!" care editează un ziar intitulat *Proximités*. Aici, schema acțiunii politice concrete constă în a radia împrejur în cercuri concentrice urmând maxima de bun simț: "Caritatea ordonată începe cu sine însuși."

A gândi global, a acționa local

"Primul mediu ambient al oamenilor este corpul matern." Această afirmație este extrasă din *Solutions locales pour un désordre global*, film documentar al lui Coline Serreau rulat pe ecrane în 2010. Primul loc al oamenilor, prima lor localizare, prima lor înrădăcinare, este corpul matern. De unde tendința naturală de a putea concepe totul după imaginea amintirii acestei prime înrădăcinări, ceea ce a dat expresia "patria mamă" sau "limbă maternă". Freud și Lacan confirmă, dar adaugă tușa necesară a tatălui care îl obligă pe copil la de-fuziune, la separarea relativă de acest corp matern și de acest prim loc, fără de care socializarea în lume este imposibilă. Specia umană nu poate supraviețui fără un teritoriu de referință, dar ea este și programată genetic să se deplaseze în spațiu (spre deosebire de plante), ceea ce obligă la un efort dialectic necesar pentru a articula teritoriul de referință, adeseori teritoriul natal, mergând în urmă până la uter, și exterioritatea sa din lume.

Bipolaritatea complementară dintre Mamă și Tată, dintre interior și exterior, evocă opoziția la fel de complementară dintre local și global. Nu putem neglija nici unul dintre cele două aspecte, mai cu seamă în epoca noastră. Astăzi dezordinea devine globală și influențează ordinea locală în care trăim. Înțelegerea acestui mecanism cere să ne ridicăm gândirea la această scară. Există deci două motive bune de a "gândi global" : 1) grila de lectură globală conține mai multe informații și este mai "inteligentă" în sensul în care permite înțelegerea mai multor lucruri ; 2) ideologia mondialistă, prin natura ei, gândește global, ceea ce nu se poate neutraliza decât prin inversarea acestor propoziții, ceea ce presupune înțelegerea lor în

acești termeni, deci formarea propriei persoane conform viziunii despre lucruri a acestei ideologii.

Dacă trebuie să gândim global, trebuie apoi să acționăm local. Soluțiile, adică aplicațiile pentru a ieși din dezordinea globală, nu pot fi decât locale, deoarece noi trăim întotdeauna într-un "loc", situat în spațiu și timp. Politica grijii comandă o acțiune contextuală, deoarece nu putem avea grijă decât de ceea ce este la îndemâna noastră. Trebuie deci să devenim mondialiști într-o anumită măsură, pentru a recupera de la acest nivel informațiile care ne pot fi de folos, apoi să folosim mondialismul ca instrument de relocalizare antimondialistă. Să însoțim globalizarea cu gândul, până la un anumit punct, apoi să o răsturnăm în ultimul moment, readucând rezultatele sale intelectuale la scală locală. Să punem globalul în slujba localului. Să fim în stare să digerăm o cunoaștere dobândită dincolo de frontierele noastre pentru a ne consolida propriile frontiere. Să rămânem deschiși în gândire, dar să acționăm și să rămânem concentrați asupra proximității și conservării apărării noastre imunitare, ceea ce presupune reabilitarea pozitivă a noțiunii de "închidere". Pentru a face un joc egal cu mondialismul, dar subminându-i proiectul, trebuie deci să gândim ca el, să gândim global, dar să acționăm local. A înțelege miza în proprii ei termeni, pentru a spune mai ușor "nu".

Într-o perspectivă de acțiune politică concretă, orizontul comun în care să convergem, punctul focal al joncțiunii forțelor de viață trebuie să fie viața țării în care trăim, exact pentru că acolo trăim. Țara noastră e un obiect – un obiect mare – unul și indivizibil, de care trebuie să avem grijă, cu dragoste și atenție, așa cum ne ocupăm de o grădină sau de o casă, pentru că acolo trăim și pentru că este în interesul nostru să trăim bine în ea. *Acquis*-ul teoretic din ceea ce are feminismul mai bun poate fi convocat pentru a gândi acest demers.

CAPITOLUL V

ALB TICĂLOS!
CRONICA UNEI URI CARE NU EXISTĂ,
DE GÉRALD PICHON¹⁵³

Cu titlul său percutant, lucrarea lui Gérald Pichon (Éditions IDées, 2013) are meritul de a înfrunța în mod direct o chestiune dificilă, fără a intra în zona "politically correct" sau a limbii de lemn. Al doilea merit al său, probabil superior celui dintâi, este de a nu deriva totuși în radicalism steril. Într-adevăr, așa cum află toți oamenii care încearcă să răspândească idei, pentru a reuși promovezi o cauză nu e de ajuns să ai dreptate, mai trebuie să știi să te faci înțeleș de mai multe persoane și să propui soluții realiste. Singurele discursuri care reușesc să facă lucrurile să se miște sunt cele care reunesc mai întâi un "consens", cât mai mare posibil, așa încât să se extragă din orice tendință grupusculară sau extremistă. Pe un subiect care generează tot atâtea clivaje și polarități precum cel al rasismului în general, și al anti-albilor în special, pariul pare pierdut din start.

Gérald Pichon reușește totuși să mențină "o justă linie de mijloc" de la un capăt la celălalt al argumentației, care devine ușor de înțeleș de către orice individ de bună credință. Cele două riscuri ar fi o "apă caldută" sau "o apă fiartă" pentru forumul Internet, ambele lipsite de importanță, or autorul se deplasează pe o linie de margine care îi permite să ia direct taurul de coarne fără ca vreodată să cadă în ultragii verbale, care ar sfârși într-un strigăt de mânie legitim, dar nearticulat. Exercițiu periculos, dar reușit.

¹⁵³ Scriptoblog, 11/06/2014

Cum face autorul pentru a ajunge la acest rezultat? În argumentația sa există două faze distincte.

1. Prima fază este expunerea faptelor. Faptele și doar ele, toate faptele. Aplicarea metodei științifice clasice, pe care o regăsim în orice anchetă, investigație, jurnalistică sau polițienească, și care obligă la asumarea unui principiu de realitate pe toate subiectele. Esența lucrării este un expozeu obiectiv, neutru, fără patimă, precis, care adună probe empirice și statistice privind rasismul anti-albi din periferii, cartiere, orașe HLM, dar și din sferele puterii, media, politiciii, universitare, etc. Așa cum spune Gérald Pichon într-un interviu pentru *Nouvelles de France*: "Obiectivul meu este ca după lectura acestei, lucrări nimeni să nu mai poată spune că ura anti-albi nu există sau că e vorba doar de un fenomen marginal."¹⁵⁴

Autorul nu se limitează totuși la o simplă denunțare de prim grad a problemei, ci evocă și cauzele ei. În evantaiul de abordări identitare, cea a lui Gérald Pichon este una din cele mai subtile, deoarece nu sacrifică chestiunea socio-economică pe altarul identității etnico-culturale. Într-adevăr, rasismul anti-albi lovește Franța pornind de jos, dar analiza arată că este destul de susținut și organizat de Franța de la nivel înalt, cel din urmă având grijă să nu fie totuși lovit. "Fractura etică" se dublează deci cu o "luptă de clase". Mergând în urmă pe lanțul causal până la originea ei, Gérald Pichon pune în evidență faptul că acest rasism anti-albi, dacă este susținut zilnic de delicvenți negri și arabi, își are sursa într-o politică migraționistă dusă de la cel mai înalt nivel al puterii de o oligarhie, aceasta fiind mai degrabă cu piele albă. Imigrația are ca funcție să producă un sub-proletariat, armată de rezervă a Capitalului, așa cum subliniază Alain Soral sau Alain de Benoist¹⁵⁵. Imigrații nu au venit singuri în Franța, ci pentru că un program de imigrare de masă a fost aplicat de guvernele succesive

¹⁵⁴ «Gérald Pichon, auteur de *Sale Blanc!* : «Je redoute la récupération de la haine anti-blanche par le Système», Nouvelles de France, 04/11/2013. <http://www.ndf.fr/les-grands-entretiens/04-11-2013/gerald-pichon-auteur-sale-blanc-redoute-recuperation-haine-anti-blanche-systeme>

¹⁵⁵ Alain de Benoist, «L'immigration, armée de réserve du capital», *Égalité & Réconciliation*. <http://www.egaliteetreconciliation.fr/L-immigration-armee-de-reserve-du-capital-16220.html>

începând cu anii șaptezeci; ei nu au rămas decât pentru că o ideologie pro-imigrare a fost răspândită începând cu anii optzeci în media de către jurnaliști, grupuri de influență, *lobbies* și asociații precum *SOS Racisme* subvenționate generos de către stat pentru ca pastila să fie mai ușor de înghițit.

Gérald Pichon nu caută, evident, să disculpe delicvenți, dar e preocupat și să reconstituie geneza istorică a situației criminogene, ceea ce presupune să numească toți actorii și să arate spre complicitatea fiecăruia dintre ei. Este în plină desfășurare un program general de lichidare fizică a poporului francez, și a tuturor popoarelor europene, și chiar a omenirii întregi, un veritabil genocid în care imigrații din țările de origine, Africa de Nord sau subsahariană, sunt folosiți ca instrumente de dizolvare a țărilor de destinație de către oligarhii care au preluat controlul asupra sistemului global.

Așa cum amintește autorul, această înlocuire de populație are urmări demografice, dar și psihologice, mai ales prin intermediul culpabilizării francezilor neaoși vizavi de un trecut colonial veșnic supus expierii, "datorie de memorie", al cărei scop adevărat este de a incalca unui popor ura de sine, așa încât să se fabrice consimțământul său față de propria dispariție. Discriminarea pozitivă – doar pentru albi! – este un pilon al dispozitivului (cf. capitolul 6). Așa cum a constatat Malika Sorel, socioloagă specializată în chestiuni de imigrație, "guvernul a basculat înspre opțiunea externă".¹⁵⁶ Consecințele acestei discriminări etnice anti-albi se pot dovedi a fi dramatice, mai ales în termeni de securitate urbană. Dacă sunteți de tip european, necazul va fi dublu: veți fi lovit și apoi acuzat de rasism dacă vă apărați. Mai rău, deoarece dincolo chiar de un laxism selectiv conform culorii pielii, putem observa o întărire intenționată a tensiunilor rasiale organizate chiar de către Putere. După mandatele lui Nicolas Sarkozy la Interne și la Elysée, Franța face să intre pe teritoriul său în medie 200 000 de imigrați pe an, fără a-i mai lua în calcul pe clandestini.

¹⁵⁶ «Malika Sorel : Le pouvoir bascule dans la préférence étrangère», *Le Figaro*, 06/02/2014. <http://www.lefigaro.fr/vox/societe/2014/02/06/31003-20140206ARTFIG00344-malika-sorel-le-pouvoir-basculer-dans-la-preference-etrangere.php>

Într-o epocă de criză economică, în care nu mai e de lucru și toată lumea știe asta, cum să interpretăm acest gen de decizie?

În acest stadiu, nu mai e vorba de incompetență, ci de eroare voluntară, comisă în speranța de a complica și mai mult situația și de a agrava tensiunile în cadrul unei metode de guvernare prin haos. Dreapta liberală, de la UMP la MEDEF, nu este totuși singura vinovată și ea știe că poate conta pe un sprijin indefectibil al stângii libertare, de la PS la syndicate, pentru a cânta la unison laude imigrației și satului global fără frontiere, care se înrudește în fapt din ce în ce mai mult cu un carnagiu global fără frontiere. Reforma penală a lui Christiane Taubira, care vizează nici mai mult nici mai puțin decât să deschidă închisorile, nu are altă finalitate¹⁵⁷...

2) Cea de-a doua fază din argumentația lui Gérald Pichon propune soluții pentru a termina, în practică, și nu doar în teorie, cu rasismul anti-albi. Cum să se treacă de la vorbe și bla-bla la inițiative concrete? Atunci când este susținut un program politic, prima întrebare care trebuie pusă este cea a fezabilității sale. De cele mai multe ori, ceea ce nu e fezabil pe termen scurt este totuși realizabil pe termen lung. O acțiune planificată pe termen lung, în mai multe etape, în mod rațional, se cheamă "strategie". Exact această inteligență strategică asupra chestiunii identitare îl deosebește pe Gérald Pichon de numeroși militanți prea grăbiți, identitari spontanești care vor "totul, totul imediat" și nu reușesc nici să "gândească" o lentoare relativă în aplicarea programului politic care le hrănește angajamentul. Ultimele pagini ale cărții deschid perspective de acțiune tactică și strategică și ar trebui să le putem cita integral. Pentru început, Gérald Pichon are în vedere constituirea unui comunitarism identitar alb, așa încât să

¹⁵⁷«Entretien avec Alain de Benoist. Immigration : le MEDEF parle la même langue que l'extrême gauche», Boulevard Voltaire, 23/10/2013. <http://www.bvoltaire.fr/alaindebnoist/immigration-medef-parle-meme-langue-lextreme-gauche,38810>

«L'union sacrée Gauche-Medef», Atlantico, 18/04/2011. <http://www.atlantico.fr/decryptage/medef-gauche-immigration-travail-laurence-parisot-npa-claude-gueant-regroupement-familial-80375.html>

«Immigration, une chance pour l'Europe capitaliste...», Parti communiste français, 01/12/2013.

<http://lepcf.fr/Immigration-une-chance-pour-l>

se protejeze mai eficient de agresiuni cu caracter etnic. Adeverată lovitură drept în figură dată Sistemului ("o poacă", vor spune unii), care tolerează și chiar susține toate comunitarismele închise, fie că e vorba de asiatici, negri, arabi, evrei, musulmani, homosexuali, dar în nici un caz pe cel al albilor creștini heterosexuali, aceștia fiind obligați să se deschidă și să se amestece, altminteri sunt considerați rasiști, fasciști, homofobi, antisemiți, etc.

Apoi autorul evocă chestiunea remigrației, însă doar în termenii în care este acceptabilă și pertinentă, după modelul lui Laurent Ozon, adică cum să fie realizată în etape, planificat, rațional, în cooperare cu țările de origine. Dacă e imposibil ca în Franța să o impui unor indivizi născuți pe teritoriul său din rațiuni ce țin de dreptul teritoriului, atunci ea trebuie să fie abordată în schimb pentru cei naturalizați și binaționali, care adoptă comportamente delicvente și criminale, după o derivă de naționalitate. În toate cazurile, ea nu are nici cea mai mică șansă să fie aplicată, dacă nu e susținută la cel mai înalt nivel de stat și în cadrul unor parteneriate interstatale. Gérald Pichon nu se ascunde și recunoaște că "șansele de succes ale unui astfel de plan sunt aproape de zero." Orice ar fi, partizanii remigrației vor trebui să treacă în mod necesar printr-o etapă comună cu partizanii asimilării, etapă ce va consta în stabilizarea societății și pacificarea relațiilor dintre identități. Un război etnic ar însemna sfârșitul asimilării, ceea ce e de la sine înțeles, dar și sfârșitul remigrației, deoarece teritoriul național, departe de a fi obiectul unei romantice *Reconquista*, ar fi dislocat în ghetto-uri etnico-culturale ermetice.

O serie de concluzii în cascadă se impune logic din lecturarea acestei cărți a lui Gérald Pichon. Mai multe chestiuni nu rezultă decât în una: rasismul anti-albi, imigrația și identitatea nu sunt separabile. De fapt, o politică identitară și planificată pe termen lung e de neconceput în această țară fără a recupera în prealabil controlul asupra fluxurilor migratorii la frontierele naționale. Ceea ce e posibil doar dacă un guvern favorabil acestor idei, deci un guvern de sensibilitate naționalistă, ajunge la vârful puterii pentru a le pune în aplicare. Iar

În cadrul legalist, în care militantismul trebuie să se așeze pentru a fi legitim și eficient, asta nu se va întâmpla decât cu condiția de a milita și de a vota pentru partidele politice suveraniste, care joacă jocul electoral și al căror program conține apărarea integrității frontierelor și aplicarea unei politici migratorii stricte. A pretinde că e inutil să se voteze, așa cum auzim uneori, și a reclama simultan controlul fluxurilor migratorii e ceva de domeniul incantațiilor și al gândirii magice, așa cum ar fi de ajuns să vrei pentru ca un lucru să se întâmple. Oricare ar fi nuanța sa, o politică identitară în Franța nu va fi deci posibilă decât prin recucerirea suveranității naționale, și deci în afara Uniunii Europene, a euro, a pieței transatlantice și a tuturor instanțelor de alienare politică supranaționale, europeiste și mondialiste.

Extrase:

"Răspunsurile care trebuie aduse se vor putea da în două etape, evitând căderea în diferite capcane. Prima capcană ar consta în a juca pe cartea ideologiei *white power*, albi contra negri, care se confruntă pe un fond de subcultură americană. (...) Trebuie să avem clar în minte că miile de victime ale rasismului anti-albi nu sunt decât pierderi colaterale pentru a impune transformarea Europei într-un Turn Babelul. Și cu excepția celor care fac parte din hiperclasa mondială dragă lui Jacques Attali, toate categoriile sociale și toate teritoriile vor fi pe termen scurt atinse de violențele bandelor etnice sau de discriminarea pozitivă. (...) Trebuie deci să ne batem aici și acum împotriva acestui sistem purtător de moarte și să ne apărăm fizic de brațul său armat, bandele etnice. Pentru asta trebuie să cunoaștem câteva reguli ale acestui război, în care totul e inversat: violența, departe de a slăbi această castă oligarhică care ne guvernează, o consolidează; câmpurile de luptă sunt morala și miturile; dușmanii sunt toate drepturile, iar ei vă vor împiedica în numele libertății să spuneți adevărul! E urgent deci să luptăm corp la corp împotriva corectitudinii morale angajându-ne în bătălia politică și în cea a informației (...) Când va fi efectuată această muncă, va trebui să împiedicăm balkanizarea Franței (războiul rasial este mijlocul prin care oligarhia își păstrează

ză puterea) găsind pe termen scurt soluții de compromis cu celelalte comunități. Pe termen mai lung, societățile multirasiale/multirasiste sunt menite să explodeze, iar soluția va trece în mod obligatoriu prin decolonizarea Europei datorită unui plan de remigrație în condiții de demnitate a mării majorități din populațiile extra-europene. Acest plan nu va putea fi efectuat fără un dialog permanent și pașnic cu popoarele”.

CAPITOLUL VI

BAZA AUTONOMĂ DURABILĂ: DE LA ZONA AUTONOMĂ TEMPORARĂ LA KOLHOZ¹⁵⁸

Un articol publicat pe site-ul Greffier Noir la 14 mai 2015 încearcă să stabilească plin glisări semantice relații de cauză-efect între mai multe lucruri: 1) rețelele anticomuniste paramilitare ale NATO, zise Gladio și *stay-behind* în vremea Războiului Rece (ale căror rămășițe din nefericire bine conservate acționează în Ucraina de la sfârșitul lui 2013) ; 2) atentatele teroriste din ianuarie 2015 de la Paris și din suburbii; 3) un fost responsabil al securității din Frontul Național; 4) conceptul de Bază Autonomă Durabilă (BAD) folosit în survivalism. Două cărți – *Survivre à l'effondrement économique* și *G5G* – sunt citate și, prin amalgam și insinuare, sunt făcute vinovate, practic, de atentatul de la Hyper Casher. Procedul ne face în mod irezistibil să ne gândim la afacerea Tarnac, în care o lucrare intitulată *L'Insurrection qui vient* s-a aflat de asemenea în miezul instrucției unei tentative de a criminaliza gândirea și scrisul sub pretextul antiterorismului. Pare deci judicios să aducem aici câteva precizări.

1. Rețelele Gladio și *stay-behind* din NATO sunt încă de la fondarea lor în slujba atlantismului și capitalismului și își extrag inspirația din fascism și nazism, ceea ce numim de altfel extremă dreaptă sau ultradreaptă.
2. Atentatele din ianuarie 2015 au fost comise în numele islamismului, dar au fost în mod manifest încadrate de rețelele atlantiste la putere în Franța de la revenirea sa din 2009 în comandaamentul integrat al NATO, rețele ale căror legături operaționale cu Libia și Siria sunt recunoscute oficial din 2011.

¹⁵⁸ Scriptoblog, 21/05/2015

3. Ținând cont de re poziționarea sa geopolitică mai îndreptată spre Moscova decât spre Washington, Frontul Național nu mai poate fi considerat responsabil de acțiunile acestor rețele atlantiste, nici *a fortiori* jihado-atlantiste.
4. Conceptul de Bază Autonomă Durabilă își are sursele în ultras-tânga anarhistă – Zona autonomă temporară (TAZ) Hakim Bey, al cărei caracter "temporar", deci precar, a fost inversat și a devenit "durabil" –, și în extrema stângă colectivistă, adică în forma de viață și de producție a colhozului sovietic, analog al kibbutz-ului israelian sau al falansteriei socialiste. Noțiunea de BAD vizează prezervarea unei forme de viață mai degrabă rurală, comunitară, autogestionată, care relocalizează producția și este deci mai bine adaptată nevoilor noastre antropologice fundamentale de stabilitate și înrădăcinare. Traducerea sa geopolitică este eurasianismul; survivalismul poate în mod natural să propună aplicațiile sale, la fel ca și permacultura.

Despre importanța politică propriu-zisă a biletului lui Alexis de Bruycker, Kropotkin spune: cum mediile de stânga, de extremă stângă, de ultrastânga sunt astăzi aproape cu totul cucerite de atlantism și de modul de viață terțiarizat, chiar până la ecologiști – de unde emergența sociologică a acelor "bobos" – vedem cum aceste medii se întâlnesc progresiv cu facțiuni de dreapta, extremă dreaptă sau de ultradreapta aflate sub tutela NATO în noua sinteză care este liberalismul-libertar. În această vreme, de asemenea, o altă "coagulare" este în curs în câmpul eurasianist, de la ultrastânga până la ultradreapta. Această rescriere a liniei de front, această recompunere a eșichierului politic – această schimbare de paradigmă care definește noi prieteni, dușmani și aliați – bruiază piste și demonetizează categoriile obișnuite, rațiuni pentru care media și mentalitățile au dificultăți în a o înregistra. Reperele s-au schimbat în realitate, dar nu încă și în creiere, ceea ce induce o anumită confuzie a percepțiilor și ideilor (pe care, evident, consumul de anumite molecule nu le aranjează).

Sperăm că aceste câteva clarificări vor permite să se introducă ceva rațiune într-o blogosferă care chiar are nevoie de ea.

CAPITOLUL VII

FINNEGANS WAKE ȘI MECANICA CUANTICĂ¹⁵⁹

Paradigma culturală dominantă în Occident a fost vreme îndelungată obiectivistă. În știință ca și în estetică, doar obiectul era valorizat, subiectivitatea fiind trimisă în plan îndepărtat, rolul ei în construcția obiectului fiind în general subestimat, chiar ocultat de-a binelea. De la sfârșitul secolului XVIII se observă o revalorizare a subiectivității în toate câmpurile culturale, fie că e vorba de epistemologie cu *Critica rațiunii pure* a lui Kant sau de estetică odată cu Romantismul. Această descoperire a rolului activ al subiectivității în toate procesele de construire de sens al fenomenelor s-a accentuat și mai mult în secolul XX odată cu mecanica cuantică. Scrisă în anii douăzeci și treizeci, deci cumva contemporană cu primele încercări de formalizare a teoriei cuantice, ultima carte a lui James Joyce, *Finnegans Wake*, ni se pare a fi analogă în estetică cu ceea ce se întâmpla în științele exacte în același moment. *Zeitgeist-ul* unei epoci este același pentru toți cercetătorii, oricare ar fi câmpul lor de creație. Acest eseu este o încercare de a scoate la iveală structurile comune teoriei cuantice și operei lui Joyce, pe care le-am putea rezuma în formula următoare: interactivitatea constructivistă și sistemismul în creștere dintre subiect și obiect.

Interacțiunea subiect-obiect în fizica cuantică

Nu vom face aici decât să rezumăm principalele idei ale teoriei cuantice.¹⁶⁰ Una din revoluțiile epistemologice majore pe care ea le-a

¹⁵⁹Articol inedit.

¹⁶⁰Sven Ortolí și Jean-Pierre Pharabod, *Le Cantique des quantiques*, La Découverte, 1998

provocat rezidă în bulversarea statutului subiectului care observă. La nivelul microfizic de care se ocupă această reorie, observația sau măsurarea perturbă întotdeauna obiectul observat. Sun aspect structural e imposibil să se observe particulele elementare subatomice în mod neutru, obiectiv, fără a influența direct asupra lor și deci asupra rezultatului observației. Unul dintre părinții fondatori ai teoriei cuantice, Werner Heisenberg, spune astfel : "Dar, în general, în fizica atomică, orice observație este însoțită de o perturbare finită și în parte incontrollabilă așa cum ne-am aștepta în această fizică la scară foarte mică."¹⁶¹ Observația este deci întotdeauna participativă, subiectul observator este scufundat într-un proces de construcție a obiectului observat. Rezultatul observației nu depinde de proprietăți obiective ale obiectului, ci de măsurare, adică de interacțiunea subiectului observator și a obiectului observat. O altă măsurare ar da un alt rezultat deoarece, în afara observației, obiectul microfizic nu există decât într-o stare potențială: el are o probabilitate de prezență, descrisă printr-o funcție ondulatorie. Prin urmare, măsurarea, subiectul observator este cel care actualizează proprietățile obiectului. Microfizica trece astfel de la un determinism mecanist, centrat pe proprietățile intrinseci ale obiectelor atomice, la un probabilism statistic ce integrează subiectivitatea în definirea sensului observațiilor.

Subiectivitatea este astfel implicată structural în configurarea fenomenelor fizice pe care le observă, ea "intră în orchestră" și participă la muzică! Idealul de pură obiectivitate și neutralitate dispare. Subiectul observator participă substanțial la construirea obiectului observat. În această privință, Niels Bohr, un alt părinte fondator al acestei teorii, se exprimă astfel: "Imposibilitatea de a face distincția obișnuită între fenomenele fizice și observarea lor ne pune în situația absolut analogă celei bine cunoscute în psihologie, în care ne lovim constant de *difficultatea de a distinge între subiect și obiect*."¹⁶² Această dificultate este semnul ieșirii din paradigma obiectivistă. Sensul fenomenelor observate trebuie analizat în termeni de interacțiune subiect-obiect, și nu în termeni de obiectivitate dată. La drept vor-

¹⁶¹ Werner Heisenberg, *Les Principes physiques de la théorie des quanta*, Jacques Gabay Éditions, 1990, p. 52.

¹⁶² Niels Bohr, *La Théorie atomique et la description des phénomènes*, Jacques Gabay Éditions, 1993, p. 13

bind, nu există nimic dat, nu există decât construcție interactivă între un potențial obiectiv și o subiectivitate actualizantă. Sau cum spune fizicianul Bernard d'Espagnat : "Obiectul însuși al științei fizice propriu-zise pare să fie un construct al intersubiectivității umane sau – în alți termeni – al unui fel de conștiință colectivă."¹⁶³ În mod analogic, elementul cel mai izbitor din *Finnegans Wake* este fără nici o îndoială maniera sa de a negocia chestiunea interacțiunii autor/cititor în construcția hermeneutică a sensului operei.

Interacțiunea autor-cititor: cine dintre cei doi începe cartea?

Chestiunea începutului cărții – *incipit* – este de asemenea sensului operei. Luăm cuvântul "sens" în ambele sensuri ale termenului: direcție și semnificație. Pagina albă este în mod virtual capabilă să primească toate începuturile. De îndată ce autorul înscrie un cuvânt, el operează o alegere, o discriminare într-o multitudine de potențialități. În fața unei pagini albe, totul este posibil, toate începuturile sunt posibile. Primele cuvinte sau titlul reduc acest spațiu de posibilități la una dintre ele. În multitudinea de începuturi posibile, unul singur este ales, actualizat. Autorul actualizează, realizează una dintre nenumăratele virtualități posibile. Reducând evantaiul de posibilități la una singură dintre ele, el orientează astfel scrierea sa într-un sens mai mult decât în altul. Chestiunea începutului este deci și chestiunea sensului – semnificației – operei. Chestiune fundamentală, deoarece sensul operei este și identitatea sa, ceea ce face ca ea să fie ce este, și nu o altă operă cu un alt sens și cu un alt început.

În secolul XX analiza literară și-a pus multe întrebări despre noțiunea de autor. Cine este cu adevărat autorul operei? Cine determină sensul ultim al operei? Autorul oficial sau cititorii săi? Chestiunea interacțiunii autor/cititor în construirea sensului operei traversează întreaga critică literară modernă. Câmpul de studiu care se învâрте în jurul acestei chestiuni se cheamă semiotică literată. A pune întrebarea "cine este autorul textului?" înseamnă a întreba "cine începe textul?". În mod tradițional, se consideră că autorul începe textul.

¹⁶³ Bernard d'Espagnat, *Conscience et réalité en physique*, La Jaune et la Rouge, 1979

În *Finnegans Wake*, Joyce pune întrebarea: "Nu am putea să îl însărcinăm pe cititor să înceapă textul? Putem face în așa fel încât cititorul să fie cel care determină sensul textului și îi fixează propriul *incipit*?" La drept vorbind, asta se întâmplă deja și cu literatura tradițională. Pornind de la materia primă a textului, cititorii rețin cea ce vor și interpretează textul așa cum înțeleg ei. Această interpretare a textului de către cititor poate fi în contradicție cu intenția autorului. Cititorul este întotdeauna liber să interpreteze textul așa cum crede. Joyce radicalizează această tendință și înscrie în inima scrierii sale și a limbajului său acest principiu de interpretare. El rupe astfel cu literatura clasică. Mai exact, el face în mod explicit ceea ce se împlinea în mod implicit cu oricare text literar, clasic sau modern. Intenția autorului clasic este de a trimite un mesaj sau mai multe mesaje în aceeași operă. Intenția lui Joyce este de a responsabiliza cititorul/cititorii în construirea mesajului. În mod ironic, personajul central din *Finnegans Wake* se numește Humphrey Chimpden Earwicker, ale cărui inițiale dau H.C.E.: *Here comes everybody*. (Aici ajunge fiecare.) Fiecărui cititor îi revine deci să își facă propriul drum prin carte și să determine sensul final al operei, dar și începutul ei. Cititorul este astfel inclus cu forța în carte. Cum face Joyce să responsabilizeze cititorul în alegerea începutului, deci a determinării sensului prim, și să îl includă astfel cu forța în carte?

Ceea ce caracterizează această lucrare ar fi un principiu de *non-localizare obiectivă a începutului*. Ține deci de subiectivitatea cititorului să îi fixeze începutul. Altfel spus, această carte nu are un început intrinsec, obiectiv, alegerea subiectivă a cititorului este cea care îl va defini. Orientarea lecturii nu este deci impusă obiectiv cititorului de către autor. Felul în care autorul își poate începe opera este o orientare pe care o dă ulterior. Această orientare poate fi modificată pe parcurs, în acel moment autorul va fi constrâns să articuleze un al doilea început la cel dintâi. Ne putem imagina o operă palinodică, compusă integral din fragmente contradictorii, cu sensuri contradictorii (palinodia fiind o figură de stil care constă în a susține un punct de vedere și apoi punctul de vedere contrar). Totuși, într-o astfel de operă, fiecare fragment are propriul început și propriul sfârșit, deci propriul sens fixat de autor. Avem în acest caz o multilocalizare a începutului. Există deci trei opțiuni:

1. romanul clasic: început obiectiv localizat;
2. opera fragmentată: multitudine de începuturi obiective localizate;
3. *Finnegans Wake*: non-localizare obiectivă a începutului ;

Pentru a ajunge la acest rezultat, Joyce folosește două procedee: structura uroborică (sau structura în buclă) și cuvintele-valiză.

Structura uroborică

Termenul de structură uroborică este folosit de Michel Maffesoli pentru a califica toate structurile semiotice circulare: opere de artă, structuri sociale, etc. Maffesoli preia această noțiune de la figura mitologică a lui Uroboros, șarpele cosmic care își înghite coada, formând astfel o buclă închisă, metaforă a existenței și a universului în care începutul și sfârșitul, centrul și periferia nu pot fi separate. Trecutul și viitorul sunt amestecate într-o supă de virtualități care nu se actualizează decât în imanența unui prezent etern. Această noțiune oferă astfel o alternativă la modelele lineare de interpretare și de gândire. Așa cum putem observa cu ușurință răsfoind cartea, Joyce conferă romanului său forma de buclă. *Finnegans Wake* este deci o carte fără început și fără sfârșit, susceptibilă de a fi citită la nesfârșit. Putem începe să citim cartea de la orice pagină. Constrângerile formale ale cărții imprimate cer totuși o derulare lineară a textului: prima pagină duce la cea din urmă. Structura însăși a suportului de inscripție a textului imprimat influențează dezvoltarea gândirii. Gândirea și scrierea ei sunt practic dictate de forma suportului lor de inscripție. Noi gândim și scriem diferit în funcție de variațiunile suportului de inscripție: papirus, tablă de lut, piele de animal, text tipărit, hipertext informatic, etc.¹⁶⁴

Proiectul fundamental al lui Joyce este de a da cititorului alegerea de a fixa chiar el începutul cărții. Constrângerile materiale ale cărții localizează un *incipit* material, obiectiv, și dăunează proiectului. Pentru a depăși această constrângere de linearitate a cărții tipărite, Joyce leagă gramatical primul cuvânt de pe prima pagină de ulti-

¹⁶⁴ Jack Goody, *La Raison graphique*; Régis Debray, *Cours de médiologie générale*; Jacques Derrida, *De la grammatologie*

mul cuvânt de pe ultima pagină. Primul cuvânt de pe prima pagină, *riverrun*, este în fapt continuarea logică a ultimei propoziții din carte: *a long the*.¹⁶⁵ Joyce indică astfel că nu trebuie să dăm atenție localizării materiale a începutului cărții. El îi spune cititorului: "Începe lectura de unde vrei, de la prima pagină, dacă vrei, dar fii liber să fixezi singur începutul cărții mele fără a ține cont de localizarea ei materială." La acest nivel, Joyce se deresponsabilizează complet în alegerea *incipit-ului*. El depășește chiar și constrângerile formale ale scrierii lineare, pe care structura materială a cărții tipărite le impune. Printr-un artificiu isteț, Joyce permite astfel cititorului să înceapă lectura de unde vrea el.

În romanul clasic, cititorul nu are nici o opțiune. Autorul și suportul material al textului îi impun un sens linear al lecturii cu un început obiectiv și fixat material. Cititorul se învâрте în jurul operei ca și cum ar fi un obiect desăvârșit care posedă propriile sale structuri, propriul sens intrinsec. Curentul semioticii literare ne arată totuși că receptarea cărții este foarte rar neutră. Există adeseori o interactivitate sau o co-construire autor/cititor a sensului final al operei. Umberto Eco în *Limitele interpretării* vorbește de derivă hermeneutică sau de *semiosis* nelimitat. În absența unui punct fix de care să ne legăm, care să fie sensul obiectiv, intrinsec al textului, cititorii pot efectiv să se lasă purtați în derivă de propria lor plăcere de a da sensul pe care vor ei să îl dea textului. Textul este atunci luat drept "pretext", ca rampă de lansare către imaginarul personal al cititorilor. Textul nu are semnificație obiectivă. În consecință, toate semnificațiile subiective ale textului sunt legitime. Eco demonstrează dimensiunea ludică a acestei abordări: "În fine, există o lectură *pretextuală* care folosește textul ca teren de joacă (*playground*), pentru a arăta în ce măsură limbajul poate produce acea *semiosis* literară nelimitată sau derivă."¹⁶⁶ Această *semiosis* nelimitată sau derivă interpretativă nu încearcă să reconstituie o structură obiectivă, exterioară sentimentului cititorului. Semnificantul nu este indicele unui semnificat particular, fundamental dorit de autor sau măcar propriu textului. Cititorul este

¹⁶⁵James Joyce, *Finnegans Wake*, Penguin Books, 1992.

¹⁶⁶Umberto Eco, *Les Limites de l'interprétation*, Grasset, 1992, p. 46-47.

liber să circule în rețeaua de semnificații conotate pe care chiar el le va găsi, nu este obligat să descopere semnificatul ultim care dezvăluie sensul intrinsec al textului ca semnificant. Eco mai scrie: "Conotațiile proliferază în mod canceros, într-atâta încât la fiecare grad ulterior semnul precedent este uitat, obliterated, deoarece plăcerea derivatei rezidă în alunecarea de la un semn la altul, iar această călătorie labirintică printre semne și lucruri nu are alt punct decât plăcerea însăși."¹⁶⁷

Proiectul lui Joyce este de a înscrie în structura însăși a operei, și mai profund în structura limbajului acest principiu de derivă interpretativă semantică nelimitată. În deciderea începutului, romanul clasic rezistă totuși acestei derivate hermeneutice care îl privește mai degrabă doar în raport cu interpretarea generală a sensului operei. O operă în fragmente (o culegere de poeme spre exemplu) sau o operă mixtă poezie-roman (*Les Chants de Maldoror*) oferă chiar în structura sa un principiu de interactivitate mai mare decât romanul clasic în alegerea începutului. Cititorul poate efectiv să decidă să citească textele în toate sensurile: el fixează începutul operei alegând cu care fragment, cu care parte din text să înceapă și în ce ordine să le citească pe celelalte. Totuși, începutul fiecărui text rămâne determinat de autor. Începuturile rămân localizate de autor. Joyce radicalizează acest principiu al alegerii de către cititor a sensului pe care îl dă textului până chiar în structura frazelor și cuvintelor, așa cum arată Jean-Michel Rabaté: "Acest joc un pic pervers cu limit, negate de îndată ce sunt stabilite, relansează fără oprire mașina verbală, într-o limbă fabricată piesă cu piesă, care amintește de *Jabberwocky* al lui Lewis Carroll sau de creațiile verbale ale lui Rabelais, și care nu a fost pusă la punct decât după ani întregi de muncă de către Joyce (el a petrecut șaptesprezece ani de muncă încrâncenată, despre care carnetele și ciornele sale nu ne dau decât o slabă noțiune) și al cărei procedeu formal este *coincidentia oppositorum*, adică faptul că, în măsura în care fiecare frază poate fi citită în mai multe registre lexicale, ea înseamnă cel puțin două lucruri, aproape întotdeauna contradictorii."¹⁶⁸

¹⁶⁷Ibid., p. 373.

¹⁶⁸ Jean-Michel Rabaté, *James Joyce*, Hachette, «Portraits littéraires», 1993, p. 192-193.

Cuvintele-valiză

Indeterminarea obiectivă a limbajului lui Joyce este încă și mai accentuată de cuvintele-valiză. Ce este un cuvânt-valiză? Diferența între un cuvânt-valiză și unul "obișnuit" trebuie căutată în structura semnificantului. E un semn lingvistic compus din două sau mai multe rădăcini lexicale. E un cuvânt inventat, construit din alte cuvinte și care are deci o ambiguitate semantică. Această practică de limbaj este destul de curentă în limbile aglutinante (germană, finlandeză, turcă, etc.), care au o propensiune către fabricarea și recompunerea de cuvinte noi, la opusul limbilor latine ale căror structuri sunt mai stabile. Drept exemple de cuvinte-valiză inventate specific de Joyce, aducem deja citatul *riverrun*, care contractă *river* et *run*, sau celebrul *Continuarration*!¹⁶⁹ Un alt exemplu și mai subtil găsim în prima frază din capitoul patru din prima parte: "As the lion in our teargarten remembers the nenuphars of his Nile (...)"¹⁷⁰ Joyce fabrică aici *teargarten* compus din cuvântul englez *tear* (lacrimă) și cuvântul german *Garten* (grădină), ceea ce ar putea să însemne "grădina lacrimilor". Or, englezescul *tear* seamănă fonetic cu germanul *Tier* care înseamnă "animal", termenul compus *Tiergarten* însemnând în mod curent "grădină zoologică" în germană. Ce sens să alegem? "Grădină zoologică" sau "grădina lacrimilor"? Și mai ales cum să traducem? Joyce nu dă nici un fel de indicație contextuală. Traducătorul francez a optat pentru următoarea versiune: "Și iată cum leul de la noi de la zoo își amintește de nufării de pe Nil (...)"¹⁷¹ și deci a fost constrâns să sacrifice 50 % din ambiguitatea semantică a lui *teargarten*. Aici, traducătorul, și nu autorul a "ales" semnificatul semnificantului, pe baza "propunerii" autorului.

Specificitatea cuvântului-valiză rezidă deci în indeterminarea aspectului denotativ sau a sensului obiectiv, al semnului lingvistic. În *Le Bon Usage*, Maurice Grévisse propune definițiile următoare pentru "denotație" și "conotație": "În opoziție cu denotația, conținutul obiectiv, neutru al mesajului, numim conotație ceea ce expresia adaugă acestui conținut obiectiv." Jean-René Ladmiral (fondatorul traduc-

¹⁶⁹ James Joyce, *op. cit.*, p. 205.

¹⁷⁰ *Ibid.*, p. 75.

¹⁷¹ James Joyce, *Finnegans Wake*, Gallimard, 1982, traduction et présentation de Philippe Lavigne.

tologiei) trece în revistă mai multe definiții și adaugă: "Numitorul comun al diferitelor definiții propuse constă în a vedea în conotație intervenția unui anumit coeficient de subiectivitate în limbaj și, mai precis, a unei dimensiuni afective. În tradiția lui Saussure, Bally vorbea despre "valoarea evocativă"; iar John Lyons vorbește de asemenea despre asocieri emoționale și evocatoare atunci când încearcă să definească ce anume sunt conotațiile. Charles Taber propune în cadrul teoriei traducerii să se opună conotația, în calitate de "conținut afectiv", denotației, în calitate de "conținut pur conceptual".¹⁷² Rezumând, să spunem că denotația este elementul invariant și non-subiectiv al semnificației, în vreme ce conotația este sensul particular al unui cuvânt sau enunț care se adaugă sensului ordinar în funcție de situație și context.

Denotația (sensul obiectiv) unui cuvânt-valiză este fluă, multivocă. Cuvântul-valiză este în fapt receptaculul unei rețele de conotații, adică de evocări semnificante subiective. Orice semnificație denotativă a cuvântului-valiză, orice desemnează un cuvânt-valiză se rezolvă sau se dizolvă într-o pluralitate de semnificate conotate, purtate de rădăcinile lexicale care îl compun. Cuvântul-valiză nu are denotație proprie. Mai degrabă valoarea sa denotativă este într-un tot compusă din semnificații conotate, purtate de rădăcinile variate care îl compun. Unui singur semnificant, unei singure urme pe pagină, unui singur cuvânt rostit îi sunt asociate tot atâtea semnificate câte rădăcini lexicale intră în compunerea noului cuvânt. Un singur semnificant poate astfel să includă în el semnificate contradictorii: e principiul coincidenței opușilor evocat mai sus. Un cuvânt oximoron sau un "cu-voximoron", pentru a crea în direct, chiar sub ochii uimiți ai cititorilor, un nou cuvânt-valiză ! Denotația semantică precisă a semnificantului, altfel spus semnificatul semnificantului, este astfel dizolvată în rădăcinile lexicale ce compun noul cuvânt.

Toate acestea nu au totuși nimic extraordinar. Într-adevăr, dincolo de denotația sa, un semnificant are mereu semnificate conotate care variază după context. Fiecare cuvânt din limbajul curent are o tendință înspre ambiguitate semantică, înspre plurivocă semnifica-

¹⁷²Jean-René Ladmiral, *Traduire: théorèmes pour la traduction*, Payot, 1979, p. 134-135.

telor, o tendință către conotații multiple, chiar contradictorii. Aceste semnificate conotate rămân totuși imateriale, referitoare la subiectivitatea interpretativă a cititorului. Ele nu modifică structura obiectivă a semnificantului: altfel spus ortografia sau fonetizarea cuvântului. Dar în cuvintele-valiză, semnificatele conotate sunt materializate în semnificant și creează astfel o nouă unitate ortografică și fonică. Avem deci de-a face cu un nou semn, un nou cuvânt. Astfel, semnificația denotată a noului cuvânt este în fapt un ansamblu de conotații purtate de rădăcinile lexicale vizibile sau audibile ale semnificantului. Cuvintele-valiză sunt astfel semantic multivoce și nici una din multiplele semnificații nu este decisă de autor. Acesta din urmă propune cititorului mai multe posibilități, iar cititorul este cel care va orienta în mod definitiv sensul.

La drept vorbind, cititorul este întotdeauna liber, în fața unui semnificant, să îi asocieze semnificatele conotate pe care le dorește. Această libertate rămâne totuși limitată prin orientarea generală dată textului de către autor, ce are valoarea unui context general de semnificație. Joyce încearcă să maximizeze această libertate interpretativă a cititorului, dându-i posibilitatea de a reîncepe orientarea semantică a lecturii aproape la fiecare cuvânt. Fiecare cuvânt-valiză poartă în materialitatea sa semnificantă cel puțin două posibilități de lectură, fără ca vreuna din posibilitățile sale să fie preferată de autor. Începutul textului, adică orientarea semantică a textului, este astfel localizabilă aproape la fiecare cuvânt. Începutul în cazul *Finnegans Wake* este în mod virtual peste tot, la fiecare cuvânt, deoarece nu este în realitate nicăieri fixat. Prin folosirea de cuvinte-valiză autorul propune o materie primă multivocă din punct de vedere semantic. Iar cititorul, pornind de la această materie primă multivocă furnizată de text, este cel care trebuie să aleagă un sens mai degrabă decât altul și să se orienteze el însuși pe parcursul cărții. Joyce decide deci să nu înceapă, el vrea să își plaseze cartea în eternitate: pentru asta, fiecare moment al cărții, și nu doar începutul ei material (prima pagină), trebuie să poată fi un început. Infinitul nu are vreun centru obiectiv. Centrul unui spațiu infinit este deci în relație cu subiectul observator. În același fel, într-o carte care în mod obiectiv nu are nici început și nici sfârșit, începutul este în relație cu subiectul cititor.

Cartea lui Joyce imită, mimează infinitul și eternitatea, adică absența centrului și a începutului instrinsec. Cu fiecare cuvânt-valiză, cu fiecare punct din spațiul textual, este deci posibil un nou început, o nouă orientare sau un nou contraaj semantic al cărții. Începutul de la *Finnegans Wake* nu este deci de căutat la începutul material al textului: prima pagină sau primele cuvinte ale unui fragment. Începutul la *Finnegans Wake* trebuie găsit în concepția însăși a limbajului propusă de Joyce. Acest limbaj este o materie primă haosmotică, așa cum descrie chiar Joyce în cartea sa, într-un comentariu metalingvistic: "(...) fiecare persoană, loc și lucru ce aparține acestui Tot haosmotic și care este legat cumva de această turcărie picarescă se mișcă și se schimbă în fiecare clipă: penița vagaboandă (poate și călimara), hârția și penița se joacă de-a iepurele și țestoasa, de-a cocoșul și măgarul, asemenea atâtor anticolaboratori cu spiritul mai mult sau mai puțin întreneînțeles, în vreme ce constanta de timp se va frânge în mod variabil pentru a produce vocabule și scriptosemne cu sens schimbător, rostite diferit, ortografiate diferit."¹⁷³

Să folosim o metaforă. Într-un roman clasic, cititorul este un tren care circulă pe o cale ferată lineară: textul definit de autor. În *Finnegans Wake* textul este o cale ferată plină ochi de sisteme de bifurcație ce propun două sau mai multe direcții posibile: aceste sisteme sunt cuvintele-valiză. Direcțiile posibile sunt diferitele rădăcini lexicale ce compun cuvântul-valiză. Lectura sau lecturile urmează astfel o schemă reticulară arborescentă imposibil de rezumat, dată fiind multiplicitatea combinațiilor posibile. Și deoarece romanul nu poate fi rezumat, el nu are semnificație obiectivă particulară – nu are semnificație denotativă. Totuși, nu putem face chiar orice din el. Cuvintele din text nu sunt un vid, pornind de la care ne putem imagina orice. Vidul este pagina albă. Pagina albă este umplută de virtualități de sens și de început. Pagina albă este un infinit de virtualități. Aceste virtualități sunt în fapt în capul autorului care va actualiza, scriind, câteva dintre ele. Autorul actualizează deci un spațiu textual finit, opera în forma sa desăvârșită. În *Finnegans Wake*, Joyce, scriind, abia de merge un pic mai departe decât pagina albă. El umple pagina de cuvinte, își termină opera, dar face în așa fel încât această pagină scrisă să rămână

¹⁷³ James Joyce, *Finnegans Wake*, Gallimard, 1982, p. 128.

într-o stare la fel de virtuală de sens și început ca și o pagină albă. Opera este astfel într-o stare simultan desăvârșită și încă neîncepută. Sensul textului este deci în mod obiectiv flu, virtual. Cuvintele furnizează o materie primă, puternic structurată, dar în același timp plurivocă, hibridă și complexă în sensul de simultan haotică și structurată.

Textul este deci un haosmos de virtualități ce așteaptă punerea în ordine, adică actualizarea unui sens univoc de către cititor. Acest haosmos este plin de virtualități plurivoce obiective, pe care cititorul, ca observator subiectiv, le va actualiza în mod univoc conform propriului său punct de vedere. Autorul furnizează un material textual haosmotic, pe care cititorul îl va lucra și îl va orienta semantic în limitele flue impuse de structura internă a materialului textual. Înțelegerea acestei concepții despre limbaj și opera romanescă permite a se înțelege unde se află începutul cărții: în capul cititorului. Să încheiem printr-o scurtă revenire comparativă la mecanica cuantică. La fel ca și sensul în *Finnegans Wake*, particulele elementare, independent de măsurătoare și de acțiunea observatorului, nu au decât o probabilitate de prezență. În calitate de obiect, particula este în mod virtual peste tot, ea este o arborescență de posibilități teoretice. Măsurarea, adică intervenția subiectivă a observatorului, reduce probabilitatea de prezență la o singură posibilitate: funcția de undă se prăbușește și actualizează – materializează în mod univoc – prezența virtuală multivocă a particulei. La fel e și cu textul lui Joyce, cititorul fiind și el constrâns să reducă un fel de funcție de undă semantică și textuală la o singură posibilitate.

CUPRINS

Prefață de Iurie Roșca	5
Cuvânt înainte	
Egoismul național, condiție a altruismului internațional ...	15
 Partea întâi	
Ingineria socială.....	27
i. Intervenție la conferința "Neuro-pirați/neuro-sclavi"	29
ii. Ce este ingineria socială?	47
iii. Ce este <i>mind control</i> ?	59
iv. Ce este transumanismul ?	63
v. Ingineria socială a conflictului identitar.....	70
vi. Prăbușirea controlată a societăților hiper-complexe.....	89
vii. Apropo de " <i>Societatea indecentă</i> " de Stuart Ewen.....	110
 Partea a doua	
Interviuri	114
i. <i>Guvernarea prin haos</i> , appendice la <i>Insurecția care vine</i>	115
ii. Interviu cu Lucien Cerise, autorul cărții " <i>Guvernarea prin haos</i> "	148
iii. Patria este în pericol, toate patriile sunt în pericol	169
iv. Interviu pentru <i>Vu de France</i>	181
v. <i>Războiul monedelor</i> . Aruncați banca în aer!	194
vi. Sistemul vrea să ne dizolve	199
vii. Trei întrebări pentru Lucien Cerise.....	208

viii. Societatea de concentrare, <i>implant parties</i> și transumanism.....	214
---	-----

Partea a treia

Geopolitică	231
i. Guvernarea prin haos a Europei.....	233
ii. Guvernarea prin haos a Orientului Mijlociu.....	239
iii. Transformările silențioase împotriva guvernării prin haos	260
iv. Pentru un discurs privind metoda suveranistă.....	270
v. Pentru un naționalism permacultural	283

Partea a patra

Diverse	290
i. <i>Pinkwashing</i> sau sionismul roz.....	291
ii. "Căsătoria homo", tot ilegală în Franța: votul trucat din Adunare.....	297
iii. Clément Méric, victimă a unei lovituri regizate?	308
iv. <i>Care</i> : a avea grijă de mediul ambiant imediat. Teoria <i>Care</i> împotriva teoriei de gen.....	322
v. <i>Alb ticălos! Cronica unei uri care nu există</i> , de Gérald Pichon	330
vi. Baza autonomă durabilă: de la zona temporară la colhoz	337
vii. <i>Finnegans wake</i> și mecanica cuantică	339